

TISDAGEN DEN 5 APRIL 2011

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

2. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

3. Europeiska rådets slutsatser (24-25 mars 2011) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett uttalande av Europeiska rådets ordförande: Europeiska rådets slutsatser (24–25 mars 2011). Ordet går till Europeiska rådets ordförande Herman Van Rompuy.

Herman Van Rompuy, *Europeiska rådets ordförande.* – (EN) Herr talman, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Inom loppet av 49 dagar har jag lett tre möten i rådet och ett toppmöte med stats- och regeringscheferna i euroområdet. Detta visar på de stora och brådskande utmaningar som vår union står inför, både på det ekonomiska och diplomatiska området. Det visar också tydligt att Europeiska rådets möten inte bara är tilldragelser, utan också delar av en process. Under det möte som jag ska redogöra för i dag – dvs. det som ägde rum den 24–25 mars – godkände vi i vederbörlig ordning ett betydande antal ekonomiska åtgärder som har utarbetats och behandlats under det senaste året. Vi påskyndade våra åtgärder avseende de pågående händelserna i Libyen och vi inledde vårt svar på de katastrofala händelserna i Japan. Jag ska ta upp dessa frågor i tur och ordning.

När det gäller ekonomiska frågor lade vi fram ett omfattande åtgärds paket. Med tidigare möten som incitament, däribland euroområdets informella toppmöte den 11 mars, kunde vi förena nästan alla krafter i denna strävan. Att godkänna åtgärder och förfaranden för att hantera krisen tar oss givetvis inte omedelbart ur den. Detta kommer att kräva uthållighet och kontinuerligt arbete. Jag ska inte i detalj upprepa alla de beslut som vi fattade. Ni hittar dem i slutsatserna. Låt mig dock göra en sammanfattning av sex viktiga punkter.

Nummer ett: vi har enats om den fördragsändring som krävs för att ge den permanenta stabilitetsmekanismen fullständig rättslig säkerhet. I sin resolution av den 15 december efterlyste parlamentet en obetydlig fördragsändring som skulle ge rättslig grund åt denna mekanism, istället för att tillgripa en omfattande ändring av fördraget. Vi följde det rådet, och det glädde mig när parlamentet godkände den föreslagna fördragsändringen med en överväldigande majoritet den 23 mars. Det gläder mig särskilt att vi kunde lugna parlamentet angående några av de farhågor som hade tagits upp i detta sammanhang. Jag vill tacka föredragandena Elmar Brok och Roberto Gualtieri för att de haft ett så nära samarbete med mig så att vi kunde uppnå detta resultat.

Nummer två: vi har nått en detaljerad överenskommelse om den framtida stabilitetsmekanismens storlek, omfattning och funktionssätt och om en förbättring av den tillfälliga fonden.

Nummer tre: vi har godkänt rådets ståndpunkt avseende sex lagstiftningsförslag om budgetövervakning och makroekonomisk övervakning före förhandlingarna med parlamentet. Jag vet att ni har arbetat hårt med detta. Jag har träffat era föredragande och jag kommer att träffa era samordnare i eftermiddag. Alla berörda parter inser behovet av att nå en överenskommelse senast i juni.

Nummer fyra: vi har inlett den europeiska planeringsterminen. Den är ett försök där vi följer upp genomförandet av Europa 2020-strategin, stabilitets- och tillväxtpakten och den makroekonomiska övervakningen. Europeiska rådet i juni kommer att dra de nödvändiga slutsatserna. Jag kommer personligen att se till att det inte går förlorat i en byråkratisk process.

Numer fem: vi har enats om att trovärdiga stresstester för bankerna snart ska genomföras. Uppgiften är tvåfaldig: bankerna måste genomgå testet och regeringarna är tvungna att hantera testresultaten.

Nummer sex: vi har åstadkommit en kvalitativt ny ekonomisk samordning. Vi kallar den europluspakten av två anledningar. För det första, på grund av att den handlar om vad länderna i euroområdet vill gå vidare med – de har en gemensam valuta och vill genomföra kompletterande insatser utöver EU:s befintliga åtaganden och arrangemang, och för det andra på grund av att pakten också är öppen för andra. Därför gläder det mig att sex länder utanför euroområdet redan har meddelat att de kommer att ansluta sig till pakten. Dessa är Danmark, Polen, Lettland, Litauen, Bulgarien och Rumänien. Pakten förblir öppen för de fyra återstående medlemsstaterna att ansluta sig till senare.

Låt mig återigen påpeka att europluspaktens politiska åtagande är ett tillägg till de övriga åtgärderna i paketet för att förbättra medlemsstaternas ekonomiska resultat, dvs. en starkare stabilitets- och tillväxtpakt när det gäller budgetövervakning, den nya makroekonomiska övervakningen och genomförandet av den avgörande Europa 2020-strategin avseende strukturreformer för att uppnå ekonomisk tillväxt. Åtagandena när det gäller konkurrenskraft, offentliga finanser och pensioner, sysselsättning osv. måste omsättas i nationella reform- och stabilitetsprogram. De kommer också att utvärderas årligen på högsta nivå.

Jag har en avslutande kommentar när det gäller ekonomin. Vissa personer fruktar att detta arbete handlar om att montera ned välfärdsstaten och det sociala skyddet. Inte alls. Som jag sade till arbetsmarknadens parter vid det sociala trepartstoppmötet handlar det om att bevara dessa grundläggande aspekter av den europeiska modellen. Vi vill se till att våra ekonomier är tillräckligt konkurrenskraftiga för att kunna skapa arbetstillfällen och upprätthålla välfärden för alla medborgare, och det är det vårt arbete går ut på. Dessa är således de viktigaste delarna i vårt globala ekonomiska paket som ska hjälpa oss att komma ur krisen. Som jag sade är detta resultatet av en lång process, inte ett enskilt möte.

Det var den 25 mars 2010 som Europeiska rådet beslutade att förbättra EU:s ekonomiska styrning och inrättade den arbetsgrupp som jag har haft äran att leda. Ett år senare har vi fått nya bestämmelser, nya instrument och en mer ambitiös politik. Detta har varit, och förblir, ett försök som omfattat samtliga institutioner, däribland parlamentet, och även alla medlemsstater. Det har inte alltid varit enkelt, och inte alltid odramatiskt, men den politiska viljan har varit orubblig, vår riktning tydlig och vi har uppnått betydande resultat.

Alla problem är inte lösta. De är resultatet av tidigare misstag och en följd av att det saknats lämpliga instrument på både EU-nivå och nationell nivå. Men nu har vi alla chanser att ta itu med problemen och undvika att upprepa dem.

Jag vill nu gå över till situationen i Libyen, som vi givetvis också diskuterade den 24–25 mars. Vi visade prov på en gemensam beslutsamhet. Jag vet att några av er har haft era tvivel, men vi har arbetat hårt för att nå konkreta resultat. Två veckor tidigare, vid ett extra sammanträde i Europeiska rådet den 11 mars, antog vi en tydlig hållning när det gäller Libyen. Utan denna tydliga europeiska ståndpunkt skulle de åtgärder som därefter vidtogs inte ha varit möjliga. För att skydda den civila befolkningens säkerhet beslutade vi att medlemsstaterna skulle undersöka alla nödvändiga alternativ, förutsatt att det finns ett påvisbart behov, en tydlig rättslig grund och stöd från regionen.

Dessa tre villkor infriades snabbt. Det blev uppenbart att det fanns ett tydligt behov när regimen trappade upp våldet mot den egna befolkningen. Den rättsliga grunden tillhandahölls när FN:s säkerhetsråd enades om den viktiga resolutionen om Libyen några dagar efter mötet i Europeiska rådet. Vi fick omedelbart ett regionalt stöd från Arabförbundet.

De insatser som inleddes av en koalition av europeiska, arabiska och nordamerikanska länder för att genomföra FN-resolutionen har bidragit till att skydda Libyens civila befolkning. Ett omfattande blodbad har kunnat undvikas. Tusentals liv har kunnat räddas. Detta är det viktigaste resultatet och förtjänar den största uppmärksamheten, mer än beslutsfattandeprocessen. Helheten är viktigare än detaljerna.

Vi vet alla att det inte var något enkelt beslut att vidta militära åtgärder. Det förekommer naturligtvis både frågetecken och tveksamhet. Det är helt normalt i frågor som rör krig och fred. Men de svårigheter som vi har upplevt i förhållande till den aspekten av Libyenkrisen bör inte för ett ögonblick dölja EU:s totala resultat. EU har ända sedan krisens inledning stått i förgrunden. Unionen var först med att införa sanktioner och först med att införa ett reseförbud för regimen ledargestalter. Unionen var också först med att frysa libyska tillgångar och först med att, på parlamentets begäran, erkänna det libyska nationella övergångsrådet som giltig förhandlingspartner. Unionen har också samordnat räddningsaktioner för EU-medborgare, och tillhandahållit – och fortsätter att tillhandahålla – ett betydande humanitärt bistånd.

De politiska mål som vi fastställde den 11 mars förblir oförändrade. Gaddafi måste bort. Vi vill se en politisk övergång ledd av libyerna själva och grundad på en bred politisk dialog. Vi är redo att bistå ett nytt Libyen, både ekonomiskt och när det gäller att bygga upp nya institutioner.

Vi följer också noggrant händelserna i övriga regionen. I vetskap om att situationen ser annorlunda ut i varje land uttrycker vi vår allvarliga oro över situationen i Syrien, Jemen och Bahrain. Vi fördömer kraftfullt upptrappningen av våldet, och vi stöder politiska och sociala reformer i vårt södra grannskap. Vi måste också förändra vår politik, och senare i dag kommer jag att diskutera detta med flera ledamöter med ansvar för denna region i parlamentets utskott för utrikesfrågor. Något som är positivt är att vi kunnat ta del av det smidiga genomförandet av folkomröstningen om författningen i Egypten för två veckor sedan.

Jag vill också säga ett par ord om Elfenbenskusten. Det fanns inte med på dagordningen för det senaste Europeiska rådet, men vi antog slutsatser i december och har noggrant följt

utvecklingen i landet sedan dess. Först och främst fördömer vi våldet i de starkaste ordalag, särskilt våldet mot civila. Detta måste upphöra på båda sidor. För det andra är den nuvarande situationen ett tydligt resultat av bristen på respekt för demokratin. Demokrati handlar inte bara om val, utan också om att respektera valresultatet. Världssamfundet var på det klara med resultatet av förra årets presidentval i Elfenbenskusten. Vi måste vara konsekventa i vår hållning.

När det slutligen gäller Japan, och den anhopning av tragedier som har drabbat landet, har vi i Europeiska rådet uttryckt våra sympatier och vår solidaritet med det japanska folket samt våra kondoleanser till de tusentals drabbade. Vi får inte glömma dem, även då andra aspekter av dramat i Japan tilldrar sig vår uppmärksamhet. Som union är vi redo att bistå Japan på alla tänkbara sätt. Under dessa tragiska dagar upprepar vi, som Japans sanna vänner, den strategiska betydelsen av förbindelsen mellan EU och Japan. Som vi vet får händelserna effekter som sträcker sig längre än till Japans gränser, och därför drar EU full lärdom av dessa. Vi följer noggrant konsekvenserna för den globala ekonomin och de aspekter som rör kärnkraften. Detta är en huvudprioritering.

Därför har vi beslutat att säkerheten vid alla kärnkraftverk snarast ska granskas genom så kallade stresstest av säkerheten. Kommissionen ska rapportera till Europeiska rådet om stresstesterna före årets slut. Den ska granska befintliga EU-regler om säkerheten vid kärnkraftverk och föreslå förbättringar där så behövs. I EU vill vi ha högsta standard när det gäller kärnsäkerhet, för säkerställandet av säkerheten vid kärnkraftverk kan inte upphöra vid våra gränser. Vi uppmuntrar och stöder våra grannländer att utföra liknande stresstester. En världsomfattande översyn av kärnkraftverken skulle vara det bästa.

Herr talman, mina damer och herrar, detta avslutar min sammanfattning om det vi enats om vid årets tredje möte i Europeiska rådet. Mycket av detta banar väg för ytterligare arbete här i parlamentet, oavsett om det sker via lagstiftningsförfaranden eller via parlamentets allmänna rätt att kontrollera den gemensamma säkerhets- och utrikespolitiken. Jag ser fram emot att höra era synpunkter.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. - (FR) Herr talman, Europeiska rådets ordförande, mina damer och herrar! Europeiska rådets ordförande har redogjort för alla de beslut som fattades vid förra veckans möte. Jag vill dela min uppfattning om dessa beslut med er, och särskilt tala om de kommande etapperna.

Jag vågar nog påstå att vissa mycket viktiga strukturella beslut togs för att främja en ökad finansiell stabilitet i euroområdet och en ökad ekonomisk samordning. Detta är en verklig vändpunkt för EU:s ekonomiska styrning, särskilt om vi ser tillbaka på det vi hittills gjort för att komma till denna punkt.

Vi har åtminstone lagt en ordentlig, stadig grund för den ekonomiska komponenten i vår ekonomiska och monetära union. Jag anser att den hädanefter kommer att ha en mer stabil grund.

Vi har numera en ram som gör det möjligt för oss att tillsammans bemöta varje kris som kan tänkas uppstå. Och sist men inte minst bör vi, i bedömningen av rådsmötets resultat, inte förbise att ramen är i linje med bestämmelserna i fördraget och överensstämmer med en gemenskapsstrategi.

Som vi alla vet var detta ingen given slutsats. Kommissionen stod i förgrunden för det gemensamma svaret på den ekonomiska krisen och visionen för Europa 2020. Den har fått starkt stöd från parlamentet, och jag vill återigen tacka er för detta. Den gemensamma

hållning som parlamentet och kommissionen intagit för att försvara gemenskapsstrategin har erkänts och spelat en viktig roll för att uppnå dessa resultat.

Vår nya ekonomiska struktur är nu därför i stort sett inrättad. Den är emellertid i sig ingen garanti, utan politiska ledare behöver nu fatta vissa viktiga beslut för att kunna förverkliga denna struktur.

Inom denna nya ram är det viktigt att vi är beslutsamma när det gäller att utan ytterligare dröjsmål genomföra den nödvändiga konsolideringen av de offentliga finanserna och de prioriterade strukturreformerna för tillväxt som bekräftades under detta Europeiska rådsmöte, på grundval av kommissionens årliga tillväxtöversikt.

Jag är övertygad om att vår beslutsamhet under de kommande veckorna och månaderna kommer att vara lika stark, om inte starkare, som den beslutsamhet vi hittills visat när det gällt att åstadkomma de olika delarna i vårt gemensamma svar på krisen på ett sammanhängande och samordnat sätt: den europeiska planeringsterminen, europluspakten, den nya förstärkta ramen för ekonomisk styrning och de åtgärder vi har vidtagit i en anda av solidaritet och ansvar för att upprätthålla euroområdet finansiella stabilitet.

Jag kan också påpeka att kommissionen skulle ha velat gå längre på vissa områden av ekonomisk styrning, särskilt när det gäller euroområdet nya finansiella stabilitetsmekanism. Vi skulle exempelvis ha önskat en ökad flexibilitet. Jag tror ändå att vi kan säga att vi har lyckats säkerställa en mekanism som är förankrad i fördraget, med en stark roll för kommissionen och under parlamentets tillsyn. Det resultat som har uppnåtts är mycket viktigt och godkännandet av fördragsändringen, som fick ett brett stöd i parlamentet, har bidragit till detta.

De nya förvaltningsstrukturerna måste nu sättas i funktion så att den ekonomiska situationen kan åtgärdas. Sanningen är att vi fortfarande befinner oss i ett svårt läge. Initiativet ligger nu mer hos medlemsstaternas domstolar, som måste avsluta sina nationella reformprogram och sina stabilitets- eller konvergensprogram.

Kommissionen kommer att invänta konkreta, ambitiösa förslag från var och en av medlemsstaterna för att gemensamt gå vidare mot de mer omfattande målen inom Europa 2020-strategin, dvs. fler arbetstillfällen, fler investeringar i utbildning, forskning och innovation samt en djärvare strategi för att bekämpa fattigdom och social utslagning.

Vi väntar också på att medlemsstaterna ska presentera vilka åtgärder de kommer att vidta för att råda bot på den fortsatta makroekonomiska obalansen och förbättra konkurrenskraften, tillväxten och sysselsättningen.

Så snart vi fått dessa handlingar kommer vi att kunna utarbeta våra förslag till yttranden och rekommendationer till varje land så att de kan antas före Europeiska rådets möte i juni. Detta möte kommer också att markera slutet på den allra första europeiska planeringsterminen.

Jag vill framhålla att vi alla delar ett gemensamt ansvar, och det är viktigt att alla ger sitt fulla stöd till Europa 2020-strategin. Europa 2020-strategin förblir den grundläggande ramen för EU:s reformer för tillväxt och sysselsättning. I detta avseende skulle punkt 6 i Europeiska rådets slutsatser kunna nämnas. Där konstateras följande: "Vid genomförandet av denna politik och för att säkerställa ett brett egenansvar kommer ett nära samarbete att upprätthållas med Europaparlamentet och andra EU-institutioner och rådgivande organ (ESK, Regionkommittén), där nationella parlament, arbetsmarknadens parter, regioner

och andra intressenter ska delta fullt ut.” Jag vill framhålla denna punkt eftersom en av de vanligaste anmärkningarna mot Lissabonstrategin var, som ni vet, just bristen på egenansvar i reformprogrammet för den europeiska ekonomin. Jag hoppas att vi denna gång har dragit lärdom av den processen och att vi verkligen kommer att arbeta hårt för tillväxt och sysselsättning på både EU-nivå och nationell nivå.

När det gäller reformen av den ekonomiska styrningen är det nu parlamentets uppgift att gå vidare mot ett slutligt godkännande av de sex förslagen i lagstiftningspaketet, och jag hoppas att vi snarast möjligt kommer att uppnå ett vittgående resultat. Detta är avgörande om hela systemet för ekonomisk styrning ska kunna inrättas.

Jag anser därför att vi har flera anledningar att vara nöjda med resultaten av Europeiska rådets senaste möte, men också flera anledningar att nu fortsätta vårt hårda arbete. Det ekonomiska klimatet är nämligen fortfarande kärt och oförutsägbart, särskilt när det gäller de sociala aspekterna, som vi alla är mycket oroad för.

Under de kommande veckorna kommer kommissionen också att lägga fram sina förslag om inre marknadsakten. Det gläder mig att rådet ägnat så mycket tid åt att diskutera den inre marknads framtid och betonat den centrala roll som den inre marknaden spelar när det gäller att främja tillväxt, sysselsättning och konkurrenskraft. I detta sammanhang har rådet bland annat framhållit betydelsen av att förenkla lagstiftningen för i synnerhet små och medelstora företag.

Vi vill frigöra den inre marknads tillväxtpotential. Jag vill i samband med detta också fästa uppmärksamheten på det faktum att konsolideringen av offentliga finanser inte är ett mål i sig, utan ett medel för att stimulera rättvis och hållbar tillväxt samt skapa arbetstillfällen.

När vi diskuterar frågan om rättvis tillväxt är det viktigt att framhålla att Europeiska rådet också uttalade sig om möjligheten att ta ut en skatt på internationella finansiella transaktioner. Jag bekräftade kommissionens intentioner om att lägga fram några förslag avseende beskattning av den finansiella sektorn. Vi anser definitivt att alla bör bidra till krishanteringen.

Som ni vet diskuterade rådet även situationen i södra Medelhavsområdet och särskilt i Libyen. Europeiska rådets ordförande gav oss en mycket utförlig redogörelse. Jag vill bara nämna att jag träffade den tunisiska premiärministern under gårdagen. Jag upprepade vårt stöd till den demokratiska revolutionen och vår villighet att hjälpa det tunisiska folket i deras strävan efter frihet, rättvisa och sociala framsteg. I detta sammanhang nämnde jag även frågan om migration, som Tunisien och EU bör ta itu med gemensamt i en anda av konstruktivitet och genuint partnerskap. Det är nämligen ett partnerskap för demokrati och delad välgång som vi har föreslagit och som mottagits mycket väl av Europeiska rådet.

Ytterligare en fråga behandlades av Europeiska rådet, nämligen krisen i Japan, och i synnerhet situationen vid kärnkraftverken.

Under gårdagen hade jag också ett ganska omfattande telefonsamtal med den japanske premiärministern, som tackade EU för våra insatser. Jag upprepade vår solidaritet och uppgav att vi skulle fortsätta att stödja Japan. Vi diskuterade också situationen vid kärnkraftverken. Premiärminister Naoto Kan informerade mig om situationen i Japan och den senaste utvecklingen på säkerhetsområdet. Han framhöll sin beredvillighet att samarbeta med oss när det gäller det arbete som behöver göras på området för kärnsäkerhet i EU och övriga världen.

Det finns uppenbarligen en ökad oro bland allmänheten för kärnkraftsfrågan. Vi måste inrikta oss på denna oro och garantera högsta kärnsäkerhet. Vi måste också agera i fullständig öppenhet. "Stresstester" kommer därför att genomföras vid kärnkraftverk i Europa och resultaten kommer att offentliggöras. Rådet har uppmanat kommissionen och den europeiska gruppen av tillsynsmyndigheter på kärnsäkerhetens område (Ensreg) att besluta om omfattningen av och de praktiska detaljerna kring dessa tester, som kommer att genomföras av oberoende nationella myndigheter. Kommissionen kommer också att undersöka regelverket för säkerhet i kärnkraftverk och i slutet året föreslå de förbättringar som visar sig vara nödvändiga.

Vi får inte svika tilltron till vår förmåga att agera samfällt för Europas gemensamma bästa. Detta är vad kommissionen strävar efter att göra dagligen, med vetskap om att vi kan räkna med parlamentets stöd. Det kommer vi att fortsätta med, samtidigt som vi fullt utför våra nya uppgifter.

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, Europeiska rådets ordförande, kommissionens ordförande, mina damer och herrar! Det senaste Europeiska rådet har hjälpt våra länder in på rätt spår. Genom att öka solidaritetsfondens kapacitet och besluta att göra den permanent har de 27 medlemsstaterna återigen visat sitt åtagande för euron. De har också visat att de fäster vikt vid solidaritet mellan de finansiellt mer stabila länderna och de länder som står inför tillfälliga svårigheter.

Beslutet att ingå en europakt mellan länderna i euroområdet, och därutöver, tyder samtidigt på en polisk vilja hos de europeiska ledarna att dra lärdom av finanskrisen.

Att vi har en gemensam valuta tvingar oss att vara mer konsekventa i våra ekonomiska och sociala val. Det är länge sedan länder kunde fastställa en avvikande skattesats eller särskilda sociala bestämmelser utan att först rådgöra med sina partner. Anledningen till detta är enkel: alla länder bör gynnas av solidariteten från partnerländerna inom euroområdet.

Våra medborgare kommer dock bara att godta denna solidaritet om de tror att alla anstränger sig lika mycket för att sköta de offentliga finanserna. I detta avseende är europakten ett viktigt steg framåt mot en konvergens av våra ekonomier. Min grupp är mycket positiv till denna pakt, men kräver – och kommer att fortsätta att kräva – att den ska genomföras inom ramen för gemenskapsmetoden, under ledning av kommissionen. Rätt åtgärder har vidtagits och ni har gjort ett bra arbete, men mer behöver göras inom ramen för denna gemenskapsmetod och under ledning av kommissionen. Det är på så sätt vi ska bygga Europa. Ni vet hur envis jag kan vara, och jag kommer att upprepa detta så ofta som det behövs för att ingen ska glömma.

EU skiljer sig från övriga världen genom denna modell av social marknadsekonomi, en modell som våra medborgare med rätta är stolta över och som grundar sig på solidaritetsprincipen. Samtidigt är det en modell som är svår att bevara i och med globaliseringen. Det gäller att veta hur man ska säkerställa dess hållbara framtid genom att gå en gyllene medelväg mellan det förmyndarsamhälle som förespråkas av socialister, som nästan har försatt oss i konkurs, och den överdrivna liberalism, vars faror vi har sett i och med finanskrisen.

Det krävs tre faktorer för att uppnå detta. För det första måste alla våra länder minska sina underskott, för det andra måste länderna anta jämförbara budgetmässiga, skattemässiga och sociala regler, och för det tredje bör de tillsammans investera i innovationer för att

främja tillväxten, som hittills varit klart otillräcklig. Vi kan bara bevara och stärka vår modell om vi investerar i tillväxtsektorer, såsom grön energi, nanoteknik, bioteknik, osv. Mot bakgrund av vårt begränsade ekonomiska manöverutrymme är det bästa sättet att bemöta utmaningen med tillväxten och uppnå stordriftsfördelar att förena våra förmågor och vårt kapital. Utan massiva investeringar i innovation och utan en genuin europeisk plan försakar vi möjligheten att hålla jämna steg med våra konkurrenter.

När våra stats- och regeringschefer möttes för tio dagar sedan var kärnkraftverket i Fukushima fortfarande en fråga som väckte oro över hela världen samtidigt som rebellerna i Libyen hoppades på kraftfulla insatser från EU:s sida. När det gäller dessa två frågor har våra länder och EU visat stor ansvarskänsla.

Vi har i själva verket erbjudit Japan vårt kärnkraftskunnande i det som är en ytterst svår och oroande situation för landet, och för internationella samfundet i stort. Det kommer utan tvekan att finnas ett före och ett efter Fukushima. Även om vi tyvärr inte är där ännu vill min grupp att situationen efter Fukushima ska bli en period av eftertanke och åtgärder, för att först och främst se till att de regler som styr kärnsäkerheten skärps väsentligt, och för det andra att våra insatser på området för grön energi främjas. Jag håller med om er inställning till Elfenbenskusten, herr ordförande.

När det slutligen gäller Medelhavsområdet välkomnar jag Europeiska rådets upprepade krav på att överste Muammar Gaddafi ska lämna ifrån sig makten, så att det blir möjligt att vända blad i detta lands historia. Jag hoppas att alla länder samlas för att diskutera en grannskapspolitik som är lika ambitiös och framgångsrik för länderna i syd som 1990-talets grannskapspolitik var för länderna i öst.

(Applåder)

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Om man lyssnar uppmärksamt till anförandena av Herman Van Rompuy och José Manuel Barroso kan man påminnas om en känd tysk sång vars ord lyder något i stil med "Alle man på däck, men fartyget är ett vrak". Det råder inga problem – allt är under kontroll. Vi har löst alla svårigheter till allas fullständiga tillfredsställelse.

Jag för min del har inte kunnat förstå era redogörelser från Europeiska rådet. Jag kan helt och hållet förstå att ni inte ville komma hit med en negativ rapport. Om jag var Europeiska rådets ordförande skulle jag troligtvis också vara angelägen om att framställa denna ständiga Wienkongress i de mest bländande ordalag.

Ni nämnde Libyen. Ni missade dock att nämna den stora skillnaden mellan EU:s två största regeringar i denna fråga. Det råder inget samförstånd mellan Frankrike och Tyskland i Libyenfrågan. Skillnaderna inom EU när det gäller en av de viktigaste internationella frågorna tyder på att allt inte alls är under kontroll. Herr Van Rompuy, det hade tjänat oss bättre om dessa resultat från rådets möte hade presenterats 2010. Om vi hade velat undvika förra årets nedåtgående spiral, särskilt inom euroområdet, borde vi ha vidtagit de åtgärder som nu införts redan under våren 2010.

Vi bör fråga oss varför dessa åtgärder inte vidtogs under våren 2010. Svaret är att i Europeiska rådet, den institution som leds av dig, är det inte gemenskapsmetoden eller en anda av gemenskap och gemensamma mål som fastställer vad som ska diskuteras och godkännas. Det är snarare nationella taktiska intressen som i sista hand spelar en större roll än gemensamma EU-intressen. Detta är ett särskilt problem för EU.

Jag skulle ha velat höra något från dig, José Manuel Barroso, där du exempelvis förklarar hur det kommer sig att det parti som du tillhör och en gång ledde, och som gjorde dig till premiärminister i Portugal, nu har orsakat en portugisisk regerings fall, efter att denna regering genomfört exakt de åtgärder som du och kommissionsledamoten bredvid dig nu kräver.

(Applåder)

Vi kan inte anklaga dig för att vara ansvarig för detta, för när allt kommer omkring är du ju inte längre partiledare. Jag hade emellertid förväntat mig ett tydligt uttalande från kommissionens ordförande om hur en utmanövring på nationell nivå kan få negativa konsekvenser för EU – när allt kommer omkring sammanföll den portugisiska regeringens sammanbrott exakt med den tidpunkt då regeringen beslutat att göra just det som stabilitetsramen krävt. Det finns inget sätt att föra EU framåt.

Något som oroar mig mycket, och som ingen av er har tagit upp, är att vi alltid ställs inför exakt samma scenario före ett möte i Europeiska rådet. Stats- och regeringscheferna har knappt enats om en åtgärd för att stabilisera euron eller en särskild medlem i euroområdet i sina förslag till slutsatser, när värderingsinstitut i City of London eller New York nedvärderar detta land. Det leder alltid till samma resultat, nämligen en våg av spekulationer mot euron. När kommer vi äntligen att ha modet att säga: "EU ska inte längre kommenderas av dessa spekulanter"?

(Applåder)

Vad ska vi säga till bankerna? Jose Manuel Barroso, det gläder mig mycket att höra dig säga att du har ett förslag om en skatt på finansiella transaktioner. Europeiska centralbanken lånar för närvarande ut pengar till en ränta på 1 procent till banker som sedan lånar ut dessa pengar till medlemsstaterna i euroområdet till en ränta på 10 procent. Ingenting förändras: de som orsakade krisen är fortfarande de som tjänar mest på den. Därför behöver vi en skatt på finansiella transaktioner, så att vi kan se till att dessa banker får bära en del av kostnaderna för finanskrisen.

José Manuel Barroso, du nämnde Europa 2020 – med mer sysselsättning, mer investeringar, mer forskning och utbildning, bättre miljöskydd – det låter alldeles utmärkt. Kruxet är bara att allt detta ska uppnås genom färre och färre offentliga investeringar. Ett resultat är att Europa 2020 och Lissabonprocessen är ytterst positiva framsteg, men de kommer att misslyckas om vi endast ensidigt skär ner på budgetarna inom ramen för EU:s ekonomiska utveckling. Det vi behöver är modet att göra offentliga investeringar. Se på investeringsnivån i de framväxande länderna. Se på nivån av offentliga investeringar i Indien. Se på Brasilien. Se på övriga kontinenter och de offentliga medel som investeras där.

EU skär ner till det yttersta, och därför bör vi fastställa en metod för att uppnå våra mål, nämligen Europa 2020-målen, som den rättsligt bindande grunden i de sex lagstiftningsförslagen (det s.k. six-pack) för ekonomisk styrning. Regeringar kan sedan äntligen genomföra det som de högljutt har utlovat, bara för att förhindra utvecklingen genom sina budgetnedskärningar – som också uppnåtts genom att minska EU:s budget. Av denna anledning förväntar jag mig att du, José Manuel Barroso, och i synnerhet kommissionsledamoten med ansvar för budgeten, Janusz Lewandowski, utarbetar ett engagerat och ambitiöst budgetförslag för EU som faktiskt underlättar den utveckling som unionen kräver.

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! För det första vill jag tacka Herman Van Rompuy för denna rapport från Europeiska rådet, men i ärlighetens namn anser jag inte att krisen är över och inte heller att den kan lösas genom de åtgärder vi nu vidtar. Det är fortfarande skakigt i vår ekonomi.

Det som vi hittills har gjort i EU är att vidta tillfälliga åtgärder, dvs. åtgärder som kan vara nödvändiga, men som i själva verket inte löser krisen. Vi har beviljat 110 miljarder euro till Grekland och 67 miljarder euro till Irland, och då räknar jag inte med de 24 miljarder eura till de irländska bankerna som vi just har beslutat oss för att bevilja. För närvarande har vi 76 miljarder euro i statsobligationer som ECB har köpt. Jag kan lova er att ECB kommer att fortsätta med detta, eftersom katastroffonden inte tillåts användas på sekundärmarknaderna. Det innebär att ECB kommer att fortsätta att köpa statsobligationer. Utöver detta har ECB gått med på en bankgaranti på 100 miljarder euro för att tillhandahålla likvida medel till banker i EU. Det innebär att vi under de senaste månaderna har investerat sammanlagt 400 miljarder euro i krisen. Det är tre gånger EU:s budget! Och ännu har vi inte sett det värsta. På torsdag kommer räntorna i Europa troligtvis att höjas – från 1 procent till 1,25 procent – vilket kan förvärra situationen. Det är viktigt att bekämpa inflationen, men det innebär samtidigt att situationen förvärras.

Detta är alltså läget: vi har investerat 400 miljarder euro. Och har vi löst krisen? Nej, vi har inte löst krisen. Det som krävs är en verkligt djärv och djupgående strategi, men någon sådan har vi inte för tillfället. I detta avseende vill jag citera Nout Wellink, ordföranden för den nederländska centralbanken, som offentliggjorde sin årsrapport för några dagar sedan. Han gjorde tre påpekanden avseende resultatet av våra och rådets beslut under de senaste veckorna. Han ansåg att budgetreglerna inte är tillräckligt hårda, att paketet för ekonomisk styrning är alltför begränsat och att europakten i själva verket är alltför svag eftersom det saknas en mekanism som kan införliva den. Detta är inte mina ord, jag citerar Nout Wellink, ordföranden för den nederländska centralbanken, som upprepat exakt det som Jean-Claude Trichet sade i förra veckan. Hans tredje påpekande var att den finansiella tillsynen utförs på en alltför nationell grund.

Jag anser att Nout Wellink har rätt. Vi kan till och med lägga till ett antal andra faktorer. De första är EFSF och ESM. Den permanenta och den tillfälliga räddningsfonden kan inte användas eftersom de omfattas av regeln om enhällighet. Om vi behåller denna regel kommer hela euroområdet härnäst att utnyttjas av euroskeptiska regeringar och av euroskeptiska politiska partier.

Slutligen – och detta är mitt budskap för dagen – är vi fortfarande tvungna att städa upp i de europeiska bankerna. Problemet har inte lösts, och EU:s ekonomiska återhämtning kommer inte att påbörjas om vi inte först av allt hanterar detta problem. Förutom att de har kvar gamla produkter från finanskrisen i sina portföljer har de numera också ett antal obligationer i sina portföljer från problematiska länder vars kreditvärdering sjunker för varje dag, eller åtminstone för varje vecka.

Det jag begär är att José Manuel Barroso och Jean-Claude Trichet snarast möjligt presenterar ett globalt svar på denna fråga, nämligen en djärvare stabilitetspakt – och parlamentet arbetar med detta – och ekonomisk styrning. Existerar det någon egentlig ekonomisk styrning? Det vi har i dagsläget är en mellanstatlig strategi utan någon sanktioneringsmekanism, och det kommer inte att fungera. Det har inte fungerat tidigare och det kommer inte att fungera i framtiden. Vi måste lägga fram ett förslag om att avskaffa regeln om enhällighet för dessa räddningsfonder, för den regeln fungerar inte. I själva verket ger vi all makt till de länder och partier som motsätter sig systemet.

Slutligen har vi lagt fram en plan för den europeiska banksektorn. Vi kommer inte att se någon ekonomisk återhämtning förrän ni har presenterat en europeisk mekanism för att städa upp i bankerna. Vi är alla medvetna om att det kommer att kräva pengar. Att återkapitalisera de europeiska bankerna, finansiera investeringar i EU – såsom krävts av Martin Schulz - och samtidigt täcka svaga offentliga finanser i ett antal medlemsstater. Hur ska vi kunna göra detta? Var finns de pengar som krävs? Det enda sättet att få fram pengar är att skapa en verklig europeisk obligationsmarknad, och det vet vi. Att upprätta en europeisk obligationsmarknad är det enda sättet att ta oss ur krisen.

Jag vill uppmana José Manuel Barroso att det nu är dags för honom att göra sitt. Tiden rinner ut, och vi kan inte lösa problemen enbart genom en pakt för euron.

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, Europeiska rådets ordförande, kommissionens ordförande, mina damer och herrar! Herman Van Rompuy, jag måste erkänna att Martin Schulz citerade en liten tysk sång för dig. Dess direkta motsvarighet på franska lyder "Tout va très bien, Madame la Marquise, il n'y a pas de problème" (ung. Allt är frid och fröjd, fru markisinna, det råder inga problem).

Jag måste säga att jag är förvånad över hur saker och ting har presenterats här. Vi vill inte bli betraktade som idioter. Även om vi gärna lyssnar på er läser vi också tidningarna då och då, så vi är faktiskt medvetna om vad som inträffade vid detta Europeiska råd. Kom inte med några historier. Vi känner till vilka problemen är. Vi är inte här för att spilla vår tid.

Jag vill påpeka en sak för dig och José Manuel Barroso. Ni tjarar om "stabilitet, tillväxt, sysselsättning, konkurrenskraft". Så mycket är sant. Men vet ni hur det framstår hos våra medborgare? Vad de upplever är "ojämlikhet, en känsla av orättvisa och osäkerhet". Det är så det omsätts för dem. Och om inte EU förändrar sina metoder, och försöker bemöta denna känsla av orättvisa och ojämlikhet eller denna verkliga ojämlikhet och osäkerhet, ja då kommer folket att höra "konkurrenskraft" och tolka det som att "de återigen kommer att drabbas".

Det är detta som är vårt verkliga problem. Medborgarna kommer att se de mekanismer som vidtas för att rädda bankerna – och som jag kan tillägga är nödvändiga – och tänka "se där ja, det ordnar sig för bankerna". Men se på bankernas vinster. Se på de feta lönekuverten. Människor kommer att säga: "Detta är fullständigt vansinnigt!" Alla dessa pengar spenderas och ändå är det medborgarna och de nationella budgetarna som får bära bördan, samtidigt som ojämlikheten ökar ytterligare. Under de senaste åren har statistiken visat på en ökande ojämlikhet. Om vi misslyckas med att åtgärda detta problem kommer medborgarna att vända oss ryggen, vilket ger bränsle till den högerextrema antieuropeiska vågen i EU. Och de skulle dessutom ha goda skäl till detta, för vi har inte förmågan att bemöta denna känsla av ojämlikhet, orättvisa och osäkerhet. Så om vi inte reagerar kommer vi inte heller att lyckas.

När det gäller euroobligationer, som nämndes av Guy Verhofstadt, är det i själva verket en försvarsfond vi bör tala med medborgarna om och mobilisera. Om vi emellertid inte har någon investeringsfond eller inte kan ge några konkreta bevis på att vi vill få hjulen att rulla igen – vilket är skälet till att vi behöver euroobligationer, dvs. inte bara för försvaret utan också för investeringar - nå, om vi inte slår in på denna väg kommer medborgarna inte att förstå någonting, och i synnerhet inte denna politik.

Därför behöver också vissa saker påpekas: när det gäller ojämlikheten, varför går det inte att i dagsläget i EU anta vissa sociala åtgärder som medborgarna faktiskt förstår? Man skulle t.ex. kunna besluta om en minimilön i EU, som inte nödvändigtvis behöver ligga på samma nivå, men åtminstone kunde man införa begreppet minimilön. Det är ofattbart att man i ett land som Tyskland, där det ofta talas om ekonomisk anpassning, inte nämner eller diskuterar detta problem. Det är ofattbart att Tyskland, som är ett av några få ekonomiskt starka länder i EU i dag, inte förmår införa en minimilön för sina medborgare. Detta är något som borde tas upp inom ramen för EU:s ekonomiska och sociala styrning.

Jag går nu över till frågan om Libyen. Martin Schulz påpekande var riktigt, om än dramatiskt. Vi ser hur ett land som Tyskland håller sig undan, medan andra länder försöker finna lösningar. På denna punkt håller jag med helt och hållet, men bara i detta sammanhang. Det jag skulle vilja se när vi nu diskuterar en grannskapspolitik är att vi ser de åtskilliga misstag som vi tidigare gjort när det gällt denna grannskapspolitik. Hur artade sig våra förbindelser med Muammar Gaddafi innan bombningarna inleddes? Vilka förbindelser hade de europeiska länderna med Muammar Gaddafi, Zine El Abidine Ben Ali och Hosni Mubarak? Låt oss slutligen utvärdera vad dessa artiklar om mänskliga rättigheter i associeringsavtalen inneburit för oss. Noll! Intet! Om vi inte gör denna utvärdering bör vi åtminstone sluta ljuga för oss själva. Ägnade Europeiska rådet ens fem minuter åt att reflektera över vad vi tidigare misslyckats med att göra inom ramen för vår Medelhavspolitik? Har ni funderat på det? Jag har inte läst något sådant i handlingarna. Jag har inte hört er säga något om denna fråga. Om bara Europeiska rådet kunde vara en aning självkritisk när det gäller sina tidigare misstag.

Och slutligen går jag över till frågan om Japan. Problemet är att den bästa formen av kärnsäkerhet är att fasa ut kärnkraften. Det finns ingen riskfrihet när det gäller kärnkraften. Det kan inte ske över en natt, men om vi inte fasar ut kärnkraften kommer vi aldrig att vara säkra. Problemet har inget att göra med att stresstesta en olycka. Som konstaterats av André-Claude Lacoste, chefen för Frankrikes kärnsäkerhetsmyndighet, är problemet den samlade effekten av flera möjliga olyckor – något som hittills, otroligt nog, aldrig har undersökts. Det var det som hände i Japan. Det är inte bara en olycka utan anhopningen av fyra eller fem olyckor, samt den mänskliga faktorn, som har lett till denna situation.

Matematiskt sett är det inte möjligt att garantera denna säkerhet. Om vi européer inte säger vår mening... den kommer inte att fasa ut över en natt, men om vi inte fasar ut kärnkraften bör vi sluta att tala om kärnsäkerhet. Det existerar ingen kärnsäkerhet.

Jan Zahradil, för ECR-gruppen. – (CS) Herr talman! Den viktigaste frågan vid Europeiska rådets senaste möte var ekonomin och stabiliteten i euroområdet. Ni är alla medvetna om att de flesta ledamöterna i gruppen Europeiska konservativa och reformister kommer från länder utanför euroområdet, och de flesta är från länder som inte ens gått med i europakten. Det betyder dock inte att vi vill se euroområdet misslyckas. Tvärtom vill vi ha stabilitet och välstånd i hela Europeiska unionen, inklusive euroområdet. Vi vill se ansvarstagande nationella regeringar som kan få slut på skuldsättningen, reformera de offentliga utgifterna och ta itu med skattereformer, och därmed få till stånd en återuppbyggnad av den finansiella disciplin vi anser vara korrekt.

Vad vi däremot inte ser som korrekt och vad som bekymrar oss är den dolda agenda som drivs här av vissa medlemsstater och även delvis av kommissionen och vissa grupper bland parlamentets ledamöter. Det är ett försök att utnyttja krisen för ytterligare överföring av självbestämmandet. Det är ett försök att gå mot ytterligare harmonisering av skatter och

avgifter. Det är ett försök att ta ytterligare ett steg mot skapandet av en skatteunion, och därmed mot en fullständig politisk union. Vi säger nej till en sådan union. Vi stöder inte en sådan union.

Jag har suttit här sedan 2004 och varje gång det blir problem hör jag samma gamla fras: "Vi behöver mer Europa, vi behöver en mer EU-baserad strategi". Nej, säger jag, det är inte vad vi behöver. Det är försöken att lösa allt på EU-nivå som har försatt oss i den här röran – och hur ska vi nu hantera den? På EU-nivå än en gång. Jag ber er att äntligen inse att luften helt har gått ur den nuvarande modellen för europeisk integration. Ni måste sluta leva i förra seklets 50 år gamla dröm om efterkrigstidens europeiska integration. Det europeiska paradigmet har förändrats, och ju förr en del av er kan förlika sig med det, desto bättre är det.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande! Min grupp anser att resultaten från rådets möte är otillräckliga.

Låt oss för det första se på den ekonomiska politiken. Vi framförde våra synpunkter kring de överenskomna riktlinjerna på det ekonomipolitiska området vid en frågestund i förra veckan. Det som krävs är att vi kommer över den nyliberala fixeringen vid vinst och konkurrens, som framgår av uttryck som "flexicurity", justering av pensionsåldern och så vidare.

Vi menar att det behövs en kontrollerad ekonomipolitisk styrning med demokratisk legitimitet som kan förhindra skatte- och lönedumpning och miljömässig dumpning med hjälp av lämpliga gemensamma miniminormer som ger en effektiv reglering av de finansiella marknaderna och förhindrar att vinsterna privatiseras medan riskerna överförs till den breda allmänheten.

Den andra punkten jag vill ta upp är vårt södra grannskap och då särskilt Libyen. EU:s medlemsstater har blivit inblandade i en makaber situation i Nordafrika, framför allt i Libyen. Detta har redan kritiserats här. Jag vill bara betona en sak – de vapen som diktatorn Muammar Gaddafi använder mot demonstranter och rebeller har köpts från oss. Han beskjuts nu av Natotrupper, som uppenbarligen har order att skydda dem som kämpar för frihet och demokrati, och som också använder vapen från EU och Förenta staterna.

Jag undrar vad det är för mening med den befintliga hederskodexen om vapenhandel om en sådan situation kan uppstå? Var finns stödet för frihet, mänskliga rättigheter och kampen mot social orättvisa i specifika fall, som i Lampedusa, dit hundratals flyktingar från Nordafrika kommer varje dag? Jag befarar att den nyligen ihoptråklade grannskapsidén handlar mer om EU:s intressen än om ett lämpligt svar på partnerländernas behov.

Min tredje punkt gäller Japan. Vi har fortfarande tid att diskutera Japan i eftermiddag och i morgon. Även på denna punkt har vi misslyckats med att få en sammanhållen EU-strategi, åtminstone när det gäller säkerhetskontrollerna, de så kallade stresstesterna. Jag är inte förvånad över att våra medborgare med viss berättigad skepsis ställer sig frågan exakt var EU står i denna fråga.

Godfrey Bloom, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill återkomma till frågan om Libyen.

När började den politiska klassen och samhällseliten plötsligt inse det faktum att överste Muammar Gaddafi är en ond människa? När, under perioden efter det underbara foto där du omfamnar honom, insåg du plötsligt att han var på "fel sida"?

Jag kan ju tala om att offren för Lockerbiekatastrofen i Skottland och offren för IRA:s illdåd i mitt hemland varit mycket medvetna om vad för slags skurk den mannen är. Men han har olja och han har pengar, så ni valde alla att blunda, eller hur?

Nå, nu har verkligheten kommit ikapp. Den mest absurda figuren i den här historien är den brittiske premiärministern, som står där och skramlar med tomma svärdsskidor – ett nedrustat Royal Navy, ett nedrustat Royal Air Force – och slungar hotelser från åskådarläktaren, utan hangarfartyg eller något, och kallar sig konservativ men i själva verket bara är en överårig skolpojke som blundar och hoppas på det bästa.

Vi pratar mycket om våld mot folket, och vi pratar mycket om demokrati. Och ändå har vi låtit en mordisk babian härja i Zimbabwe i flera år nu utan att göra något åt det, eller hur? Vi bryr oss inte, eftersom det inte finns några pengar där, och ingen olja. Det är så typiskt för det här stället – bara hyckleri och humbug.

Barry Madlener (NI). – (NL) José Manuel Barroso, du kommer att få som du vill. Det kommer att finnas en permanent stödfond för euron, en fond som ska stödja medlemsstater som har plundrat sina nationella budgetar och föra över riskerna till de medlemsstater som håller ordning i sitt eget hus.

De flesta ekonomer håller med oss om att denna fond inte kommer att kunna rädda euron mer än arrangemangen under stabilitets- och tillväxtpakten kunde. Det är ett svagt avtal som belönar svaga och bedrägliga medlemsstater med lätta krediter. Var ska pengarna komma ifrån? Hur ska fonden bildas? På papperet ska alla medlemsstater bidra till fonden, även Irland, Grekland och Portugal. Men de länderna har ju inga pengar.

Vad det handlar om är att det i slutänden blir de medlemsstater som har sett om sitt hus som kommer att få betala. De nederländska medborgarna kommer att få betala notan för svaga medlemsstater som Grekland och Portugal – ditt land, José Manuel Barroso – och det är oacceptabelt. Det är inte solidaritet, det är att belöna ett dåligt beteende hos ett antal svaga medlemsstater på bekostnad av hårt arbetande nederländska, tyska och belgiska medborgare.

Euron kan inte räddas på detta sätt. I stället bör dessa länder tas bort från eurosamarbetet. Grekland måste få drakman tillbaka och Portugal måste återinföra escudon. Vissa länder får helt enkelt acceptera att de måste lämna euroområdet och de har helt och hållet sig själva att skylla.

Werner Langen (PPE). – (DE) Herr talman! Resultaten från toppmötet är ett viktigt steg på vägen, men det verkliga testet återstår. Om dessa resultat hanteras som allt annat, exempelvis som stabilitets- och tillväxtpakten, och om medlemsstaterna inte håller sig till dem, så de är inte värda papperet de är tryckta på. Därför delar jag inte de två ordförandenas optimism när de säger att krisen är över. Jag anser att det är först nu som vi ställs inför eldprovet.

Det är över än två och ett halvt år sedan Lehman Brothers kollaps, och var står vi nu? Det har tagit oss två och ett halvt år att komma hit. Den ansvarige kommissionsledamoten avvisade förslagen om en skatt på finansiella transaktioner förra gången de fördes fram. Jag vill se resultat. När jag ser tillbaka på den senaste mandatperioden minns jag att parlamentet antog 12 resolutioner om åtgärder för de finansiella marknaderna och att kommissionsledamoten med ansvar för den inre marknaden – som tack och lov inte längre är i tjänst - avvisade dem alla. Så ser verkligheten ut. Kommissionen har inte visat ledarskap när det gäller att lösa problemet.

Vi har dock förstått att nationella egenintressen måste övervinnas även på rådsnivå och att parlamentet behöver stärka kommissionen i dess roll för att ändra konstitutionen. Det finns absolut ingen anledning att vila på lagrarna. Jag måste instämma med Guy Verhofstadt. Budgetkonsolideringen är för slapp, styrningen för halvhjärtad, europakten för svag och det nationella intresset fortfarande för starkt. Om vi inte har modet att kräva större engagemang för EU från de nationella regeringarna, så kan vi aldrig komma fram till en meningsfull och varaktig lösning.

José Manuel Barroso, jag var kritisk när de grekiska ledamöterna i min grupp röstade emot programmet för Grekland. Jag håller verkligen inte med Martin Schulz. Om en socialistisk regeringschef röstas bort från sin post är det i första hand en bra sak. Men när det gäller Portugal röstade även ditt parti emot programmet. Sådana saker borde inte få hända i EU. Jag vill be alla ta sitt ansvar för att se till att denna partisanmässiga nationella inställning inte ska finnas med i framtiden när vi arbetar för att lösa problemet.

ORDFÖRANDESKAP: ROTH-BEHRENDT

Vice talman

Edite Estrela (S&D). – (PT) Fru talman, Herman Van Rompuy, José Manuel Barroso, mina damer och herrar! EU:s medborgare ställer sig frågan: kommer Europeiska rådet att göra de val som krävs och kommer de att göra de rätta valen för att ta oss igenom krisen? Många kanske tycker att valen går i rätt riktning, men att det går långsamt och att det saknas ambition. De som har sett dokumentären *Inside job* rasar över denna girighet och brist på skrupler, och undrar: om det är så här kreditvärderingsinstitutet arbetar, vad gör EU för att inrätta oberoende och tillförlitliga kreditvärderingsinstitut?

José Manuel Barroso sade för inte så länge sedan att om en medlemsstat kan undvika att söka hjälp utifrån, så bör den göra det, eftersom stöd utifrån är kostsamt. Den portugisiska regeringen är av samma åsikt. Portugal behöver inte hjälp utifrån. Det som behövs är bara finansiering för ekonomin och för hushållen till rimliga räntor. Men eftersom kreditvärderingsinstitutet tjänar spekulanternas intressen går resultatet av portugisernas enorma uppoffringar direkt ner i fickorna på dessa spekulanter. Är detta Europeiska unionens rättvisa? Har de politiska beslutsfattarna inte insett att vi genomgår en kris i euroområdet, jag upprepar, i euroområdet: att attacker på vissa länders statsskulder skulle kunna undergräva euron, och äventyra den gemensamma valutan och hela det europeiska projektet i sig? Detta är ett europeiskt problem, som kräver en europeisk lösning.

Om vi ska kunna ta oss igenom krisen behöver vi snarare mer EU än mindre EU. Vi behöver dra lärdom av vårt förflutna och ta upp framtidens utmaningar. Vi måste ge den europeiska allmänheten förtroende och hopp, för utan dem finns inte något europeiskt projekt.

Sylvie Goulard (ALDE). – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande! Ni har målat upp en ljus bild av dessa samtal. Det finns vissa positiva aspekter, men jag har ingen anledning att gå igenom dem en gång till. Jag har dock en fråga som går utöver de tekniska detaljerna och det ni har talat om för oss. Jag talar om klyftan mellan nord och syd som håller på att bildas i Europeiska unionen. Bara alldeles nyss hörde vi folk hävda att vissa har rätt och andra har fel, att vissa är bra medan andra är dåliga, och de verkar ha glömt bort det ömsesidiga beroendet. Detta är allvarligt.

Dessutom tror jag att några länder i norr, som predikar en hel del till länderna i syd, på grund av sin vägran att ta itu med bankfrågan, som Guy Verhofstadt nämnde, av många uppfattas som att de vägrar att se sitt eget ansvar i det hela. Jag menar därför att om det

finns en uppgift för rådets ordförande, och för dig, José Manuel Barroso, så är det att till varje pris förhindra att denna klyfta växer och blir permanent. Vi behöver lösningar som alla kan acceptera. Vi måste se till att alla axlar sitt ansvar.

En sista punkt. Jag anser att Europeiska rådet är extremt inåtvänt. Hela denna diskussion har förts som om euron inte har någon global betydelse. Ingenting har sagts om euroområdet externa representation i IMF. Frankrike, som för närvarande är ordförande för G20, vill föra fram idén om en global monetär reform och det finns inget förslag, liknande det om euroobligationer som vi försöker föra fram, som innebär ett försök göra euron till en verkligt global valuta.

Philippe Lamberts (Verts/ALE). – (FR) Herman Van Rompuy! Jag har stor respekt för dig som person och för ditt arbete, men jag måste säga att du inte har lyckats övertyga mig.

Du säger att arbetstagarna inte ska oroa sig, att vi arbetar för dem. När jag läste avsnittet om konkurrenskraft i "Euro plus-pakten", som du kallar den, är det min uppfattning att det handlar om lönesänkningar, om större flexibilitet och mindre trygghet. Det sägs ingenting om produktivitet eller om våra resurser. Ingenting om energiproduktivitet.

Det jag menar är att vi aldrig kommer att vinna mot Kina när det kommer till billig arbetskraft. I stället är Kina på god väg att slå oss när det gäller energieffektivitet och resurseffektivitet. Vilken sorts konkurrenskraft har EU då kvar, om vi inte kan konkurrera på dessa områden?

Du säger oss att bidragstagarna inte behöver oroa sig. Men för att balansera de offentliga finanserna, vilket är ett rimligt mål, säger du att det krävs nedskärningar. Fyrtio procent av de offentliga utgifterna går till socialbidrag och du säger att vi inte ska oroa oss. Du säger också att ni tagit itu med intäkterna. Låt oss tala om intäkter. Den gemensamma konsoliderade bolagsskattebasen, CCCTB, är ett riktigt skämt. Du talar om den i konditionalis, du säger att den i varje fall borde vara neutral i fråga om intäkter. Därför kommer den inte att ge några extra euro och dessutom kommer företagen i vilket fall att kunna välja. Jag har då aldrig sett någon välja det dyraste skattealternativet.

Å andra sidan, om några inte ska oroa sig så är det väl bankernas aktieägare och borgenärer. Du talar om stresstester. Förra årets stresstester var ett skämt. Jag vet inte om vi kommer att få se samma smaklösa skämt i år. Något som vi emellertid kan vara säkra på, även om stresstesterna trots allt är seriösa, är var medlen till bankerna ska tas ifrån. Kommer de att tas från aktieägarna eller från oss skattebetalare? Bruka allvar! Hur som helst har de uppenbarligen ingenting att oroa sig för.

Slutligen har ingenting sagts om elefanten i rummet, nämligen det faktum att både den grekiska skulden och irländska är helt ohållbara. Alla vet att hur mycket vi än försöker undvika frågan, finns det inga möjligheter för dem att betala tillbaka. Och ju senare vi omstrukturerar desto svårare blir det. Det kommer aldrig att bli en trevlig övning, men om vi väntar kommer det att stå oss dyrt.

(Applåder)

Martin Callanan (ECR). – (EN) Fru talman! Varje gång EU ställs inför ett specifikt problem, faller vi i fällan att utforma en komplex, byråkratisk, tungrodd lösning som ofta är helt oproportionerlig i förhållande till problemets allvar. Samma misstag gör vi nu i fråga om den rådande finanskrisen: den är allvarlig, den kräver åtgärder, men många av de föreslagna

lösningarna kommer att få långtgående och, enligt min uppfattning, mycket skadliga effekter på lång sikt för EU.

Många tar tillfället i akt att lägga fram planer för en permanent ekonomisk styrning, med intervention och kontroll som vägledande principer. Vi får höra att lösningen för det första är att missbruka befintliga regler, som artikel 122 i fördraget, som aldrig var avsedd för sådana räddningsaktioner som den nu har använts till för att betala – och jag hoppas att något land kommer att ha modet att ifrågasätta detta i EU-domstolarna – och att införa fler begränsningar för våra medlemsstater, vilket i praktiken innebär begränsningar av det demokratiska valet för många av väljarna.

Om man tittar på Irlands fall har landet gjort sitt allra bästa för att försöka stabilisera sitt banksystem – en stabilisering som för övrigt verkligen behövs även hos banker och institut i andra medlemsstater, vilka annars ligger mycket illa till – och det Irland fick för det var krav från andra medlemsstater att man skulle höja den egna bolagsskatten för att kunna konkurrera med den uppblåsta situationen i andra länder. Det är orättvist och det är odemokratiskt.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Fru talman! Hur tänker man i rådet och kommissionen när man tror att den politik som påtvingas Irland inte kommer att öka skulden eller att detta inte kommer att bli resultatet av genomförandet av denna eller liknande politik i hela EU?

De åtgärder som beslutades vid toppmötet kommer att tvinga in alla medlemsstater i en ekonomisk logik som är till nackdel för folket – en logik som kräver nedskärningar och som hindrar medlemsstaternas möjligheter att främja tillväxt.

Den politik som EU och Internationella valutafonden (IMF) tvingar på Irland innebär hårda nedskärningar, förlust av arbetstillfällen och en betydande minskning av offentliga tjänster. Irlands skuldbörda är inte hållbar. Om inte obligationsinnehavarna förmås att bära en del av underskottet, kommer Irland inte att klara sig i framtiden.

Niki Tzavela (EFD). – (EN) Fru talman! Euro plus-pakten syftar till att stärka och förbättra EU:s konkurrenskraft, men hur kan vi uppnå mervärde i EU:s ekonomi när vår arbetsmarknad översvämmas av olaglig invandring och våra europeiska produkter ersätts av förfälskningar som importeras från arbetskraftsintensiva länder i öst?

Ju förr vi identifierar och skyddar våra geografiska och ekonomiska produkter med EU-ursprung, desto bättre. Mitt förslag är därför att vi införlivar identifieringen och skyddandet av EU:s ekonomiska och geografiska gränser i ramen för euro-pakten, för annars kommer vi inte att kunna uppnå ett EU vars konkurrenskraft står sig i en mycket aggressiv och konkurrenskraftig världsekonomi.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Fru talman! Om det är något som krisen i Libyen verkligen belyser så är det, enligt min mening, framför allt den totala bristen på en seriös europeisk geopolitisk strategi för att säkra EU:s intressen. Det är trots allt en sorglig sanning att vi är där främst till följd av president Nicolas Sarkozys inhemska politiska agenda, då han tillät sig något av ett eget litet Falklandskrig.

I vilket fall är det fortfarande konstigt att de som så starkt och rättfärdigt rasar mot den absoluta ondskan som överste Muammar Gaddafi representerar – bland andra några i denna kammare – bara fram tills helt nyligen var mycket nöjda med att leende få fotograferas tillsammans med den libyske diktatorn, som de tog emot med militära hedersbetygelser.

Allt jag säger är att det är lättare att skjuta på Gaddafi i dag än att besvara de enorma frågor som kommer att ställas.

För att ta upp bara en av dessa frågor: kommer vi att fortsätta beväpna rebellerna – ett samlingsnamn för en mängd olika grupper, varav en del med europeiska mått mätt fortfarande mentalt befinner sig på medeltiden - och i så fall, vad har vi för garantier för att dessa vapen inte ska användas för att störta landet i ett större kaos, så som skedde i Iran efter att shahen utvisades?

Personligen skulle jag gärna se att EU:s insatser och muskler var något mer synliga i den militära bevakningen av våra egna yttre gränser. Ett tyst krig utkämpas just nu, en skrämmande föraning om en invandringsinvasion som ingen talar om. Vi behöver europeiska muskler för att ta itu med detta också.

Corien Wortmann-Kool (PPE). – (NL) Fru talman! Vid Europeiska rådets senaste möte fattades beslut som för bara ett år fortfarande var otänkbara, och jag vill därför framföra mitt uppriktiga tack till Herman Van Rompuy och José Manuel Barroso.

Det är ett viktigt steg, men det är också ett steg på en mycket svår väg som vi måste ta för att återställa förtroendet för euron och vår ekonomi, och för att komma ur denna kris genom att främja ekonomisk tillväxt och sysselsättning. Vi här i parlamentet har rollen som medlagstiftare för lagstiftningspaketet som ska stärka den ekonomiska styrningen. Vi vill se ett mer ambitiöst paket och ni bör inleda diskussioner om detta med parlamentet under den kommande perioden. Vi anser att det behövs starkare och mer ambitiöst finansiellt stöd som bygger vidare på kommissionens förslag. Ni har redan hört flera ledamöter säga att vi vill se en mer robust stabilitets- och tillväxtpakt med en mekanism med omvänd röstning.

För det andra behövs en mycket starkare socioekonomisk samordning. Det innebär mer än Euro plus-paktens åtaganden, eftersom principerna i vår sociala marknadsekonomi är förankrade i Europa 2020-strategin. Det innebär ett större åtagande om att vidareutveckla dessa principer för att främja tillväxten och sysselsättningen för våra medborgare. Vi vill förankra dessa mål i de nationella reformprogrammen - och jag har hört dig, José Manuel Barroso, tala om detta – och vi bör lägga fram förslag i den riktningen.

Du har sagt det, och faktiskt betonat det, med syftet att dessa punkter ska vara klara att antas redan i juni. Vad oss anbelangar kan du redan nu börja arbeta på att få igång rådet, åtminstone när det gäller dessa punkter, vilket skulle möjliggöra en överenskommelse i juni.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Fru talman! Jag har några uppriktiga frågor till den europeiska kvartetten - trojkan plus rådet. Menar ni allvar när ni talar om att rädda euroområdet och det europeiska projektet?

Bankernas stresstester har just avslutats, grundade på de mest pessimistiska scenarierna på Irland. Den nya irländska regeringen har strukit ett streck över hela det irländska bankfiaskot. Den har, till alla irländares förvåning, beslutat att det inte blir några förluster för de ledande obligationsinnehavarna i Allied Irish Bank och Bank of Ireland.

Men vad är den europeiska motprestationen? Varför tiger Europeiska centralbanken om viktiga medelfristiga finansieringsåtgärder för irländska banker? Varför insisterar president Nicolas Sarkozy och förbundskansler Angela Merkel på att riva ned den irländska industriella grunden i utbyte mot en sänkning av bailout-räntan? Varför blockerar vissa medlemsstater

framstegen i fråga om en europeisk skatt på finansiella transaktioner och euroobligationer? Varför skär man i EU:s budget?

Det korta svaret är kortsiktiga valtekniska beräkningar och doktrinär ekonomi. Den irländska ekonomiska krisen är en integrerad del av krisen i EU. Om den irländska ekonomin kraschar är det inte bara ett misslyckande för EU, det skulle innebära ett misslyckande av EU.

En hållbar skuldnivå för Irland är avgörande för Irland och för EU, och kvartetten måste vara realistiska i frågan. Det vi nu behöver från kvartettens sida är fantasi och visioner i de pågående förhandlingarna med Irland.

Märk mina ord. Irland är en demokrati, precis som Frankrike, precis som Tyskland, precis som Finland – vi styr i enlighet med folkets vilja. Irlands väljare har accepterat hårda åtstramningar, med sammanbitna tänder och återhållen vrede. De måste få se rent spel i EU, om inte det fönster av tolerans som just nu står öppet för den irländska regeringen ska stängas med en smäll.

Carl Haglund (ALDE). - Fru talman! Låt mig börja med någonting positivt. Man skulle kunna fokusera på de problem som de beslut ni har fattat i rådet innebär, och visst finns det sådana, men det positiva är ändå att ni har kommit framåt när det gäller den ekonomiska styrningen och den makroekonomiska biten. Min kollega från Irland uttryckte nyss hur bekymrad man är i Irland. Deras problem har att göra med att vi hittills inte har haft någon som helst insikt i den makroekonomiska biten. Det är någonting vi i framtiden kan få tack vare det här ekonomiska styrningspaketet. Här tycker jag rådet har gått i rätt riktning.

Det som däremot känns en aning bekymmersamt är att det i rådet tycks saknas en vilja att ändra på sin egen beslutskultur. Man vill fortsätta ha möjlighet att använda sig av olika typer av politiska arrangemang, något man kanske kan kalla för kohandel. Men om ni inte ändrar på beslutskulturen är jag rädd att ni i framtiden inte kommer att klara av att ta de beslut som krävs när ni står inför svåra överväganden utifrån de rekommendationer som jag däremot tror att kommissionen klarar av att ta fram. Detta är en utmaning som rådet måste ta på allvar och ta tag i. Det här illustreras ganska väl också av den tendens som vi såg under rådsmötet där också mitt eget medlemsland, Finland, var en aning besvärligt när det gällde en annan fråga, i det fallet stabilitetsmekanismerna. Som finländare beklagar jag detta. Alla finländare tänker inte så, men det är en bra illustration av att beslutskulturen i rådet måste ändras.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Fru talman! Den nya strukturen för de offentliga finanserna i Europeiska unionen bygger på ett försök att stärka sunda finansregler och offentliga utgifter och på en helt osund önskan att begränsa medlemsstaternas suveränitet på skatteområdet. Jag betvivlar verkligen att Euro plus-länderna skulle vara i stånd att gemensamt införa stränga regler för sig själva när det gäller offentliga utgifter, när de inte har klarat att göra det var och en för sig.

Å andra sidan betvivlar jag inte att en standardisering av skattebasen är ett effektivt steg mot en skatteunion, som bara har ett mål – att avskaffa skattekonkurrensen inom Europeiska unionen. De franska politikerna Nicolas Sarkozy och Christine Lagarde har avslöjat sina verkliga intentioner genom att i veckor insistera på att höja skattesatserna i Irland, under förevändning att vilja bekämpa krisen. Att höja skatterna i Europeiska unionen till standardnivåer oavsett medlemsstat är dock ett recept för att förlänga krisen, inte för att mildra den.

Talmannen. – Tack så mycket. Till de ledamöter som skulle vilja yttra sig enligt ögonkontaktsförfarandet måste jag säga att vi redan har omkring 20 anföranden och jag tror inte vi kommer att ha tillräckligt med tid på oss innan omröstningen. Men ni får ändå gärna försöka.

Paul Murphy (GUE/NGL). – (EN) Fru talman! I sitt svar till Joe Higgins förklarade José Manuel Barroso den 19 januari här i denna kammare att EU försöker stödja Irland. I och med den nya Fine Gael/Labourregeringens fega kapitulation inför obligationsinnehavarnas intressen är det uppenbart att det inte är rådet eller kommissionen som står för stödet, utan det är arbetarklassen i Irland och EU som tvingas stödja EU:s banker och spekulanter genom att betala för deras förluster.

Förslagen om ekonomisk styrning är ett försök att befästa nedskärningar och lönesänkningar. Resultattavlan för åtstramning och förslagen till böter på hundratals miljoner euro är utformade för att se till att det är arbetarklassen som, trots massiva protester, får betala för krisen. Denna europeiska chockdoktrin kommer att backas upp av en ändring av fördragen, om vilken etablissemangen i EU och Irland är fast beslutet att undvika en folkomröstning. Det socialistiska partiet och vänstern i Irland kommer att kräva en folkomröstning om detta förslag om permanenta åtstramningar.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Rådet har under detta möte behandlat tre mycket viktiga frågor: den miljö- och kärnkraftskatastrof som har drabbat Japan, den finansiella kris som sveper över Europa och situationen i Maghreb-regionen.

På den första punkten kan vi, trots att vi vill stödja den hårt drabbade befolkningen, inte acceptera att revidera handelsavtal på ett sätt som missgynnar våra egna företag. I stället är vi positiva till humanitära insatser, till att skicka utrustning, personal och pengar.

Att den finansiella krisen skulle vara över är rena fantasier. Det är viktigt att utforma ett stödpaket för att hjälpa medlemsstaterna ut ur den rådande situationen och därmed skapa stabilitet i hela euroområdet. Vi stöder också en minskning av reglering och byråkrati, samt främjande av handel med tredjeländer – så länge den ger ömsesidiga fördelar.

Vi anser att EU har gjort ett fruktansvärt dåligt intryck i Maghreb-frågan, då varje medlemsstat agerade på egen hand och Catherine Ashton, unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, inte visste hur krisen skulle hanteras. I synnerhet har Europeiska unionen lämnat Italien i sticket inför en okontrollerad invasion av olagliga invandrare.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Fru talman! Folket i EU blir allt oroligare. Det finns två frågor som ger särskild anledning till bekymmer. Den första gäller den fortsatta inkonsekventa hanteringen av den ekonomiska krisen och eurons svårigheter. Det är också ett faktum att rådet och kommissionen inte hänger med i händelseutvecklingen.

Vi måste vara realistiska. Det krävs skuldavskrivningar, åtminstone i Grekland och troligen också i Portugal. Det går inte att undvika. Ju längre vi dröjer med att ta itu med problemet, desto mer kommer det att kosta, och inte bara i ekonomiska termer utan också i fråga om det europeiska projektets allmänna trovärdighet. Händelserna i Grekland kommer att röra upp känslorna. Vi deltog i en särskild delegation till landet, och den underliggande inställningen är att EU ligger bakom problemen i Grekland, på grund av bristen på tydlig kommunikation och eftersom de åtgärder som uppenbarligen krävs inte vidtas.

Den andra frågan är kärnkraften. Det enda sättet att göra de så kallade stresstesterna som förbereds meningsfulla och att återställa trovärdigheten i ett sammanhållet EU, är att genomföra stresstesterna enligt strikta kriterier och inte enligt IAO:s svaga kriterier, att konsultera verkligt oberoende experter och att se till att alla händelser och hela processen presenteras för allmänheten på ett lämpligt och begripligt sätt.

Mario Mauro (PPE). –(IT) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! I min politiska världsbild måste idealen förenas med intressena. Jag kanske har en något tillrättalagd och naiv syn på EU:s institutioner, men jag anser att de representerar våra ideal, medan våra regeringar – av många skäl – representerar våra intressen.

Det pågår därför ett spel mellan dem. Det som slår mig är att det i vissa situationer verkar som om laget som representerar idealen vägrar att spela spelet. För några veckor sedan, när parlamentet föreslog ett erkännande, eller snarare föreslog att kommissionen bör rekommendera rådet att erkänna det provisoriska libyska rådet, sade Catherine Ashton att detta inte låg inom hennes mandat.

I går, efter en underbar presentation, förklarade Cecilia Malmström att när det gäller att föreslå en strategi för rådet som skulle göra problemen med migrationsflöden till en EU-fråga, så förkastade hon den idén eftersom den inte skulle få majoritetsstöd i rådet.

Hur ska "ideal-laget" kunna vinna om våra spelare vägrar skjuta på mål för att de tycker att målvakten är för bra? Jag menar att detta är en grundläggande utgångspunkt för en historisk förståelse av den uppgift som vi är kallade till.

Jag vill därför påpeka följande: Vilka är våra anfallsspelare? Det är EU-institutionerna: Europaparlamentet, kommissionen och även du, Herman Van Rompuy, eftersom jag anser att du inte representerar rådet i den meningen att du försvarar rådets intressen utan att du är den man som kan få rådet att förstå vilka ideal det bör fokusera på.

Det enda jag ber om är därför, om ni är våra anfallsspelare, passa bollen, anfall, gör mål och – som vi brukar säga om den här typen av spel – få oss att drömma.

Roberto Gualtieri (S&D). –(IT) Fru talman, mina damer och herrar! Det är ingen tvekan om att inrättandet av en permanent stabilitetsmekanism är ett viktigt framsteg som skapar en grund för det politiska åtagandet att försvara euron till varje pris. Det var därför som parlamentet, trots de inte obetydliga reservationerna om metoderna och fondens mellanstatliga karaktär, gav sitt stöd åt denna avgörande åtgärd och har fokuserat på att etablera en stabil koppling mellan den europeiska stabilitetsmekanismen (ESM) och EU-institutionerna.

I samma anda är hänvisningen i Europeiska rådets slutsatser till en förordning om inrättande av förfaranden för att definiera villkorskraven mycket viktig, och vi förväntar oss nu att kommissionen ska komma med ett lämpligt förslag.

Även om detta är ett positivt resultat så är det svårt att se det som tillräckligt. Problemet är den grundläggande inriktningen i den europeiska ekonomiska styrningen. Vi envisas med att behandla sjukdomens symptom i stället för dess orsaker. Underskott är krisens effekt, inte dess upphov. Att tro att vi kan bota sjukdomen genom att bara skära ned på underskotten med ena handen och återfinansiera bankerna med den andra, är rent nonsens - det riskerar att fördjupa krisen och omintetgöra själva syftet med den permanenta stabilitetsmekanismen.

Om vi vill behandla sjukdomen och inte bara symptomen måste vi ta itu med ett antal grundläggande problem. Vi talar om att stärka EU:s konkurrenskraft. Det är bra, men vilken modell för konkurrenskraft är det vi strävar efter? Vi kan inte införa en återhämtningsmodell som enbart drivs av export till tredjeländer, eftersom detta skulle förstärka obalansen. För att bli mer konkurrenskraftiga inom utrikeshandeln behöver vi också stimulera en inhemsk efterfrågan av hög kvalitet.

Vi måste därför hantera frågan om bankerna och systemet för att skapa krediter i ekonomin som kan styra europeiska besparingar till långsiktiga investeringar. Vi måste skaffa oss instrument som euroobligationer, skatt på finansiella transaktioner och en budget värd namnet, för att göra kunna göra stora offentliga investeringar på EU-nivå som kan ge de privata investeringarna en kickstart. Slutligen måste vi börja se den europeiska sociala modellen som en resurs i stället för en börda.

Sharon Bowles (ALDE). – (EN) Fru talman! Euro plus-pakten kan vara användbar, men den får inte användas som en förevändning för svaghet i lagstiftningspaketet. Ett starkt åtagande för den inre marknaden är nyckeln till konkurrenskraft i EU och därmed i euroområdet. Det är välkommet, men initiativen för den inre marknaden ligger fortfarande inom ramen för fördraget och hos de 27 medlemsstaterna.

ESM-faciliteten saknar tyvärr flexibilitet och är inte hållbar för en återhämtningsmed två och en halv till tre procents riskpremie. Jag förstår behovet av disciplin och riskbestämmelser, men dessa räddningsmekanismer är inte till för att tjäna pengar, särskilt när det finns egenintressen som går utöver euroområdets stabilitet, t.ex. att flera medlemsstaters banker får stöd av de irländska skattebetalarna, som nämndes tidigare.

Vi har inte löst bankkrisen, och vi kommer heller inte att göra det genom att vara räddhågade. Tyskland har inte ens gett sina banker kapitaltillskott eller erkänt tillgångarnas värdeminskning, utan förlitar sig på att alla andra, inom och utanför EU, ska ha överseende och gå med på tyst deltagande som kärnkäpital, eftersom stresstesterna annars kommer att misslyckas.

Jag vill därför be kommissionens ordförande och rådsordföranden, låt oss se lite visioner, lite ödmjukhet, lite ärlig självbedömning. Det minsta ni kan göra är att behandla riskpremier som säkerhet och lämna tillbaka dem när risken är borta. Småaktighet kommer inte att rädda euron och det vet marknaderna om.

Gerald Häfner (Verts/ALE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Det ligger faktiskt inte inom politikernas mandat att använda skattebetalarnas pengar för att rädda banker eller för att förse staterna med artificiell likviditet. Politikens verkliga funktion är att fastställa en rättslig ram som ska garantera att en sådan situation aldrig uppstår. Nu tvingas ni göra fel saker eftersom ni i årtionden har misslyckats med att göra det rätta. Nu vill ni gå till botten med problemet, vilket är något som vi välkomnar. Men så vitt man kan se verkar det som om ni än en gång arbetar på fel nivå med fel resurser och inom fel ram, eftersom ni försöker hantera frågan utanför fördragen.

Tack och lov har vi lyckats få in en del av förhandlingarna inom ramen för gemenskapsmetoden, men den klassiska top-down-politiken saknas fortfarande. På framför allt detta område måste varje form av politisk styrning debatteras, legitimeras och kontrolleras demokratiskt. Ni använder fel instrument eftersom ni tar pengar från skattebetalarna för att stödja bankerna och dem som spekulerar med banker och andra finansiella produkter. Ni har fortfarande inte vidtagit de åtgärder som krävs för att ta itu

med dem som under lång tid har profiterat på situationen. Det innebär att ni fortsätter främja en obalans i det europeiska samhället som urholkar stödet för denna politik, snarare än förstärka det. Å ena sidan lägger ni en börda på statskassorna och statsbudgetarna, och å den andra skyddar ni de privata tillgångarna. Detta bidrar inte till att lösa de faktiska problemen, det åtgärdar bara en del av symptomen.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Fru talman! Många medlemsstater har nu i flera år fört en budgetpolitik som verkat alldeles för bra för att vara sann. Att öka skulderna sågs inte som något problem eftersom man trodde att de skulle smälta bort som snö i sol i och med den ekonomiska tillväxten.

Många privatpersoner har agerat likadant. De har köpt hus som är mycket dyrare än de har råd med. De trodde att de skulle räddas av det ökande fastighetsvärdet, men korthuset kollapsade. Skuldkrisen hanteras nu med ytterligare skuldsättning. Europeiska centralbanken har köpt upp flera miljarder euro i statsobligationer utfärdade av Portugal, Irland och Grekland. Ekonomin i dessa länder måste nu ligga under piskan och växa enormt och kontinuerligt i många år för att klara sig. Det kommer inte att lyckas. Dessa ekonomier krymper oroväckande. De är på väg rakt mot en konkurs.

Nu är det därför dags för krisstrategi 2.0. Vi måste låta de bankrutta länderna gå tillbaka till sina gamla valutor, i kombination med en kraftig devalvering och delvis avskrivning av deras skulder. Situationen kan sedan granskas på nytt om ett år eller tio.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Fru talman! Det är fantastiskt, men också mycket typiskt för de strategier som Europeiska unionen väljer, att rådets och kommissionens främsta talesmän helt ignorerar de allvarliga sociala kriser som flera länder i Europeiska unionen genomgår, särskilt i euroområdet. Var finns svaren till de nästan 100 miljoner människor som lever i fattigdom i Europeiska unionen, varav mer än 20 miljoner arbetstagare med låga löner och osäkra jobb, som samtidigt bidrar till storföretagens och storfinansens skandalöst höga vinster? Var finns svaren till de nästan 25 miljoner arbetslösa, varav de flesta är kvinnor och ungdomar, som förvägras en värdig tillvaro och möjligheter att bygga en framtid som skulle kunna garantera utvecklingen i våra länder?

Än en gång har rådets enda bekymmer vid beslutsfattandet varit att slå vakt om storföretagens och finansvärldens intressen, med ökad centralisering av den politiska makten för att underlätta en större koncentration och ackumulering av den ekonomiska makten. Allt detta för att man ska kunna åberopa krisen för att kunna ifrågasätta sociala rättigheter och arbetstagarnas rättigheter, öka utnyttjandet av arbetskraften och förvärva beroendeställningen för länder med mer ömtåliga ekonomier, som Portugal.

John Bufton (EFD). – (EN) Fru talman! Rådet bedömer att en centraliserad reglering av de nationella budgetpolitiska agendorna är viktiga för att stödja den ekonomiska återhämtningen – och då särskilt förslaget om fleråriga konsolideringsplaner med specifika mål för underskott, intäkter och utgifter som ska nås inom fastställda tidsramar, med tillhörande påföljder om skyldigheterna inte uppfylls.

Det brittiska underskottet är till stor del strukturellt och måste hanteras internt. Jag motsätter mig starkt all inblandning från Bryssel i mitt lands angelägenheter, med tanke på den röra man åstadkommit i Grekland och Irland, som sannolikt kommer att behöva ytterligare räddningsaktioner. Portugal vänder sig hellre till Brasilien, vilket antyder Lissabons ovilja att bli ett ekonomiskt protektorat med åtstramningsåtgärder som kväver tillväxten.

Rådet hävdar att konsolideringen bör tidigareläggas i medlemsstater med mycket stora underskott. Vad skulle hindra att medborgarna utvandrar till unionens starkare ekonomier, i enlighet med de lagar som EU stiftat?

Rådet föreslår att minska regelbördan. Innebär detta att minska på den lagstiftning som EU varit arkitekt för i årtionden, som direktivet om arbetstid och förlängd föräldrapenning?

Decentraliserade och öppna marknader är avgörande för den ekonomiska välfärden, inte straffande regleringsåtgärder.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru talman! Som vi alla vet diskuterades tre laddade frågor vid mötet i Europeiska rådet, där EU:s beslut, enligt min mening, kännetecknas av oförbättring och en oförmåga att greppa verkligheten.

För det första kommer räddningspaketet på 700 miljarder euro snart att ta slut och det kan också dra ned EU:s nettobetalare i ruinen. I stället för att bidra till en effektiv krishantering genom att erkänna att stabilitetsmekanismen misslyckats, har EU helt enkelt mångdubblat risken för alla.

För det andra kan man verkligen fråga sig om en opposition som bildas av före detta Gaddafi-ministrar verkligen är intresserad av demokrati. Det faktum att den militära befälhavaren för de libyska rebellerna har visat sig vara CIA-agent sedan många år tillbaka gör mig mycket nervös.

Slutligen har vi stresstesterna av kärnkraftverken, som ska genomföras på frivillig grund utan konsekvenser, vilket är ytterligare bevis på hur långt ifrån verkligheten Bryssel har kommit. Kommissionen missar dock verkligen båten när den återaktiverar en tjugo år gammal förordning utan att justera gränsvärdena för radioaktiva livsmedel.

Alain Lamassoure (PPE). – (FR) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande! Resultatet av Europeiska rådets möte är imponerande när det gäller den ekonomiska och monetära unionen. Bra gjort! Vi måste dock inse att detta kommer att leda till ett nytt och enormt problem, nämligen att få politisk acceptans för de beslut som därmed fattats, på två nivåer.

Den första nivån är mellan medlemsstaterna själva. Ända sedan processen för Euro plus-pakten inleddes har den grundats på rent mellanstatligt samförstånd, på den största medlemsstatens initiativ. Det är bra om det är en engångsföreteelse. Men om vi nu under flera år i rad fortsätter på samma politiska väg, riskerar vi att öka de nationella spänningarna. Den tyska förbundskanslern har redan blivit utbuad på gatorna i Aten och Dublin. Det mellanstatliga förfarandet behöver därför gradvis övergå till ett genuint europeiskt förfarande, som inte bara omfattar EU, utan hela Europa. Detta är kärnan i de ändringar som parlamentet antagit, och vi bör tacka Jean-Claude Juncker och Herman Van Rompuy för att de antog dem.

Den andra nivån är acceptans hos allmänheten i varje medlemsstat. Hur skulle oppositionspartierna i våra länder känna om de var bundna av politiska riktlinjer som de aldrig rådfrågats om? Se vad som hände i går i det irländska valet. Se på valdebatten som pågår i dag i Portugal. Det enda sättet att skapa politisk legitimitet för dessa rekommendationer är att se till att de nationella parlamenten är delaktiga redan från början, under hela den europeiska planeringsterminen. Ändå nämns dessa parlament bara i förbigående i rådets slutsatser, i samma kategori som regionerna, arbetsmarknadens parter

och icke-statliga organisationer. Oändligt mycket mer står på spel. De beslut som fattats innebär att vi nu måste utforska en ny dimension av den europeiska demokratin.

(Applåder)

Udo Bullmann (S&D). – (DE) Fru talman! Rådet och kommissionen gör helt rätt när de föreslår att de offentliga budgetarna i Europa behöver konsolideras. Men om vi tittar på hur detta fungerar och hur det ska fortsätta fungera i framtiden, så är det uppenbart att fel människor drabbas. Skolor läggs ned, lärare förlorar sina jobb, forskare hamnar på gatan och offentliga investeringar skärs ned eller tillåts stagnera.

Jag vill fråga Herman Van Rompuy och José Manuel Barroso: var detta avsikten? Ni svarar naturligtvis att detta inte är vad ni hade tänkt, och att nedskärningarna ska göras på andra områden. Min fråga blir då: var ska dessa nedskärningar göras? Min viktigaste fråga är följande: om ni tror att det finns utrymme för nedskärningar någon annanstans, hur kommer det sig då att det utkast ni föreslår för beslutsfattande i "sex-paket" för ekonomisk styrning inte gör någon skillnad på om ett land köper stridsvagnar eller krigsvapen eller investerar i sin krisdrabbade ekonomi, eller om det gör investeringar för framtiden? Eller om det kanske investerar i ett modernt energiförsörjningssystem och i utbildning för sina barn? Romano Prodi sade en gång de berömda orden att dessa förslag är idiotiska. Hans ord är fortfarande sanna, eftersom vi inte kan göra skillnad mellan bra och dåliga investeringar. Vårt enda alternativ är att förbättra förslagen, eftersom EU inte kan styras förnuftigt utan att kunna göra sådana åtskillnader.

Min sista fråga är följande: var ska vi hitta de intäkter som ska få oss ut ur krisen? När allt kommer omkring kan vi inte bara spara oss ur problemet. José Manuel Barroso, vi väntar på ditt förslag om skatt på finansiella transaktioner i EU, något som här i kammaren har backats upp med en stor majoritet. Ge EU en chans och undvik att slösa mer tid på fromma ord.

Wolf Klinz (ALDE). – (DE) Fru talman! José Manuel Barroso, Herman Van Rompuy, när man lyssnar på er får man intrycket att allt är tip-top: euron är säker, vi har en ny stabilitets- och tillväxtpakt, vi har ESM och vi har Euro plus-pakten.

Jag ska säga det rent ut – jag hör vad ni säger, men jag är inte säker på att jag tror på det. Vi får inte glömma att utgångspunkten för alla dessa överläggningar och åtgärder är att några av euromedlemsstaterna har skenande skulder, att vi förlorar konkurrenskraft, att ekonomin snedvrids och att underskottet i bytesbalansen till följd av allt detta ökar och måste finansieras.

Det är redan uppenbart att många medlemsstater inte ens med bästa vilja i världen kommer att kunna uppfylla villkoren i den nya stabilitets- och tillväxtpakten. ESM kommer inte att kunna avhjälpa de ekonomiska snedvridningarna, eftersom ingen har på allvar tagit in tanken att en euromedlemsstat skulle kunna bli insolvent, och eftersom möjligheten att få ekonomiskt stöd från ESM kommer att leda till ytterligare släpphänthet.

De s.k. strängare reglerna kommer att visa sig vara relativt milda i praktiken. Kravet på enhälliga beslut leder till den kohandel som redan tidigare varit standard. Slutligen är europakten alltför icke-bindande för att kunna förmå de utblottade länderna att genomföra långtgående och äkta ekonomiska reformer.

Sammantaget fruktar jag alltså att vi inte kommer att lyckas eliminera grundorsaken till problemet. Vi kommer att få en permanent facilitet för löpande kredit vars kreditgräns

kommer att behöva ökas med jämna mellanrum. Detta kommer att förvandlas till ett bottenlöst hål och medborgarna i de stater som kommer att få betala notan blir lurade än en gång. Allmänhetens förtroende för EU kommer därmed att minska ytterligare.

Derk Jan Eppink (ECR). – (NL) Fru talman! Herman Van Rompuy, jag har en fråga till dig personligen. Kriget i Libyen fortsätter. Vi har sett att det tidigare funnits goda förbindelser mellan Libyens ledare och ledare i Europa, som var som bästa kompisar på en lekplats.

Förra gången visade jag alla några fotografier, bland annat på dig, Herman Van Rompuy. Jag anser att du är en man med integritet, en ärlig man, även i politiken. Du är konsekvent. Därför har jag struntat i fotografierna. Hundratals människor dödades i Lockerbie, många av dem européer, och sedan får vi se europeiska ledare i möten med denna mördare. När jag såg dig kände jag mig därför sviken. Kanske var det just eftersom du har det här jobbet, och rör dig bland premiärministrar och presidenter och andra utvalda personer. Jag vill dock ge dig rådet att hålla fötterna på jorden.

EU måste stå på frihetens sida. Kärnan i detta projekt är frihet, något som du och José Manuel Barroso, som också var mycket vänlig mot Gaddafi, har försummat och det gör att jag känner mig sviken.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Fru talman! Hittills har vi hanterat krisen, men nu måste vi ta itu med de grundläggande problem som har orsakat krisen - nämligen de stora underskotten och de svaga offentliga finanserna.

Därför är reformen av stabilitets- och tillväxtpakten oerhört viktig, inte bara för att nå syftena och målen utan också för att skapa trovärdighet i Europas ekonomier. Vi behöver också ta itu med problemen med bristande konkurrenskraft och ekonomisk tillväxt. Det är den viktigaste uppgiften som vi måste hantera för att bekämpa fattigdomen och skapa arbetstillfällen, men också för att säkra välförhållandet.

Medlemsstaterna har naturligtvis här ett grundansvar för att omstrukturera budgetar och prioritera social trygghet och investeringar för tillväxt och samtidigt minska underskotten. De måste reformera marknaderna, bland annat arbetsmarknaden, och skapa andra möjligheter för små och medelstora företag.

Det – och mycket mer – är vad medlemsstaterna måste göra, men låt oss också framhålla vad Europeiska unionen som sådan måste göra. Den beredskap vi kräver av medlemsstaterna måste vi själva också ha när det gäller att omstrukturera Europeiska unionens budget, vi måste se till att prioritera tillväxt och investeringar, forskning och vetenskap samt öppna marknader.

Vi måste också se till att reformera den europeiska marknaden. Sjuttio procent av EU:s ekonomi ligger i tjänstesektorn, men i det perspektivet är tjänstedirektivet ganska begränsat. Den europeiska ekonomins framtid ligger i tjänstesektorn och i den kunskapsbaserade ekonomin. Det finns en stark önskan att kommissionen ska lägga fram förslag som gör den inre marknaden tillämplig för hela kunskapskonomin. Detta är den centrala frågan för att göra EU till världens ledande kunskapsbaserade ekonomi.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Fru talman! Herman Van Rompuy, José Manuel Barroso, vilket är EU:s starkaste vapen, efter denna kris, när det gäller den globala konkurrensen? Ni har sagt det själva: Europa 2020-strategin.

Men när jag ser på vad ni gör i fråga om ekonomisk styrning, får jag intrycket av totala motsägelser. Om man granskar stabilitetspakten och den ekonomiska styrningen, växlar

ni från en samordningsstrategi till en övervakningsstrategi, vilket resulterar i att en Washingtonkonsensus blir en Brysselkonsensus. När ni pratar om strukturreformer, pratar ni om lönesänkningar och höjd pensionsålder.

Jag vill prata med er om de strukturella reformer vi verkligen behöver. Vi behöver offentliga investeringar, först och främst inom utbildning. Visste ni att under hela den period som Lissabonstrategin genomfördes minskade hälften av medlemsstaterna sin budget för utbildning? Har ni straffat dem för detta? Är ni medvetna om att Europeiska unionen aldrig kommer att genomföra denna 2020-strategi om vi inte samlar investeringarna för framtiden, om ni, när ni bedömer medlemsstaternas offentliga utgifter, väljer att bara behandla en sorts utgifter annorlunda och ta med kvaliteten i beräkningen, och det är när medlemsstaterna genomför kapitalfinansierade pensionsreformer, medan ni ignorerar dem som försöker göra insatser för utbildningen?

När jag ser på situationen i Irland i dag, är det en sak som slår mig. Dag ut och dag in bestämmer ni er för att rädda banker, men under tiden sjunker irländarna. Detta är inte den europeiska union vi vill ha. Jag skulle föredra att vi räddar det irländska folket hellre än dess banker. Dessutom har ni, för att rädda bankerna, uppfunnit "stresstester". Jag får nu en känsla av att varje gång vi stöter på ett problem så inför vi stresstester. De är de nya "talking shops". Det finns ett stresstest för kärnkraft, ett stresstest för banker, en dag kanske det till och med kommer ett stresstest för kommissionen. Vi kanske ska föreslå det. Personligen skulle jag dock hellre se att kommissionen tar initiativet och är där den ska vara.

När jag tittar på dagens yttranden från Europeiska centralbanken, får jag en känsla av att den är mer oroad över saker som inte ingår i dess mandat, nämligen lönenivåer, än över våra banksystems livskraft och effektivitet när det gäller att åstadkomma de offentliga investeringar vi behöver. Parlamentet har lämnat förslag om skatt på finansiella transaktioner och om euroobligationer, men ni vägrar att överväga dessa.

Det är dags nu, Herman Van Rompuy och José Manuel Barroso, att ni lyssnar på de förslag som kommer från oss i parlamentet, för att se till att den strategi som ni själva har antagit blir framgångsrik.

Lena Ek (ALDE). - Fru talman! Ministerrådet har också vid sitt senaste sammanträde behandlat frågan om säkerhet för kärnkraftsverk och europeiska reaktorer. Det är ett ämne som nu är föremål för förhandlingar i parlamentet. Vi kommer att ha en resolution som ska upp till omröstning på torsdag

Jag tror att de flesta europeiska medborgare nog trodde att stresstester var ett självklart inslag i säkerhetsåtgärderna kring kärnkraft sedan decennier. Så är inte fallet. Det förslag som har antagits av rådet i slutsatserna är alldeles för vekt. Vi måste testa inte bara tekniken och geografin utan också säkerhetskulturen och multipla risker. Vi måste se till att det finns öppenhet och insyn. Det är fullständigt oacceptabelt att regeringar och nationella myndigheter ska revidera sig själva på det här området. Det ska naturligtvis vara oberoende kontroller, fakta ska offentliggöras, full transparens måste råda under insyn av kommissionen. Det är det enda som är trovärdigt för den här tekniken i fortsättningen. Det måste också ske en omförhandling av den institutionella strukturen som ju är lika gammal som Europeiska unionen. Den måste uppdateras. Vi måste ha europeiska säkerhetsstandarder inom systemet och slutligen måste vi se till att också ministerrådet kommer fram med förslag när det gäller energieffektivisering, alternativa energikällor och en tidsplan för detta.

Vicky Ford (ECR). – (EN) Fru talman! Den viktigaste slutsatsen från mötet i rådet lockade inte till stora rubriker. Den säger att den inre marknaden spelar en nyckelroll i arbetet på att främja konkurrenskraft.

Men är det bara prat? När det gäller ekonomisk styrning ser jag redan kolleger som vill urvattna stabilitetspakten, och vi är inte mycket bättre när det gäller att stödja företag.

Ledamöterna flockas för att stödja kampanjer för cyklisterna och för hästarnas välfärd, men när det gällde kampanjen för att minska byråkratin för små företag, var det bara en tredjedel av oss som gick med och bara en brittisk Labour-ledamot som skrev under. Kommissionen lovar att frigöra riskkapital, vilket är lovt, men nästan skrattretande med tanke på att den tillbringade hela förra året med att försöka lagstifta bort det från marknaden helt och hållet.

Det är dags omsätta ord i handling. Nio statschefer har undertecknat en skrivelse om särskilda åtgärder för företag, handel, innovation och investeringar. De uppmanar oss att välja tillväxt. Det gör jag sannerligen.

Jaime Mayor Oreja (PPE). – (ES) Fru talman! Europeiska rådet har antagit en rad åtgärder som gäller styrning, budgetrationalisering, konkurrenskraft osv. och jag måste säga att de alla går i rätt riktning.

Europeiska rådets 16 punkter kan till stor del tillskrivas det arbete som utförts av Herman Van Rompuy och José Manuel Barroso, vilka jag verkligen vill gratulera, eftersom jag värdesätter – en del av oss gör det – det ni har gjort som ledare för era institutioner.

Problemet är emellertid att vi inte bara genomgår en finansiell kris, utan även en förtroendekris och en politisk kris i Europeiska unionen och dess nationer. Det handlar inte bara om att bedöma det faktiska ekonomiska och tekniska innehållet i Europeiska rådets slutsatser. Samtidigt som Europeiska rådet möts, hålls europeiska, nationella och regionala val och alla dessa bekräftar våra farhågor. Allt extremare positioner antas. En del av dessa tar sig för närvarande uttryck i olika former av nationalism. Därför måste ni vara mycket medvetna om att vårt problem inte bara handlar om att möta krisen, utan också om att möta de politiska och sociala konsekvenserna av denna kris.

Det här är inte bara en tid då vi har, som en kollega mycket riktigt påpekade, en nord-sydlig kris i Europeiska unionen. Det är nya tider nu och en sak som utmärker nya tider är att kriser byggs upp och sprids och blir inte lösta. De dyker upp oväntat, både inom och utanför EU. Dessutom kräver de nya tiderna mer eller mindre nya tankegångar på både individuell och institutionell nivå, och det är den stora politiska utmaning som vi står inför.

Alla förändringar av det egna tankesättet måste börja hos personen själv. Om personen är ledamot av denna kammare, måste han eller hon först och främst förklara hur parlamentet måste förändras för att kunna hantera de nya tiderna. Detsamma gäller för ledamöterna i kommissionen och rådets medlemmar. Var och en av oss måste kunna ta itu med denna fråga.

Men det viktigaste är i vilket fall som helst att inte tappa kursen, eftersom ni nu är på väg åt rätt håll.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). – (ES) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Detta är den första krisen som påverkar euroområdet och när krisen uppstod blev det klart för oss att Europeiska unionen inte var rustad att hantera den.

Det fanns konstruktionsfel, som bristande planering i fråga om ekonomiskt bistånd till länder inom euroområdet, ineffektivitet när det gällde att uppfylla åtaganden inom områdena offentliga finanser och konkurrenskraft samt ökade makroekonomiska obalanser och skillnader inom euroområdet.

Vi har sett hur de åtgärder som vidtagits för att få en enad europeisk röst på området för utrikespolitik och säkerhet inte fick stöd på det ekonomiska området, trots globaliseringens krav. Vår ekonomiska potential kunde inte omsättas till ekonomiskt ledarskap på global nivå och obalansen mellan de båda pelarna, den gemensamma valutan och den mellanstatliga ekonomin, blev allt mer uppenbar.

Om vi ska kunna svara adekvat måste vi göra framsteg på integrationsområdet. Det finns ingen nationell väg ut ur krisen, om inte vissa människor har tagit fel på århundrade. Det är därför som Europeiska rådet vid sitt möte den 24 och 25 mars tog viktiga, och till och med spektakulära, steg i rätt riktning. Genomförandet av den europeiska planeringsterminen och antagandet av den permanenta stabilitetsmekanismen är steg i rätt riktning, liksom de åtaganden som gjorts inför parlamentet, om bl.a. lagstiftningspaketet som ska balanseras av parlamentet. Euro plus-pakten utgör utan tvekan ett steg framåt, men här återstår mycket att göra. Krisen består, 23 miljoner är arbetslösa och det finns fortfarande stora moln vid horisonten och stora utmaningar som måste mötas.

Det är därför vi behöver en tredimensionell pakt med EU:s medborgare, för det finns gränser för åtstramningspolitiken och vi måste främja en tillväxt- och sysselsättningspolitik genom investeringar för att omdefiniera vår ekonomiska modell och uppfylla målen i Europa 2020-strategin.

En politik för skattemässig och finansiell hållbarhet kräver en EU-ram likaväl när det gäller statsskulden som i fråga om återkapitaliseringen av finansinstitut. Vi behöver också en verklig EU-omfattande social pakt för att införa bättre produktivitet, med sociala normer, framsteg på skatteområdet och uppdatering av välfärdsstaten.

Ivo Strejček (ECR). – (CS) Fru talman! Det som hänt under Europeiska rådets möte den 24 och 25 mars 2011, och innehållet i den text som antogs, kan summeras till en historia om främjande av en skattegemenskap genom bakhjulet. Skapandet av den gemensamma valutan, euron, och den period under vilken denna har funnits, är ett koncentrat av förakt för de ekonomiska lagarna, regelbrott, lögn om omfattningen av underskott i de offentliga finanserna och bedrägerier i den nationella statistiken. Stabilitets- och tillväxtpakten antogs som en sista chans att ta itu med de notoriska regelbrytarna, och den har kränkts av alla under flera år. Hur skulle det kunna vara annorlunda när det gäller Euro plus-pakten, undrar jag, med tanke på de nationella ekonomiernas olika karaktär, skillnaden i inflationsnivå och de olika nivåerna av arbetslöshet? Jag anser att den föreslagna harmoniseringen av grunderna för bolagsskatt är synnerligen olämplig.

Paulo Rangel (PPE). – (PT) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande! Först och främst vill jag naturligtvis gratulera er till resultaten från rådets möte den 24 och 25 mars, särskilt konsolideringen av den europeiska planeringsterminen, men också institutionaliseringen av den europeiska stabilitetsmekanismen och Euro plus-pakten som var resultatet av toppmötet om euroområdet den 11 mars.

Jag anser att alla dessa resultat är mycket positiva för EU, och det är bara synd att denna process inte fullbordades den 24 och 25 mars. Min åsikt är att om vi hade gett denna signal, om medlemsstaterna hade gett denna signal i rådet, och genomfört detta finansreformpaket

fullt ut, skulle vi ha en starkare ställning i dag inför de kommande 3-4 månaderna, och framför allt skulle vi delvis ha mildrat effekterna av krisen som för närvarande härjar mitt land, Portugal, som jag också måste säga några ord om. Det portugisiska socialdemokratiska partiet (PSD), som är helt integrerat i Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater), är absolut och helt berett att uppfylla alla krav och skyldigheter för att kunna vara en del av Europeiska unionen. Det är också vad vi har gjort, även nu när vi har svårigheter med finansieringen på kort sikt. I motsats till vad regeringen, under ledning av det portugisiska socialistpartiet (PS), har gjort har PSD visat sin absoluta vilja att ge EU de garantier som krävs i samband med denna kris. Utan att föra in vår inrikespolitik i Europaparlamentet, vill jag ändå signalera att PSD vill åta sig att följa och fullständigt garantera en strikt tidsplan som landet måste hålla sig till efter valet den 5 juni.

Edit Herczog (S&D). – (HU) Fru talman, herr kommissionsordförande, herr rådsordförande! Den överenskommelse som nåddes vid toppmötet var den första stora politiska framgången under det nuvarande ungerska ordförandeskapet. Detta är i första hand en framgång för de konservativa. Dess genomförande kräver enighet. Därför är det beklagligt att fyra länder med konservativa regeringar inte accepterade Euro plus-pakten, och det krävs en förklaring till detta. Det är beklagligt och det är verkligen att vända kappan efter vinden att rekommendera andra att göra något som vi som ordförandeland inte anser vara acceptabelt för oss själva. Den som stannar utanför missar något. Ett land som inte strävar efter ett genombrott som grundas på kunskap och konkurrenskraft, utan efter att hålla låga löner och vinna skatteligan kommer att bli Europeiska unionens fattighus redan på medellång sikt. På tal om att konkurrera med skatter, vill jag gärna att kommissionens och rådets ordföranden förklarar hur det kommer sig att rådet inte diskuterade frågan om skatteparadis. Tror ni att detta inte är något problem för EU:s medborgare? Där har ni fel! Vi förväntar oss mycket större framsteg från rådet och kommissionen.

Tillåt mig också att ta upp den japanska naturkatastrofen och den påföljande industriella katastrofen. 12 000 är döda, 17 000 är försvunna, hundratusentals är hemlösa och miljoner står utan arbete. Europeiska unionen, som ser solidaritet som en tillgång, måste hjälpa till. Katastrofen har skakat om världens energi- och råvarumarknader. Den kommer att prägla den politiska och ekonomiska miljön under lång tid. Vi måste förbättra kärnsäkerheten i hela världen. Vi måste skapa regler som gör detta möjligt. Vi måste främja investeringar i forskning och utveckling och stärka diversifieringen av energipolitiken i EU. Dessa mål har redan formulerats i målen för 2020. Det är rådets och kommissionens uppgift att bana den väg som leder dit och skapa de resurser som krävs. Vi önskar er all framgång i detta.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Fru talman! Utan att vilja underskatta betydelsen av de beslut som nyligen antagits av Europeiska rådet vill jag ändå hävda att EU:s beslut under det senaste året kan kvalificeras som för lite och för sent. Inte för att man inte tagit viktiga steg framåt, men för att vi inte kan använda det förflutna och de metoder som vi tidigare använt för att stabilisera och stärka euroområdet som riktmärke i dag. I dag måste riktmärket vara vår effektivitet i krishanteringen. Tyvärr är vi dock inte effektiva när det gäller marknaderna - titta bara på hur lånekostnaderna har ökat under de senaste dagarna för länderna i regionen, i synnerhet Portugal – och vi är tyvärr inte heller effektiva eller övertygande när det gäller den europeiska allmänheten, som alltmer upplever EU som en del av problemet och inte som en del av lösningen.

Europaparlamentet har nyligen i två resolutioner, liksom förgrundsgestalter inom hela det politiska spektrumet, påpekat att om vi vill ha ett effektivt och globalt svar på skuldskrisen, måste vi allvarligt överväga möjligheten att utfärda euroobligationer. Samtidigt säger en

majoritet i Europeiska rådet att detta inte får hända, eftersom det skulle skapa en moralisk risk för de skattemässigt sunda länderna i kristider. De pratar om moraliska risker för att argumentera emot euroobligationer, medan de samtidigt skapar en moralisk risk på bekostnad av länderna med ekonomiska svårigheter, genom att officiellt och utan att tveka lägga fram möjligheten till kontrollerad konkurs och involvering av privatpersoner i kostnadsdelningen. De vidmakthåller krisen genom att hålla lånekostnaderna onödigt höga.

Om vi verkligen vill involvera privatpersoner och få en rättvisare kostnadsfördelning, bör vi prioritera att på allvar undersöka frågan om en skatt på finansiella transaktioner, så att en del av intäkterna kan användas för att finansiera den permanenta mekanismen.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Fru talman! José Manuel Barroso, Herman Van Rompuy, den kris som vi just nu genomgår bekräftar att det behövs visionärer i EU, inte bara bland beslutsfattarna utan också bland de vanliga medborgarna.

Det är sorgligt men sant. Vi har slösat bort en massa tid och missat många möjligheter under de goda tillväxtåren. Inrättandet av den gemensamma valutan har utan tvekan varit en framgång. Men nu är det som ett vackert hus med trasigt tak. Vi flyttade in när det var torrt, men nu har regnet kommit och faller över euroområdet i form av ett stort underskott, höga skuldnivåer och låg kreditvärdighet.

Euro plus-pakten och rådets beslut är ett steg i rätt riktning. Den ekonomiska planeringsterminen är en åtgärd som kommer att ge våra ekonomier och budgetar en bättre samordning och motståndskraft i finansiella kriser.

Jag gläder mig åt detta, och att gå med i pakten är det rätta beslutet för 60 länder utanför euroområdet, bl.a. mitt hemland Bulgarien, så att de aktivt kan delta i beslutsfattandet om den ekonomiska politiken, vilket ger EU möjligheter att komma bort från situationen med olika standarder och principer.

Jag är säker på att EU-ländernas ekonomiska politik förr eller senare måste baseras på gemenskapsnivå i stället för på den mellanstatliga metoden, vilket är fallet nu. Kanske är den dagen nära då det blir en ny regeringskonferens eller till och med en konvention kring frågorna om ekonomiska och politiska styrelseformer i Europa.

Jag välkomnar rådets slutsats om de frågor som rör Libyen. Europeiska unionen måste vara aktivt engagerad i att inrätta demokratin när konflikten är över och hjälpa det libyska folket att skapa en rättsstat och ett civilt samhälle. Detta kommer naturligtvis att sända en signal även till andra länder i regionen, om att EU stöder medborgarnas legitima krav.

EU måste också dra lärdom av krisen i Libyen och hela arabvärlden. Vad kan vi mer göra för våra nära grannar i söder? Kan vi använda vår erfarenhet från det östliga partnerskapet i Medelhavsområdet?

Slutligen vill jag säga till Herman Van Rompuy och José Manuel Barroso att Europeiska unionen behöver operativa snabbinsatsstyrkor som kan utföra uppdrag under EU-flagg. Det krävs ökad kapacitet och integration inom området för säkerhet och försvar för att nå det målet, naturligtvis utan att dubblera eller ersätta Nato.

Frédéric Daerden (S&D). – (FR) Fru talman! Det finns en sak i rådets slutsatser som vi alla är helt överens om, Herman Van Rompuy, och det är behovet av en stärkt styrning. Ingen kan vara emot det. Stärkt styrning bör dock inte betyda noll i underskott eller åtstramningar, utan hellre intelligent spenderande.

Unionens nödvändiga konkurrenskraft bör självklart förbättras, men lönesänkningar och nedskärningar av sociala utgifter bör inte vara den enda justerbara variabeln. Konkurrenskraft vinnas genom investeringar i utbildning, forskning, kompetens och stora infrastrukturprojekt.

Alla här håller med om att unionen och euron står vid ett vägskil. Vi måste välja mellan å ena sidan en modell där vi ser till oss själva, där varje land jämför sin konkurrenskraft med grannmedlemsstatens, där vi ser till vår egen ställning på de finansiella marknaderna och till hur vi ska kunna bidra med så lite som möjligt till EU:s budget, och, å andra sidan, en modell som bygger på solidaritet – den enda acceptabla modellen – där sociala normer hålls högt, särskilt genom att vi upprätthåller arbetsmarknadsdialogen och fackföreningarna, med minimikrav på de sociala systemen i hela EU och skyddade mekanismer för löneindexering, en modell där solidariteten mellan generationerna garanteras genom ett pensionssystem som ger tillräckligt för ett värdigt liv, som parlamentet nyligen förklarade.

Medlemsstaterna bör vara fria från påtryckningar från finansmarknaderna, genom att Europeiska centralbanken får en starkare roll, och vi bör få bättre reglerade kreditvärderingsinstitut, en solidarisk modell som garanterar verklig social och territoriell sammanhållning i EU, bl.a. genom en utökad EU-budget, med en grundläggande reform av de egna medlen och slutligen genom att skatten på finansiella transaktioner äntligen införs.

Era slutsatser grundas på en tydlig ideologi som säger att skulder och underskott ligger bakom lågkonjunkturen, när den verkliga orsaken är oansvariga ekonomiska aktörer. Utan en förändring av rådets ideologiska prisma kommer vi inte ur lågkonjunkturen, och inte heller kommer vi att kunna återvinna medborgarnas förtroende. I dag finns det ett klart demokratiskt underskott, och om rådet och kommissionen fortsätter lägga fram förslag där inte parlamentets åsikt beaktas, så kommer medborgarna att avvisa våra projekt i ännu högre grad.

Marianne Thyssen (PPE). – (NL) Fru talman! Under det senaste året har mycket arbete utförts och ett antal reformer har satts igång för att se till att Europeiska unionen även i framtiden ska kunna förbli ett samhälle med goda och rättvisa levnads- och arbetsvillkor. Jag håller därför gladeligen med mina kolleger i deras lovordande av Europeiska rådets ordförandeskap.

I anslutning till det som andra ledamöter redan har sagt är det tre punkter jag vill ta upp. Den första gäller kostnaderna för arbetskraft som en faktor i konkurrenspolitiken. Under finanskrisen hörde jag ofta både kommissionens ordförande och ordföranden för Europeiska rådet tala väl om automatiska stabilisatorer. Dessa skulle se till att vi i stället för höga toppar och djupa dalar skulle få en stabil ekonomi med färre förluster av arbetstillfällen, vilket passar perfekt in i den sociala marknadsekonomi som vi vill vara. En del fruktar dock nu att ett alltför stort fokus på arbetskraftskostnadsfaktorn i Euro plus-pakten skulle begränsa verkningsutrymmet för de automatiska stabilisatorerna. Jag vill gärna höra dina synpunkter på detta, Herman Van Rompuy.

Jag har ytterligare en reservation när det gäller faktorn arbetskraftskostnad. Jag hör om och om igen från de fackliga organisationerna att medlemsstaternas och arbetsmarknadens parters självständighet åsidosätts i samband med löneförhandlingarna och att vi eventuellt är på väg mot en uppenbar kränkning av kompetensfördelningen enligt fördraget. Min fråga om detta är om vi verkligen är ute på farlig mark här, eller om denna rädsla är

ogrundad? Jag skulle också vilja höra din analys av detta, Herman Van Rompuy, för om denna oro är obefogad måste vi verkligen stävja den.

Slutligen har jag en fråga om den gemensamma bolagsskattebasen. I slutsatserna från vårens toppmöte hittar jag bara en mening – en enda – om detta, och den är helt utan åtagande från Europeiska rådets sida. Kan man av detta dra slutsatsen att det fortfarande inte finns några utsikter till en samsyn kring införandet av denna gemensamma ram för beräkning av bolagsskattebasen och att det enda vi har i fråga om ökat samarbete kring detta, i bästa fall, är drömmar? Jag tackar på förhand för dina svar.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Fru talman! Anni Podimata har täckt den ekonomiska frågan åt mig. Jag ska kommentera en annan mycket viktig punkt: den om kärnkraften. Vad har vi lärt av Japan? Två saker: för det första, att ingen någonsin kan vara tillräckligt väl förberedd för naturkatastrofer eller kombinationer av flera naturkatastrofer och, för det andra, att kärnkraften aldrig kan vara helt säker.

Vad gör vi? Vi anklagar Japan för vårdslöshet. Vi säger att det inte var kärnkraften som var osäker, utan det var Japan. Vi säger att vi ska göra egna inspektioner av våra kärnkraftverk, så att vi kan se vilka som inte är säkra och vilka som är det, och sedan ska vi utveckla dem. Det betyder att vi inte har lärt oss något av Japan. Vi är inte lika förberedda som Japan för katastrofer. Vi har knappt ens någon civilförsvarspolitik för gränsöverskridande problem i klass med en kärnkraftsolycka.

Vi måste sluta uppmuntra byggandet av nya kärnkraftverk. Vi bör inte investera i utveckling av kärnkraft, utan i stället i att utveckla effektiviteten i solceller och andra förnybara energikällor. Kärnkraftens effekter är gränsöverskridande och ligger inom EU:s ansvarsområde, vilket innebär att det kommer att vara ert stora ansvar, José Manuel Barroso och Herman Van Rompuy, om vi misslyckas med att vidta de åtgärder som krävs mot ytterligare olyckor.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE). – (EN) Fru talman! Jag har tre punkter jag vill kommentera. För det första anser jag att rådets toppmöte gav mycket viktiga och positiva resultat, med tanke på det svåra läge vi befinner oss i. Jag välkomnar förslaget om en inkluderande euro plus-pakt som även är öppen för de länder som ännu inte tillhör euroområdet, som rådets ordförande Herman Van Rompuy nämnde.

Samtidigt skapar vi ett skydds nät i form av en europeisk stabilitetsmekanism. Skulle vi inte kunna överväga det i båda mekanismerna i euro plus-pakten, som är ett obligatoriskt åtagande att följa vissa uppföranderegler inom makroekonomisk och makrofinansiell politik, och även i den europeiska stabilitetsmekanismen. Skydds nätet bör vara öppet så att både konvergensen och solidariteten, som är det som den europeiska stabilitetsmekanismen handlar om, blir inkluderande och inte exkluderande.

Min andra kommentar rör grannskapspolitiken. Det verkar som vår grannskapspolitik håller på att omformas. Impulserna kommer söderifrån, men är viktiga för hela vår grannskapspolitik. Jag hoppas att det kommer att bli – om vi läser Cathrine Ashtons och Stefan Füle's dokument – en mycket mer samhällsinriktad grannskapspolitik, generösare mot dessa samhällen och mer krävande gentemot myndigheter och regeringar. Vi bör röra oss bort från kortsiktiga ekonomiska intressen och basera politiken på mänskliga rättigheter och demokrati. Vi bör röra oss bort från en politik som syftar till att bevara status quo och mot en politik som leder till förändring. Men när vi skapar detta nya paradigm bör vi även tillämpa det österut. Vi bör i högre grad basera vår politik på mänskliga rättigheter och

demokrati och vara mer samhällsinriktade och mindre myndighetsinriktade än vi är just nu.

Min tredje punkt rör EU och Nato. I Libyen ser vi en ny form av samarbete mellan EU och Nato. Det är en relation som vi fortfarande har lite svårt att förstå oss på. Vi har tidigare samarbetat i Afghanistan och erfarenheterna från det samarbetet är inte odelat positiva. Samtidigt är denna relation viktig. Låt oss ha som målsättning att vi ska lyckas denna gång.

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE). - (LV) Fru talman, mina damer och herrar! Jag anser att vi måste dra en tydlig gräns mellan det förflutna och framtiden. Vad det förflutna anbelangar anser jag att vi måste hitta en separat lösning för Grekland och Irland. Jag anser att vi måste tillåta att dessa förluster skrivs av med hjälp av en strukturerad plan, så att dessa samhällen kan resa sig igen. Det är fel att fortsätta bestraffa skattebetalarna i dessa länder för misstag som faktiskt begicks av den privata sektorn, framför allt av bankerna. När det gäller framtiden måste vi se till vad som trots allt är EU:s mål. Det målet är att säkra en stabil tillväxt. För att säkra stabil tillväxt är det nödvändigt att säkra en låg statsskuld, och detta diskuteras också i rådet för närvarande.

Vad skulle låg eller ingen statsskuld innebära? Det skulle garantera den finansiella marknadens förtroende i dessa länder, vilket i sin tur skulle garantera låga räntor, så att näringslivet i dessa länder kan återhämta sig och utvecklas. När näringslivet utvecklas följer investeringar. Med investeringar kommer arbetstillfällena, som är så viktigt för oss i Europa. Denna process, nämligen att minska de offentliga utgifterna så att statsskulden blir låg, utesluter dessutom inte investeringar.

Flera ledamöter har nämnt att det är viktigt med investeringar, att vi inte kan som de säger "rädda oss själva" ur denna kris, att vi måste investera. Jag kan ta mitt hemland Lettland som exempel. Lettland har inte bara vidtagit stora besparingsåtgärder de senaste två åren, utan har i år, 2011, även låtit en tredjedel av statsbudgeten gå till investeringar inom den offentliga sektorn. Det går följaktligen. Vi måste välja denna väg framöver om vi ska undvika att hamna där vi hamnat i dag. Tack för er uppmärksamhet.

Marian-Jean Marinescu (PPE). - (RO) Fru talman! Europeiska rådet tog ett stort steg mot att skapa en europisk stabilitetspakt genom att anta beslutet att ändra fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

Den framtida mekanismen kommer att garantera en stabil, konsekvent reaktion på alla situationer där euroområdet destabiliseras. En sådan mekanism är utmärkt. Det bästa är emellertid att inte hamna i sådana situationer, vilket innebär att de budgetdisciplinåtgärder som fastställs i bestämmelserna om ekonomisk styrning också bör tillämpas på ett konsekvent sätt. Alla medlemsstater måste hjälpa till att upprätthålla stabiliteten, oavsett om de tillhör euroområdet eller inte. Därför är inrättandet av euro plus-pakten, till vilken även länder utanför euroområdet, inklusive Rumänien, har anslutit sig, en oerhört positiv utveckling.

Genomförandet av den europeiska planeringsterminen kommer att göra det lättare att samordna den europeiska ekonomiska politiken genom att man stärker konkurrenskraften, minskar byråkratin, främjar utbildning och stärker arbetskraften. Dessa åtgärder måste emellertid snabbt omvandlas till specifika nationella åtgärder.

Framgångarna med de nya europeiska strukturreformerna är nära knutna till stärkandet av den inre marknaden. EU behöver en strategi som bidrar till att skapa sysselsättning och minska bristerna på EU:s arbetsmarknad.

Jag välkomnar kommissionens planer på att lägga fram inre marknadsakten, som bör antas före utgången av 2012. Jag beklagar emellertid att i det i de prioriterade åtgärderna för att främja den inre marknaden och konkurrenskraften inte sägs något om behovet av att garantera fri rörlighet för alla europeiska arbetstagare, i stället fokuserar man enbart på fri rörlighet för tjänster.

Simon Busuttil (PPE). - (MT) Fru talman! Människorna som flyr undan kriget i Libyen kommer nu till Europa, särskilt till Lampedusa och Malta. I mitt hemland är det två saker som oroar invånarna.

För det första vet de inte hur många som kommer att komma. Det är en oro som inte kan stillas eftersom vi inte vet hur många som kommer att ta sig över. För det andra känner människor sig oroliga eftersom de är osäkra på EU:s vilja att hjälpa till denna gång. Det är en oro som vi kan och bör diskutera eftersom vi redan har en solidaritetsmekanism i EU-lagstiftningen, i direktiv 55/2001/EG. Nu måste vi också använda den.

Det verkar som om kommissionen har två skäl till varför denna mekanism ännu inte har använts. För det första uppger man att saknas majoritet i ministerrådet. Jag vädjar till ordförande José Manuel Barroso att inte använda detta som skäl. Kommissionen bör visa politiskt ledarskap och ta politiskt initiativ till att lägga fram ett förslag om att aktivera denna mekanism.

Kommissionen uppger dessutom att antalet flyktingar än så länge inte är tillräckligt stort. Här bör vi emellertid vara försiktiga. Antalet kanske är litet i förhållande till hela Europa, men väldigt stort för ett enda land som på egen hand förväntas ta hand om dem alla.

Jag vädjar därför direkt till kommissionens ordförande José Manuel Barroso att aktivera solidaritetsmekanismen, och till rådets ordförande Herman Van Rompuy att uppmana ministerrådet att visa konkret solidaritet.

Tunne Kelam (PPE). - (EN) Fru talman! Resultatet av Europeiska rådet kan betraktas som politiskt och institutionellt lyckat, men budskapet i dagens debatt är att krisen inte är över. Kommissionens ordförande José Manuel Barroso har sagt att det ekonomiska läget fortfarande är besvärligt och osäkert. Guy Verhofstadt har bekräftat att vi fyller igen hålen, men att krisen inte har lösts, och ordförande Herman van Rompuy har sagt att problemen kvarstår.

Detta är resultatet av tidigare misstag och avsaknaden av lämpliga instrument. Vi måste dra lärdom av dessa tidigare misstag och hur den enorma skuldbördan och underskotten skapades. Vad var fel med medlemsstaterna och EU-institutionernas politik? Utan grundliga analyser och slutsatser, som alla inblandade bör åta sig att göra, kan vi inte undvika att upprepa samma misstag. Den centrala frågan är fortfarande att stärka konkurrenskraften. Jag hoppas att kommissionens nya inre marknadsakt kommer att bli riktigt ambitiös. Frågan om en inre digital marknad har åtminstone fått ett genombrott bland EU:s prioriteringar.

Sist men inte minst kommer den nya estniska regeringen att bekräftas den här veckan. Vid det senaste valet uppvisade de estniska väljarna EU-fientliga tendenser och gav den sittande regeringen förnyat förtroende. Trots stora budgetnedskärningar ökade den sin majoritet ...

(Talmannen avbröt talaren)

Mairead McGuinness (PPE). - (EN) Fru talman! Rådets slutsatser förtjänar mycket beröm om vi blickar framåt – men kanske inte i lika hög grad om vi ser till vad som pågår och har pågått.

De kommentarer som Catherine Day, en hög kommissionstjänsteman, fällde i Irland förra veckan om att Irland hade förlorat sin lyster fångade mitt intresse. Jag hoppas att detta inte gäller var och en av oss och jag hoppas att Irland ska återfå sin lyster med hjälp av stresstesten och den nya regeringens tuffa åtgärder. Jag hoppas även att befolkningen ska återfå sin lyster, eftersom de är mycket deprimerade och desillusionerade av känslan att bära en mycket tung börda för resten av EU.

Jag ber dem som pekar finger och är arga på enskilda länders och personers felaktiga beteende att komma ihåg att det även fanns andra som deltog i festen – jag talar om europeiska banker, som försökte tjäna pengar på den boom som inte bara fanns i Irland utan även på andra ställen.

I morse kunde man emellertid skönja en strimma av hopp i de irländska medierna. Jag ser att globala finansjättar backar upp vår ekonomi inför stresstesten och jag hoppas att de inser att irländarna har löst ett problem för resten av EU och kommer att visa oss välbehövlig solidaritet när det gäller skuldräntorna.

Jörg Leichtfried (S&D). - (DE) Fru talman! Herr Barroso, herr Van Rompuy, jag har några frågor till er. Det är bra att en överenskommelse har nåtts. Det är bra att den europeiska ekonomin och den europeiska valutan nu är bättre skyddade. Men är skydd i sig tillräckligt? Är det inte nödvändigt att gå längre? Är det inte nödvändigt att stimulera en konjunkturuppgång så att vi kan bevara det som vi skyddar? Jag anser att det görs för lite och att fel strategi har valts.

Varför investerar EU i export av gurkor, bananer och levande boskap i stället för i universitet, lärosäten och skolor? Det är något som vi måste ta ställning till. När ni säger att det saknas pengar till detta behövs det kanske en omorganisation. Vi behöver ta ställning till om vi behöver nya inkomstkällor, och då behöver vi inte titta längre bort än till dem som alltid har tjänat på denna fruktansvärda situation.

Herr Barroso! Vad är det verkliga skälet till att kommissionen är emot en skatt på finansiella transaktioner? Var snäll och besvara den frågan. Kommissionen måste en gång för alla bestämma sig för om den står på finanssektorns eller medborgarnas sida.

Jean-Pierre Audy (PPE). - (FR) Fru talman, herr Van Rompuy, herr Barroso! Jag tackar ordförandena för de politiska grupperna för att de ställde in talmanskonferens sammanträde så att denna debatt kunde hållas i kammaren i enlighet med artikel 15.

När det gäller stabilitetsmekanismen vill jag följa upp vad Alain Lamassoure sade om att ta upp frågan om politisk kontroll och särskilt frågan om reglering av denna mekanism, och att ta reda på vem som ska bevilja ansvarsfrihet för budgeten för detta finansiella instrument.

Avslutningsvis undrar jag om tiden inte är mogen för kommissionen att ge oss en omfattande rapport om statligt stöd till kreditinstitut, framför allt om finansiella flöden och statskuld.

Avslutningsvis föreslår jag att vi överväger möjligheten att inrätta ett europeiskt kreditvärderingsinstitut för att ta itu med de stora problem vi har med de privata

kreditvärderingsinstitut. Betygsättningen av ett land skiljer sig nämligen mycket från betygsättningen av ett privat företag.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Fru talman! I inledningen av sitt anförande påpekade Herman Van Rompuy att inom loppet av 49 dagar har Europeiska rådets haft tre beslutsfattande möten och ett toppmöte. Vad som tidigare har skett med tre- eller sexmånadersintervaller har nu blivit det normala sättet att styra unionen och gjort det möjligt att omedelbart reagera på akuta utmaningar.

Bortom dessa akuta utmaningar ligger emellertid EU:s framtid, och EU:s framtid är beroende av vår förmåga att konkurrera. Vilka resurser har vi för närvarande för att generera kunskap? Vi har få världsledande universitet, vi avsätter en lägre procentandel av våra inkomster till forskning och utveckling än tillväxt- och utvecklingsländerna och samtidigt spelar våra företag en mycket obetydlig roll på forskningsområdet.

Vi måste skaffa oss en europeisk dimension med samordning mellan europeiska universitet och med kursplaner som leder till hög kvalitet och samarbete.

Graham Watson (ALDE). - (EN) Fru talman! Rådets och kommissionen ordförande talade om euro plus-pakten och den inre marknaden. Jag har en fråga om vart och ett av dessa ämnen.

Håller de med Europeiska centralbankens ordförande om att det kommer att behövas en mycket större europeisk stabilitetsmekanism? Om de inte håller med om detta, beror detta på att verkliga yrkesmän sällan offentligt kan erkänna vad de privat vet egentligen stämmer?

Det enda landet på den inre marknaden som tillämpar reglerna till 100 procent är Norge. Eftersom det verkliga stresstestet inte kommer att handla om någon enskild bank eller något enskilt kärnkraftverk, utan om solidariteten mellan EU:s medlemsstater, anser rådets och kommissionens ordförande att det finns utsikter till större solidaritet än tidigare?

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Fru talman! Ett av ämnena vid överläggningarna under Europeiska rådets möte var fastställandet av den nya krismekanismen för euroområdet. Även om ledarna för de närvarande regeringarna enades om att inrätta en fast euroobligation verkar det som den slutliga utformningen kommer att kräva ytterligare diskussioner med experter i hemländerna. När den slovakiska presidenten Iveta Radičová återvände hem från Bryssel upptäckte hon att hon saknade tillräckligt stöd i det nationella parlamentet för sin ståndpunkt vid rådets överläggningar.

Utan ett ordentligt och exakt slutförande av mekanismen för att reglera insolventa länders bankrutt, aktiverad inom ramen för euroområdet, kommer den föreslagna permanenta mekanismen i stället att bli ett permanent instrument för europeisk skuldsättning. Det är därför som inget ansvarsfullt parlament kan acceptera mekanismen i dess nuvarande form. Herr rådsordförande! Därför ber jag dig att i högre grad ta hänsyn till kvalificerade experters utlåtanden i samband med politiska förslag.

Andrew Henry William Brons (NI). - (EN) Fru talman! I punkt 5 i rapporten från rådets möte anges att politiska åtgärder kommer att läggas fram för att korrigeras skadlig och ihållande makroekonomisk obalans och stärka konkurrenskraften, men i inledningen talas det om att främja handel med tredjeländer.

Importer från tredjeländer, särskilt de s.k. tillväxtekonomierna, är den största enskilda orsaken till obalans i handelsutbytet och oförmåga att konkurrera. Industriländernas

ekonomier kan inte konkurrera med importerade varor från dessa länder utan att driva ned lönerna till deras nivåer.

Vi får en föraning i avsnittet om att främja konkurrenskraften på sidan 16 i slutsatserna. Här anges att framstegen kommer att bedömas med utgångspunkt i "löne- och produktivitetsutvecklingen samt behoven av konkurrenskraftsanpassning". Vad betyder egentligen det?

Det kan bara betyda en sak. Lönerna måste justeras nedåt så att våra varor kan konkurrera med varor från tillväxtekonomierna. Medan vissa principer, som frihandel, är heliga verkar de europeiska arbetstagarnas intressen vara umbärliga.

Seán Kelly (PPE). - (EN) Fru talman! Jag vill inte gå i släptåg eller stå i skuld till någon och det vill inte heller den irländska befolkningen – som är ett stolt folk. Det räddningspaket som EU och IMF nyligen fattade beslut om var därför ett hårt slag för den irländska befolkningen. Jag delar emellertid inte åsikten att EU bär skulden. Problemen orsakades framför allt av Irlands allmänna banker, tillsynsmyndighet och regering, inte den irländska befolkningen. Den irländska befolkningen tvingas emellertid nu betala priset och bördan är för stor.

Därför efterlyser jag två åtgärder. För det första bör räntan sänkas, och jag tackar kommissionsledamot Olli Rehn och ordförande José Manuel Barroso för att de har låtit framskynta att så kan bli fallet. För det andra anser jag att obligationsinnehavarna måste betala ett pris. Även om de inte behöver klippa sig behöver de åtminstone raka sig. Privatpersoner får inte en garanterad räntefri investering och det bör inte heller obligationsinnehavare få. Om dessa två åtgärder genomfördes skulle vi kanske kunna göra lite framsteg.

Marc Tarabella (S&D). - (FR) Fru talman, herr Van Rompuy, herr Barroso, mina damer och herrar! Rådet slutsatser om den ekonomiska politiken och euro plus-pakten öppnar verkligen en europeisk Pandoras ask. Detta kommer bara att leda till problem, och det är EU-medborgarna som tvingas möta dessa problem. Ifrågasättandet av social välfärd och löneindexering, sammankopplingen av produktivitet och löner, minskad köpkraft och höjd pensionsålder är bara några exempel på den åtstramningskris som väntar oss. Det upprör mig att rådet uppenbarligen inte har lärt sig något av krisen.

Naturligtvis behöver vi en politik som baseras på budgetdisciplin och strikta regler. Det är det ingen som ifrågasätter. Vi bör emellertid inte tvinga medborgarna att göra alla uppoffringar, eftersom de utgör vår enda chans att komma ur krisen på ett bra sätt. Ni glömmer alltför snabbt finans- och banksektorn, som också borde bidra till dessa viktiga insatser och som framför allt borde agera mer ansvarsfullt.

När kommer vi äntligen att få se en skatt på finansiella transaktioner? När 16 miljoner européer saknar arbete, priserna stiger och spekulationschocker skakar kontinenten låter rådet arbetskraften och arbetstagarna stå för alla uppoffringar i stället för kapitalet. Detta är oacceptabelt.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). - (HU) Fru talman! Herman Van Rompuy ansåg att euro plus-pakten var en ny fas i den framtida ekonomiska samordningen, och detta är verkligen en helt ny tid i fråga om makroekonomisk samordning. Premiärminister Viktor Orbán, Europeiska unionens tjänstgörande ordförande, såg det på ett liknande sätt när han beskrev det som en av den framtida europeiska ekonomiska systemets pelare. Samtidigt är det olyckligt att Ungern inte var ett av de länder som Herman Van Rompuy läste upp, eftersom

Ungern tyvärr inte deltar i euro plus-pakten. Många ungerska medborgare och ekonomer förstår inte heller varför Ungern fattade detta beslut, eftersom Ungern är ett litet land med en öppen ekonomi, och argumentet att detta skulle ha hindrat skattekonkurrens är felaktigt eftersom det enbart handlar om att harmonisera bolagsskattebasen. Det är synd att Ungern missade denna möjlighet.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru talman! EU är en mästare i senfärdighet. I decennier behandlades Mohammar Gadaffi som en seriös partner, i decennier sopades risken med kärnkraft under mattan och nu pumpar vi in pengar i ett skyddsnät som uppenbarligen inte fungerar. Varför inser inte människor att eurokrisen inte kan lösas med hjälp av ett skyddsnät? Amerikanska kreditvärdighetsinstitut har sänkt kreditbetygen för först Grekland och nu Portugal och räddningspaketen gynnar nu bara banker och spekulanter som spekulerar i bankrutta medlemsstater inom euroområdet.

Därför anser jag att det är dags att montera ned skyddsnätet och dra en gräns vid planerna på euroobligationer. Om de bankrutta länderna stannar kvar i euroområdet kommer detta att markera slutet för euron. Därför vore det bättre om vi använde de miljarder euro som öronmärkts till räddningspaketen till att hejda strömmen av flyktingar från Nordafrika med hjälp av hållbara lokala projekt eller se till att vi verkligen blir oberoende av kärnkraften. Det skulle vara en bättre investering än att bara spela bort pengarna på de internationella kreditvärderingsinstitutens kasinon.

Ana Gomes (S&D). – (PT) Fru talman! De som pressar Portugal att acceptera detta s.k. stöd vill egentligen inte alls hjälpa till. De vill snarare tjäna pengar genom att sänka oss och sänka euron. Det beror på att i Europa, där solidaritet, sammanhållning och gemenskapsmetoden har blivit tomma ord, kommer detta s.k. stöd bara att betala de banker som tvingade oss in i den nuvarande skuldskrisen. Allt bekostas med offentliga medel, med nyliberala åtgärder som euro plus-pakten, utan investeringar för att återskapa tillväxt och sysselsättning, utan euroobligationer, utan skatt på finansiella transaktioner och utan några åtgärder för att hantera den makroekonomiska obalans som förstör euron.

I detta Europa, där vissa banker anses för stora för att få lov att gå under men länder och personer tillåts gå under, är det bara blindhet eller egenintresse som kan förklara att rådet och kommissionen har slutat vidta åtgärder mot skatteparadis. Är det möjligt att rensa upp, reglera och utöva tillsyn över det finansiella systemet, samtidigt som man låter bli att röra de svarta hål som ligger bakom korruption, skattebedrägerier, skatteflykt och organiserad brottslighet?

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Fru talman! För det första vill jag uppmärksamma det felaktiga temat i slutsatserna från rådets möte, nämligen att vi har ekonomisk tillväxt och samtidigt måste spara. Besattheten av budgetdisciplin i kristider kan bli ödesdiger för oss alla. Vår enda prioritering bör vara att återskapa sysselsättning och hållbar ekonomisk tillväxt.

Mina damer och herrar! Det är medborgarna som drabbas hårdast av krisen. Dels förlorar de sina arbeten och drabbas hårt av regeringarnas besparingar, dels finns det risk för att de pengar som behövs för att stärka euroobligationen uteslutande kommer att tas från deras skatter. Att stärka euron borde i första hand vara en uppgift för finanssektorns aktörer.

Fru talman, herr kommissionsordförande! Vad EU behöver just nu är samordning av den ekonomiska och politiska politiken i syfte att stimulera sysselsättningen och komma ur

krisen. Vi behöver dessutom ett tydligt samförstånd när det gäller att skydda euron, där även den privata sektorn måste delta.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Fru talman! Ändringen av fördraget ledde till inrättandet av den europeiska stabilitetsmekanismen. Jag väddar på nytt till alla att respektera de relevanta kriterierna. När allt kommer omkring är det oansvarigt att inom ramen för den nuvarande, pågående strukturella krisen placera en annan medlemsstat och dess medborgare i skottlinjen. Den europeiska stabilitetsmekanismen kan bara motiveras om alla länder uppfyller sina budgetåtaganden och går med på att tillämpa kostnadseffektivitet.

Krisen i Japan har visat precis hur ”säker” kärnkraft kan vara. Naturen är en starkare kraft än människan klarar att tämja. Efter erfarenheterna från Tjernobyl kan vi bara hoppas att stresstesten kommer att användas med större försiktighet än de gränser som infördes förra veckan. Det är dags att avveckla kärnkraften. Låt oss i stället koncentrera oss på förnybara energikällor. Undervattensselkabelprojektet NorGer skulle exempelvis kunna ersätta 60 kärnkraftverk.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Fru talman! Jag välkomnar att Europeiska rådet lyckades komma överens i vissa frågor som är särskilt viktiga för Europa. Jag vill framför allt ta upp den europeiska planeringsterminen och dess betydelse som en av prioriteringarna. Jag anser att vi bör prioritera återställandet av trovärdiga budgetar i medlemsstaterna, social rättvisa och budgetdisciplin. Detta skulle skapa förutsättningar för stabilitet och göra det möjligt för medlemsstaternas ekonomier att återhämta sig snabbare. Av konsoliderings-skäl är det oerhört viktigt att komplettera strukturereformerna, framför allt genom att genomföra de prioriteringar som anges i Europa 2020-strategin. Här har kommissionen en extra viktig roll. Kommissionen bör noggrant övervaka medlemsstaternas åtgärder och följa genomförandet av specifika åtgärder i enlighet med nationell stabilitets- och konvergensprogram. Dessutom finns det fortfarande stora problem när det gäller Europeiska centralbankens, rådets och Europeiska kommissionens inställning till de kommersiella bankernas situation, liksom när det gäller utländska kreditvärderingsinstituts verksamhet.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande.* – (FR) Fru talman, ärade ledamöter! När det gäller bedömningen av förra veckans möte i Europeiska rådet tycker jag att jag lade fram en ganska välavvägd och ganska rimlig analys.

Jag anser att vi gör rätt i att anse att vi har gjort stora framsteg i strukturfrågorna. Om vi jämför vad vi nu har med det vi inte hade tidigare har vi utan tvekan tagit ett stort kliv framåt. Vi har exempelvis inrättat en permanent stabilitetsmekanism, något som inte ens förutsågs i fördraget. Dessutom stödde Europaparlamentet med en överväldigande majoritet en begränsad reform av fördraget för att skapa ett nytt instrument, ett instrument som inte ens existerade tidigare.

Låt oss därför vara intellektuellt ärliga i vår bedömning. Jag anser att det har skett stora framsteg när det gäller vår reaktion på krisen och att vi har dragit lärdom av tidigare brister, såväl på instrumentnivå som på politisk nivå. Samtidigt sade jag emellertid mycket tydligt att detta kanske inte räcker. Det är en sak att förfoga över strukturen, arkitekturen, men en annan sak att ha den politik som ska tillämpas. Det verkliga testet kommer därför att bli att se vad regeringarna, och även våra institutioner, rent konkret kommer att kunna leverera framöver. Konkreta resultat är viktigare än instrument.

Samtidigt tycker jag att jag har visat stor öppenhet när jag har talat om att kommissionen gärna skulle ha velat gå längre på vissa områden. När det gäller den permanenta

stabilitetsmekanismen framhöll vi exempelvis att vår ambition var att införa större flexibilitet. Tyvärr var det inte möjligt att nå samförstånd om denna högre ambitionsnivå. Det vore emellertid ett misstag att förkasta de framsteg vi har gjort.

Låt mig dröja kvar vid ämnet ambition. Jag skulle vilja framhålla denna viktiga aspekt eftersom vissa har antytt att kommissionen borde lägga fram andra förslag. Praktiskt taget allt ni har sagt har kommissionen redan föreslagit. Den 9 maj 2010 lade kommissionen – i form av mig själv och kommissionsledamot Olli Rehn – fram ett lagförslag om en fullständigt gemenskapsbaserad strategi i fråga om stabilitetsmekanismen.

Vi föreslog exempelvis en pool för att samla skuldförvaltningen, det som kallas gemensamma och flera garantier. Förslaget förkastades av medlemsstaterna. Det förkastades inte av er, men medlemsstaternas godkännande är nödvändigt Guy Verhofstadt. Vi lade fram förslaget vid toppmötet om euroområdet. Det förkastades av en stor majoritet av medlemsstaterna. Så ser verkligheten ut.

När det gäller frågan om huruvida beslut som rör den permanenta stabilitetsmekanismen ska fattas med enhällighet eller genom majoritetsbeslut föreslog jag det senare. Inför Europeiska rådets ordförande och vissa stats- eller regeringschefer föreslog jag att de skulle acceptera beslut med kvalificerad majoritet. Detta förkastades dock.

Man alltid insistera, men klausulerna måste vara tydliga och man måste veta exakt vem man ska rikta sin begäran till. Kommissionen har lagt fram ambitiösa förslag, exempelvis i samband med stresstesten. Det är Europeiska kommissionen och Europeiska centralbanken som har föreslagit trovärdiga och genomsynliga test för de europeiska bankerna.

När det gäller euroobligationerna tror jag kommissionen har talat om euroobligationer i minst 30 år. Detta förkastades av vissa medlemsstater. Jag föreslog – och jag kan meddela er att jag kommer att göra samma sak när det gäller budgetramen – att vi åtminstone kunde ha projektobligationer för att finansiera investeringar på EU-budgetens utkastnivå. Då kommer vi att få se vem som är villig att stödja denna strategi till förmån för europeiska investeringar. Och då kanske vissa av er med hjälp av era egna europeiska partier kan övertyga oss att stödja denna ambitiösare syn på budgetramen. Det skulle kunna möjliggöra ett ännu närmare samarbete. Det är allt jag har att säga om våra ambitioner på EU-nivå.

(Applåder)

Även när det gäller den sociala frågan, som jag nu tänkte tala om, ansträngde sig kommissionen för att se till att sociala aspekter, liksom utbildning, betonades mer i 2020-strategin. Det var emellertid inte enkelt. Vissa regeringar hävdade att i det i enlighet med subsidiaritetsprincipen inte var Europas eller EU:s sak att vidta direkta åtgärder på det sociala området eller på utbildningsområdet.

Låt oss nu försöka att inom ramen för 2020-strategin - där vi trots allt lyckades nå ett visst samförstånd om att exempelvis inkludera kampen mot fattigdom och social utestängning – utveckla denna politik, och även uppmuntra till investeringar, särskilt i utbildning och innovation.

Låt mig i samband med detta berätta något som ni kanske inte är medvetna om. För ett tag sedan – för två år sedan tror jag – föreslog kommissionen att vissa EU-medborgare skulle få livsmedelsstöd, eftersom det nu även i EU finns människor som inte har tillräckligt att äta. Tillsammans med PPE-gruppens ordförande Joseph Daul besökte jag nyligen livsmedelsbanken här i Bas-Rhin. Det finns fattigdomsrelaterade problem i Europa. Visste

ni att två medlemsstater har väckt talan mot kommissionen vid EU-domstolen för att kommissionen har inrättat en mekanism för att hjälpa EU:s fattigaste? Så ligger det till.

Låt oss vara mycket tydliga. Kommissionen är för att EU ska bli mer ambitiöst när det gäller styrning. Den är för rättvis tillväxt och mer social rättvisa på EU-nivå. Samtidigt behöver vi emellertid få med oss parlamentet och medlemsstaterna på detta. Och vi måste kämpa för det. Att kritisera kommissionen är enligt min mening därför detsamma som att välja fel mål, eftersom kommissionen har gått i bräschen för ett mer socialt, rättvist EU och för en mycket trovärdigare styrning.

Låt oss samtidigt vara mycket tydliga även i denna fråga. Jag tror inte det hjälper EU att säga att de nuvarande problemen är EU:s problem, som om ansvaret inte alls ligger hos vissa regeringar som lät sina skulder nå ohållbara nivåer eller sina banker ha en tillväxt som var flera gånger så stor som deras bruttonationalprodukt. Regeringarna är också medansvariga. Det ansvaret är väsentligt. Därför måste vi nu hitta lösningar som grundas på solidaritet, men även agera ansvarsfullt. Därför är jag exempelvis stolt över att kommissionen och jag själv har stött förslaget om att sänka Greklands skuldräntor, och vi gör nu samma sak för Irland. Vi anser att detta är det rätt väg, inte bara för att undvika att behöva påtvinga de grekiska och irländska invånarna betungande kostnader, utan även för att se till att skulden ligger på en hållbar nivå. Det ligger följaktligen i andan av solidaritet och ansvarsfullhet att vi kan hitta gemensamma lösningar som förhoppningsvis även gör det möjligt för oss att undvika ett problem som vissa av er har varit inne på och som bekymrar mig, nämligen problemet med en viss uppdelning av EU, framför allt en uppdelning mellan norr och söder, mellan centrum och periferi. Jag tror att det EU vi vill bygga är ett EU som präglas av solidaritet, inte ett första klassens och ett andra klassens EU, utan ett EU som alla européer kan identifiera sig med.

(EN) Jag har redan på EU:s vägnar såväl i ord som i handling försvarat tanken på en skatt på finansiella transaktioner i G20. Detta förkastades av ett stort antal av våra G20-partner.

Frågan är nu om vi på EU-nivå kan – eller bör – ha en skatt på finansiella transaktioner eller inte. Låt oss återigen vara ärliga. Flera medlemsstater är starkt emot en sådan skatt. De kommer inte att gå med på en sådan. Vad jag sade vid Europeiska rådets senaste möte var att kommissionen nu gör en konsekvensbedömning av olika alternativ för den finansiella sektorn och snart kommer att lägga fram förslag. Det var oerhört viktigt att kommissionen gjorde detta tillkännagivande vid Europeiska rådets möte för i Europeiska rådets slutsatser finns det åtminstone ett åtagande om att titta på de förslag som kommissionen kommer att lägga fram i fråga om finansiell beskattning. Av rättviseskäl anser jag att det är viktigt att även finanssektorn – och åtminstone en del av finanssektorns beteende låg i hög grad bakom krisen – bidrar till att lösa krisen. Jag anser att detta är grundläggande ur en rättvisesynpunkt. Det är min personliga uppfattning, och jag är säker på att det även är hela kommissionens uppfattning. Jag kommer att lägga fram förslag på området.

Samma sak gäller den gemensamma konsoliderade bolagsskattebasen. Det finns ett visst motstånd i vissa kretsar i rådet men kommissionen har lagt fram förslaget och vi kommer att kämpa för det eftersom vi anser att den gemensamma konsoliderade bolagsskattebasen är viktig för att fullborda den inre marknaden. Det är precis det synsätt vi försvarar.

Vi har diskuterat processer och instrument under mycket lång tid. Nu är det dags att processer och instrument används för konkreta åtgärder. Processer och instrument är viktiga, men de måste användas för konkreta åtgärder och kan inte ersätta sådana åtgärder. Utmaningen är att lyckas med vår ekonomiska återhämtning. Sanningen är att för att

kunna investera behöver vi förtroende. Förtroende beror på vår förmåga att modernisera, vara innovativa och bli mer hållbara och mer konkurrenskraftiga. Vi får inte blanda ihop orsak och verkan. Vi kommer att dra till oss investeringar om vi genomför Europa 2020-strategin snabbt och beslutsamt, och om vi eftersträvar målet om ett Europa som är hållbart och konkurrenskraftigt i en anda av solidaritet, och även i solidaritet med alla medlemsstater, däribland Portugal.

(FR) Martin Schulz! Du vet mycket väl att jag i egenskap av kommissionens ordförande inte kan blanda mig i den portugisiska inrikespolitiken. Om du en dag upphör att vara ordförande för S&D-gruppen i Europaparlamentet och får andra uppdrag är jag säker på att du kommer att utföra dessa uppdrag fullständigt oberoende och att du inte kommer att lägga dig i den grupps interna frågor.

Samtidigt måste jag emellertid säga att en politisk kris i Portugal inte har gjort arbetet lättare eftersom situationen redan var ganska besvärlig i Portugal. Trots det måste EU-institutionerna respektera den nationella demokratin och nationella parlaments beslut och vi hoppas nu att Portugal hittar bästa vägen ut ur denna kris.

I vilket fall som helst står kommissionen vid Portugals sida när det gäller att hitta de bästa lösningarna, i överensstämmelse med de åtaganden den gjort och de skyldigheter den har gentemot sina EU-partner. Jag anser att det är i denna anda av aktiv solidaritet och ansvarsfullhet som vi kan lösa krisen.

Det stämmer att det har uttryckts ganska pessimistiska uppfattningar här i dag. Som EU-medborgarnas folkvalda företrädare speglar ni dessutom den allmänna känslan i Europa. Samtidigt som det är helt naturligt att vi är bekymrade anser jag att vi bör ha det politiska mod som krävs för att visa förtroende för EU-projektet. Jag tror inte vi kan återställa förtroendet för EU genom att vara pessimistiska. Kommissionen är redo att fortsätta att entusiastiskt arbeta tillsammans med er, med Europeiska rådet, med rådet, och med samtliga institutioner, mot ett starkare, mer hållbart, rättvisare och mer konkurrenskraftigt Europa.

(Applåder)

Herman Van Rompuy, *Europeiska rådets ordförande*. – (FR) Fru talman, ärade ledamöter! Det gläder mig att tala till en så välfylld kammare. Så här full har jag inte sett kammaren sedan jag tillträdde som Europeiska rådets ordförande,

(Applåder)

Men jag får intrycket att ni inte bara har kommit hit för att lyssna på mig.

För det första vill jag tacka er för alla era kommentarer, både positiva och negativa. Jag slogs i ännu högre grad av era kommentarer eftersom vi måste ha enhällighet i Europeiska rådet, och vi försöker nå enhällighet mellan alla era kolleger, från alla era partier, premiärministrar och statschefer. Vi har socialdemokrater, kristdemokrater, konservativa, liberaler, företrädare från alla era politiska familjer, och varje gång försöker och lyckas vi nå överenskommelser mellan dem.

Någon sade tidigare att jag måste vara idealisten här, drömmaren. Jag tror inte det är min roll, men vad jag försöker att göra – och kommissionens ordförande kan styrka detta – är att när det är möjligt agera på ett sätt som gör att resultatet i de flesta fall blir att kommissionens förslag och Europeiska rådets slutsatser inte ligger allt för långt ifrån varandra. Låt mig ta arbetsgruppen som exempel, där kommissionens förslag låg till grund för arbetsgruppen för ekonomisk styrning, och där resultatet ligger mycket nära

kommissionens förslag. Jag kommer att försöka, vi kommer tillsammans med parlamentet att försöka, att ytterligare förbättra dessa förslag. Min roll är därför att försöka nå samförstånd, men ett samförstånd som dessutom så långt det går baseras på gemenskapsmetoden, och jag tror att jag på vissa viktiga områden har lyckats med detta.

Nu till euro plus-paketen – ni känner till det diskussionsunderlag som satte igång våra diskussioner och det slutliga euro plus-dokumentet. Många av er, även dem som tillhör skeptiska politiska grupper har sagt att deras hemland bör gå med i euro plus-pakten. Det är förmodligen för att den inte är så dålig trots allt. Vi har lyckats nå en kompromiss mellan ambitiösa mål, så att ekonomier kan fortsätta att vara konkurrenskraftiga och de offentliga finanserna kan fortsätta att vara hållbara, och genomförande på nationell nivå, eftersom vi i de flesta fallen måste fatta nationella beslut.

Min andra observation rör metodiken. Mycket av kritiken mot EU är sakligt sett korrekt men har inget stöd i fördraget. Hela kärnenergipolitiken, energimixen, faller exempelvis inom medlemsstaternas behörighet och det finns inget jag kan göra för att ändra detta. Även kärnkraftssäkerheten faller till övervägande del inom medlemsstaternas behörighet. Gemenskapen, EU, har viss behörighet och i slutsatserna från Europeiska rådets möte försökte vi främja dessa så mycket det gick. Jag tror aldrig kommissionen har haft en så viktig roll på kärnsäkerhetsområdet som efter Europeiska rådets möte för ett par dagar sedan. Vi måste emellertid fortfarande arbeta inom ramen för fördraget.

Det finns personer som har talat om minimilöner i vissa länder, men det är en nationell behörighet. Det finns personer som har talat om ojämlikhet, jobbtrygghet och orättvisor, men i de flesta fall är detta åtgärder som utgör en del av en nationell ram. Jag måste emellertid tillägga att många av de åtgärder som det nu är nödvändigt att vidta för att stärka konkurrenskraften och de offentliga finanserna är åtgärder som de nationella regeringarna borde ha vidtagit även utan påtryckningar från EU. EU sätter extra tryck på medlemsstaterna eftersom det, åtminstone för 17 länder, finns en gemensam valuta som behöver försvaras. I de flesta länder ligger det emellertid i landets eget intresse att vidta de nödvändiga åtgärderna, för sina egna medborgares skull och för att trygga sin egen framtid. Och EU sätter extra press på länderna för att få till stånd detta.

Låt oss därför inte komma med falska anklagelser mot EU. Är våra styråtgärder för svaga? Tja, rådet kommer att samarbeta med Europaparlamentet för att förbättra den ekonomiska styrningen och i likhet med i andra frågor är jag säker på att vi kommer att nå kompromisser. Det finns kanske en centralbankschef i ett av de 17 euroländerna som är kritisk till vissa aspekter av den ekonomiska styrningen, men jag kan citera andra centralbankschefer eller bankdirektörer i länder nära Nederländerna som har en helt annan uppfattning. Om det behövs kan jag ge er namnen och de direkta citaten. Det vore det enklaste.

När det gäller den nuvarande krisen måste vi se framåt, och vi har fattat beslut om viktiga instrument, men naturligtvis måste vi även blicka bakåt. Som jag redan påpekat måste vi hantera det förflutna. Även med de bästa instrument vi kan komma på – faciliteten, stabilitetsmekanismen, ändringen av fördraget, ekonomisk styrning, pakten – kommer vi inte att lösa problemen i de länder som befinner sig i svårigheter och vi kommer inte att lösa problemen för de banker som fortfarande är under tryck. Så vi måste blicka både framåt och bakåt.

I vissa medlemsstater och på EU-nivå saknades tidigare politiska riktlinjer på området. Vi måste vara självkritiska på den punkten. Vad vi emellertid behöver se till, och vad vi kommer att se till, och vi har redan vidtagit de åtgärder som krävs, är att se till en liknande kris inte

inträffar igen i framtiden. Som jag redan påpekat måste vi under tiden hantera arvet från det förflutna, både när det gäller vissa länder som ni känner till och som ingår i programmet – som Grekland och Irland – och när det gäller andra länder där vi vidtar åtgärder för att förhindra att de ska behöva omfattas av programmet. Kunde vi ha vidtagit dessa åtgärder för ett år sedan? Nej! Har vi tidigare begått stora fel? Vi undergrävde stabilitets- och tillväxtpakten för sju eller åtta år sedan. Om vi inte hade gjort det hade vi haft mycket effektivare instrument och hade kunnat förhindra många kriser.

När det gäller den ekonomiska tillväxten har denna legat på i genomsnitt 2 procent sedan 2010, vilket är det genomsnittliga värdet för hela tioårsperioden 1999–2008. Vi hade ekonomisk tillväxt 2010 och den genomsnittliga tillväxten för 2011 ligger på 2 procent. Borde vi ha gjort mer? Naturligtvis borde vi ha gjort det. Är offentliga investeringar det enda instrumentet? Inte alls! Den inre marknaden är oerhört viktig. Den måste utvecklas ytterligare. Kommissionen har lagt fram förslag om detta och de kommer att diskuteras på nytt om några veckor, vid Europeiska rådets möte i juni, och vi kommer att återkomma till frågan till hösten.

Avslutningsvis kan mycket kritik riktas mot oss när det gäller Libyen. Utan EU, utan EU:s ledarskap skulle det emellertid ha blivit ett blodbad i Libyen. Utan EU hade det blivit massakrer. Vissa av er har varit mycket kritiska till EU. Trots det agerade vi i tid! Och utan EU hade inget gjorts på global nivå, på FN-nivå. Efter all kritik som har framförts anser jag att vi även har rätt att höra sanningen. Har vi begått misstag? Förde vi rätt politik? Nej! Rättade vi till våra misstag? Ja! Och EU förtjänar beröm för detta.

(Applåder)

Allra sist vill jag säga en sak på mitt modersmål.

(NL) Jag lyssnade precis till Derk Jan Eppink, som förklarade att han kände sig besviken. Jag känner mig också besviken på så mycket intellektuell oärlighet. Jag tänker inte gå in på det närmare, men att Derk Jan Eppink stod där och vinkade med ett fotografi trots att han var fullt medveten om att jag var där på ämbetets vägnar och att jag inte framförde min personliga uppfattning gör mig oerhört besviken på honom.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

Martin Schulz (S&D). – *(DE)* Herr talman! Så här i slutet av debatten tänkte jag göra en personlig reflektion. Jag talar inte bara för mig själv, utan för många av mina kolleger som har varit här hela tiden och som har följt denna debatt. Under hela min tid här i Europaparlamentet har jag sällan behandlats så illa som i dagens spel mellan dig och kommissionens ordförande José Manuel Barroso. Jag vill vara väldigt tydlig på denna punkt. Herr Barroso! ni har sagt till oss att ”de initiativ som jag har möjlighet att använda, som har stöd av de flesta här i kammaren, misslyckas eftersom medlemsstaterna förkastar dem.” Låt mig ge dig ett råd: Lägg fram dina initiativ i form av förslag till lagstiftning. På så sätt får du en majoritet i parlamentet och rådet kan inte längre gömma sig någonstans.

(Applåder)

Jag ber dig att sluta gömma dig bakom rådet.

Herr Van Rompuy! Till dig vill jag säga följande: Du påstår att du har lyckats nå kompromisser mellan socialdemokrater, liberaler, konservativa och kristdemokrater på

rådsnivå. Rådet består av stats- och regeringschefernas suveräna ministrar. Här bevittnar vi en rådsordförande som försöker styra Lissabonfördraget i motsatt riktning. Resultatet av Lissabonfördraget är att stats- och regeringschefernas råd samlar mer och mer makt hos sig självt, samtidigt som man säger att "våra beslut baseras på enhällighet". Det var inte vad Lissabonfördraget handlade om. Lissabonfördraget syftade till att göra majoritetsbeslut till norm i EU. Du feltolkar Lissabonfördraget.

(Applåder)

Därför är det hög tid för Europaparlamentet att själv ta hand om frågan och försvara gemenskapsmetoden.

(Applåder)

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Ivo Belet (PPE), skriftlig. – (NL) EU har tagit ett stort kliv framåt de senaste veckorna när det gäller ekonomisk integration. Euro plus-pakten bereder vägen för ett förstärkt samarbete som fortfarande respekterar vissa medlemsstaters tradition av samråd med arbetsmarknadens parter. Naturligtvis får detta arbete inte avstanna. Nu måste vi se till att fas två fungerar och bereda vägen för europeiska investeringsprojekt så att vi även kan förverkliga vår Europa 2020-agenda.

Kommissionens ordförande José Manuel Barroso har lovat lägga fram förslag om införandet av en skatt på finansiella transaktioner. Vi måste utnyttja dessa medel för att se till att nödvändiga gränsöverskridande investeringar, särskilt inom energiinfrastruktur, backas upp av europeiska projektobligationer och pengar till offentliga/privata partnerskap. Det är enda sättet att övertyga medborgarna om att EU, nu mer än någonsin, är deras garant för framtida välstånd.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Vid Europeiska rådets senaste möte den 24–25 mars låg fokus på de stora ekonomiska och diplomatiska utmaningar som EU för närvarande står inför: Libyenfrågan och Japanfrågan. Trots tecken på ekonomisk återhämtning är situationen fortfarande besvärlig och slutet på den ekonomiska krisen verkar fortfarande vara avlägsen. Ett exempel på detta är Portugal, som tyvärr har tvingats ansluta sig till Irland och Grekland och begära ekonomiskt och finansiellt stöd. Därför är det viktigt att anta de ekonomiska och finansiella åtgärder som krävs för att hantera krisen, för att förhindra att vi får en upprepning av den skuldsättning som har förekommit i Grekland, Irland och Portugal, och för att stärka den ekonomiska styrningen inom EU och se till att det skapas arbetstillfällen. Ett paket med sex åtgärder har antagits, vilket redan från början verkar vara positivt och innehålla ganska ambitiösa förväntningar, exempelvis inrättandet av en europeisk stabilitetsmekanism, euro plus-pakten osv. Jag hoppas att åtgärderna kan genomföras så snabbt som möjligt så att de kan leda till de efterlängtnade resultat som krävs.

George Sabin Cutaş (S&D), skriftlig. – (RO) Euro plus-pakten och den europeiska stabilitetsmekanismen kommer att ge medlemsstaterna det finansiella stöd de behöver i utbyte mot närmare samordning av deras ekonomiska politik. Tillsammans utgör de därför ett konstruktivt åtgärdepaket, särskilt med tanke på förslaget om att samordna skattepolitiken, vilket är en viktig reform i en union av stater som försöker använda samma valuta. Tack vare interventionsfaciliteten på 500 miljarder euro fungerar den europeiska

stabilitetsmekanismen dessutom som en europeisk valutafond, bemyndigad att låna upp pengar och köpa statsobligationer, samtidigt som finansiell spekulation motverkas.

Vissa förslag i pakten fungerar emellertid inte. Budgetdisciplin och försöken att göra arbetsmarknaden extremt flexibel kommer att försena den ekonomiska tillväxten, hålla arbetslösheten på en hög nivå och skapa osäkerhet på arbetsmarknaden. Jag anser att det behövs en gradvis skattekonsolidering och att den europeiska sociala modellen måste skyddas så att vi kan lägga grunden för en stabil ekonomisk tillväxt.

Diane Dodds (NI), skriftlig. – (EN) Under detta plenarsammanträde har det talats mycket om vilken inverkan räddningspaketet kommer att få för Irland. Det förtjänar emellertid att uppmärksammas att krisen även har fått stora följdverkningar för min valkrets i Nordirland, som delar landgräns med Irland. Det finns stora gränsöverskridande rörelser av såväl kapital som tjänster och arbetstagare. Irlands banker har även starka intressen i Nordirland. Dessa bankers likviditetsproblem påverkar därför direkt tillgången till finansiering för nordirländska företag, särskilt små och medelstora företag. I en tid när små och medelstora företag kämpar för att överleva i vad som redan är ett hårt ekonomiskt klimat bidrar detta bara till att förvärra en redan dålig situation. För närvarande går 30 procent av allt som tillverkas eller produceras i Nordirland direkt till den irländska marknaden. En svag marknad i Irland får därför direkta och allvarliga konsekvenser för näringslivet och sysselsättningen i min valkrets. Mot bakgrund av detta allvarliga läge uppmanar jag kommissionens ordförande José Manuel Barroso att uppmärksamma detta och använda arbetsgruppen för att studera hur man kan förbättra den nuvarande situationen.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vid Europeiska rådets senaste möte fattades en uppsättning beslut som om de genomförs kommer att innebära en ovanlig, våldsam och farlig attack mot Europas arbetare och befolkningar och som har fått konkret form inom den omdöpta euro plus-pakten. Den har helt klart döpts om för att dölja dess verkliga författare – Tyskland och Frankrike – eftersom det gamla namnet "konkurrenskraftspakten" omedelbart hade avslöjat dem. Tillsammans med den s.k. "ekonomiska styrningen" är detta en attack mot medlemsstater som befinner sig i ett mer utsatt ekonomiskt och socialt läge, och de blir i praktiken dömda till ekonomiskt beroende och eftersatthet.

Båda instrumenten är kopplade till den tillkännagivna ändringen av Lissabonfördraget – som har skett med hjälp av det förenklade förfarandet och utan att hålla någon folkomröstning – i syfte att införa de s.k. "villkor" som är kopplade till den europeiska stabilitetsmekanismen. Enligt rådets slutsatser rör det sig om "strikta politiska villkor inom ramen för ett makroekonomiskt anpassningsprogram", en process som gemensamt kommer att utvecklas och genomföras av Europeiska kommissionen, Europeiska centralbanken och Internationella valutafonden.

In själva verket går vi igenom en process där den politiska och ekonomiska makten koncentreras. Nu koncentreras den inte bara i händerna på företrädare för storföretagen och finansvärlden, utan även i händerna på det internationella kapitalets egna institutioner.

Ildikó Gáll-Pelcz (PPE), skriftlig. – (HU) Det är viktigt att vi i en svår och kritisk period i den europeiska historien värdesätter de mål vi har framför oss och de positiva förändringar som måste till för att vi ska kunna nå dem tillsammans. Det nuvarande ungerska ordförandeskapet har för andra gången verkligen lyckats när det gäller ekonomisk styrning, stabilitetsmekanismen och den europeiska planeringsterminen. Under en serie samtal som fördes med anledning av rådets senaste möte i slutet av mars lyckades Europeiska rådet

även enas om en begränsad ändring av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, vars syfte var att stärka euroområdet och euron. Vid rådets möte röstade det ungerska ordförandeskapet för en rationell, ansvarsfull ekonomisk politik som går att följa och stärkte, utöver institutionaliseringen av den europeiska planeringsterminen, även stabilitetsmekanismen. Vi måste emellertid påpeka att den ekonomiska styrningens beståndsdelar absolut inte får blandas ihop med euro plus-pakten, som för närvarande är en mellanstatlig överenskommelse. Även om pakten kanske är bra kan den inre marknaden inte regleras av utomobligatoriska mellanstatliga överenskommelser. På grund av att en punkt om skatteharmonisering inte har förtydligats i pakten vill Ungern för närvarande inte tillämpa hela överenskommelsen eftersom vi är intresserade av att stärka vår konkurrensfördel, och därigenom skapa verkliga arbetstillfällen på lång sikt plus ekonomisk tillväxt.

Sandra Kalniete (PPE), skriftlig. – (LV) Det gläder mig verkligen att 23 medlemsstater har lyckats enas om en uppsättning åtgärder för att skydda den finansiella stabiliteten och främja tillväxten – euro plus-pakten. Överenskommelsen om strukturreformer och budgetdisciplin och den slutliga resolutionen om ändringarna av Lissabonfördraget för att inrätta den europeiska stabilitetsmekanismen är också viktiga. Alla länder måste genomföra finanspolitiska konsolideringsåtgärder och åtgärder för att förhindra makroekonomisk obalans. Strukturreformer för att främja sysselsättning och social inkludering måste också genomföras. De måste definieras utifrån varje lands särskilda situation. Att 23 länder deltar i pakten får oss att hoppas att åtgärderna kommer att främja ekonomisk tillväxt. Det är ett steg i rätt riktning och en förnuftig reaktion på dessa ekonomiska utmaningar. Pakten passar utmärkt ihop med parlamentets och kommissionens arbete för att förbättra den inre marknaden och de tre betänkanden som vi ska anta i parlamentet den här veckan. Vi måste fatta ännu djärvare beslut. Medlemsstaternas regeringar får inte utnyttja valcykeln som en förevändning för att inte fatta viktiga men impopulära beslut.

Vilja Savisaar-Toomast (ALDE), skriftlig. – (ET) Vid europeiska rådets möte den 24–25 mars fattades flera viktiga beslut som vi inte kan vänta längre med att genomföra. Det viktigaste beslutet i samband med EU:s ekonomiska politik är euro plus-pakten med dess gemensamma agenda och gemensamma mål. De fyra huvudmålen är att främja konkurrenskraften, främja sysselsättningen, göra den offentliga finansieringen mer hållbar och återställa den finansiella stabiliteten. Pakten har lett till att flera andra länder har anslutit sig till euroområdet, exempelvis Lettland, Litauen, Polen, Danmark, Rumänien och Bulgarien. Just nu är det oerhört viktigt att nå gemensamma överenskommelser med tillämpning av lika regler, liksom gemensamma mekanismer för att nå de önskade målen. Jag vill särskilt framhålla de medlemsstater som inte tillhör euroområdet men som ändå har anslutit sig till denna pakt. Jag hoppas att tillämpningen av gemensamma regler kommer att åtföljas av en harmonisering av nationella uppfattningar, och detta gäller särskilt hållbar offentlig finansiering så att vi i framtiden undviker att på nytt hamna i liknande situationer som dem som drabbade Grekland och Irland. Samtidigt får vi inte stoppa vid dessa beslut, eftersom de endast kommer att ge kortsiktiga resultat. Det är nödvändigt att utveckla lösningar för framtida investeringar, antingen genom euroobligationer eller med hjälp av andra lösningar. Tack.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Europeiska rådets senaste toppmöte utgör inledningen på en ny fas med bättre ekonomisk samordning och konvergens inom EU och euroområdet. Europluspakten, som antogs av stats- och regeringscheferna och

inbegriper länderna i euroområdet samt Bulgarien, Danmark, Litauen, Lettland, Polen och Rumänien, ger oss goda möjligheter att nå de mål som har fastställts däri. Den stöder med andra ord konkurrenskraft, sysselsättning, långfristigt hållbara offentliga finanser och finansiell stabilitet i allmänhet. Det är värt att belysa att pakten inte anger vilka politiska eller ekonomiska åtgärder som ska användas för att man ska uppnå dessa mål, vilket innebär att det fortfarande är upp till de enskilda medlemsstaterna att välja lämpliga tillvägagångssätt. Det råder ingen tvekan om att paktens framgång eller misslyckande kommer att avgöras av hur uppriktigt engagerade medlemsstaterna är och hur effektivt deras framsteg övervakas. När det gäller ekonomisk samordning har EU inte längre råd med ett misslyckande i stil med det som inträffade med stabilitets- och tillväxtpakten. På toppmötet var alla också eniga om att man ska inkludera en bestämmelse om att införa en permanent europeisk stabilitetsmekanism i fördraget. Denna mekanism ska sättas in ifall det blir nödvändigt att säkerställa hela euroområdets stabilitet och då alla medlemsstaterna är överens om det. Det är ett mycket viktigt beslut, särskilt mot bakgrund av de problem som några länder i euroområdet nyligen har haft. En permanent mekanism som innefattas i fördraget kommer att fungera som en säker garanti om liknande problem uppstår i framtiden och följaktligen minskar även risken för spekulationsattacker på den europeiska valutan. Jag välkomnar också att mekanismen har gjorts tillgänglig för medlemsstater utanför euroområdet.

Rafał Trzaskowski (PPE), skriftlig. – (PL) Vi kan bara bekämpa krisen effektivt om vi samarbetar och undviker att dela upp länderna i de som ingår i euroområdet och de som står utanför. Det är svårt att tänka sig ett mer konkurrenskraftigt EU om inte länder som Storbritannien, Sverige eller Polen ingår, så jag välkomnar nyheten om att europluspakten har antagits. Inledningsvis trodde vi att euroområdet inte bara hade för avsikt att reformera sig självt utan att man även skulle införa reformer utanför EU:s struktur, något som parlamentsledamöterna var lite bekymrade över. Dessa farhågor skingrades dock och man antog en kompromisslös inställning i parlamentet. Det enda beklagliga är att medlemsstaterna inte antog den i sin helhet. Det gäller särskilt den europeiska stabilitetsmekanismen som enligt vår mening borde vara öppen för länder utanför euroområdet från början.

4. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet)

4.1. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: Polen - Podkarpacie - maskintillverkning (A7-0059/2011, Barbara Matera) (omröstning)

4.2. Migrationsströmmar till följd av instabilitet: Omfattning och roll för EU:s utrikespolitik (A7-0075/2011, Fiorello Provera) (omröstning)

4.3. Kvinnors roll inom jordbruket och i landsbygdsområden (A7-0016/2011, Elisabeth Jeggle) (omröstning)

4.4. EU-finansieringen vid avvecklingen av kärnkraftverk i de nya medlemsstaterna (A7-0054/2011, Marian-Jean Marinescu) (omröstning)

4.5. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: Tjeckien – Unilever (A7-0060/2011, Barbara Matera) (omröstning)

4.6. Produkter och teknik med dubbla användningsområden (A7-0028/2011, Jörg Leichtfried) (omröstning)

– Före slutomröstningen:

Jörg Leichtfried, *föredragande*. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Omröstningen har gett ett resultat som kan bli föremål för diskussion, men vi står nu mycket nära rådets ståndpunkt och, med de skuggföredragandes samtycke, skulle jag vilja be om att slutomröstningen skjuts upp eftersom det finns en stor möjlighet att vi kan nå fullständig enighet med rådet.

(Slutomröstningen sköts upp)

4.7. Statsstödda exportkrediter (A7-0364/2010, Yannick Jadot) (omröstning)

– Före omröstningen om ändringsförslag 10:

Helmut Scholz, *för GUE/NGL-gruppen*. – (EN) Herr talman! Jag vill meddela att GUE/NGL-gruppen vill stryka omröstningen med namnupprop om båda delarna av ändringsförslag 10.

– Före slutomröstningen:

Yannick Jadot, *föredragande*. – (FR) Herr talman! Liksom vid den förra omröstningen har de skuggföredragande och jag själv beslutat att inte låta lagstiftningsresolutionen gå till omröstning i parlamentet. Vi fortsätter förhandlingarna med rådet i hopp om att man tar hänsyn till parlamentets omröstning i dag.

(Slutomröstningen sköts upp)

4.8. Ram för EU-politiken för att bekämpa våld mot kvinnor (A7-0065/2011, Eva-Britt Svensson) (omröstning)

Talmannen. – Omröstningen är härmed avslutad.

5. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

Betänkande: Provera (A7-0075/2011)

Jens Rohde (ALDE). – (DA) Herr talman! Den senaste tidens inre spänningar och oro i Tunisien, Egypten, Libyen och andra arabländer har lett till mycket stora migrationsströmmar som innebär utmaningar för Europa. Vi måste självklart vara redo att hantera dessa situationer och folkströmmar. Vi måste hitta ett sätt att göra det tillsammans genom att se till att vi, i solidaritet med varandra, möter de utmaningar som uppstår när vårt gemensamma system utsätts för påfrestningar från omvärlden.

Därför är jag glad över att parlamentet i dag har antagit en politik för att hantera migrationsströmmar till följd av instabilitet. Jag är särskilt nöjd med att man i parlamentets

resolution riktar fokus mot att stärka gränsbyrån Frontex roll. Det är något som vi i det danska liberala partiet har kämpat för mycket länge. Under den aktuella krisen i Nordafrika har Frontex visat sig vara ett särskilt viktigt verktyg för att hantera migrationsströmmar i regionen. Det enda som behövs nu är att Frontex snabbare kan vidta åtgärder när det verkligen gäller.

Pino Arlacchi (S&D). - Herr talman! Jag röstade för betänkandet eftersom det innebär ett första steg mot en EU-politik för migrationsströmmar till följd av instabilitet. Det är i detta avseende viktigt att parlamentet yttrar sig emot den hysteriska bilden av en hägrande invasion av migranter och asylsökande söderifrån.

Vi kommer inte att överhoppas av miljontals människor som flyr från politisk misär och tyranni. Många är rädda för att ett stort antal asylsökande kommer och belastar våra ansträngda välfärdssystem. Det påståendet fungerar om man vill vinna röster till och öka stödet för en sträng invandringspolitik men det finns inga fakta som stöder det. Det totala antalet människor som sökte asyl i väst minskade med mer än 40 procent under förra decenniet, enligt uppgifter som FN just har offentliggjort.

Salvatore Iacolino (PPE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag stödde och röstade också för Fiorello Proveras betänkande eftersom jag tycker att det innebär ett genomförbart och bestämt steg framåt mot solidaritetsmålet, som dessutom stärks av artikel 80 om solidaritet mellan EU:s medlemsstater. Man fäster också klart och tydligt uppmärksamheten på dem som hamnar i stora svårigheter. Det gäller just nu särskilt Nordafrika.

Respekt för mänskliga rättigheter, internationellt samarbete och bilaterala förbindelser är nödvändigt, liksom även regionala organisationer som t.ex. Arabförbundet och Afrikanska unionen som kan utgöra ett mervärde i en stabil, hållbar fredsprocess. Vi hoppas att kommande steg också kommer att kännetecknas av åtgärder på liknande områden som, ekonomiskt sett, gynnar organ som behöver stöd och hjälp för att uppnå en hållbar och kontinuerlig tillväxt.

Mitro Repo (S&D). - (FI) Herr talman! Jag skulle vilja säga att migrationsströmmar till följd av instabilitet innebär en verklig utmaning för EU. Det handlar om människors individuella öden där ingen berättelse är den andra lik. De förflyttar sig i ren desperation men det som förenar dem alla är att de hoppas på något bättre.

Vi i Europa måste visa sympati och vara beredda att hjälpa till. Den europeiska integrationen är ett framgångsrikt, gemensamt projekt varigenom vi har skapat välstånd, stabilitet och trygghet – en sorts välfärdsvagga. Det blir svårt och dyrt att möta denna immigrationsvåg när den börjar knacka på EU:s dörrar.

Exemplet från ön Lampedusa visar hur utrikespolitiska säkerhetsfrågor kan förvandlas till intern politik på ett ögonblick och därför räcker det inte längre med ett utvecklingssamarbete. EU behöver en omfattande, preventiv plan som inbegriper säkerhet, regionalt samarbete, handelspolitik, klimatförändring, skydd av mänskliga rättigheter och demokratiutveckling. Det är det vi behöver fixa.

Carlo Fidanza (PPE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I EU-debatten om migrationsströmmar hör man ofta den här frågan: Vilka problem kan ett land med en befolkning på nästan 60 miljoner såsom Italien ha med att ta emot några tio tusen invandrare?

Frågan förbiser två saker, ofta med en baktanke. För det första vill många av dessa invandrare hamna i andra EU-länder. För det andra har färre än 4 000 personer anlänt till Italiens kuster under de senaste två åren tack vare bilaterala avtal med Libyen och Tunisien. Redan under de senaste två månaderna har 22 000 personer anlänt till följd av den politiska krisen.

Italien är just nu en tryckkokare. Å ena sidan avstannar inte migrantströmmen från Nordafrika, särskilt inte de ekonomiska migranterna från Tunisien. Å andra sidan avvisar Frankrike invandrare vid Ventimiglia eftersom de inte har uppehållstillstånd.

Om europeisk solidaritet existerar så är det dags att visa det nu. Man bör samarbeta på EU-nivå för att besluta hur man ska hantera strömmarna, både i den akuta situationen som råder och på längre sikt. Man bör även besluta vilka verktyg man ska använda för att hantera dem som kommer till Europa och vilka åtgärder man ska vidta i ursprungsländerna. Den här texten är ett första steg i den riktningen och därför röstade jag för den.

Nicole Sinclaire (NI). - (EN) Herr talman! Jag har en ordningsfråga. Vi befinner oss i en kammare som är avsedd för tal och alla måste förstås visa respekt för varandra. Vilket budskap skickar det till kollegerna när två gruppordföranden har en privat konversation medan andra håller anföranden?

Talmannen. - Joseph Daul och Martin Schulz! Jag har fått en fråga huruvida ni skulle kunna föregå med gått exempel i kammaren.

Giommaria Uggias (ALDE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den åtgärd som vi har röstat om idag bidrar till viss del till att klargöra fenomenet med migrationsströmmar och berömmar Frontex insatser. Jag anser att man bör se positivt på det och även på resultatet av omröstningen.

Jag tycker emellertid att denna inställning bör åtföljas av en lika stor klarhet när det gäller medlemsstaterna eftersom denna utmaning inte bara påverkar EU:s institutioner utan även medlemsstaternas politik.

Men jag måste säga att alla medlemsstater hittills inte har infört och tillämpat en sådan klarhet. Det gäller inledningsvis den italienska regeringen som har hanterat situationen i Lampedusa på ett högst förkastligt och tvivelaktigt sätt. Tusentals migranter där har i grund och botten lämnats åt sitt öde medan mänsklig solidaritet – för att inte tala om rättslig solidaritet – skulle ha lett till ett omedelbart omhändertagande och säkerligen större respekt än vad man har visat dem. Detta trots att man skulle behöva ta itu med det rättsliga problemet senare, såsom vi har gjort här i parlamentet.

Cristiana Muscardini (PPE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det är sant att många migrationsströmmar uppkommer på grund av instabilitet. Vi vill dock helst inte använda en sådan felaktig term eftersom instabilitet egentligen betyder krig, folkmord, okontrollerat våld, revolutioner och det elände som dessa människor har dömts till, medan EU håller tyst. Det handlar också om en frihetslängtan. I resolutionen som vi har röstat om kräver man en EU-politik för Österlandet, så att man med lämpliga verktyg kan ta itu med de olika faktorer som orsakar denna instabilitet.

Jag undrar vilken trovärdighet denna utrikespolitik kan ha mot bakgrund av att händelserna i Libyen och Nordafrika har visat att EU helt saknar en utrikespolitik. Medlemsstaternas regeringar agerade på egen hand och bjöd omvärlden och de människor som vi borde ha hjälpt på ett patetiskt skådespel. Den enda politik för flyktingmottagande som EU kunde erbjuda motsvarade verkligen inte behoven. Ön Lampedusa och Italien fick aldrig någon

hjälp. Därför röstar vi helt klart för den här åtgärden, men vi uppmanar EU att slutligen utforma en utrikespolitik värd namnet.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Herr talman! Jag avstod från att rösta om Fiorello Proveras betänkande, först och främst för att jag anser att det brister i tydlighet. Betänkandet innehåller alla möjliga sorters påståenden och förslag, vissa är till och med förnuftiga, vilket är ovanligt i parlamentet. Tyvärr är det dock huvudsakligen ett mycket politiskt korrekt betänkande som ingenstans, inte på något ställe eller i någon paragraf eller stavelse vågar ifrågasätta massinvandringen till den redan överbefolkade europeiska kontinenten eftersom detta i första hand gäller de länder som brukade utgöra det så kallade Västeuropa, men även är en grundläggande fråga.

Mitt eget land, Flandern, är det mest tätbefolkade landet i hela EU. Majoriteten av flamländarna är emot ny invandring och särskilt från länder med kulturer och religioner som förespråkar värderingar som går stick i stäv med våra egna. Det är hög tid att EU för en gångs skull lyssnar på sina egna europeiska medborgare.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – (EN) Herr talman! Jag instämmer i att vi bör vidta kortsiktiga åtgärder för att hantera den humanitära krisen i Medelhavsområdet och värna om människornas värdighet med hjälp av instrument som till exempel Frontex. Vi behöver även en långsiktig vision för att lösa problemen med migrationsströmmar och för att hjälpa till att skapa sysselsättning i dessa människors ursprungsländer.

Ett av EU:s viktigaste redskap är handelspolitiken. Det har blivit dags att förbättra våra marknadens öppenhet gentemot länder som exempelvis Egypten och Tunisien. Vi behöver också etablera en dialog i syfte att stärka regionala handelsförbindelser.

Ett exempel på detta är Turkiet och den framgång man haft både med dess tullunion och med ett effektivt verkställande av nödvändiga demokratiska reformer. Vi måste våga börja tala om tullunioner och frihandelsavtal med länderna i Medelhavsområdet som gör framsteg vad gäller demokrati och reformer.

Avslutningsvis vill jag uppmana rådet att utan vidare dröjsmål anta den regionala konventionen om förmånsbestämmelser för Europa–Medelhavsområdet.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Premissen för detta betänkande är felaktig. Uppfattningen att utvandring är ett resultat av fattigdom och förtvivlan är, om än övertygande på ytan, i själva verket vilseledande. Mot en historisk bakgrund vet vi att utvandring vanligtvis är ett resultat av ökat välstånd och stigande ambitioner. Nyligen har vi sett hur de stora migrationsströmmarna från Tunisien följde på återinförandet av demokrati och slutet på diktaturen.

Det verkliga skälet till att människor lämnar sina rötter och flyttar hundratals kilometer i jakt på en bättre tillvaro är möjligheten. Verkligheten är sådan att vi i EU har skapat en situation med strukturell långtidsarbetslöshet och ändå måste importera arbetskraft. I vårt land Storbritannien är fler än 4 miljoner människor antingen arbetslösa eller lever på stöd för arbetsförmåga. Trots detta släpper vi varje månad in människor från hela världen som ska utföra jobb som inte tas av människor som stammar från Storbritannien. Vi har fångat miljontals människor i det elände som avhängighet innebär. Vi har försatt dem i en situation där sysselsättning inte längre finns med på deras mentala horisont. Om vi vill rädda människor för denna eländiga situation finns lösningen inte i utrikespolitiken, utan i en reform av välfärden, så att vi kan återställa våra egna medborgares värdighet och oberoende.

Syed Kamall (ECR). - (EN) Herr talman! En av faktorerna som ofta försummas i debatten om migration är att de som migrerar från ett land till ett annat ofta har det mycket svårt och att de gör det under mycket svåra förhållanden. Förställ dig hur det måste vara att lämna din familj, din by, din stad, hela ditt sociala nätverk och dina vänner, kanske utan att veta när du kommer att träffa dem igen, eller om du överhuvudtaget kommer att göra det. Vad är det som får dem att lämna sina länder och söka möjligheter, med föregående talaresh, ord, i väst? Ofta är det för att de flyr från förhållanden och styren som inte längre inger förtroende.

Vi kan hjälpa dem i vissa avseenden. Låt oss titta på några delar av vår politik: vår fiskepolitik som uppmuntrar större fiskebåtar att plundra havet utanför fattiga afrikanska länder och lämnar lokala fiskare desperata utan sysselsättning. Vad gör de då? De försöker migrera. Sedan har vi vår biståndspolitik som hjälper korrupta regeringar behålla makten och gör det mindre trevligt för människor att stanna i sina länder. Det får folk att söka sig utomlands och så kommer de hit.

Vi måste rätta till detta. Vi måste förstå att det är svårt för människor att överge sina länder. Vi måste se till att vår politik hjälper människor stanna i sina egna länder.

Betänkande: Jeggle (A7-0016/2011)

Jens Rohde (ALDE). - (DA) Herr talman! för Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa är det absolut nödvändigt att vi tryggar samma rättigheter och möjligheter inte bara för kvinnor utan också för män från landsbygden som de som lever i städerna åtnjuter. Om vi vill behålla ett starkare europeiskt jordbruk som klarar att producera livsmedel av hög kvalitet för hela Europa, måste vi se till att denna sektor är attraktiv för både arbetstagare och deras familjer. För att detta ska vara möjligt är det nödvändigt för oss att ge landsbygden möjlighet till tillväxt, innovation, sysselsättning och utveckling. Det är inte nödvändigt för oss att införa kvoter och en onaturlig könsfördelning i sektorn. Därför är det också bra att parlamentet i dag har antagit betänkandet om kvinnors roll i jordbruket och på landsbygden, och därmed tydligt signalerar att kvinnor även här spelar en viktig roll.

Mario Pirillo (S&D). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Kvinnor har alltid spelat en riktig roll i jordbruket och på landsbygden. Kvinnorna står faktiskt för 42 procent av arbetskraften av totalt cirka 27 miljoner arbetstagare.

Trots denna höga andel är kvinnor inte lika väl representerade i branschorganisationer och drabbas av diskriminering i beslutsprocessen. Det finns många områden där kvinnors villkor kan bli bättre, däribland säkrande av ett fullgott socialt skydd.

EU-institutionerna bör därför agera för att utjämna denna ojämlikhet, kanske genom att övervaka sektorn genom ett övervakningscentrum för kvinnligt entreprenörskap inom jordbruket, som de som redan finns i Kalabrien och andra italienska regioner.

Betänkandet som vi röstade om idag, vilket jag stödde, tittar också närmare på frågan om utflyttningen från landsbygden. För att hjälpa till att hålla sysselsättningen stabil behöver vi stödja en politik och strategier som är utformade för att bygga infrastruktur och skapa tjänster som är anpassade till kraven i det moderna livet, som kan verkställas på landsbygden.

Peter Jahr (PPE). - (DE) Herr talman! Livet och arbetet på landsbygden har förändrats radikalt genom samhällets omvandling, förändringar i sociala strukturer och dramatiska demografiska förändringar.

Om det är vår målsättning att se till att kvinnor i alla generationer stannar på landsbygden eller att uppmuntra dem att välja en lantlig livsstil, måste vi ta större hänsyn till deras behov och krav i utvecklingspolitiken. Vi bör komma ihåg att verkligheten för kvinnor på landsbygden har förändrats under de senaste åren och skiljer sig mycket från situation till situation. Kvinnorna själva har medverkat i att initiera och forma denna förändring, både som individer och i kvinnors politiska grupperingar.

Jag tror att vår föredragande Elisabeth Jeggle har gjort rätt i att betona detta faktum, och därför jag anser att detta betänkande är oerhört viktigt. Trots allt, om vi vill utveckla landsbygden kan vi inte bara koncentrera oss på att bygga upp infrastruktur och skapa en miljö för turism, vi måste också se till att familjer bosätter sig där igen, något som omfattar både kvinnor och män i lika hög grad.

Janusz Wojciechowski (ECR). – (PL) Herr talman! Jag stödde E Jegglebetänkandet, inte minst eftersom det rekommenderar att vi säkerställer tillräcklig finansiering för EU:s jordbrukspolitik. Trenden mot att göra besparingar i EU:s budget, som annars är helt korrekt, får inte följas på bekostnad av den gemensamma jordbrukspolitik. Om landsbygden och jordbruket i EU inte får ett adekvat stöd, blir det svårt att förbättra kvinnornas roll på landsbygden. Det blir svårt att uppmuntra kvinnor att bo på landsbygden under så svåra förhållanden, och det kommer att bli svårt att uppnå målen för denna viktiga politik, såsom en tryggad livsmedelsförsörjning, miljöskydd och territoriell balans. Det är något vi bör komma ihåg, och jag vill ta tillfället i akt i debatten om detta viktiga betänkande från Elisabeth Jeggle att återigen yttra uppmaningen att inte bevilja besparingar i EU på bekostnad av den gemensamma jordbrukspolitik.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Herr talman! Jag röstade för detta betänkande, eftersom det hjälper till att bekämpa den osynlighet som hittills har präglat kvinnors arbete och roll på landsbygden.

Utan deras bidrag skulle det inte ha varit möjligt i det förflutna och skulle det inte vara möjligt i nuet, att behålla en befolkning och sysselsättning utanför städerna. Denna synlighet bör inte bara leda till socialt erkännande men också bestämmelser. Den gemensamma jordbrukspolitik måste innehålla fokus på jämställdhet i sina stödprogram, med särskilda initiativ för kvinnligt företagande. Dessutom måste den hjälpa till att finansiera tjänster och främja aspekter såsom tillgång till Internet på landsbygden, vilka främjar lika levnadsvillkor i städerna och på landsbygden.

För deras del måste de sociala trygghetssystemen i medlemsstaterna erkänna kvinnors arbete inom detta område, både vad gäller produktion och vård, särskilt i vården av anhöriga och barn.

Cristiana Muscardini (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! trots att kvinnor står för 42 procent av 26–27 miljoner arbetstagare och att 29 procent av jordbruksföretagen drivs av kvinnor, är deras representation på branschnivå nästan obefintlig och i strid med deras roll.

Detta är inte rätt eller normalt, så EU måste ge kvinnor en större roll på landsbygden och finna lämpliga lösningar för kombinationen av ekonomiska aktiviteter som de utför. Jämställdhet, likabehandling, socialt skydd för mödrar och erkännande av den särskilda roll som kvinnor spelar i jordbruket är vad som krävs.

Främjande av fortbildning är därför en av de viktigaste frågorna och en som vi inte längre kan kompromissa i. Vi stöder föredragande Elisabeth Jeggles förslag om bättre

representation för kvinnor i alla politiska, ekonomiska och sociala organisationer inom jordbrukssektorn, och om stöd för initiativ för social trygghet för kvinnor som arbetar som småbrukare, lantarbetare och säsongsmässiga djuruppfödare.

Kvinnor måste erkännas specifikt inom den gemensamma jordbrukspolitiken, annars kommer denna reform att vara värdelös och det är helt säkert att vi inte kan föreställa oss en obesvärad framtid med nya nedskärningar inom jordbrukssektorn.

Daniel Hannan (ECR). - (EN) Herr talman! Jag vet inte om du minns den populära tv-serien *Life on Mars* som visades i vårt hemland. Den byggde på att huvudpersonen, en polis, till synes slungades tillbaka till tidigt 70-tal.

Jag kände mig ungefär som honom när jag läste igenom omröstningslistan i dag. Här presenterar EU politik för kvinnor inom jordbruket, exportkrediter för gynnade företag, speciella bidrag till Unilever i Tjeckien och till verktygsmaskinstillverkare i Polen.

1970-talet var en svår period för hela Europa, och för Storbritannien i synnerhet: det var en tid av stagflation, arbetslöshet och nationell konkurs. Dessa företeelser berodde dock inte på några tektoniska krafter utanför vår kontroll. De var resultatet av en omdömeslös politik, i synnerhet uppfattningen att regeringarna kan välja vinnare, och att regeringar bör styra ekonomin och få saker att hända genom att omfördela resurser.

De 27 medlemsstaterna har gått vidare, men inte EU. Vi befinner oss fortfarande i en värld där vi tar pengar från våra skattebetalare och ger dem till gynnade klientgrupper.

Varför? För att om vi inte gjorde det, skulle EU sakna existensberättigande? Som Upton Sinclair en gång påpekade, är det mycket svårt att få en man att inse något när hans uppehälle är beroende av att han inte inser det.

Anna Záborská (PPE). - (SK) Herr talman! det är rätt och riktigt att det framlagda betänkandet syftar till att förbättra kvinnors ställning på landsbygden. Tyvärr ser det dock enbart kvinnor som arbetstagare eller företagare. Det ser inte kvinnor i rollen som mödrar, eller värdet av kvinnors informella och därmed obetalda arbete. Kvinnors arbete i hemmet och med vård av anhöriga utgör dock också ett betydande bidrag till samhällets välfärd.

Detta arbete står för upp till en tredjedel av BNP i europeiska länder, och ändå låtsas vi aldrig om dess existens. Istället för att tydligt erkänna denna tillgång, sätter vi press på kvinnor att få jobb och starta företag. Samtidigt är det just inom jordbruket och på landsbygden som ett värdesättande av kvinnors arbete skulle förbättra livskvaliteten för familjer och samhällen.

Betänkande: Marinescu (A7-0054/2011)

Jens Rohde (ALDE). - (DA) Herr talman! Det bör alltid vara upp till varje enskild medlemsstat att besluta om sin egen energimix. Mot bakgrund av detta faktum är det också uppenbart så att varje enskild medlemsstat bör täcka kostnaderna om man vill fasa ut ett av elementen i mixen. I Litauen, Slovakien och Bulgarien, i synnerhet, fanns det dock ett antal kärnkraftverk från Sovjettiden som var långt ifrån att uppfylla våra säkerhetskrav. Därför var det också nödvändigt och klokt att stödja avvecklingen av dessa anläggningar.

Problemet är att planeringen som utfördes där, eller rättare sagt bristen på planering, helt enkelt inte får upprepas. Det står klart att mot slutet av 2013 kommer vi att ha använt sammanlagt 3 miljarder euro, och vi har fortfarande inte lyckats att avveckla anläggningarna. Det är ett tecken på dålig planering. Kommissionen måste utarbeta en detaljerad analys av

projektens ekonomiska effektivitet, eftersom det måste ställas som villkor för alla framtida stöd att länderna ska kunna visa att de har förvalt sina nuvarande medel på rätt sätt.

Sergej Kozlík (ALDE). – (SK) Herr talman! Betänkandet om finansieringen vid avveckling av kärnkraftverk ger en god bild av läget hittills. Jag håller fullständigt med en av de viktigaste slutsatserna i betänkandet, nämligen att avvecklingen av dessa anläggningar i de drabbade länderna kommer att kräva EU-bidrag även efter 2013. De drabbade länderna kommer inte att klara att finansiera den uteslutande med egna medel.

Till exempel avvecklade Slovakien efter påtryckningar från EU två fullt rekonstruerade block av kärnkraftverket Jaslovské Bohunice 2006 och 2008. Enligt slutsatserna från Internationella atomenergiorganet uppfyllde dessa block alla säkerhetskriterier. De ekonomiska följderna av denna åtgärd är betydande och kommer att multipliceras med de höga långsiktiga kostnaderna för hela avvecklingen av dessa anläggningar. Europeiska unionen måste också reservera medel för att stödja avvecklingen av kärnkraftverk i budgetramen för perioden 2013–2020.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Herr talman! Energipolitiken, och framför allt en trygg energiförsörjning i vidaste bemärkelse, är ett ämne som ger upphov till livlig debatt i världens alla hörn mot bakgrund av de senaste händelserna i Japan. Katastrofen i Fukushimas kärnkraftverk visade hur mycket vi måste arbeta för att skapa ett system för energiförsörjning som är effektivt och miljövänligt, men framför allt säkert. Detta är ett problem inte bara för Asien, utan för alla länder på alla kontinenter. Om det finns kärnkraftverk som bör stängas av säkerhetsskäl, låt oss göra allt i vår makt för att se till att detta sker, och att det görs effektivt. Låt oss ge stöd till alla åtgärder som leder till skapandet av nya och säkra energikällor, och låt vår högsta prioritet alltid vara att skydda människors liv och hälsa när vi fattar beslut. Tack så mycket.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det råder ingen tvekan om att ett betänkande som Marian-Jean Marinescus kommer att bemötas av stöd och enighet, även i en situation som fortfarande präglas av de känslomässiga utgjutelser som följde händelserna i Fukushima. Marian-Jean Marinescus fullständigt balanserade och försiktiga hållning till dokumentet föranledde i varje fall mig att stödja det.

Dessutom finns det ingen tvekan om att åtagandet gentemot Litauen, Slovakien och Bulgarien måste fortsätta och det på ett konsekvent sätt, medan samtidigt en rad andra aktiviteter, både de som helt enkelt kallas stresstest och även alla de tester som utformats med säkerhet i åtanke, borde garantera säkerheten inom kärnenergisektorn. Det finns inget utrymme för misstag, av skäl som vi alltför väl känner till.

Finansieringsprogrammen hade redan planerats under en längre tid och de har utlovats. Vi tror på ett positivt och konkret resultat för hela processen, vilken signalerar ett steg framåt i den riktning vi alla önskade.

Paolo Bartolozzi (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Frågan om att tillhandahålla tillräckliga ekonomiska resurser för att garantera avvecklingen av kärnkraftverk har redan behandlats genom EU-lagstiftning om säkerheten i kärnenergisektorn. Idag, mot bakgrund av den senaste tidens internationella händelser och därav följande beslut av regeringarna i medlemsstaterna i detta avseende är frågan högaktuell.

Vi har uttryckt vårt stöd för Marian-Jean Marinescus arbete, som behandlar de specifika fallen med ett antal länder som vid anslutningen tog på sig särskilda skyldigheter vad gäller avveckling av kärnkraftverk och fick särskilt stöd från EU för just denna aktivitet.

Särskilda fall åsido är vi i denna fråga skyldiga att upprätta ett effektivt övervakningssystem för att kontrollera och testa kärntekniska anläggningar inom EU:s territorium. Faktum är att antalet reaktorer som man tror behöver avvecklas inom EU:s territorium inom en snar framtid ganska högt.

Inklusive och framför allt i sådana fall blir det därför viktigt att säkerställa garantimekanismer för att avsätta tillräckliga ekonomiska resurser som krävs för att ta itu med både ordinarie och särskilda krav.

Giommaria Uggias (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Som en hängiven kärnkraftsmotståndare stödde jag detta betänkande, inte bara för att jag tror att avvecklingen av dessa anläggningar är för allas vårt bästa, utan också för att jag hoppas att inga fler kommer att kunna byggas.

I dag sitter vi i hela Europa på en tickande bomb. Driften av kärnkraftverk för civila ändamål bygger på ingenjörsexpraxis som nu är föråldrad och otidsenlig. Man kan säga att deras säkerhet blir allt mer teoretisk: allt går bra, så länge ingenting händer. I själva verket härrör dessa protokoll från 50 år tillbaka och skyddar inte mot allt mer oförutsägbara händelser. Terroristattentat skulle inte ha kunnat förutses och inte heller de naturkatastrofer, inte bara jordbävningar, som tyvärr blir allt vanligare i vår katastrofdrabbade värld.

Alajos Mészáros (PPE). – (HU) Herr talman! Jag stödde betänkandet, som även direkt påverkar mitt hemland, Slovakien. År 2004 gjorde de litauiska, slovakiska och bulgariska regeringarna åtaganden i sina anslutningsfördrag att gradvis stänga några av sina kärnreaktorer. Stängningen ledde till extraordinära ekonomiska bördor, vilket är skälet till att EU förband sig att ge ekonomiskt stöd för avveckling fram till slutet av 2013. EU:s erfarenhet för kärnkraftsavveckling är begränsad. Stängningen kan få direkta följder för energiförsörjningen i det berörda landet och angränsande medlemsstater.

Utvecklingen av alternativa, konkurrenskraftiga energikällor med låga koldioxidutsläpp måste främjas för att hantera de negativa konsekvenserna. Samtidigt måste vi tillhandahålla tillräckliga ekonomiska resurser för att se till att avvecklingen sker i enlighet med säkerhetsföreskrifterna. EU kommer att kunna använda den erfarenhet som vunnits under avstängningen av kärnkraftverk som närmar sig slutet av sin ekonomiska livslängd. Baserat på resultaten, kan man med sikte på 2013 anta att flera investeringsprojekt kommer att vara nästan avslutade, och nya avvecklings- och förvaltningsstrukturer redan kommer att finnas tillgängliga för oss. Tack så mycket.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Herr talman! Jag röstade för Marinescubetänkandet just därför att det i sydöstra och östra Europa finns ett tungt arv av mycket farliga kärnreaktorer, t.ex. i Bulgarien, Rumänien och Slovakien. Under alla dessa år har dock flera miljarder euro av de europeiska skattebetalarnas pengar gått åt till att modernisera dem och förlänga deras livslängd. I princip subventionerar vi kärnkraftslobbyn, som kämpade för rekonditionering. Fukushima har visat oss ännu en gång att dessa reaktorer bör stängas ner, dock togs inga sådana finansiella bestämmelser med i driftskostnaderna för reaktorer och detta utgör en stor och skandalös subvention för en farlig, dyr och förorenande metod för att producera energi. Nu kan vi emellertid förändra den politiska viljan. Konvertera subventioner för rekonditionering av osäkra reaktorer till medel för att

stänga dem. Frys alla nya reaktorer som planeras. Konvertera resurser från Euratoms finansiering och från de generösa Iiter-subventionerna. Använd de resurser som avsatts för att designa och bygga nya reaktorer för att i stället skapa en ekonomi som bygger till 100 procent på förnybara energikällor före 2050. Vi befinner oss i en akut situation och vi måste reagera.

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). – (LT) Herr talman! Jag skulle vilja gratulera föredraganden till ett betänkande som är skarpt i tonen, men på många ställen mycket sant. Jag skulle vilja betona och fästa mina kollegers uppmärksamhet på det faktum att Litauen, tillsammans med Slovakien och Bulgarien, har fullföljt de åtaganden som föreskrivs i dess anslutningsavtal och har stängt sina gamla sovjetiska kärnreaktorer inom den fastställda tidsfristen. De flesta av de projekt som gäller stängningen av Ignalina har genomförts eller håller på att genomföras. Uppenbarligen finns det vissa svårigheter. När en ny regering tillträder i Litauen och kärnkraftverket Ignalina får en ny styrelse är förhoppningen att det kommer att vara möjligt att väcka åtal mot de individer som inte lyckades organisera arbetet ordentligt, och också att se över avtalet om byggandet av slutförvar för använt kärnbränsle, i syfte att uppnå fördelaktiga villkor. Jag håller helt med om att det är nödvändigt att förvalta medel och använda resurser med fullständig öppenhet och därmed garantera kärnsäkerheten. Eftersom vi diskuterar nya kärnkraftverk skulle jag dock vilja ta tillfället i akt att fästa mina kollegers uppmärksamhet på EU:s gräns mot Ryssland och Vitryssland, där det finns planer på att bygga kraftverk med experimentella reaktorer. Vi måste fokusera vår uppmärksamhet på detta.

Betänkande: Matera (A7-0060/2011)

Jens Rohde (ALDE). – (DA) Herr talman! Jag insåg inte att vi faktiskt skulle få möjlighet att ge en röstförklaring i samband med denna resolution, men eftersom så är fallet kommer jag att göra det mycket kortfattat. Danska liberala partiet är i grunden emot Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Efter att beslut fattats om att inrätta en sådan fond och ansökningar har skickats in där de berörda länderna uppfyller de krav som fastställs i samband med fonden för justering för globaliseringseffekter, måste vi emellertid självklart också bevilja sökta medel. Vi röstade därför för betänkandet.

Nicole Sinclair (NI). – (EN) Herr talman! Jag röstade mot båda Materabetänkandena om utnyttjandet av fonden för justering för globaliseringseffekter för Tjeckien och Polen, men inte för att jag hyser agg mot dessa länder – långt därifrån. Jag är bara väldigt mån om mina egna väljare i West Midlands, och även om deras bidrag till de 48 miljoner pund som Storbritannien betalar till EU varje dag.

Låt mig berätta ett par saker om West Midlands: vi har den största ungdomsarbetslösheten och vår bilindustri har decimerats, delvis på grund av EU-subventionerade jobb i Slovakien som ledde till att viktiga jobb försvann från Ryton-fabriken.

År 2004 var det, naturligtvis, Storbritannien som bar bördan av EU:s utvidgning, eftersom det var det enda landet som inte satte upp några hinder. Det kostade mer i termer av offentliga tjänster. Ett annat exempel på en kostnad som mina väljare står för är att vi betalar för barnbidrag för människor i Östeuropa. Människor kommer till Storbritannien, arbetar i Storbritannien och söker bidrag för barn som är bosatta i östeuropeiska länder.

Vad vi skulle vilja göra, och vad jag skulle vilja se, är att 48 miljoner pund per dag stannar i Storbritannien och används till grundläggande offentliga tjänster, i stället för att överlämnas, när EU:s redovisning inte har granskats på 14 år.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Herr talman! Jag stödde gärna dessa förslag från Bairbre de Brún och önskar arbetstagarna i Tjeckien och Polen all lycka. Dock misstänker jag att de så småningom kommer att fyllas av avsmak och modlöshet, på samma sätt som de i min egen valkrets, särskilt i Dell i Limerick och Waterford Crystal i Waterford.

(EN) EUGFJ är en fantastisk idé, men tyvärr är den inte tillräckligt anpassbar. Följaktligen återgår en stor del av medlen till EU. Jag föreslår att, i fall där det återstår medel, den berörda medlemsstaten bör ha möjlighet att lägga fram förslag till kommissionen om hur man bäst kan utnyttja dem för arbetstagarna.

(GA) Om detta sker, kommer det att underlätta för arbetslösa arbetstagare och avsevärt förbättra EU:s image.

Betänkande: Svensson (A7-0065/2011)

Jens Rohde (ALDE). – (DA) Herr talman, våld mot kvinnor är ett problem som existerar över hela världen, och det är naturligtvis viktigt att ta ställning i denna fråga – både personligen och ur politisk synvinkel. Därför måste vi helt klart också anta en ståndpunkt i denna fråga på europeisk nivå. I diskussionen av dessa problem, skulle jag ha velat se utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet koncentrera sig lite mer på de initiativ det faktiskt vill att EU ska fokusera på, istället för att skapa en julgran prydd med olika initiativ. I en i övrigt identisk situation, tror jag det skulle ge våra handlingar mer tyngd och göra dem mer effektiva och därmed bättre för de berörda kvinnorna. I det avseendet skulle även trovärdigheten hos de initiativ som vi föreslår här i parlamentet öka.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – (EN) Herr talman! Våld mot kvinnor är inte en privatsak. Denna förföljelse är ett brott. Vi måste bryta tystnaden. Att hysa respekt för kultur och religion är viktigt, men det får aldrig bli en ursäkt för hedersmord, könsstypning, människohandel, våld i hemmet eller tvångsäktenskap. Stockholmsprogrammet erbjuder en ny politisk ram för att förstärka kampen mot våld mot kvinnor och efterlyser konkreta åtgärder. Jag uppmuntrar kommissionen att lägga fram en strategi som innehåller konkreta förslag.

Jag röstade för betänkandet eftersom jag tror att vi måste gå samman över partigränserna för att fördöma och bekämpa alla former av våld mot kvinnor. Jag stöder principen och de flesta av förslagen, men rättsliga och straffrättsliga åtgärder bör vidtas på nationell nivå. Det är vad vi gör i Sverige. Faktum är att kampen mot våldet står i centrum för mitt partis kvinnoorganisation, som står för konkreta åtgärder och ökar medvetenheten inte bara för att skydda kvinnor, utan även för att ge kvinnor nya möjligheter och utveckla en kultur av respekt för kvinnors värdighet. Jag har startat en social mediekampanj för detta som alla är välkomna att delta i.

Silvia Costa (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Som några av mina kolleger som redan har yttrat sig, anser jag att vi genom att rösta för Eva-Britt Svenssons betänkande gör ett åtagande att säkerställa att kommissionen uppfyller sitt löfte att anta ett meddelande, innan slutet av 2011 för genomförandet av en strategi och en europeisk handlingsplan för att bekämpa våldet mot kvinnor. Denna handlingsplan ska ha ett globalt perspektiv och ska därför omfatta alla olika fall, från sexuellt våld till våld i hemmet och kvinnlig könsstypning, och – hoppas jag – alla nya former av våld. Jag tänker på de verkliga incitament till våld, som ofta ges av reklam och media, liksom former av utpressning och kränkningar av kvinnors mänskliga rättigheter som förekommer på arbetsplatsen när de beslutar att de vill bli mödrar eller redan arbetar samtidigt som de är mödrar.

Efter genomförandet och antagandet av direktivet om människohandel, vilket parlamentet var starkt engagerat i, samt direktivet om den europeiska skyddsordern, tror jag att det vore viktigt att ha ett eget direktiv i denna fråga inom den nya rättsliga ramen som skapats genom Lissabonfördraget och Stockholmsprogrammet.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Fram tills dess att alla former av våld mot kvinnor har utrotas helt kommer vi aldrig att kunna säga att vi har ett modernt samhälle som äntligen är demokratiskt. Återigen tittar parlamentet på detta brutala fenomen, som tyvärr fortfarande är chockerande aktuellt.

Siffrorna är mycket tydliga: minst var femte kvinna lider fysiskt eller sexuellt våld under sin livstid och våld är faktiskt den främsta orsaken till dödsfall och funktionshinder bland kvinnor mellan 15 och 44 – före cancer och trafikolyckor.

Därför behövs verklig och permanent mobilisering som ska leda till skapandet av en global rättslig mekanism för att bekämpa alla former av våld mot kvinnor. En stark signal måste sändas i dag. Det finns bara ett slutmål: detta dödliga virus får inte längre finna grogrund.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Herr talman! Våld mot kvinnor är en direkt följd av diskriminering, det är därför vi behöver en mångfasetterad politik med särskild uppmärksamhet på misshandlade kvinnors barn.

De måste ha rätt till kostnadsfri rättshjälp och psykologiskt stöd, kvinnohärbärgen och ekonomiskt stöd för att kunna vara oberoende, till specialdomstolar, protokoll för genomförande och särskild utbildning för personal inom hälsovården, polisen och rättsväsendet. Statistik måste sammanställas och uppgifter samlas in som kan ge oss en sann bild av problemet och ge oss möjlighet att tillämpa den mest lämpliga politiken på europeisk nivå.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Herr talman! Jag avstod från att delta i slutomröstningen om Eva-Britt Svenssons betänkande och jag använder därför min röstförklaring för att säga att jag också tycker att våld mot kvinnor är chockerande och helt oacceptabelt.

Däremot avstod jag från att delta i den slutliga omröstningen eftersom jag anser att betänkandet fullständigt kryllar av kränkningar av subsidiaritetsprincipen, som jag värnar om, och jag inte anser att det är önskvärt att skapa mer EU-byråkrati, observatorier eller andra organ, snarare tvärtom. Förresten störs jag också av politisk korrekthet som resulterar i att ordet "Islam" inte dyker upp en enda gång i betänkandet, trots att denna tro, med dess uppsjö av bakåtsträvande normer och principer, uppenbarligen spelar en viktig roll i diskrimineringen och våldet mot kvinnor. Detta är sant i den islamiska världen, naturligtvis, men tyvärr även här. Låt oss nämna saker och ting vid deras rätta namn: islam i sin verkliga och nuvarande form är bakåtsträvande och kvinnofientlig.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Herr talman! Jag välkomnar Eva-Britt Svenssons betänkande, eftersom det för fram diskussionen om kvinnors rättigheter. I samband med att det fördömer våld mot gravida kvinnor, hävdar betänkandet, och jag citerar: "att förövaren skadar mer än en person". Jag har i årtal strävat efter att kvinnors rättigheter inte ska stå i motsats till ofödda barns rättigheter. Eva-Britt Svenssons betänkande har tyvärr ännu inte löst denna konflikt.

En begränsning av kvinnors reproduktiva rättigheter, vilka för närvarande i första hand anses hänföra till rätten till abort, betraktas fortfarande som en form av våld mot kvinnor.

Men om vi slutligen räknar ofödda barn som människor, så är en artificiellt framkallad abort en våldshandling mot det ofödda barnet.

När den utarbetar en strategi för kampen mot alla former av våld bör kommissionen harmonisera kvinnors och ofödda barns rättigheter. Den nya strategin bör skydda kvinnor samtidigt som den innehåller mekanismer för att skydda ofödda barn. Detta framgår också av det framlagda betänkandet, men det måste läsas noggrant.

Nicole Sinclaire (NI). - (EN) Herr talman! Jag röstade emot Eva-Britt Svenssons betänkande. Självklart fördömer jag helt och hållet våld, i synnerhet våld mot kvinnor, så varför röstade jag då emot detta betänkande? Jag röstade emot det eftersom, som en kollega till mig sade lite tidigare, det innebär lite av en tidsförskjutning. Det för oss tillbaka till 1970-talet och politisk korrekthet och är på så sätt mycket naivt. Det vill bara se en repris på kamperna i början av 70-talet.

Jag också lite bekymrad över den straffrättsliga karaktär man vill införa. Det är det här EU gör, eller hur? Det ger sig in på en fråga som alla kan enas om, t.ex. hur hemskt våld mot kvinnor är och bestämmer sedan saker och ting och blandar in straffrätten. Innan man vet ordet av täcker det fler områden.

EU borde skämmas för att man väljer ett sådant ämne, även om det är ett initiativbetänkande, eftersom det är där det börjar. Det är där maktövertagandet börjar, så skäms! Vad vi egentligen behöver är konkreta åtgärder mot våld mot kvinnor på medlemsstaternas nivå. Låt saker och ting vara och sluta använda ämnet som en förevändning.

Skriftliga röstförklaringar

Betänkande: Matera (A7-0059/2011)

Regina Bastos (PPE), *skriftlig.* - (PT) Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) bildades 2006 i syfte att ge ytterligare stöd till arbetstagare som drabbas av konsekvenserna av betydande strukturella förändringar inom ramen för internationell handel och att bistå vid deras återinträde på arbetsmarknaden. Sedan 1 maj 2009 har fondens uppdrag utökats till att omfatta stöd för arbetstagare som sagts upp som en direkt följd av ekonomiska, finansiella och sociala kriser.

I dessa tider, då vi måste hantera en svår kris med ökad arbetslöshet som en av dess viktigaste konsekvenser, bör EU använda alla medel som står till dess förfogande för att reagera, särskilt när det gäller stöd till dem som drabbas av arbetslöshet i vardagen. Det är anledningen till att jag röstade för detta betänkande om att utnyttja medel från EGF till förmån för Tjeckien, med målet att stödja arbetstagare som sagts upp hos tre företag som är verksamma i Europeiska gemenskapens statistiska näringsgrensindelning (NACE) Rev. 2, huvudgrupp 28, Tillverkning av övriga maskiner.

Adam Bielan (ECR), *skriftlig.* - (PL) Den globala ekonomiska krisen har inneburit att den ekonomiska situationen för många polska företag har försämrats. Problem förknippade med minskade produktionsnivåer får störst följder för de vanliga människor som arbetar för dessa företag. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inrättades för att trygga stöd till arbetstagare som blivit arbetslösa till följd av strukturella förändringar i den globala handeln som orsakats av globaliseringen. Dess främsta syfte är att underlätta dessa människors återinträde på arbetsmarknaden. Den aktuella ansökan om medel från fonden till förmån för arbetstagare från polska företag i Podkarpackieregionen är den första ansökan i år. Som företrädare för polska intressen i Europaparlamentet, samtycker jag till

kommissionens beslut att överföra pengar från fonden för att genomföra de mål som anges i ansökan. Tack vare detta beslut, får arbetarna som sagts upp från tre företag i maskintillverkningssektorn i Podkarpackieregionen ta emot nästan 500 000 euro i ekonomiskt stöd. Genom att rösta för resolutionen, skulle jag samtidigt vilja uttrycka min förhoppning att kommissionen kommer att godkänna liknande tillämpningar i framtiden.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE), skriftlig. – (ES) Ansökan uppfyller kraven i Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter och avser 200 av de 594 arbetstagare som sagts upp under en period på nio månader från tre polska företag som sysslar med maskintillverkning och som minskade sin export med 58 procent. Tjugo procent av de drabbade var äldre än 54, och tio procent var äldre än 64. Detta stöd kommer att förbättra de uppsagdas utbildning och rusta dem för nya jobb i framtiden.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag är nöjd med det arbete som utförs på grundval av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF), nämligen att stödja arbetstagare som drabbas av förändringar i världshandeln. Jag stöder också beslutet om att föra över medel från fonden till förmån för Polen, till förmån för arbetstagare inom maskintillverkningssektorn som sagts upp till följd av den globala ekonomiska och finansiella krisen. Detta är helt rätt åtgärd, med tanke på den stora nedgången i exporten som har ägt rum inom den här sektorn, och som följaktligen har lett till en lika oroande arbetslöshet.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Ansökan avser 594 uppsägningar i tre företag som är verksamma i Podkarpackieregionen i Polen, inom maskintillverkningssektorn. Detta är den första ansökan som behandlats inom 2011 års budgetram. Den bygger på interventionskriteriet i artikel 2 b i förordningen om Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, vilket kräver att minst 500 arbetstagare ska ha sagts upp under en period på nio månader i en region eller två regioner som gränsar till varandra på Nuts II-nivå.

Utskottet för sysselsättning och sociala frågor bedömning av respektive villkor för stödberättigande med positivt utfall. EGF-fonden bildades 2006 med målet att ge ytterligare stöd till arbetstagare som blivit uppsagda och lider av konsekvenserna av större strukturförändringar i världshandeln och att underlätta deras återinträde på arbetsmarknaden. Som en följd av en översyn av EGF-förordningen under 2009, utvidgades det grundläggande tillämpningsområdet till att omfatta stöd för arbetstagare som sagts upp som en direkt följd av den globala ekonomiska och finansiella krisen. Fondens årliga budget är 500 miljoner euro. Jag tror att det skulle vara fördelaktigt att anstränga oss för att påskynda nyttjandet av detta instrument, så att stöd kan nå de arbetstagare som behöver det snabbare.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Detta betänkande gäller ett förslag till beslut av Europaparlamentet och rådet om användning av 453 570 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, för att stödja återinträdet på arbetsmarknaden av polska arbetstagare som blivit arbetslösa till följd av den nuvarande ekonomiska och finansiella krisen. Denna ansökan, den första att godkännas inom EU:s budget för 2011, lämnades in av Polen den 27 april och gäller 594 arbetare från Podkarpackieregionen, som arbetade med maskintillverkning. Med tanke på att det gäller ett särskilt budgetinstrument, och att den begärda mängden är juridiskt godtagbar och uppfyller bestämmelserna i det interinstitutionella avtalet från den 17 maj 2006 mellan Europaparlamentet, rådet och kommissionen, speciellt punkt 28, röstar jag för förslaget och hoppas att det bidrar till att

minska de ekonomiska svårigheterna för den här regionens invånare, och till att blåsa nytt liv i den lokala ekonomin.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Jordbrukssituationen och de problem som drabbar landsbygden kan skiljas från systemets djupa kris eller från nuvarande politik, exempelvis den gemensamma jordbrukspolitiken, som bär största delen av ansvaret för den jordbrukets fortsatta nedgång i vissa medlemsstater. Allt är inriktat på storskaliga bönders intressen och den nordeuropeiska agroindustrin, vilket förstör familj jordbruk och äventyrar lönsamheten för små och medelstora gårdars.

Kvinnors roll inom jordbruket och landsbygdens utveckling är ytterst viktig, eftersom de utgör omkring 42 procent av lantarbetare, bidrar väsentligt till att jordbruk hålls i drift och ser till att utflyttningen från landsbygden effektivt bekämpas.

Trots att det saknar realistisk kritik av den gemensamma jordbrukspolitiken, är det antagna betänkandet generellt positivt i sin inställning och i hur det erkänner kvinnornas roll. Betänkandet påpekar att "jämförbarhetsfrämjandet är en central målsättning för EU och dess medlemsstater" precis som att skapa bättre levnadsvillkor på landsbygden, och motverka fenomenet med utflyttning genom att tillhandahålla "god transportinfrastruktur" och "förbättra tillgången till transport för alla" i syfte att "minska det sociala utanförskapet och den bristande jämförbarheten i samhället, vilket främst drabbar kvinnor".

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Detta betänkande möjliggör utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till förmån för maskintillverkningen i Podkarpacie i Polen. Man bör komma ihåg att Polen begärt bistånd för 594 arbetstagare som sagts upp i tre företag inom huvudgruppen maskintillverkning i Nuts II-regionen Podkarpacie.

Uppsägningarna kopplas till effekterna av den ekonomiska och finansiella krisen, vilket resulterat i en minskning av exporten för bolagen Huta Stalowa Wola SA, HSW – ZZN och DEZAMET SA på respektive 47, 34 och 58 procent, vilket innebär att företagen uppfyller kriterierna i förordningen om fonden. Kommissionen föreslår därför ett tillhandahållande av ett belopp på 453 570 euro. Enligt kommissionen har förändringarna lett till en betydande minskning i maskintillverkningen, vilket visar krisens följder för företagen i landet.

De 594 uppsägningarna har allvarliga följder för levnadsvillkor, sysselsättning och den lokala ekonomin, varför medel från fonden är av högsta vikt för att stödja de drabbade arbetstagarna. Det är därför vi röstade för, även om vi tror att det viktigaste skulle vara att förhindra att dessa företag går i konkurs och att arbetstillfällena försvinner.

Juozas Imbrasas (EFD), skriftlig. – (LT) Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter skapades för att ge ytterligare stöd till arbetstagare som lider av konsekvenserna av större strukturförändringar i världshandeln. Ansökan, ärende EGF/2010/013 PL/Podkarpacie – maskintillverkning, från Polen, lämnades in av Polen till kommissionen den 27 april 2010 och kompletterades med ytterligare uppgifter fram till 4 augusti 2010. Den byggde på interventionskriteriet i artikel 2 b i EGF-förordningen, som kräver att minst 500 arbetstagare ska ha sagts upp under en niomånadersperiod i företag verksamma inom samma NACE Rev. nr 2 huvudgrupp i en region eller två regioner i en medlemsstat som gränsar till varandra på Nuts II-nivå och lämnades in inom tidsfristen på 10 veckor (artikel 5 i förordningen). I sin bedömning bekräftar kommissionen att ansökan uppfyller de kriterier som inrättats av EGF-förordningen och rekommenderar att

budgetmyndigheten ska godkänna denna ansökan, därför röstade jag för detta dokument, som enligt min mening bidrar till att undvika negativa sociala konsekvenser. Jag tror också att andra medlemsstater i EU bör dra större nytta av de möjligheter som EU-medel erbjuder.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) till förmån för Polen, eftersom jag anser att detta instrument utgör en värdefull resurs för att stödja arbetstagare som råkar illa ut på grund av den ekonomiska krisen. Som sagt ett antal gånger, sedan EGF bildades 2006 har den gett konkret stöd till europeiska arbetstagare som sagts upp antingen av skäl som hängde samman med omlokaliseringen av företaget där de arbetade eller, efter ändringen 2009, på grund av den ekonomiska krisen, för att underlätta deras återinträde på arbetsmarknaden. Dagens omröstning gällde en ansökan om stöd i samband med 594 uppsägningar (varav 200 berörs av stödåtgärder) i tre företag som är verksamma i NACE Rev. 2 huvudgrupp 28, i Nuts II-regionen Podkarpackie. Det totala stödbeloppet från EFG uppgår till 453 750 euro. Avslutningsvis välkomnar jag antagandet av betänkandet, som visar att fonden är en användbar och effektiv resurs för att bekämpa arbetslösheten som uppstår till följd av globaliseringen och den ekonomiska krisen.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE), *skriftlig*. – (PL) Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inrättades för att erbjuda ytterligare stöd till arbetstagare som drabbas av effekterna av större strukturella förändringar i världshandeln. I dag röstade parlamentet om en ansökan om att godkänna frigörandet av över 450 000 euro till förmån för arbetstagare som sagts upp från tre företag i Podkarpackieregionen. Jag vill betona att EU:s stöd betyder mycket för regionen som jag företräder, eftersom den gör det möjligt för arbetstagare som blivit sagts upp att återinträda på arbetsmarknaden. Medel kommer att reserveras för utbildning, omskolning, ny utrustning och hjälp med att starta eget. Podkarpackieregionen är en av de fattigaste i Polen, så jag är mycket glad att den kommer att få EU-stöd. Jag vill tacka alla som röstat för att ge ekonomiskt stöd.

Barbara Matera (PPE), *skriftlig*. – (IT) Det gläder mig att anslaget på 453 000 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) till förmån för polska arbetstagare som sagts upp i maskintillverkningsindustrin godkändes. Efter rekommendationer från budgetutskottet anslag kommissionen omkring 50 miljoner euro i betalningsbemyndiganden till budgetposten för fonden i 2011 års budget. Detta ger oss möjlighet att godkänna ett anslag på de medel som behövs utan att urholka andra budgetposter avsedda för finansiering av viktiga åtgärder bland unionens mål och program.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för detta betänkande som ska ge stöd från EGF till 594 uppsagda arbetstagare i Polen. Dessa 0,45 miljoner euro kommer att användas för att omskola och stödja arbetstagare under en svår övergång.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Återigen tvingas vi att nöja oss med att rösta för en ömklig allmosa från EU till offren för dess omlokaliseringspolitik. Logiken bakom Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är oacceptabel. Jag avstår från att rösta endast av hänsyn till de polska arbetstagare vars lidande kan mildras något av detta skenheliga stöd.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) EU är ett solidaritetens område och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) är en del av det. Detta stöd är viktigt för att hjälpa arbetslösa och offer för omlokalisering av företag som förekommer i ett globalt sammanhang. Fler och fler företag flyttar, drar fördel av låga arbetskraftskostnader i ett antal länder, särskilt Kina och Indien, med svåra följder för länder som respekterar

arbetstagarnas rättigheter. Fonden är avsedd att hjälpa arbetstagare som drabbas av företagsflytt, och det är viktigt för att underlätta tillgången till nya arbetstillfällen. Fonden har tidigare använts av andra EU-länder, så nu är det lämpligt att bevilja detta stöd till Polen, som har ansökt om stöd med hänsyn till 594 uppsägningar, varav 200 berörs av stödåtgärder, i tre företag i huvudgrupp 28, Tillverkning av övriga maskiner, i NACE Rev. 2 i Nuts II-regionen Podkarpackie i Polen.

Willy Meyer (GUE/NGL), *skriftlig*. – (ES) Även om jag röstade för förslaget om att ge stöd till arbetstagarna i maskintillverkningen i Podkarpackie i Polen, anser jag att detta är en smärtstillande och palliativ åtgärd för konsekvenserna av den kapitalistiska modellen som inte innebär några framsteg i kampen mot de bakomliggande orsakerna till krisen. Jag samtycker till att resurser från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) används till förmån för personer som sagts upp på grund av strukturella förändringar i handelsmönster eller som en direkt följd av den nuvarande ekonomiska och finansiella krisen. Jag tror att fonden kan bidra till det slutliga målet att underlätta dessa arbetstagares återinträde på arbetsmarknaden. Jag röstade också för förslaget eftersom jag är övertygad om att stödet kompletterar det uppsägningsstöd som föreskrivs i all nationell lagstiftning och kollektivavtal. Därför kan detta utnyttjande av medel från fonden inte under några omständigheter ersätta eller undvika regeringars och företags juridiska ansvar gentemot anställda som blivit uppsagda.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (EN) Vad det gäller Polens ansökan om bistånd i samband med 594 uppsägningar under perioden från den 1 juni 2009 till den 1 mars 2010 (varav 200 berörs av stödåtgärder) i tre företag inom maskintillverkningssektorn i regionen av Podkarpackie i Polen, samtycker jag helt och stöder en den polska regeringens aktiva ställning samt yttrandena från mina kolleger i S&D-gruppen. Tyvärr svarar regeringen i mitt land Lettland inte på någon av mina förfrågningar eller brev och utnyttjar därmed inte stödet från stabiliseringsfonden för att övervinna finanskrisen.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Europeiska fonden för justering för justering för globaliseringseffekter inrättades för att skydda arbetstagare som blivit uppsagda till följd av den globala finansiella och ekonomiska krisen. Polen har ansökt om stöd för 594 uppsägningar i Podkarpackieregionen. Det är bara rätt och riktigt att vi erbjuder personligt stöd till arbetstagare som blivit uppsagda till följd av globaliseringen och den ekonomiska krisen, och därmed underlättar deras återinträde på arbetsmarknaden. Jag röstade därför för detta.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) skapades för att ge ytterligare stöd till arbetstagare som drabbas av effekterna av större strukturella förändringar i världshandeln. Den 15 februari 2011 antog kommissionen ett nytt förslag till beslut om nyttjande av fonden till förmån för Polen, med syfte att stödja återinträdet på arbetsmarknaden av arbetstagare som blivit arbetslösa till följd av den globala ekonomiska och finansiella krisen. I detta fall var det uppsägningen av 594 arbetstagare, varav 200 berörs av stödåtgärder, i tre företag som tillverkar maskiner i Podkarpackieregionen i Polen, under den nio månader långa referensperioden mellan 1 juni 2009 och 1 mars 2010. Detta är den första ansökan som ska granskas inom budgeten för 2011, och den gäller tillhandahållandet av et totalt belopp på 453 570 euro. Kommissionens kom fram till att det finns ett samband mellan uppsägningarna och större strukturförändringar i världshandeln eller den finansiella och ekonomiska krisen, och att dessa uppsägningar var av oförutsedd natur. Ansökan uppfyller alla de kriterier som anges i EGF-förordningen, varför jag röstade för nyttjandet av fonden.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig*. – (PT) Polens ansökan om ingripande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) avser 594 uppsägningar, varav 200 berörs av stödåtgärder, i tre företag i huvudgrupp 28 i NACE Rev. 2, Tillverkning av övriga maskiner, i Nuts II-regionen Podkarpackie. Enligt kommissionens bedömning uppfyller denna ansökan alla de juridiskt definierade kriterierna. Enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 546/2009 av den 18 juni 2009 om ändring av förordning (EG) nr 1927/2006 om upprättande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EG) utvidgades tillfälligt fondens tillämpningsområde till att omfatta interventioner i situationer som denna, där som en direkt följd av den globala ekonomiska och finansiella krisen ”minst 500 arbetstagare sägs upp under en niomånadersperiod, särskilt på små eller medelstora företag, inom en NACE 2-sektor i en region eller två regioner som gränsar till varandra på Nuts II-nivå”. Jag röstade därför för resolutionen, i hopp om att använda medel från fonden skulle bidra till dessa arbetstagares effektiva återinträde på arbetsmarknaden.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Vi har begärt att de berörda institutionerna, precis som de brukar göra i sådana ärenden, ska anstränga sig för att påskynda utnyttjandet av fonden.

Europaparlamentet uppskattar dessutom i denna mening det förbättrade förfarande som infördes av kommissionen efter en begäran från Europaparlamentet om att snabba på frigörandet av bidrag i syfte att inför budgetmyndigheten lägga fram kommissionens bedömning av berättigandet av en ansökan till fonden tillsammans med förslaget om utnyttjande av fonden. Parlamentet hoppas att ytterligare förbättringar i förfarandet kommer att nås inom ramen för kommande översyner av fonden.

Europaparlamentet erinrar emellertid om institutionernas åtagande att garantera ett smidigt och snabbt förfarande för antagandet av beslut om utnyttjande av fonden, i syfte att tillhandahålla ett tidsbegränsat och individuellt stöd av engångskaraktär för att hjälpa arbetstagare som har sagts upp till följd av globaliseringen och den finansiella och ekonomiska krisen. Parlamentet påpekar att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kan spela en viktig roll för att återintegrera uppsagda arbetstagare på arbetsmarknaden. Parlamentet efterlyser dock en utvärdering av det direkta resultatet av de åtgärder som finansieras av fonden på den långsiktiga integreringen av dessa arbetstagare på arbetsmarknaden.

Licia Ronzulli (PPE), *skriftlig* – (IT) Den 15 februari 2011 antog kommissionen ett nytt förslag till beslut om nyttjande av fonden till förmån för Polen, med syfte att stödja återinträdet på arbetsmarknaden av arbetstagare som blivit arbetslösa på grund av den globala ekonomiska och finansiella krisen. Ansökan avser stöd i samband med 594 uppsägningar (varav 200 berörs av stödåtgärder) i tre företag som är verksamma i NACE Rev. 2 huvudgrupp 28, (Tillverkning av kläder) i Nuts II-regionen Podkarpackie under den nio månader långa referensperioden mellan 1 juni 2009 och 1 mars 2010. Min röst för dagens resolution är en upprepning av det positiva yttrande som redan getts i utskottet för sysselsättning och sociala frågor.

Peter Skinner (S&D), *skriftlig*. – (EN) Även om jag röstade för detta betänkande, anser jag det ironiskt att denna fond finns när inte alla EU-länder använder den. Andelen av denna fond som återstår vid årets slut återförs till medlemsstaterna som en del av deras ”rabatt”. Ändå underlåter vissa länder, exempelvis Storbritannien, trots att det är deras fulla rättighet, att använda denna fond, i fall som Twining Teas fabriksnedläggning i Andover. Detta väcker vissa frågor. De som låtsas förstå fördelarna/nackdelarna av korrigeringen undrar om det

vore mer korrekt och effektivt för länderna att omedelbart använda sig av EGF-medlen på lokal nivå.

Nästa ironiska inslag gäller politiskt och ekonomiskt deltagande – engagemang på alla EU-nivåer med mervärde. Att Storbritannien hävdar sin fortsatta rättighet att inte delta i fonder som förvaltas på EU-nivå eftersom detta senare kan leda till fördelar är i detta fall osäkert och kanske till och med fel.

Storbritannien avstår från tillgång till finansiering av principskäl för att sedan få en rabatt. För dem som söker hjälp att återgå till arbetet – i Sandwich, Kent och Andover i Hampshire finns det ringa skäl att säga nej, och detta är ännu en besvikelse från den brittiska regeringens håll.

Catherine Stihler (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för detta betänkande, som kommer att finansiera individuella åtgärder för att hjälpa arbetstagare som sagts upp i Polen.

Betänkande: Provera (A7-0075/2011)

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för denna viktiga resolution om migrationsströmmar till följd av instabilitet: omfattning och roll för EU:s utrikespolitik. Politisk, social och ekonomisk instabilitet, brist på säkerhet, politiskt förtryck och auktoritära regimer är de stora drivkrafterna bakom migrationen. De berövar de drabbade samhällena livskraftiga lokala förutsättningar och inkomster och därmed rätten att välja om de vill migrera eller inte, sätter ständigt deras liv på spel och gör att migration blir deras enda utväg. Den senaste tidens dramatiska händelser i Egypten och andra länder i Nordafrika och Mellanöstern har tydligt ökat strömmen av både lagliga och olagliga invandrare till Europa. EU måste därför vara redo att klara av migrationsströmmen. Det kan den bara göra om den har en effektiv och klok invandringspolitik som påminner om dem som införts i Kanada, Australien eller Nya Zeeland. Jag instämmer i föredragandens ståndpunkt att vi måste uppmana kommissionen att se till att återtagandeaftal som undertecknats av EU och dess medlemsstater till fullo respekterar mänskliga rättigheter och principen om "non-refoulement" och inte utsätter personer som är i behov av internationellt skydd för fara. EU kommer på så sätt att visa ännu en gång att värderingar och respekt för mänskliga rättigheter är viktigast och oförytterliga, och personer som söker asyl kan känna sig trygga och respekterade.

Roberta Angelilli (PPE), *skriftlig*. – (IT) Politisk, social och ekonomisk instabilitet, brist på trygghet och det politiska förtrycket som utförs av auktoritära regimer är de främsta faktorerna bakom migration och migrationsvågor som sprider sig oavbrutet till vissa länder i Medelhavsområdet, vilket gör dem oförmögna att hantera de många svårigheter som orsakas av humanitära nödsituationer.

Under de senaste veckorna har det varit omöjligt att ignorera de tusentals invandrare som har anlänt till Lampedusa efter oroligheter i länderna i Nordafrika. Nittio procent av dem är ungdomar mellan 15 och 35 års ålder, som riskerar sina liv i hopp om att finna bättre möjligheter. Trots extraordinära ansträngningar från den italienska regeringen, lokala myndigheter och italienska Röda korset, är situationen på ön ett undantagstillstånd: det finns inga tecken på att antalet nyanlända kommer att glesna och man noterar EU:s dröjsmål på grund av dess byråkratiska tidsramar som är oförenliga med situationen.

Idag har EU en skyldighet att utveckla en effektiv global migrationspolitik som tillåter skapandet av ett europeiskt asylsystem, genomförandet av ett obligatoriskt

vidarebosättningsprogram som kan dela ut ansvar rättvist, och avtal med medlemsstaterna för att uppmuntra utveckling.

Alfredo Antoniozzi (PPE), *skriftlig. – (IT)* De händelser som sedan en tid tillbaka utspelar sig på motsatta sidor av Medelhavet vittnar om hur instabiliteten i regionen och de därav resulterande migrationsströmmarna representerar en utmaning som Europeiska unionen måste ta itu med.

Migration som företeelse är oroande på grund av den utveckling och de spänningar den kan orsaka, både vad gäller förbindelserna mellan migranternas ursprungs- och bestämmelseländerna, och mellan deras ursprungs- och transitländer. Vi behöver stärka den förebyggande politiken, optimera finansiella resurser och förbättra befintliga institutionella strukturer. Vi måste hålla olaglig invandring under kontroll, och i den meningen tror jag att en utvidgning av migrationsavtalen är ett effektivt rättsmedel för att uppnå resultat på kort sikt och minska migrationsströmmarnas instabilitet.

Jag instämmer i analysen i betänkandet och jag instämmer i synnerhet i att en bilateral mekanism som möjliggör aktiv övervakning av minoriteters skyddsstatus, eller andra grupper som kan bli föremål för övergrepp eller lidande till följd av instabilitet, bör ingå vid upprättandet av instrumenten för yttre åtgärder efter 2013. Jag röstade därför för betänkandet.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig. – (LT)* Jag röstade för betänkandet. Den senaste tidens händelser i Egypten och andra länder i Nordafrika och Mellanöstern har ökat strömmen av både lagliga och olagliga migranter till Europa. EU:s medlemsstater står inför påtvingad migration, vilket är en följd av sviktande ekonomier, utarmning, brott mot mänskliga rättigheter, miljöförstöring, växande skillnader mellan rika och fattiga länder, inbördeskrig och politisk förföljelse. Hanteringen av migrationsströmmarna är en stor utmaning för EU, som måste vidta åtgärder för att upprätta en gemensam invandringspolitik som kan bidra till en minskning av den olagliga invandringen. Jag håller med om att det är nödvändigt att vidta förebyggande åtgärder i alla EU:s bilaterala handelsavtal, inklusive mänskliga rättigheter, och tillämpningen av lämpliga sanktioner bör övervägas för länder som inte följer sådana klausuler.

Regina Bastos (PPE), *skriftlig. – (PT)* Europa står inför en ökning av migrationsströmmarna till följd av den instabilitet som många länder upplever, och detta innebär en utmaning för EU. Dessa migrationsfenomen kan leda till spänningar mellan ursprungsländer och bestämmelseländer, och även mellan ursprungsländer och transitländer.

EU:s strategi bör vara att kombinera åtgärder för utvecklingssamarbete med en mer omfattande politisk vision som omfattar säkerhet, regionalt samarbete och bilaterala avtal. Detta betänkande identifierar följande möjliga områden för åtgärder i detta avseende: uppmuntra transitländer och ursprungsländer att skapa större ekonomisk och institutionell stabilitet, förstärka EU:s egen medling och konfliktförebyggande åtgärder i samarbete med regionala organisationer, förhandla fram bilaterala migrationsavtal med transitländer, och utveckla en ekonomisk agenda som omfattar konkreta åtgärder för att höja sysselsättningsnivåerna i EU:s partnerländer. Kommissionen bör sträva efter att förbättra synergier mellan utvecklingsaspekten och stabilitets- och säkerhetsaspekten i samband med att nya utrikespolitiska instrument tas fram för perioden efter 2013. Av alla dessa skäl röstade jag för detta betänkande.

Dominique Baudis (PPE), *skriftlig.* – (FR) Jag röstade för detta betänkande om migrationsströmmar. Händelseutvecklingen i våra grannländer i söder har resulterat i omfattande migrationsströmmar till europeiskt territorium. En samordning av vår utrikes- och invandringspolitik är viktigare än någonsin tidigare. Detta är en genuint europeisk fråga och det är här knappast läge för nationell egoism. EU-medlemsstaterna kring Medelhavet ska inte ensamma behöva hantera denna stora tillströmning av olagliga migranter, utan denna uppgift bör delas av samtliga EU-länder.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE), *skriftlig.* – (ES) Jag röstade för detta betänkande eftersom de mål på medellång och lång sikt som ställs innebär en realistisk syn på ett problem som har sitt ursprung i dels den obalans som råder mellan de utvecklade länderna och de länder som inte är utvecklade, dels de kränkningar av mänskliga rättigheter som sker på många håll runt om i världen.

I betänkandet ges förslag på hur olaglig invandring kan förhindras, bl.a. genom att de framväxande ekonomierna görs delaktiga i det helhetsperspektiv som krävs i denna fråga, vid sidan av alla direkt berörda länder, dvs. ursprungs-, transit- och mottagarländer. Jag ser det som särskilt positivt att man riktar in sig på en villkorad samarbetspolitik som kopplas till respekt för mänskliga rättigheter, liksom även hänvisningarna till ett skydd för de mest sårbara grupperna, t.ex. kvinnor och ensamkommande barn.

Slavi Binev (NI), *skriftlig.* – (BG) Jag röstade för denna resolution eftersom migrationsströmmar till följd av instabilitet i ett enskilt land utgör en utmaning för hela EU. Resolutionen utgör ett första steg i riktning mot en gemensam europeisk invandringspolitik. Denna politik måste även ha en avskräckande effekt. För att detta ska kunna åstadkommas krävs en mobilisering av samtliga EU-instrument för samarbete på området för social och ekonomisk utveckling, så att man på ett direkt sätt kan påverka orsakerna till instabiliteten i de länder där migrationsströmmarna har sitt ursprung.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig.* – (LT) Jag röstade för detta betänkande. Migration är en mycket angelägen fråga som har aktualiserats den senaste tiden eftersom EU i egenskap av grannregion har tvingats ta emot enorma flyktingströmmar till följd av händelserna i Nordafrika. I betänkandet lyfter man fram de många faktorer som ligger bakom migrationsströmmar, såväl politiska och sociala faktorer som ekonomisk instabilitet och klimatförändringar, och som fortfarande förbises när orsakerna till massflykt studeras. Med hänvisning till samtliga dessa orsaker betonar man att EU:s sätt att hantera migration måste bli effektivare och utgöra ett komplement till de utrikespolitiska instrumenten. Med hjälp av sådana instrument kan man komma åt orsakerna till den instabilitet som uppstår i ursprungsländerna och som tvingar människor till massflykt till stabilare grannländer. I betänkandet uppmanar man även kommissionen att lägga fram förslag till hur migration ska kunna ske på laglig väg, med tanke på sådan migration blir lättare att hantera och kan främja den ekonomiska och sociala utvecklingen i mottagar-, transit- och ursprungsländerna. Man påpekar att de värsta brotten mot mänskliga rättigheter och sådan brottslig verksamhet som blir ett sätt att tjäna pengar för dem som organiserar denna verksamhet har kopplingar till just olaglig invandring. Slutligen framhåller man i betänkandet att även den demografiska situationen i EU måste analyseras så att man kan räkna fram exakt hur många människor EU klarar av att ta emot.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *skriftlig.* – (RO) EU måste ta itu med de migrationsströmmar som uppstår p.g.a. krig och väpnade konflikter, etniska spänningar, brott mot de mänskliga rättigheterna och naturkatastrofer i tredjeländer. EU måste effektivt

kunna möta denna utmaning genom förebyggande åtgärder och lämpliga utrikespolitiska instrument för att komma åt orsakerna till instabiliteten och så att emigration kan bli en möjlighet istället för en desperat nödvändighet. En europeisk politik för att reglera migrationen bör bestå av en kombination av åtgärder för utvecklingsamarbete och en bredare politisk vision för bilateral säkerhet och avtal för regionalt samarbete med ursprungs- och transitländerna, skydd för mänskliga rättigheter och demokratisering.

Genom att fokusera på orsakerna till den instabilitet och de strukturella problem som uppstår i ursprungsländerna ska EU:s utrikespolitik utgöra ett komplement till och ge synergieffekter tillsammans med invandringspolitiken. Syftet med EU:s utrikespolitik ska också vara att få till stånd en dialog med transitländerna så att migrationsströmmarna kan regleras och internationella normer för mänskliga rättigheter kan tillämpas enhetligt i samband med invandringsproblematiken.

Vito Bonsignore (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för Fiorello Proveras betänkande eftersom jag menar att det utgör ett steg framåt för att nå målet om solidaritet mellan medlemsstaterna.

I synnerhet under de senaste veckorna har Italien varit målet för tusentals flyktingar från Nordafrika. EU får inte svika mitt land i en sådan svår situation, utan måste göra allt för att se till att fördragen respekteras, särskilt artikel 80 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

Samtidigt måste vi optimera de ekonomiska resurserna och befintliga strukturer. Den europeiska gränsförvaltningsbyrån Frontex roll måste t.ex. stärkas, och byrån måste även ges ökade finansiella medel. Skydd av mänskliga rättigheter, ökad finansiella resurser, ökad demokrati, rättssäkerhet och bilaterala avtal utgör verktyg som om de används på rätt sätt helt klart kan bidra till att förhindra en massinvandring.

Jan Březina (PPE), *skriftlig*. – (CS) Jag håller med om att det finns behov av en integrerad långsiktig EU-strategi för instabila stater för att de grundläggande orsakerna till migrationsströmmar uppstår ska kunna hanteras. Däremot delar jag inte uppfattningen att rådet bör lägga fram en handlingsplan för hur denna börda ska fördelas utifrån principen om solidaritet, som denna princip definieras i artikel 80 i fördraget om EU:s funktionssätt. Hur flyktingar tas om hand bör utgöra mottagarlandets ansvar, och om strömmen av flyktingar blir ohållbar bör reaktionen bli en åtstramning av EU:s asyl- och invandringspolitik. I detta sammanhang ser jag med stor oro på att man efterlyser ett gemensamt europeiskt asylsystem och ett gemensamt europeiskt vidarebosättningsprogram. En omfattande strategi från kommissionens sida när det gäller laglig invandring är en bra idé, som dock inte bör kopplas till de arbetsmarknadsmässiga behov som finns inom EU eller till de enskilda medlemsstaternas kapacitet för att ta emot och integrera invandrare. Hanteringen av migrationsströmmarna bör även fortsatt falla under medlemsstaternas befogenheter.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag välkomnar EU:s ansträngningar för att möta de utmaningar som orsakas av instabilitet och migrationsströmmar med konsekvenser inte bara för ursprungsländerna, utan även för transitländerna på många olika sätt, t.ex. i form av våldsyttningar, brott mot de mänskliga rättigheterna etc. Jag stöder därför en aktiv politik på detta område som syftar till att få bukt med de grundläggande destabiliserande faktorerna i ursprungsländerna, som t.ex. bristfälliga ekonomiska och demokratiska strukturer. En sådan politik är enda sättet att eliminera migrationens negativa konsekvenser. Migration ska ge positiva och produktiva konsekvenser, inte vara ett sätt

att fly. Denna politik ska i praktiken innebära att ett samarbete sker mellan ursprungs- och transitländerna baserat på en dialog för att ordentliga, konkreta och varaktiga resultat ska kunna uppnås.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) Jag röstade emot betänkandet om migrationsströmmar eftersom även om man i betänkandet ger en relativt korrekt och balanserad analys av de grundläggande orsakerna till att människor lämnar sitt land lyckas man inte presentera de slutsatser eller förslag som krävs. I betänkandet skiljer man mellan lagliga och olagliga invandrare och anlägger ett nyttoperspektiv genom att även skilja mellan "bra" och "dåliga" invandrare, vilket innebär att dessa människors rättigheter är kopplade till de olika "kvoter" som tillämpas av EU och medlemsstaterna. Dessutom kopplas invandringsfenomenet till säkerhetsfrågor, vilket skapar förvirring och likställer invandring med olika former av kriminalitet eller "terrorism" samt stärker sådan praxis och sådana idéer som innebär en kriminalisering av invandrare.

Betänkandet innebär således en ytterligare stärkning av EU:s "förmyndarroll", och man går t.o.m. så långt att man föreslår att den pelare som omfattar utvecklingsstöd till tredjeländer ska kopplas till "säkerhetspelaren", vilket innebär en genomgripande förändring av detta stöd till såväl syfte som form.

Corina Crețu (S&D), *skriftlig*. – (RO) Tidigare konferenser har fokuserat på principer, men jag hoppas att FN:s fjärde konferens i Istanbul kommer att vara inriktad på resultatutvärdering och tydliga indikatorer för hur antalet mindre utvecklade länder ska kunna halveras fram till 2020. Av de 51 länder som betecknats som underutvecklade, där 78 procent av befolkningen lever på mindre än 1,25 US-dollar per dag, är det endast tre länder som har lyckats ta sig ur denna kategori under de senaste åren. Situationen är oroande eftersom dessa länder också är mest sårbara för sådana prövningar som finans- eller livsmedelskriser och klimatförändringarna, samtidigt som de lider av extrem fattigdom, bristfällig infrastruktur och ökande arbetslöshet. Verkligheten visar tyvärr att det internationella samfundet inte har uppfyllt de åtaganden som fastställdes i Brysselprogrammet. Jag hoppas att vi på konferensen – där jag kommer att representera Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet – kommer att fokusera på att uppnå konsekvens när det gäller utvecklingspolitiska åtgärder och metoder för att genomföra innovativa finansieringsmekanismer, där syftet ska vara att på ett effektivare sätt kunna hjälpa dessa länder, som behöver uppmuntras till att vidta lämpliga åtgärder.

Mário David (PPE), *skriftlig*. – (PT) Det rör sig här om en ganska viktig fråga, vars komplexitet man måste ta hänsyn till vid varje analys. I det ifrågavarande betänkandet undersöks vikten av att fortsätta med samarbetsavtal inom ramen för EU:s grannskapspolitik. Den migration som orsakas av kriser och instabilitet får negativa effekter för såväl ursprungslandet och mottagarlandet som flyktingarna själva. Denna utveckling måste vändas så att emigration under sådana omständigheter inte längre utgör en sista utväg, dvs. att man flyr från en situation präglad av otrygghet, svag ekonomisk utveckling, instabilitet eller fruktan. I denna röstförklaring vill jag peka på behovet av åtgärder för att säkerställa och främja stabilitet och säkerhet i ursprungsländerna. För att kunna minska dessa migrationsströmmar orsakade av instabilitet och kriser bör man anlägga ett förebyggande perspektiv. Jag anser att EU:s utrikespolitik i allmänhet och grannskapspolitiken i synnerhet ska bistå dessa regioner i världen genom att främja säkerhet, stabilitet och skydd av mänskliga rättigheter som ett led i en mer övergripande utvecklingsprocess, i likhet med vad jag framför i mitt betänkande om en översyn av

grannskapspolitikens sydliga dimension, ett betänkande som det också ska röstas om denna vecka.

Marielle De Sarnez (ALDE), *skriftlig. – (FR)* Vissa medlemsstater har blivit tvungna att hantera en massinvandring av skyddsökande människor som kommer via Medelhavets södra kuster. Dessa länder kan inte ensamma klara av denna invandring och humanitära nödsituation. Frontex personal-, material- och finansieringsmässiga resurser måste förstärkas så att byrån kan öka sitt stöd till insatser som t.ex. Hermes och Poseidon. Europaparlamentets ledamöter uppmanar rådet att utarbeta en handlingsplan för hur flyktingströmmarna ska hanteras som ska bygga på principen om solidaritet mellan medlemsstaterna. I artikel 80 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt nämns också principen om solidaritet och rättvis ansvarsfördelning mellan samtliga medlemsstater när det gäller politiken för gränskontroll, asyl och invandring. På medellång och lång sikt måste vi upprätta kanaler för samarbete med potentiella ursprungsländer och få till stånd partnerskap för rörlighet, så att medborgare i dessa länder ges möjlighet att komma till EU för att arbeta eller studera och så att de kan resa lagligt mellan Medelhavets södra och norra kust.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för betänkandet "Migrationsströmmar till följd av instabilitet: omfattning och roll för EU:s utrikespolitik". Politisk, social och ekonomisk instabilitet, bristande säkerhet, politiskt förtryck och klimatförändringar tvingar människor att emigrera. EU måste därför ta fram en gemensam invandringspolitik som bl.a. innebär att man främjar ekonomisk och social utveckling i mottagar-, transit- och ursprungsländerna samt stärker den sociala sammanhållningen genom förbättrad integration av invandrarna.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog och Åsa Westlund (S&D), *skriftlig. –* Vi svenska socialdemokrater håller med om att migrationsströmmar till följd av instabilitet utgör en utmaning för EU och att ökade insatser krävs för att möta orsakerna till instabilitet och strukturella svårigheter i ursprungsländerna. Men vi anser att det är viktigt att EU tar ett reellt ansvar för de migranter som tar sig hit och inte lämnar över ansvaret på våra grannländer såsom föreslås i paragraf 9. Vi stödjer att människorättsaspekten tydligt måste genomsyra Frontex arbete, särskilt rätten för en person att lämna sitt land, förbudet mot avvísning och rätten att söka asyl. Vi ser problem i delar av det arbete Frontex gjort hittills och stödjer inte skrivningen om att Europaparlamentet välkomnar Frontex framgångsrika verksamhet.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Det finns ett tydligt samband mellan å ena sidan olika härdar för social, ekonomisk och politisk instabilitet och migrationsströmmarna till EU å den andra. Det går helt enkelt inte att frikoppla EU:s utrikespolitik från detta fenomen, utan utrikespolitiken måste omfatta försök att förstå och så långt det bara är möjligt övervaka detta fenomen. Åtgärder måste vidtas för att EU:s finansiella resurser och institutionella strukturer används på ett optimalt sätt och för att de migrationsströmmar som uppstår till följd av den instabilitet som råder på flera håll runt om i världen ska kunna hanteras på ett effektivt sätt.

En förebyggande politik där man använder sig av de bästa utrikespolitiska instrumenten för att kunna hantera och få bukt med orsakerna till instabiliteten kan bidra till att dagens "desperata nödvändighet" att emigrera istället blir till en "möjlighet" att emigrera. Rättssäkerheten måste stärkas, de mänskliga rättigheterna skyddas och den demokratiska och ekonomiska utvecklingen stödjas. Utan sådana gemensamma utvecklingsinsatser i de

berörda länderna där man arbetar tillsammans med befolkningen och de sociala strukturerna går det inte att på ett effektivt sätt bidra till att minska instabiliteten.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Detta betänkande fokuserar på de migrationsströmmar som uppstått till följd av den politiska instabilitet som råder i vissa regioner i världen, i synnerhet i Nordafrika och södra Medelhavsområdet. Denna situation har lett till att mer än 400 000 flyktingar har sökt sig till EU. Särskilt drabbade är länderna i södra delen av EU, t.ex. Malta, men framför allt Italien – alla följer vi väl händelseutvecklingen på ön Lampedusa som fått ta emot mer än 20 000 människor. För att råda bot på denna situation måste EU, förutom att använda sig av Europeiska flyktingfonden, snarast möjligt genomföra en konsekventare plan för humanitärt bistånd för att kunna tillgodose de mest grundläggande behoven hos dessa människor. Det behövs även ett regionalt program för flyktingar från Egypten, Tunisien och Libyen som omfattar såväl asyl som skydd för flyktingar, så att man kan förhindra människohandel och förbereda flyktingarna inför en återflyttning till sitt ursprungsland. Jag välkomnar detta betänkande eftersom det visar att EU via sin utrikespolitiska samarbetspolitik helt förutsättningslöst tänker ta itu med de strukturella orsakerna till problem som uppstår till följd av migrationsströmmar.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det finns olika orsaker till att migrationsströmmar uppstår. De viktigaste är krig och väpnade konflikter, systematiska brott mot mänskliga rättigheter samt konflikter och förtryck på etnisk och religiös grund. Naturkatastrofer och fattigdom p.g.a. bristfälliga ekonomiska och demokratiska strukturer utgör dock också några av de vanligaste orsakerna till att migrationsströmmar uppstår.

Effekterna av världskapitalismens kris och av detta systems oregelbundna och asymmetriska utveckling förvärrar ytterligare den ekonomiska och sociala situationen i många länder. Revolterna i arabländerna är också ett uttryck för detta fenomen, och detta är något som också tenderar att leda till ökade migrationsströmmar. Diskussionen inom EU om denna fråga ger ofta uttryck för hyckleri och en politik präglad av dubbelmoral. Man säger sig t.ex. vilja försvara mänskliga rättigheter i tredjeländer, samtidigt som man anlägger ett egennyttigt perspektiv på dessa rättigheter när det gäller militära anfall mot något av dessa länder. Och man medverkar också till att en sådan allvarlig situation som den på den italienska ön Lampedusa får fortsätta.

För att förebygga dessa migrationsströmmar måste det till åtgärder som grundas på en genuin politik för utvecklingssamarbete och utvecklingsbistånd, för solidaritet och för att främja fred, inklusive konfliktlösning på fredlig väg, något som inte existerar för närvarande.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftligen. – (PT) Vi vet att krig och väpnade konflikter, etnisk spänning, systematiska brott mot mänskliga rättigheter – t.ex. att människor inte tillåts utöva sin religion - naturkatastrofer och fattigdom till följd av bristfälliga ekonomiska och demokratiska strukturer utgör de främsta orsakerna till att migrationsströmmar uppstår.

För närvarande ser det ut som att situationen kommer att förvärras, med tanke på den kris som kapitalismen går igenom och de sociala konsekvenser detta får, t.ex. revolterna i arabländerna.

Detta innebär att EU inte kan fortsätta med sin falska politik och dubbelmoral där man påstår sig försvara mänskliga rättigheter i tredjeländer samtidigt som man tillåter att en sådan allvarlig situation som den på Lampedusa får fortsätta.

Det behövs en förebyggande politik samt åtgärder för utvecklingssamarbete med en mer helhetsinriktad politisk vision som framför allt omfattar solidaritet och skydd av mänskliga rättigheter, något som för närvarande saknas.

Kommissionen och även Europaparlamentet prioriterar sina egna ekonomiska och geostrategiska intressen och glömmer solidariteten och millennieutvecklingsmålen när man antar sådana skamliga direktiv som "återvändandedirektivet".

Detta är anledningen till att vi röstade emot detta betänkande, trots att det även innehåller en eller ett par positiva punkter.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Jag vill uttrycka mitt stöd till invånarna på ön Lampedusa som drabbats av överbefolkning, otrygghet, försörjningsproblem och eventuellt även hälsorisker men som enligt detta parlament kommer i andra hand efter de tiotusentals olagliga invandrare som stiger i land på öns stränder. Jag vill även upplysa de italienska myndigheterna om att det är till Afrika – inte Europa – som dessa olagliga invandrare ska skickas tillbaka i de chartrade båtarna. De flesta av dessa människor kommer från Tunisien, ett land där ett fantastiskt demokratiskt äventyr håller på att utspela sig och som det är dessa människors plikt att delta i. Vi kan inte ta hand om alla dem som känner sig illa till mods i sitt eget land, för att det regnar där ... eller för att det inte gör det, för att det råder diktatur där ... eller för att det inte längre gör det, för att landet är underutvecklat, eller för att det håller på att utvecklas. Det främsta skälet till att dessa människor emigrerar är rent ekonomiskt.

Vår politik för utvecklingsbistånd bör uppmuntra människor till att stanna i sitt eget land, och detta, samt att utvandrade medborgare återvänder hem, bör även utgöra ett villkor för sådant bistånd. Stick i stäv med vad föredraganden hävdar existerar det inte någon "rätt" för en person att lämna sitt land. Europas medborgare – som bör vara er första prioritet – har däremot en absolut rätt att säga "stopp" och att bli hörda.

Nathalie Griesbeck (ALDE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för detta betänkande om "Migrationsströmmar till följd av instabilitet: omfattning och roll för EU:s utrikespolitik" och vill lyfta fram ett antal aspekter som tas upp i detta betänkande. Nästan 24 000 tunisier har kommit till ön Lampedusa och till Italiens fastlandskust sedan president Ben Alis fall, och tusentals libyer har också flytt sitt krigshärjade land sedan februari. Helt klart behövs det en europeisk reaktion och europeisk solidaritet i samband med detta humanitära drama. I vårt betänkande efterlyser vi ett system för solidaritet när det gäller omhändertagandet av de nordafrikanska flyktingarna. I vårt betänkande förordar vi att en "solidaritetsklausul" tillämpas mellan medlemsstaterna när det gäller politiken för gränskontroll, asyl och invandring. I vårt betänkande föreslår vi dessutom att man i budgeten efter 2013 bör avsätta medel för katastrofinsatser så att man snabbt kan reagera på invandrings- och asylsituationer i Europa. Alla dessa aspekter måste ingå i en genuin europeisk asylpolitik som vi länge har efterlyst och som måste baseras på sådana principer som konsekvens, ansvar, solidaritet och respekt för mänskliga rättigheter.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för detta initiativbetänkande eftersom det lyfter fram migrationsströmmarnas verkliga orsaker, dvs. politisk, social och ekonomisk instabilitet, otrygghet, politiskt förtryck, brott mot mänskliga rättigheter samt klimatförändringarna. I detta betänkande betonar man dessutom vikten av att förse ursprungsländerna med hållbara strategier inom ramen för EU:s grannskapspolitik och EU:s politik för utvecklingssamarbete. Man utmanar således myten om nollinvandring genom att påpeka att det inte går att få stopp på migrationen och att EU faktiskt behöver

en omfattande – men kontrollerad – invandring för att kunna balansera sin allt äldre befolkning och för att kunna möta andra sociala och ekonomiska utmaningar.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – I Proverabetänkandet behandlas ett antal viktiga frågor när det gäller migration, och även vikten av mänskliga rättigheter lyfts fram. Mänskliga rättigheter har stått i centrum för kampanjer i Skottland och Storbritannien för att asylsökande barn inte ska hållas inlåsta. Den brittiska regeringen har lovat att få ett slut på denna oanständiga behandling – men än så länge har de inte lyckats.

Juozas Imbrasas (EFD), skriftlig. – (LT) Jag stödde detta betänkande eftersom migrationsströmmar som uppstår till följd av instabilitet är en utmaning för EU. Krig och väpnade konflikter, etnisk spänning, systematiska brott mot mänskliga rättigheter – t.ex. att människor förbjuds att utöva sin religion - naturkatastrofer och bristfälliga ekonomiska och demokratiska strukturer utgör de främsta orsakerna till denna typ av migrationsströmmar. Detta fenomen är särskilt oroande med tanke på att det kan orsaka eller förvärpa spänningar inte bara mellan ursprungs- och mottagarländer, utan även mellan ursprungs- och transitländer. Om EU på ett effektivt sätt ska kunna möta denna utmaning måste det finnas en förebyggande politik där man använder sig av de mest lämpade utrikespolitiska instrumenten, så att man på ett direkt sätt kan hantera orsakerna till instabiliteten. På så sätt kan emigration bli till en möjlighet istället för en desperat nödvändighet. Det finns således ett akut behov av att få igång en debatt som kan öka förståelsen när det gäller migrationsfenomenet samtliga aspekter och grundorsaker. Detta skulle göra det möjligt för EU att utforma en konsekvent och effektiv politik för migrationsströmmar från ursprungs- och transitländerna och besluta på vilket sätt och hur mycket man bör investera i dessa länder för att lindra de interna demografiska och sociala spänningarna och på så sätt främja stabiliteten.

Giovanni La Via (PPE), skriftlig. – (IT) I det resolutionsförslag som vi här i parlamentet röstat om i dag ställs en viktig fråga: vilken roll ska EU:s utrikespolitik ha i samband med det tragiska och samtidigt känsliga fenomenet migrationsströmmar? Den utmaning som EU nu står inför har sina grunder i den instabilitet som nu så påtagligt drabbat Nordafrika och Mellanöstern. För att förhindra negativa konsekvenser måste EU kunna möta denna utmaning genom att utforma och genomföra en förebyggande politik där man angriper orsakerna till den ekonomiska och politiska instabiliteten i dessa länder och föreslår gemensamma lösningar för att förebygga eller åtminstone minska omfattningen på detta problem. Det krävs emellertid omfattande resurser för detta, och det kommer därför att vara nödvändigt att involvera även andra ledande världsmakter och samordna arbetet med dem. Allt detta måste dock ske samtidigt som man fullt ut respekterar subsidiaritetsprincipen. EU har i detta avseende en plikt att reagera beslutsamt och samordnat för att visa att man beslutat sig för att fokusera på just denna politik. På grund av dessa orsaker, och även eftersom jag anser att EU har ett moraliskt ansvar att skicka en tydlig politisk signal i denna fråga och inte lämna medlemsstaterna i sticket, använde jag mig av min röst för att ge mitt stöd för ifrågavarande resolution.

Agnès Le Brun (PPE), skriftlig. – (FR) Sedan Amsterdamfördraget trädde i kraft har EU haft mycket långtgående befogenheter att kontrollera migrationsströmmar. Dessa befogenheter åberopas nu för att man ska kunna hantera de senaste flyktingströmmarna till följd av oroligheterna i Nordafrika, särskilt i Libyen. Den "arabiska våren" är en kraftfull frihetssymbol men står även för en mer tragisk verklighet där ett stort antal människor tvingats på flykt för att söka asyl. I denna resolution uppmanas därför EU och olika internationella institutioner att se till konsekvenserna av dessa enorma folkomflyttningar.

Jag stödde resolutionen eftersom enskilda medlemsstater inte själva kan hantera denna situation. Vårt agerande måste bygga på samarbete och delat ansvar. Även den nya utrikespolitiska ramen för EU som infördes genom Lissabonfördraget, och i synnerhet genom Europeiska utrikestjänstens tillkomst, bör göra det möjligt att på ett mer effektivt sätt samordna medlemsstaternas insatser.

David Martin (S&D), *skriftlig.* – (EN) Jag röstade för detta betänkande, där man dels välkomnar de förslag som kommissionen nyligen lagt fram om laglig migration för icke asylsökande, dels uppmanar kommissionen att utveckla ytterligare instrument för att etablera en gemensam invandringspolitik, för att hantera ekonomisk migration på så sätt att man främjar ekonomiska och sociala framsteg i mottagar-, transit- och ursprungsländerna samt för att främja social sammanhållning genom bättre integration av migranterna. I betänkandet betonar man att det behövs adekvat information om möjligheterna att invandra lagligt till EU så att man kan förhindra olaglig invandring, bättre utnyttja EU:s program för laglig invandring, klargöra hur de rådande framtidsutsikterna och möjligheterna ser ut inom EU samt vederlägga de falska löften som smugglarna inger och därigenom begränsa möjligheterna för den organiserade brottsligheten och människosmugglarna att profitera på att människor tvingas migrera. Vidare uppmanas kommissionen att främja skyddsåtgärder för utsatta grupper och personer (främst kvinnor och barn) som ofta faller offer för människohandel och sexuellt utnyttjande, och att etablera centrum i tredjeländer för information om möjligheterna att migrera till EU. Parlamentet påpekar emellertid att det måste till en god avvägning mellan ett främjande av laglig migration till EU och EU:s kapacitet att ta emot och integrera migranter på ett framgångsrikt sätt.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig.* – (FR) Trots alla fina ord och känslouttryck lyckas man i detta betänkande ändå inte dölja sanningen. EU ser med oro på hur de diktatorer faller som man tidigare stött för att kunna kontrollera ”migrationsströmmarna” vid sina gränser. Tanken på en massinvandring av flyktingar – dvs. offer för dessa diktatoriska system – är inget som oroar EU, av förklarliga skäl. Det är utvecklingen mot demokrati som oroar EU.

Fram till 2030 kommer EU att behöva 230 miljoner invandrare – enligt kommissionens egna uppgifter. I detta betänkande rekommenderar man även att sanktioner införs för stater som inte respekterar de principer som fastställs i frihandelsavtalen eller de villkor som uppställts av Internationella valutafonden, IMF. Genom de arabiska revolutionerna har man nätt och jämnt lyckats skaka av sig de egna despoternas ok - och nu kommer redan hälsningar från utländska tyranner. Detta betänkande är både arrogant och brutalt. Jag röstar emot det.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig.* – (PT) Migrationsströmmar till följd av instabilitet är en utmaning för EU. Krig och väpnade konflikter, etnisk spänning, systematiska brott mot mänskliga rättigheter – t.ex. att människor förbjuds att utöva sin religion – naturkatastrofer och bristfälliga ekonomiska och demokratiska strukturer utgör de främsta orsakerna till denna typ av migrationsströmmar. Detta fenomen är särskilt oroande med tanke på att det kan orsaka eller förvärra spänningar inte bara mellan ursprungs- och mottagarländer, utan även mellan ursprungs- och transitländer. Om EU på ett effektivt sätt ska kunna möta denna utmaning måste det finnas en förebyggande politik där man använder sig av de mest lämpade utrikespolitiska instrumenten, så att man på ett direkt sätt kan angripa orsakerna till instabiliteten. På så sätt kan emigration bli en möjlighet istället för en desperat nödvändighet.

Willy Meyer (GUE/NGL), *skriftlig.* – (ES) Jag röstade emot Proverabetänkandet "Migrationsströmmar till följd av instabilitet: omfattning och roll för EU:s utrikespolitik" eftersom jag tar avstånd från EU:s invandringspolitik, dvs. bilden av EU som en fästning med gränser som är ogenomträngliga för människor, men inte för kapital. I detta betänkande förordas en europeisk invandringspolitik som inte grundas på principen att det är en rättighet att emigrera, inte ett brott, och där den heliga principen om människors rätt att söka asyl inte garanteras. EU visar prov på ett fruktansvärt hyckleri när man kriminaliserar papperslösa invandrare. Universella mänskliga rättigheter kränks när olagliga invandrare används som arbetskraft för att skapa snabba cash. EU visar prov på stor cynism här, eftersom unionen inte kan existera utan ekonomisk invandring. Händelserna i Nordafrika visar vilken fästning EU blivit. Europeiska byrån för förvaltningen av det operativa samarbetet vid Europeiska unionens medlemsstaters yttre gränser (Frontex) har inget med solidaritet eller samarbete att göra för att hjälpa människor att bekämpa sådana diktatorer som t.ex. Ben Ali, Mubarak eller Gaddafi. Tusentals afrikaner flyr undan förtryck och krig – och EU fängslar dem.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig.* – (EN) Migrationsströmmar till följd av instabilitet utgör en utmaning för EU. Krig och väpnade konflikter, etnisk spänning, systematiska brott mot mänskliga rättigheter - t.ex. att människor förbjuds att utöva sin religion – naturkatastrofer och bristfälliga ekonomiska och demokratiska strukturer är några av orsakerna till sådana migrationsströmmar. Detta fenomen måste tas på allvar eftersom det kan förvärra och öka spänningarna inte bara mellan ursprungs- och mottagarländerna, utan även mellan ursprungs- och transitländerna. För att effektivt kunna möta denna utmaning måste EU föra en förebyggande politik med hjälp av lämpliga utrikespolitiska instrument, så att orsakerna till instabiliteten kan åtgärdas. På så sätt kan emigration bli en möjlighet istället för en desperat nödvändighet. På längre sikt kan EU vidta effektiva åtgärder för att optimera användningen av egna finansiella instrument och befintliga institutionella strukturer. De åtgärder som föreslås i betänkandet är otillräckliga och alltför mycket bara föresatser. En särskild och detaljerad finansieringsplan krävs. Annars kommer EU att kvävas under en våg av olagliga invandrare. Betänkandet fungerar mycket bra som ett första steg för att lösa detta problem.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig.* – (DE) Med tanke på den kontinuerliga strömmen av invandrare till EU ter det sig desto viktigare att ta ställning mot en legalisering av ekonomiska invandrare. Det är viktigt att vi stöder utvecklingsländerna så att dessa människor uppmuntras att stanna kvar i sina hemländer. Det är ologiskt att ge människor från utvecklingsländer tillgång till vår arbetsmarknad, inte minst med tanke på att arbetslösheten inom euroområdet för närvarande uppgår till 9,9 procent. Fiorello Proveras ursprungliga betänkande var mycket bra och välbalanserat. Men ett antal olika ändringsförslag har tyvärr gjort att det förändrats i fel riktning. Detta är anledningen till att jag röstade emot betänkandet.

Rolandas Paksas (EFD), *skriftlig.* – (LT) Jag röstade för denna resolution eftersom de starkt ökande migrationsströmmarna till följd av oroligheterna i arabländerna gjort det angeläget med en gemensam invandringspolitik för hela EU. Eftersom migration inte går att stoppa måste utrikespolitiken ges en särskild roll på detta område. Länderna vid EU:s yttre gränser drabbas hårdast av de ökande migrationsströmmarna. Man måste därför på alla sätt se till att en gemensam invandringspolitik införs på EU-nivå för en optimal hantering och kontroll av migrationsströmmarna. Det är endast genom gemensamma insatser som den ekonomiska tillväxten, arbetsmarknadens hållbarhet och utrymmet för fortsatt

utveckling i de länder som får ta emot de största invandringsströmmarna kan skyddas från negativa konsekvenser. På så sätt får vi också ett effektivt instrument för att få stopp på olaglig invandring, organiserad brottslighet och människohandel. EU måste göra allt man kan för att se till att laglig invandring främjas och att olaglig invandring bekämpas effektivt. Det är mycket viktigt att ett system för laglig invandring skapas där hänsyn tas till behoven på EU:s arbetsmarknad och varje medlemsstats kapacitet att ta emot och integrera invandrare.

Lagliga invandrare i EU:s medlemsstater måste ha samma rättigheter och skyldigheter som andra arbetstagare. Det är också mycket viktigt att man i varje land försöker bekämpa kompetensflykten och att kvalificerade experter utvandrar. Vi måste därför lansera program för att underlätta ett återvändande, främja cirkulär migration, reglera rekryteringsförfarandena och stödja en kapacitetsuppbyggnad.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för Fiorello Proveras betänkande på grund av en av EU:s grundläggande principer, nämligen principen om solidaritet mellan människor. Den politiska krisen i Nordafrika och den långsamma eller helt uteblivna reaktionen inom EU:s politik för hantering av migrationsströmmar har gjort att situationen nu blivit så allvarlig och problematisk att den kräver omedelbara insatser. Om detta dokument antas innebär det en uppmaning, som varken kan eller får ignoreras, till rådet att fullt ut tillämpa solidaritetsklausulen med hjälp av en konkret åtgärdsplan och genom att bördan delas mellan medlemsstaterna. Mer specifikt förordar man i betänkandet minimistandarder för tillfälligt skydd av invandrare samt åtgärder utformade för att ansvaret och insatserna ska kunna delas mellan de medlemsstater som i likhet med Italien tar emot invandrare på ett ansvarsfullt sätt och ensamma får ta konsekvenserna.

Georgios Papanikolaou (PPE), *skriftlig*. – (EL) Det är viktigt att vi på europeisk nivå kopplar det ökande trycket från migrationsströmmarna till EU:s utrikespolitik. Med europeiska initiativ kan vi hjälpa de politiskt instabila länderna i Nordafrika, varifrån det stora antalet olagliga invandrare nu kommer. Sådana verktyg som program för utvecklings- och samarbetsbistånd och återvändandeavtal kan och måste användas fullt ut. Dessa frågor kommer helt klart att ha avgörande betydelse under den närmaste tiden, både för Grekland och för övriga EU, och det är av denna anledning som jag röstade för detta betänkande.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Migrationsströmmar till följd av instabilitet är en av de stora utmaningarna för EU just nu. Orsakerna till dessa strömmar är krig och väpnade konflikter, etnisk spänning, brott mot mänskliga rättigheter – t.ex. att människor inte tillåts utöva sin religion - naturkatastrofer och bristfälliga ekonomiska och demokratiska strukturer. Fenomenet ökar allt mer och skapar spänningar inte bara mellan ursprungs- och mottagarländer, utan även mellan ursprungs- och transitländer. I detta betänkande presenteras ett antal rekommendationer för att EU effektivt ska kunna ta sig an denna utmaning. Bland de olika åtgärderna vill jag lyfta fram en förebyggande politik för att komma åt orsakerna till instabiliteten, så att emigration blir en möjlighet istället för en desperat nödvändighet, samt ett utvecklingssamarbete präglad av en mer helhetsinriktad politisk vision som omfattar säkerhetsaspekter, regionalt samarbete och bilaterala avtal med ursprungs- och transitländerna. Dessa mål bör eftersträvas parallellt med millennieutvecklingsmålen, som är nära kopplade till politisk stabilitet, och bör omfatta hela processen.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig*. – (IT) Migrationsströmmar till följd av instabilitet är en direkt konsekvens av brott mot mänskliga rättigheter och miljökatastrofer och av att det

saknas ekonomiska och sociala strukturer som kan tillgodose behoven hos de bredare skikten i samhället. Denna situation utgör en utmaning för EU, med tanke på de insatser som krävs dels i form av utvecklingssamarbete, dels när det gäller att förebygga sociala spänningar, som ofta inte bara uppstår mellan ursprungs- och mottagarländerna, utan även mellan ursprungs- och transitländerna. Denna utmaning kräver konkreta insatser från EU:s sida som är utformade inte bara för utvecklingssamarbetet utan även för utrikespolitiken och som omfattar förebyggande åtgärder på både regional och global nivå, åtgärder där man använder sig av alla tillgängliga utrikespolitiska instrument och som är inriktade på säkerhet, regionalt samarbete, bilaterala avtal med ursprungs- och transitländerna samt skydd av mänskliga rättigheter och demokratin. Eftersom det är min starka övertygelse att EU måste rikta in sig på orsakerna till instabiliteten, bl.a. genom en bättre användning av tillgängliga instrument, har jag inget annat val än att rösta för förslaget.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig . – (EN) Migrationsströmmar till följd av instabilitet är en utmaning för EU. Krig och väpnade konflikter, etnisk spänning, systematiska brott mot mänskliga rättigheter - t.ex. att människor förbjuds att utöva sin religion – naturkatastrofer och bristfälliga ekonomiska och demokratiska strukturer utgör de främsta orsakerna till denna typ av migrationsströmmar.

Detta fenomen är särskilt oroande med tanke på att det kan orsaka eller förvärra spänningar inte bara mellan ursprungs- och mottagarländer, utan även mellan ursprungs- och transitländer. Om EU på ett effektivt sätt ska kunna möta denna utmaning måste det finnas en förebyggande politik där man använder sig av de lämpligaste utrikespolitiska instrumenten, så att man på ett direkt sätt kan hantera orsakerna till instabiliteten. På så sätt kan emigration bli en möjlighet istället för en desperat nödvändighet.

En europeisk politik för att reglera migrationen bör bestå av en kombination av åtgärder för utvecklingssamarbete och en bredare politisk vision som omfattar bilateral säkerhet och avtal för regionalt samarbete med ursprungs- och transitländerna, skydd för mänskliga rättigheter och demokratisering.

Licia Ronzulli (PPE), skriftlig. – (IT) Det är en stor utmaning för EU att kunna hantera de migrationsströmmar som uppstår p.g.a. politisk instabilitet. Krig och väpnade konflikter, etnisk spänning, systematiska brott mot mänskliga rättigheter, naturkatastrofer och bristfälliga ekonomiska och demokratiska strukturer utgör de främsta orsakerna till dessa migrationsströmmar.

Jag anser att man nu måste föra en förebyggande politik som omfattar de mest lämpade instrumenten för att få bukt med orsakerna till instabiliteten. EU:s utrikespolitik ska fokusera på orsakerna till att instabilitet och strukturella problem uppstår i ursprungsländerna. Detta betänkande utgör ytterligare ett instrument som EU kan använda sig av eftersom man där presenterar en konsekvent och effektiv politik för fenomenet migrationsströmmar där alternativen är inriktade på hur man på bästa sätt ska kunna återskapa de förutsättningar som krävs för politisk, ekonomisk och social stabilitet.

Oreste Rossi (EFD), skriftlig. – (IT) Jag är starkt emot detta betänkande. Mottot "förenade i mångfalden" innebär att alla ska kunna vara herre på sin egen täppa och att EU varken kan eller får tvinga på oss ovälkomna gäster. Att förneka oss själva rätten att skicka tillbaka olagliga invandrare till deras ursprungsländer trotsar all rim och reson. Om vi inte håller på legaliteten riskerar vi att drabbas av en invasion av miljontals desperata människor på flykt. Människor som lider ska få hjälp, men detta ska ske i deras eget land, genom att man förhindrar handeln med människor.

Jag avvisar bestämt anklagelserna att EU skulle vara rasistiskt och främlingsfientligt, men jag är trött på att se olagliga tunisiska invandrare som strejkar för att de inte får pengar till cigaretter, som vägrar att äta tonfisk eftersom det luktar fisk och som när de väl kommit till Italien kräver arbete och bostad (gratis, förstås), samtidigt som vi har våra egna arbetslösa och fattiga.

Och att vända sig till unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, Catherine Ashton, är helt meningslöst, med tanke på att hon stått fullkomligt handfallen inför den pågående krisen i Nordafrika. Till råga på allt ska vi nu dessutom betrakta homosexuella, bisexuella och transpersoner som förföljda personer eller som personer som saknar vissa rättigheter och därför förtjänar särskild uppmärksamhet.

Nikolaos Salavrakos (EFD), skriftlig. – (EL) Jag röstade för Fiorello Proveras betänkande eftersom jag anser att man där anlägger ett realistiskt perspektiv på detta problem samt att förslaget om att invandringsbördan bör delas är mycket angeläget. Invandring är ett svårt problem att lösa, men med de rätta åtgärderna kan vi klara det. Problemet får inte vältras över på huvudsakligen Grekland, Italien och Spanien. Sedan i januari har 23 000 invandrare kommit till Italien. Inte minst mot bakgrund av utvecklingen i Nordafrika och övriga arabvärlden måste vi försöka ta fram en europeisk strategi för att lösa invandringsproblemet, så att inte enskilda medlemsstater lämnas i sticket, samtidigt som vi måste se till att varken de stackars människor som tvingas lämna sitt land eller EU:s medborgare, som får ta konsekvenserna av detta, blir utnyttjade.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Positivt med denna resolution är att den har fått igång en debatt om EU:s invandringspolitik, men texten kunde ha varit mer specifik och ordvalet kunde ha varit skarpare. I dagens läge, med en situation i Nordafrika som orsakar omfattande migrationsströmmar, har EU kommit till korta eftersom man inte lyckas ta ett tydligt ansvar. Frontex kan inte vara det enda instrumentet för att hantera flyktingkrisen. Det finns även ett akut behov för EU att ta fram en åtgärdsplan för hur bördorna ska fördelas, så att man kan hjälpa till med mottagandet av flyktingar från denna region och ge stöd till de hemlösa. Jag beklagar att man med hänsyn till omständigheterna tydligen inte sett sig ha något annat alternativ än att skjuta upp avtalet för hur ett samarbete mellan EU och Libyen ska utformas. I sådana avtal är det inte en skärpt kontroll vid EU:s gränser som bör stå i första rummet, utan det är att se till att Genèvekonventionen ratificeras och efterföljs. Jag hoppas att denna resolution utgör ett första steg i riktning mot en mer helhetsinriktad syn på flyktingfrågan, så att människor behandlas på ett humanare sätt.

Michèle Striffler (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Fiorello Proveras betänkande "Migrationsströmmar till följd av instabilitet: omfattning och roll för EU:s utrikespolitik". Utrikes- och invandringspolitiken måste samordnas. Vi måste fokusera på de grundläggande orsakerna till instabiliteten i vissa regioner i världen och hantera migrationsströmmarna på ett effektivt sätt. En politik för att hantera migration måste på ett effektivt sätt samverka med EU:s politik för utvecklings-samarbete och bör omfatta aspekter som rör säkerhet, regionalt samarbete i de sydliga länderna och samarbetsavtal med ursprungs- och transitländerna. Med tanke på vissa tredjeländers centrala roll inom denna politik är jag övertygad om att EU måste se till att underteckna samarbetsavtal med dessa länder för att den olagliga invandringen ska kunna bekämpas. Samarbetsavtalet mellan Libyen och EU, som har lagts på hyllan tills vidare, måste således återupplivas.

Niki Tzavela (EFD), skriftlig. – (EL) Den ekonomiska nedgång och politiska instabilitet som råder i många länder har spött på migrationsströmmarna, och detta är en utmaning

för EU. De åtgärder som föreslås i just detta betänkande kommer att bidra till att man kan ta itu med detta problem som ter sig som ett direkt hot för länderna vid EU:s yttre gränser och indirekt även för EU i stort. En av dessa åtgärder innebär att man ska ta fram ett permanent övervakningssystem för Frontex verksamhet och insatser i samband med migrationsströmmar, ett system som ska vara permanent och stabilt. Detta är anledningen till att jag röstade för Fiorello Proveras betänkande.

Dominique Vlasto (PPE), skriftlig. – (FR) Jag ser positivt på denna balanserade resolution där olika alternativ föreslås för hur man ska bemöta de utmaningar som migrationstrycket på Europa innebär. Det är viktigt att det skapas synergieffekter mellan EU:s migrationspolitik och EU:s politik för utvecklingsbistånd. Bakom migrationsfenomenet döljer sig mänskliga tragedier, och en del av lösningen ligger i den politik för bistånd till tredjeländer som ska bidra till utvecklingen och stabiliteten i dessa länder. Detta är en problematik som måste beaktas även i samband med den europeiska grannskapspolitiken. Det finns ett akut behov av en reaktion från EU som helhet, och jag uppmanar medlemsstaterna och kommissionen att tillhandahålla de verktyg och resurser som krävs. Detta ska ske genom att man stärker den roll och de resurser som tilldelas Europeiska byrån för förvaltningen av det operativa samarbetet vid Europeiska unionens medlemsstaters yttre gränser (Frontex). Dessutom ska adekvat stöd ges till de regioner och städer längs Medelhavet som tvingas ta itu med den humanitära kris som denna våg av invandrare kommer att innebära och som måste se till att ordningen upprätthålls och främja integrationen av lagliga invandrare. Den europeiska solidariteten måste göra sig gällande fullt ut mellan medlemsstaterna och gentemot tredjeländer.

Angelika Werthmann (NI), skriftlig. – (DE) Jag röstade för detta betänkande. Som framhålls i betänkandet skapar de aktuella migrationsströmmarna mycket stora spänningar mellan ursprungs-, mottagar- och transitländerna, och även inom de olika mottagarländerna. Som en förebyggande åtgärd föreslår Fiorello Provera att man ser till grundorsaken till migration och att man inom ramen för EU:s utrikespolitik tar itu med den demokratiska och ekonomiska instabiliteten i mottagarländerna. Europaparlamentet har lagt fram ett antal olika betänkanden inom det utvecklingspolitiska området där man uppmanat kommissionen i allmänhet och Catherine Ashton i synnerhet att se till att mänskliga rättigheter beaktas i varje förhandlingssituation och att stöd och handelslättnader ska villkoras mot dessa rättigheter. Jag vill här ta tillfället i akt och erinra om detta krav.

Betänkande: Jeggle (A7-0016/2011)

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), skriftlig. – (LT) Jag röstade för denna resolution om kvinnors roll inom jordbruket och i landsbygdsområden eftersom kvinnor i dagens samhälle har multifunktionella roller när det gäller den egna familjen och förvärvsarbete, och det är just denna mängd olika roller som gör att de på ett betydande sätt bidrar till utveckling och innovation på alla nivåer inom samhället och till ökad livskvalitet, inte minst på landsbygden. Tyvärr blir kvinnorna allt färre på landsbygden. För att kunna säkerställa en stabil tillvaro för den del av befolkningen som arbetar inom jordbruket måste landsbygdsutvecklingspolitiken fokusera mer på att skapa innovativa och hållbara levnads- och arbetsförhållanden i landsbygdsområden. Jag håller med föredraganden om att vi måste uppmuntra kvinnors entreprenörsanda och initiativ, framför allt genom att främja kvinnligt ägande och nätverk för kvinnliga företagare och se till att kvinnliga företagare på landsbygden lättare får tillgång till investeringskapital och lån på finansmarknaden, så att de kan stärka sin handlingskraft på marknaden, utveckla sina företag och få en stabil utkomst. Viktigt är också att stödja politiska insatser för att stärka kvinnors roll inom

jordbruket genom att göra det lättare för kvinnor att verka som företagare inom jordbrukssektorn. Det måste bli lättare för kvinnor att få tillgång till mark och krediter så att kvinnor uppmuntras att etablera sig i landsbygdsområden och som aktörer inom jordbrukssektorn.

Roberta Angelilli (PPE), *skriftlig. – (IT)* Det är med stort nöje som jag ger mitt stöd för Elisabeth Jeggles betänkande eftersom det fokuserar på de 42 procent av kvinnorna som bor på landsbygden och som genom sitt innovativa företagande gör en viktig insats för landsbygdens utveckling, stabilisering och modernisering. Genom sitt hårda arbete för att bygga upp företag som ger sysselsättning och gör det möjligt att kombinera familj och arbete visar dessa kvinnor att de kan bidra till att utveckla de traditionella levnads- och produktionsätten på landsbygden.

Målsättningen att garantera likvärdiga levnadsförhållanden i alla regioner och förhindra en ensidig urban utveckling innebär att landsbygden måste förses med den allra modernaste IT-infrastrukturen med tillgång till bredband och att de elektroniska företagsformerna ska utvecklas, t.ex. e-företagandet, så att människor kan bedriva företagsverksamhet oavsett hur långt ut i glesbygden man befinner sig.

För att stödja kvinnligt företagande måste vi dessutom förbättra kvinnors utbildningsmässiga situation och underlätta deras tillgång till krediter. I samband med socialförsäkringspolitiken måste man också beakta levnadsförhållandena för de invandrarkvinnor som anställs som säsongsarbetskraft inom jordbrukssektorn, bl.a. för att kunna garantera dessa kvinnor adekvata villkor när det gäller boende, sjukförsäkringar och hälso- och sjukvård.

Elena Oana Antonescu (PPE), *skriftlig. – (RO)* Respekt för principen om jämställdhet mellan kvinnor och män utgör ett grundläggande krav inom Europa 2020-strategin, ett krav som bör stärkas om man vill öka antalet kvinnor inom olika ekonomiska och sociala verksamheter och främja lika rättigheter för kvinnor och män inom bl.a. jordbrukssektorn. Vi måste lyfta fram den roll som kvinnor spelar inom jordbruket och på landsbygden. Stödåtgärderna måste därför i högre grad än hittills återspegla kvinnornas viktiga roll, behov och situation på landsbygden. Jag uppmanar medlemsstaterna att ge incitament för att främja att landsbygdskvinnor blir verksamma som producenter eller företagande och för att stödja deras engagemang inom den politiska processen, t.ex. som styrelseledamöter inom olika organisationer, med målsättningen att främja jämställdheten mellan kvinnor och män.

Jag röstade för detta betänkande som utgör ett bidrag i kampen mot socialt utanförskap på landsbygden. Huvudsyftet med landsbygdsutvecklingspolitiken är att garantera lika rättigheter för kvinnor och män och likvärdiga levnadsvillkor i alla regioner, för att på så sätt förhindra en ensidig utveckling av tätbebyggda stadsregioner och förhindra en massutvandring från landsbygden.

Liam Aylward (ALDE), *skriftlig. – (GA)* Med tanke på att kvinnorna utgör 42 procent av de verksamma inom jordbrukssektorn har de helt klart en viktig roll i landsbygdsområden och inom jordbruksföretagen. Kvinnorna måste stödjas och få erkännande för sitt bidrag inom jordbruket och för livet på landsbygden, och det är av denna anledning som jag stöder detta viktiga betänkande. Kvinnornas roll måste uppmärksammas efter förtjänst inom EU:s jordbrukspolitik i framtiden. Jag håller med om det som sägs i betänkandet om det fantastiska arbete som görs inom olika kvinnliga nätverk för att gjuta nytt liv i landsbygdsområdena och främja jämställdheten och social integration på landsbygden.

Dessa nätverk måste ges ökat politiskt stöd på lokal, nationell och europeisk nivå. Så utgör t.ex. den irländska föreningen för landsbygdskvinnor *Irish Countrywomen's Association* (ICA) en viktig och inflytelserik landsbygdsorganisation som nyligen firade 100-årsjubileum. Organisationen har ca 11 000 medlemmar och har under lång tid stött landsbygdskvinnor. Denna typ av lokala organisationer måste ges ordentligt stöd, och de måste också beaktas i EU:s jordbrukspolitik i framtiden.

Regina Bastos (PPE), *skriftlig*. – (PT) Kvinnor spelar en allt viktigare roll inom jordbrukssektorn och på landsbygden. Under de senaste åren har det stöd som getts till kvinnor för att driva egna projekt inneburit att betydande framsteg har kunnat göras, något som har lett till en stärkt samhällsutveckling på landsbygden i stort.

Kvinnorna har bidragit till att traditionella ekonomiska modeller och levnadssätt på landsbygden har kunnat vidareutvecklas, samtidigt som de även bidragit till en stabilisering och modernisering av företagandet och därmed även till en hållbar utveckling på landsbygden. Kvinnor på landsbygden förväntar sig även att kunna förverkliga sina egna livsprojekt, vara ekonomiskt oberoende och klara av de utmaningar som familjelivet medför.

Detta betänkande, som jag röstade för, innebär att man förordar att hänsyn tas till den mängd olika yrkeskunskaper, intressen och kompetenser som finns bland kvinnorna, så att arbete inom jordbruket fortsätter att utgöra ett attraktivt alternativ för dem. Huvudsyftet med EU:s landsbygdsolitik bör vara att se till att kvinnor och män kan nå framgång och uppnå goda levnadsförhållanden på landsbygden.

George Becali (NI), *skriftlig*. – (RO) Kvinnornas situation i landsbygdsområden är en högst konkret och aktuell fråga för EU. I vissa medlemsstater, t.ex. Rumänien, med en hög andel landsbygdsområden med extremt låg sysselsättningsgrad, är denna fråga särskilt allvarlig och akut. Vi måste ta itu med detta problem på rätt sätt, t.ex. genom att se till att åtgärderna finansieras via den framtida gemensamma jordbrukspolitiken så att vi kan uppnå resultat när det gäller att skapa attraktiva levnadsförhållanden för kvinnor och män i dessa områden. Jag delar Elisabeth Jeggles uppfattning att ett europeiskt nätverk för kvinnor på landsbygden ska stödjas även via åtgärder inom den gemensamma jordbrukspolitikens andra pelare. Jag håller även med om att en av prioriteringarna i samband med reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken bör vara att se till att kvinnor på landsbygden får tillgång till olika tjänster och stöd, i enlighet med de regionala behov som finns i de enskilda medlemsstaterna.

Sergio Berlato (PPE), *skriftlig*. – (IT) Det betänkande som diskuteras här idag är särskilt viktigt eftersom det fokuserar på de aspekter som man i första hand bör arbeta med för att kvinnor ska kunna ge ett effektivt bidrag till utvecklingen i landsbygdsområden, samtidigt som sysselsättningsmöjligheterna ska stärkas inom ramen för den nya gemensamma jordbrukspolitiken (GJP).

Jag anser att kvinnors roll inom jordbruksföretagandet och på landsbygden utgör en viktig fråga inom politiken för regional utveckling. Och ett av huvudsyftena med EU:s landsbygdsolitik är också att kunna garantera likvärdiga levnadsförhållanden i alla regioner så att även kvinnor och män på landsbygden har möjlighet att bygga upp en tillvaro.

Under den pågående GJP-reformen kommer det att bli mycket viktigt att beakta landsbygdskvinnornas behov och även att ta till vara den potential som finns hos dem. I ett framtidsperspektiv måste man satsa mer på en hållbar användning av

landsbygdsområdena och även på effektivitet när det gäller såväl energianvändning som kvalitet. Det kommer också att behövas ett starkare engagemang från alla som är involverade i jordbrukets reformprocess.

Slavi Binev (NI), *skriftlig*. – (BG) Syftet med den gemensamma jordbrukspolitiken är att främja en kvalitativt högvärdig och hållbar utveckling på landsbygden. Jag röstade för texten, eftersom jag anser att kvinnor fyller en mycket viktig funktion i det moderna samhället. Under de senaste åren har det visat sig att ett stort antal projekt som genomförts i jordbruksområden inte hade varit möjliga utan kvinnligt deltagande. Jag anser också att levnadsvillkoren på landsbygden måste förbättras. Det kan åstadkommas genom bättre tillgång till infrastruktur, anläggningar och tjänster som människor behöver i vardagen. Kvinnor måste få möjlighet att förena familjeliv och arbete, och landsbygden får inte avfolkas. Kvinnor måste få tillgång till stödtjänster samt inrättningar och strukturer inom omsorgen. Deras roll i beslutsprocesserna måste också stärkas.

Mara Bizzotto (EFD), *skriftlig*. – (IT) Med tanke på att risken för social utestängning på landsbygden är större för kvinnor än för män och vad detta innebär, stöder jag helhjärtat resolutionen. Uppmärksamheten riktas mot kvinnornas roll inom jordbruket, och parlamentet kräver att det inom utvecklingsstrategierna för enskilda företag och de regionala utvecklingsstrategierna tas ökad hänsyn till kvinnornas yrkeskompetens både inom och utanför jordbruket. Vidare uppmanas kommissionen att skapa incitament till ökat kvinnligt deltagande i arbetslivet, att avskaffa all form av diskriminering samt att ge bättre möjligheter till utbildning och tillgång till postgraduala kurser och specialiseringskurser.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för betänkandet eftersom jag anser att regional utveckling är en synnerligen relevant fråga i dag när landsbygden avfolkas alltmer till följd av samhällets omvandling, omvandlingen av de sociala strukturerna samt genom förändringen av våra värderingar och den ökande individualiseringen. Jag instämmer till fullo i att en viktig åtgärd som kan förändra tendensen mot urbanisering är att eftersträva lämpliga levnads- och arbetsvillkor på landsbygden. Erfarenheten visar nämligen att livskvaliteten och den ekonomiska livskraften på landsbygden har ett nära samband med kvinnor och deras roll inom jordbruket. Det är därför synnerligen viktigt att de åtgärder som föreslås i betänkandet ger kvinnor på landsbygden lika goda möjligheter som i tätortsområdena, när det gäller att förverkliga sina planer i livet, vara ekonomiskt självständiga och ändamålsenligt bemöta de utmaningar de ställs inför i familjelivet. Åtgärder i betänkandet omfattar fortsatta och förbättrade möjligheter till utbildning och rådgivning till kvinnor just på landsbygden, fortsatt EU-stöd till jordbruk och företagande på landsbygden, utveckling av den viktigaste infrastrukturen och IT-infrastruktur, möjlighet till förtidspensionering samt många andra åtgärder.

Vito Bonsignore (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag vill gratulera min kollega, föredraganden Elisabeth Jeggle, till hennes arbete, som har gett parlamentet möjlighet att offentligt framhålla kvinnors multifunktionella roll på i jordbrukssektorn. Av de runt 27 miljoner som arbetar inom jordbruket är ungefär 42 procent kvinnor, och omkring 29 procent av jordbruksföretagen drivs av en kvinna, men kvinnornas roll behöver ändå i hög grad framhållas.

Jag röstade för dokumentet eftersom jag instämmer i behovet av att värdesätta den unika funktion som kvinnorna fyller inom jordbruket. Vidare anser jag att vi har en skyldighet att fastställa kvinnors specifika behov på landsbygden och se till att framtida strategier tillgodoser dessa behov på lämpligt sätt, till att börja med genom den kommande reformen

av den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP). EU måste ta hänsyn till de yrkes- och familjeambitioner som kvinnor på landsbygden har samt till deras sociala ambitioner. För att möjliggöra detta är det lämpligt att EU-institutionerna ser till att det finns tillgång till nödvändiga stödtjänster och innovativa lösningar, som inte enbart är marknadsinriktade

Slutligen vill jag instämma i föredraganden Elisabeth Jeggles förslag, särskilt när det gäller behovet av att öka andelen kvinnor i politiska, ekonomiska och sociala organ för jordbruket.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar att kommissionen lägger så stor vikt vid kvinnors roll i utvecklingen av landsbygden. Kvinnors multifunktionella roll under de gångna åren, från såväl ekonomisk som social synpunkt, är en verklighet som vi inte får blunda för. Detta gäller framför allt för jordbruket. Här har kvinnorna under de gångna åren bidragit väsentligt, inte minst när det gäller att diversifiera jordbruksföretagen och anpassa dem till marknaden. I linje med målen för den gemensamma jordbrukspolitiken för att främja en mer hållbar användning av landsbygden måste man därför vidta åtgärder för att möta kvinnors behov och ambitioner i dessa områden. I samband med detta måste man ägna särskild uppmärksamhet åt att bevara och utveckla nödvändig stödinфраstruktur, med särskild tonvikt på utbildning.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Parlamentets strävan i dag för att stödja och stärka kvinnornas bidrag till EU:s mycket viktiga jordbrukssektor är välkomna. En stor majoritet parlamentsledamöter stöder betänkandet om kvinnors roll i jordbruket, som är en åtgärd i rätt tid. Det är inte många som har klart för sig att 42 procent av dem som regelbundet arbetar inom jordbrukssektorn är kvinnor. Jag välkomnar betänkandet.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) Jämställdhetsprincipen är ett grundläggande krav i Europa 2020-strategin och bör främjas. Jag anser därför att denna fråga bör byggas in i den kommande gemensamma jordbrukspolitiken, bland annat genom tillämpning av nya instrument som främjar denna princip. Jag anser att den kommande gemensamma jordbrukspolitiken måste vara en rättvis politik, även för kvinnor.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet där man anger att främjandet av jämställdhet är en central målsättning för EU och att det är viktigt att denna princip byggs in i den gemensamma jordbrukspolitiken. Det är mycket viktigt att underlätta kvinnors tillgång till jordbrukskrediter. I betänkandet främjas också hållbar ekonomisk tillväxt och utveckling av landsbygden.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog och Åsa Westlund (S&D), skriftlig. Vi röstade för betänkandet om kvinnors roll i jordbruket eftersom vi anser att det är fundamentalt att bekämpa bristande jämställdhet i samhället. Betänkandet belyser även vikten av att det finns en fungerande infrastruktur och ett grundutbud av vissa tjänster, t.ex. bredband och barnomsorg, även på landsbygden och inte bara i städerna. Vi vill emellertid understryka att vi inte anser att jordbruket bör ha kvar samma andel av budgeten i nästa fleråriga budgetram, utan att jordbrukets totala andel tvärtom bör minska väsentligt.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Om man förespråkar ett seriöst engagemang för jordbrukssektorn – som jag gör – och anser möjligheten att arbeta på landsbygden faktiskt är ett livsvalalternativ för familjer, är det mycket viktigt att se till att alla som väljer detta alternativ får samma förutsättningar som de som lever i städerna, när det gäller hälso- och sjukvård, utbildning och stödinфраstruktur till familjerna.

I utveckling och social sammanhållning ingår bland annat att skapa harmoni mellan landsbygd och tätortsområden, så att inte landsbygden glöms bort eller systematiskt betraktas som mindre attraktiv. I ett sådant paradigmskifte kan naturligtvis kvinnors aktiva roll på landsbygden ingå. Jag har ingen romantisk och idyllisk föreställning om "flykten till landsbygden". Tvärtom vet jag att valet av en sådan livsstil medför kostnader och ofta innebär att man avstår från enkel tillgång till den infrastruktur som behövs i det moderna samhället. Jag ser därför positivt på de frågor som tas upp i betänkandet, eftersom de möjliggör ett åtagande om att främja infrastrukturens kvalitet till stöd för familjer, utbildning, hälso- och sjukvård samt transport även på landsbygden.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Främjandet av jämställdhet mellan kvinnor och män är en central målsättning för EU och medlemsstaterna. Principen bör byggas in i den gemensamma jordbrukspolitiken som ett sätt att främja hållbar ekonomisk tillväxt och landsbygdsutveckling. Bondgårdar, landsbygdsturism, direktförsäljning och sociala tjänster är hörnstenar i en försörjningsinfrastruktur på landsbygden och måste understödjas på ett hållbart sätt via den gemensamma jordbrukspolitiken. Dessa tjänster bör främjas med hjälp av den gemensamma jordbrukspolitiken, så att det skapas nya utvecklingsperspektiv och möjligheter till förvärvsarbete för kvinnor och så att det blir lättare att förena familjeliv och arbete. Man bör vidta åtgärder för att motverka tendensen till en åldrande befolkning på landsbygden. I det syftet måste förutsättningar skapas för att människor ska kunna bosätta sig där, och vikten av en livskraftig och vital landsbygd med en diversifierad befolkningssammansättning bör understrykas. I detta sammanhang vill jag betona betydelsen av tillräckliga utvecklingsmöjligheter och utmaningar för unga kvinnor. Man måste stödja och förnya landsbygden så att den blir ett diversifierat och betydande område där man kan leva och bedriva ekonomisk verksamhet, och för detta ändamål bör framför allt kvinnors expertkunskaper och yrkeskunskaper tillvaratas.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) I resolutionen motsätter man sig antagandet av förslaget till kommissionens förordning om godkännande respektive icke-godkännande av vissa hälsopåståenden om livsmedel som avser barns utveckling och hälsa, eftersom det inte är förenligt med syftet och innehållet i förordningen om näringspåståenden och hälsopåståenden om livsmedel. Dokosahexaensyra (DHA) förekommer i bröstmjolk och bidrar till normal synutveckling hos spädbarn upp till 12 månaders ålder. Forskarna är inte eniga om effekterna av att ge spädbarn DHA-berikad tillskottsning i annan form än bröstmjolk, dvs. att tillsätta DHA antingen i modersmjölksersättning eller i andra livsmedel avsedda för spädbarn, och vi anser därför att man ska anta en förebyggande ståndpunkt grundad på försiktighet.

Vi oroar oss för antagandet av nämnda förslag till förordning eftersom det inte är förenligt med kraven i förordning (EG) nr 1924/2006, där man bland annat fastslår att "ett påstående bör vara vetenskapligt underbyggt genom att hänsyn tas till alla tillgängliga vetenskapliga fakta".

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Inom EU:s och medlemsstaternas samtliga politiska områden bör jämställdhet och kvinnors rättigheter främjas samtidigt som diskriminering på grund av kön bör bekämpas. Man måste därför särskilt uppmärksamma situationen för kvinnor inom jordbruket och på landsbygden. Dessa kvinnor har drabbats hårt av den djupa kris som råder på landsbygden till följd av den nuvarande politiken, bland annat den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP).

Av de 26,7 miljoner människor som arbetar inom jordbruket är ungefär 42 procent kvinnor. De är särskilt drabbade av nedläggningen av hundratusentals små och medelstora jordbruksföretag samt av den förödande utvecklingen för familj jordbruken till följd av de reformer som skett av GJP. Även inom andra verksamhetsområden drabbas de av arbetslöshet, otrygga arbeten, låga löner och fattigdom, och läget har förvärrats på grund av den antisociala politik som förts under förevändning av krisen.

I stället för tomma ord behöver vi därför bryta med den politik som orsakade den nuvarande situationen. Man måste värdesätta kvinnornas roll, deras rättigheter, jämställdhet och offentliga tjänster på landsbygden när det gäller hälso- och sjukvård, utbildning, kultur- och fritidsaktiviteter, social infrastruktur...

(Röstförklaringen kortades ned i enlighet med artikel 170 i arbetsordningen.)

Mathieu Grosch (PPE), *skriftlig*. – (DE) Betänkandet förtjänar vårt helhjärtade stöd, eftersom man riktar uppmärksamheten mot kvinnors särskilda roll i jordbruksföretagen och på landsbygden, samtidigt som man föreslår lösningar på aktuella problem. Dessa lösningar kommer att bidra till att göra arbetslivet och det vardagliga livet mer attraktivt för kvinnor på landsbygden, bland annat genom att främja enkel tillgång till stödtjänster, inrättningar och strukturer för barnomsorg, öppenvård och så vidare, detta till överkomliga priser. Det finns också ett förslag om att tillhandahålla EU-stöd för att höja livskvaliteten på landsbygden.

En annan mycket viktig fråga är bättre tillgång till skolor och högre yrkes- och högskoleutbildning samt bättre sociala villkor för kvinnor på landsbygden. Detta skulle inte bara gynna kvinnor på landsbygden utan också berika dessa områden, i och med att de på ett hållbart sätt utvecklas till integrerade platser att bo och arbeta på.

Juozas Imbrasas (EFD), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för dokumentet eftersom det är mycket viktigt att framhålla kvinnors roll i jordbruksföretagen och på landsbygden, särskilt den multifunktionella dimensionen. I centrum för en europeisk landsbygdspolitik kvarstår strävan att uppnå likvärdiga levnadsvillkor i alla regioner och att undvika en ensidig utveckling av tätbefolkade stadsområden så att kvinnor och män får möjlighet att med utsikt om framgång också stanna kvar på landsbygden. Om vi vill att kvinnor från alla generationer ska stanna kvar på landsbygden eller på nytt förmå dem att etablera sig där, måste man inom stödpolitiken ta mera hänsyn än hittills till deras behov och villkor. I det moderna samhället är detta endast möjligt genom att man tar i anspråk stödtjänster samt inrättningar och strukturer inom omsorgen, vilka måste finnas att tillgå till överkomligt pris och på regional nivå. Därför måste en av de centrala europeiska stödstrategierna gå ut på att vidmakthålla och på ett kvinnovänligt sätt bygga ut en sådan stödstruktur. Här måste man redan i planeringsstadiet, till exempel när man ska anlägga en förskola eller en inrättning för barn- eller äldreomsorg eller ska bygga ut kollektivtrafiken, komma på nya tillvägagångssätt och låta kvinnor inom alla generationer medverka i beslutsfattandet. Skolgång, yrkes- och högskoleutbildning och fortbildning är trots allt avgörande för livskvaliteten och arbetssituationen på landsbygden.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), *skriftlig*. – (FI) Kvinnornas levnadsförhållanden på landsbygden har förändrats och blivit mer mångskiftande under de senaste 50 åren. Antalet traditionella arbeten i dessa områden har minskat. Samtidigt har de ersatts med nya levnadsformer. Det finns tydliga skillnader mellan kvinnornas bakgrund, utbildning och status på arbetsmarknaden. Dessa förändringar måste också i högre grad återspeglas i unionens stödpolitik, så att det blir lättare att förena familjeliv och arbete.

Under de senaste åren har kvinnor använt sin utbildning och sina yrkeskunskaper för att främja utvecklingen av landsbygdens traditionella näringsliv. Innovativa mångsidiga företag inom jordbruket, som inriktas till exempel på tjänster och bondgårdssemestrar, har gett väsentlig stimulans till den ekonomiska strukturen på landsbygden. Det måste även finnas stöd till etablering och utveckling av innovativa jordbruksföretag i framtiden.

Slutligen vill jag understryka att främjandet av jämställdhet är ett av EU:s och medlemsstaternas främsta mål. Jämställdhetsprincipen bör därför byggas in i unionens gemensamma jordbrukspolitik.

Elisabeth Köstinger (PPE), *skriftlig. – (DE)* Genom detta betänkandet verkar parlamentet för att förbättra levnads- och arbetsvillkoren för kvinnor på landsbygden samt för att skapa nya utvecklingsmöjligheter för dem. Förslagen i betänkandet är inriktade på ytterligare utveckling av infrastrukturen på landsbygden för att ge kvinnor nya utvecklingsperspektiv och arbetsmöjligheter. Att förena familjeliv och arbete är en fråga som också gäller dem som arbetar inom jordbruksföretag. I likhet med föredraganden är jag övertygad om att en kampanj för att aktivt stödja landsbygden är det enda sättet att förmå kvinnor att inte flytta in till städerna. Det krävs också behovsanpassad barnomsorg och en infrastruktur som är anpassad till familjer inom jordbrukssektorn, liksom tillgång till internet och annan kommunikationsteknik. För att vi i framtiden ska kunna vidta viktiga åtgärder på landsbygden behövs tillräckliga finansiella medel till jordbruket och landsbygdsutvecklingen. Jag stöder uppmaningen i betänkandet om att framhålla vikten av att inte ytterligare minska jordbruksutgifternas andel av EU:s budget vid förhandlingarna om nästa fleråriga budgetram för EU.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag stöder helhjärtat det betänkande som min kollega Elisabeth Jeggle har utarbetat, eftersom jag anser att det innehåller viktiga principer som måste uppmärksammas och följas i framtiden. Av de 27 miljoner som regelbundet arbetar inom jordbruket i EU är ungefär 42 procent kvinnor. Enligt officiell statistik drivs åtminstone vart femte jordbruksföretag (omkring 29 procent) av en kvinna. Jag uppmanar er att beakta dessa siffror när ni bedömer kvinnors enorma bidrag till utvecklingen i många små samhällen, samtidigt som deras deltagande i beslutsprocesserna ofta är oproportionellt lågt. Detta är ett hinder som måste övervinnas genom politiska insatser på tjänsteområdet, vilka via den nya gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) kommer att underlätta för utveckling av och verksamhet i jordbruksföretag i många områden. Jag tänker särskilt på utbildning, rådgivning och initiativ till grundande av företag, som fortfarande kan utvecklas inom ramen för den andra pelaren av GJP och som skulle innebära en vändpunkt när det gäller att förbättra livssituationen såväl för kvinnor som för män på landsbygden. Jag anser att detta är en relativt strategisk förutsättning, inte minst för att uppnå målen för Europa 2020-strategin, i synnerhet när det gäller initiativ för att stimulera innovation, forskning och utveckling.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE), *skriftlig. – (PL)* I Strasbourg röstade vi i dag om betänkandet om kvinnors roll inom jordbruket och i landsbygdsområden. Jag kommer själv från landsbygden, jag lever på landsbygden och en gång i tiden arbetade jag hårt på mina föräldrars gård. Jag är helt övertygad om att kvinnor på landsbygden inte bara påverkar utvecklingen och moderniseringen av bondgårdar utan ofta också stimulerar hela landsbygden genom sitt hårda arbete och sin beslutsamhet. Deras verksamhet bland hemmafruar på landsbygden, deras ansträngningar för att bevara traditioner och familjeseder samt deras framgångsrika genomförande av nya lösningar inom jordbruksföretagande innebär att de är en grupp som bör stödjas och främjas, och värdet

av denna grupp bör betonas. Jag vill tacka alla kvinnor på landsbygden, både i Polen och i hela EU, för deras hårda arbete och deras bidrag till den regionala utvecklingen, och jag vill framföra att jag röstade för Jeggelbetänkandet. Tack.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag välkomnar att man i betänkandet värdesätter kvinnors viktiga roll i jordbruksproduktionen samt behovet av att stödja dem genom att anpassa vissa politiska åtgärder och villkor. Jag anser emellertid inte att detta bör användas som motivering för att anslå ännu mer pengar till GJP.

Barbara Matera (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för betänkandet, eftersom jag är övertygad om att vi måste framhålla kvinnornas centrala roll på de platser där deras arbete är grundläggande för resultatet eller återhämtningen i det lokala näringslivet på just dessa platser, vilket i sin tur bidrar till våra länders allmänna tillväxt.

Under de gångna årtionena har kvinnors roll inom jordbrukssektorn förändrats väsentligt och kommit att omfatta allt fler olika funktioner. Av den anledningen bör EU-institutionerna vidta åtgärder för att förmå kvinnor att stanna kvar på landsbygden respektive återvända till landsbygden. Stöd till kvinnor och deras planer skulle leda till framsteg i landsbygdsutvecklingen som helhet.

Vi måste erbjuda kvinnor som arbetar inom jordbrukssektorn möjlighet att nå sina egna mål i livet och se till att de blir ekonomiskt oberoende och har möjlighet att ta ansvar för familjen. Arbeten inom jordbruket måste även i fortsättningen vara attraktiva för kvinnor, så att de får användning för sin mångsidiga yrkeskompetens. I dessa tider av finansiell och ekonomisk kris är det viktigt att skapa likvärdiga arbetsvillkor på landsbygden och i städerna, i syfte att återbefolka landsbygden. Det skulle kunna ge en injektion till ekonomisk återhämtning i vissa europeiska regioner.

Véronique Mathieu (PPE), *skriftlig*. – (FR) De radikala förändringarna på landsbygden i EU innebär utmaningar när det gäller befolkning, arbeten, tjänster och miljö. Vi måste betona det stora inflytande som kvinnors närvaro och deltagande har på livskvaliteten och landsbygdens näringsliv. Kvinnorna utgör en stor potential i samband med utvecklingen och uppbyggnaden av landsbygdens näringsliv i EU. EU-medel kan därför bidra till bättre livskvalitet och en bättre arbetssituation på landsbygden genom höjda inkomster samt stimulans till skolundervisning, yrkes- och högskoleutbildning samt fortbildning.

Jordbrukssektorns framtid beror på förmågan till diversifiering. Potentialen i de tjänster som jordbruksföretagen tillhandahåller utöver den egna livsmedelsförsörjningen avgörs av hur kreativa de personer är som sysslar med tjänsterna, och de kvinnor som deltar har redan bidragit väsentligt. Det finns många möjligheter att skapa lokala tjänster, och bästa sättet att se till att projekten blir framgångsrika är att involvera kvinnori dem.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) I syfte att främja jämställdhet måste man i den nya gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) ta hänsyn till att kvinnor får allt större betydelse inom jordbruket och i landsbygdsområden. Endast på detta sätt kan vi lyckas med att främja hållbar ekonomisk tillväxt och utveckling på landsbygden. Vi måste skapa samma godalevnadsvillkor på landsbygden som i tätortsområdena, så att kvinnorna och deras familjer får incitament för att stanna kvar.

Willy Meyer (GUE/NGL), *skriftlig*. – (ES) Jag röstade för betänkandet om kvinnors roll inom jordbruket och i landsbygdsområden, eftersom jag anser att deras roll är mycket viktig inom denna sektor som sysselsätter 14,6 miljoner människor varav 41 procent är kvinnor. Jag är visserligen medveten om att man inom ramen för den gemensamma

jordbrukspolitikens andra pelare ger stöd till projekt i samband med levnadsvillkoren för kvinnor på landsbygden, men jag anser ändå att man måste analysera pågående projekt för att fastställa god praxis och bidra till att förbättra kvinnors situation, som påverkas särskilt av konsekvenserna av det kapitalistiska systemets aktuella strukturella kris på landsbygden. Detta är särskilt relevant med tanke på den höga arbetslösheten bland kvinnor, och dessutom finns det många kvinnor som aldrig kommer in på arbetsmarknaden, vilket innebär att de inte är registrerade som arbetslösa och alltså inte ingår i arbetslöshetsstatistiken. Jag anser också att social trygghet för kvinnliga arbetstagare inom jordbrukssektorn är oumbärligt för landsbygdens utveckling, och jag röstade därför för detta betänkande som utgör ett steg i den riktningen.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (EN) Som tidigare nämnts syftar betänkandet till att framhålla vikten av att bygga in jämställdhetsprincipen i den gemensamma jordbrukspolitikerna, som ett sätt att främja hållbar ekonomisk tillväxt och landsbygdsutveckling. EU måste därför byta inriktning på sina stödstrategier, så att man utvecklar landsbygden på ett kvinnovänligt sätt. Några av de viktigaste punkterna som de olika politiska grupperna kommit överens om är främjande av kvinnors företagande och yrkeskompetens inom jordbruket, bättre tillgång till och särskild utbildning för kvinnor, tillhandahållande av modernast möjliga IT-infrastruktur på landsbygden, bättre erkännande av och ökat stöd till kvinnoätverk, bättre kvalitet på och tillgång till infrastruktur anläggningar och -tjänster, sociala trygghetsförmåner för kvinnor som arbetar inom jordbruket, delat ägande av jordbruksföretag samt särskild uppmärksamhet åt invandrarkvinnor. Vem skulle rösta emot det? Det är verkligen allmängiltigt och populistiskt! Det verkar som om föredraganden ville visa sin goda vilja för kvinnor som arbetar inom jordbruket. Ingenting specifikt nämns om barn och hälso- och sjukvård. Det saknas tillräcklig hälso- och sjukvård! Den otillräckliga hälso- och sjukvården och bristen på förskolor på landsbygden är just det som bekymrar kvinnor från Lettland, Estland och Litauen. Jag röstade ”ja”, men betänkandet brister i bearbetning professionalitet.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Kvinnorna har fortfarande en underordnad roll inom jordbrukssektorn. Enligt betänkandet måste vi på bättre sätt tillgodose kvinnors behov i synnerhet i områden utanför tätorterna. Man bör ge möjligheter till utbildning och fortbildning samt bättre tillgång till barnomsorg. Kvinnliga jordbrukare bidrar alltmer till jordbruksföretagens diversifiering och anpassning, vilket leder till att jordbrukssektorn blir alltmer multifunktionell. För att den livsstil och det arbete som jordbruket innebär ska behålla sin attraktivitet bör kvinnor få möjlighet att påverka besluten i kommittéer och föreningar. Det är också viktigt att ge kvinnor en tryggare ställning inom jordbruket, så att de får incitament att stanna kvar i denna sektor. Jag röstade för betänkandet eftersom vi med alla tillgängliga medel måste stoppa tillbakagången inom jordbruket.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade för Jeggelbetänkandet och välkomnar det eftersom jag är en parlamentsledamot vald i Rumänien, ett land där ett stort antal människor försörjer sig på jordbruksverksamhet. Enligt min mening borde man emellertid ha framhållit frågan om levnadsvillkoren på landsbygden tydligare i betänkandet. Det behövs omfattande resurser i Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling för att vi ska kunna minska skillnaderna mellan landsbygd och tätortsområden. Att investera i och modernisera den grundläggande fysiska infrastrukturen måste även i fortsättningen vara ett av fondens viktigaste syften. Vidare hade det varit bra med ytterligare detaljer om den åldrande befolkningen på landsbygden samt om vikten av programmen för förtidspensionering för jordbrukare och etablering av unga jordbrukare.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Kvinnor är på många sätt jordbrukets ryggrad. Kvinnornas roll blir allt viktigare ju mer vi försöker skapa de rätta förhållandena för en hållbar och miljömässigt ansvarsfull jordbruksindustri som bygger på småföretagande. Det är därför viktigt att samhället i högre grad värdesätter och respekterar kvinnors arbete inom jordbrukssektorn. Man måste dessutom i framtiden vidta fler åtgärder för att tillgodose kvinnors specifika behov inom jordbrukssektorn i syfte att göra industrin attraktiv för yngre generationer. Jag röstade därför för betänkandet.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *skriftlig*. – (PL) Parlamentets förslag till resolution om kvinnors roll inom jordbruket och i landsbygdsområden antogs i dag. Under de senaste årtiondena har det visat sig att ökat kvinnligt deltagande samt kvinnors kunskap, erfarenhet och yrkeskunskap utgör nyckelfaktorer för utvecklingen i näringslivets alla branscher. Det är ett av flera skäl till att jag anser att ett grundläggande mål i den gemensamma jordbrukspolitikerna bör vara att göra landsbygden attraktivare, vilket bör omfatta att ägna särskild uppmärksamhet åt kvinnors behov och betydelse. Vi måste göra allt vi kan för att hjälpa kvinnor att nå sina mål och förena karriär med familjeliv. För att lyckas med detta måste vi se till att befolkningen på landsbygden har tillgång till tjänster i ordets breda bemärkelse och till infrastruktur samt till utbildning och möjligheter till personlig utveckling. Det är mycket viktigt att vidta åtgärder för att stödja entreprenörskap bland kvinnor och bekämpa alla former av könsdiskriminering. Vi måste också se till att det finns politiskt och finansiellt stöd, till exempel genom göra det enklare att få tillgång till investeringar och lån. Jag är övertygad om att vi med hjälp av alla dessa åtgärder på bästa sätt tar till vara kvinnors potential när det gäller att utveckla jordbruket, små samhällen och hela regioner.

Rolandas Paksas (EFD), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för resolutionen, som syftar till att stärka kvinnors roll inom jordbrukssektorn och förbättra deras situation i landsbygdsområden genom ökad social trygghet samt främjande av sysselsättning och entreprenörskap. Vi måste främst göra allt vi kan för att se till att ett effektivt socialt trygghetssystem inrättas, vilket skulle ge möjlighet till förtidspension och föräldrapenning. För att skapa en gynnsam miljö för entreprenörskap måste den senaste IT-infrastrukturen nå alla landsbygdsområden. Tillräcklig tillgång till bredband är en av de viktigaste tillväxtfaktorerna i små och medelstora företags verksamhet på landsbygden. Vidare måste vi göra allt vi kan för att se till att landsbygden inte avfolkas samt göra det möjligt att förena familjeliv och arbete. Vi måste därför se till att människor som lever på landsbygden erbjuds högkvalitativ hälso- och sjukvård, utbildning och barnomsorg samt andra tjänster som tillgodoser de vardagliga behoven och som skulle skapa bättre levnadsvillkor och motverka social utestängning.

Medlemsstater som använder medel från strukturfonderna måste upprätta och genomföra initiativ för att främja kvinnors deltagande på arbetsmarknaden, minska sociala klyftor och åtgärda problem i samband med transportinfrastrukturen. Man måste också ägna större uppmärksamhet åt lantbrukarorganisationer och inrätta ett europeiskt nätverk för kvinnor på landsbygden, så att utvecklingsprogrammen på landsbygden genomförs fullt ut.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) I den nya gemensamma jordbrukspolitikerna (GJP) beaktas även sociala frågor som exempelvis kvinnors roll på landsbygden. Det gemensamma målet är att undvika en situation där utveckling endast sker i tätbefolkade områden, och därmed motverka att medborgare som lever på landsbygden diskrimineras på grund av kön eller geografiskt ursprung. Eftersom jag stöder dessa principer röstade jag för

betänkandet, i vilket man understryker kvinnors viktiga roll i jordbruksföretagen och på landsbygden samt uppmärksammar hur viktig denna roll är för den territoriella utvecklingspolitiken. I betänkandet framhävs områden där det behövs ytterligare insatser för att bättre integrera kvinnor och på bästa sätt ta vara på deras yrkespotential, så att de får bättre framtidsutsikter samtidigt som miljö- och energieffektiviteten förbättras på landsbygden.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för betänkandet eftersom jag instämmer i de flesta förslag som läggs fram, särskilt främjandet av en multifunktionell landsbygd med områden där människor ska bo och driva företag och där samhällen ska finnas kvar och bli dynamiska. Det är viktigt att inse att landsbygdsområdena är särskilt drabbade av en åldrande befolkning, låg befolkningstäthet och, i vissa områden, avfolkning. Den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP) måste därför anpassas för att möta dessa utmaningar. Historiskt sett har kvinnor som arbetar inom jordbruket systematiskt undervärderats, och ofta har de inte blivit avlönade eller blivit sämre avlönade än män som utfört ett likvärdigt arbete. Det är därför viktigt att ta upp detta som en del av frågan och att framför allt se till att lika arbetsvillkor införs för likvärdigt arbete. Generellt sett anser jag att det viktigaste för att frågan så småningom ska bli irrelevant är att upprätta jämställdhet mellan kvinnor och män inom jordbruket.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig*. – (IT) Kvinnor är jordbrukets och landsbygdens ryggrad. Det är därför viktigt att vi inriktar oss på deras roll i jordbruksföretag och på landsbygden. För detta ändamål måste vi ta hänsyn till deras behov och utnyttja deras potential, eftersom frågor om livskvalitet och ekonomisk livskraft framför allt på landsbygden är förenade med att kvinnor finns på plats och engagerar sig på många olika sätt. Man måste därför inom ramen för EU:s stödpolitik ta större hänsyn än någonsin till deras behov och villkor, för att förmå kvinnor från alla generationer att stanna kvar på landsbygden respektive flytta tillbaka dit. I ljuset av detta kan EU-stöd bidra till bättre livskvalitet på landsbygden såväl för kvinnor som driver företag eller tillhandahåller tjänster som för konsumenter av varor och tjänster. Kvinnor fyller en mycket viktig funktion för den hållbara utvecklingen på landsbygden, och jag röstade ja i syfte att garantera konkret stöd till kvinnorna i denna sektor.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig*. – (EN) Kvinnor är mycket viktiga för jordbrukssektorn och landsbygden, och de kommer alltmer att stå i förgrunden. Det är därför viktigt att den funktion som kvinnor fyller i jordbruksföretagen och på landsbygden framställs med särskild hänsyn tagen till dess multifunktionella dimension. Om vi vill att kvinnor från alla generationer ska stanna kvar på landsbygden eller förmå dem att flytta dit, måste vi inom stödpolitiken ta större hänsyn än hittills till deras behov och villkor. Även på landsbygden vill kvinnor förverkliga sina planer i livet, vara ekonomiskt självständiga och ändamålsenligt bemöta de utmaningar de ställs inför i familjelivet.

Kommissionen bör öka budgetanslagen till Europeiska socialfonden (ESF) för att tillhandahålla lämpliga resurser till åtgärder för bättre undervisning och utbildning enligt strategin för social inkludering och Europa 2020-strategins flaggskeppsinitiativ om bekämpning av fattigdom och social utestängning till fördel för missgynnade och utsatta personer, särskilt kvinnor, inbegripet personer med otrygga anställningsformer. Medlemsstaterna måste särskilt bidra till en klart bättre social situation för kvinnorna i det europeiska jordbruket.

Frédérique Ries (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Tänk om kvinnliga jordbrukare var den gemensamma jordbrukspolitikens framtid? Tanken är något kontroversiell, men mycket berättigad om man ser till kvinnors betydelse på landsbygden och inom jordbruket. Av dem som arbetar inom jordbruket i EU är 43 procent kvinnor enligt statistiken, och 20 procent av jordbruksföretagen drivs av en kvinna. Makor till vanliga jordbrukare är då inte medräknade, och ofta tas ingen hänsyn till det arbete som utförs av dessa kvinnors.

När jordbruken specialiseras alltmer är kvinnors kreativa förmåga en given fördel, som tillsammans med deras större intresse för en hållbar och kvalitativ miljö bör värdesättas och stödjas på europeisk nivå. Det valet gjorde parlamentet i dag, och genom att anta Elisabeth Jeggles betänkande framhävs den viktiga funktion som kvinnor kommer att fylla för att stärka landsbygdsområden i framtiden. Det som föredraganden skrev i sin motivering är alldeles riktigt: "Erfarenheten visar nämligen att livskvaliteten och den ekonomiska livskraften framför allt på landsbygden är förenade med att kvinnor finns på plats och engagerar sig på många olika sätt." Här har vi ett exempel på enkelt och modernt nytänkande när det gäller yrket som jordbrukare.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Kvinnor är jordbrukets och landsbygdens ryggrad. De kommer alltmer att stå i förgrunden. Det är därför viktigt att den funktion som kvinnor fyller i jordbruksföretagen och på landsbygden framställs med särskild hänsyn till dess multifunktionella dimension. En möjlighet i detta sammanhang är konkret stöd till kvinnor på landsbygden. Man måste ta större hänsyn till deras mångsidiga yrkeskompetens, intressen och prestationer för att jordbruket ska förbli en attraktiv arbetsplats för kvinnorna. En förutsättning för detta är att kvinnorna oinskränkt får ta del i de resurser som jordbruket har i egenskap av livsform och näringsgren. Kvinnliga jordbrukare måste få ta del av rättigheter och skyldigheter på ett sätt som motsvarar deras medansvar som företagare. Som ett led i detta ingår att de ska vara företrädare i olika organ för jordbruket och få ta del av företagets inkomster.

Dessutom är adekvat social trygghet för alla kvinnor som är verksamma inom jordbruket en ofrånkomlig förutsättning för ett modernt och hållbart jordbruk. Man måste ta hänsyn till de erfarenheter som gjorts i EU-medlemsstaterna med system för social trygghet inom jordbruket, och dessa erfarenheter bör på medellång sikt bidra till en klart bättre social situation för kvinnorna i det europeiska jordbruket.

Licia Ronzulli (PPE), *skriftlig*. – (IT) Hållbar utveckling på landsbygden har alltid varit en prioriterad fråga i EU, för att vi ska kunna garantera bästa möjliga levnadsvillkor för de män och kvinnor som väljer att arbeta i denna sektor.

För närvarande arbetar 26,7 miljoner människor inom jordbrukssektorn i EU. Av dessa är 42 procent kvinnor, och åtminstone vart femte jordbruksföretag drivs av en kvinna. Ur dessa siffror framtonar en bild av kvinnors verklighet på landsbygden, och denna verklighet skiljer sig helt och hållet från föregående årtionden, där kvinnor var förändringarnas förkämpar och hade vitt skiftande social och ekonomisk bakgrund i alla medlemsstater.

Jag stöder texten i betänkandet eftersom den är inriktad på behovet av att planera strategier för EU-stöd till landsbygden - strategier som är särskilt utformade för att förbättra kvinnors sociala situation och arbetsvillkor på medellång sikt.

Oreste Rossi (EFD), *skriftlig*. – (IT) Vi har inget alternativ, utan vi måste rösta för betänkandet om kvinnors roll inom jordbruket och i landsbygdsområden, därför att vi

fortfarande tror på yrkesjordbrukaren som lever på den inkomst som hans eget jordbruksföretag ger.

Eftersom kvinnor ofta ägnar sig åt moderskapet och den sedvanliga omsorgen om andra familjemedlemmar, blir de utan tvekan missgynnade i jordbrukssammanhang. Jordbrukets rutiner har inga fasta tider, utan måste anpassas till årstidernas krav, växtperioder och eventuell boskap. Under vissa perioder kan arbetsdagen vara upp till tolv eller tretton timmar lång, sju dagar i veckan, med andra perioder är lugnare. En kvinnlig jordbrukare kan under till exempel en graviditet naturligtvis inte avstå från jordbruksarbetet om vid behov, eftersom hon då skulle förlora en hel årsinkomst.

Kvinnliga jordbrukares behov skiljer sig därför från andra kvinnliga arbetstagares behov och därför är det mycket viktigt att de garanteras lämpligt och specifikt stöd. Man måste då beakta att jordbruksföretag nästan alltid är belägna långtifrån allmänna tjänster, såsom transporter, hjälptjänster och socialt stöd.

Nikolaos Salavrakos (EFD), skriftlig. – (EL) Jag röstade för förslaget till resolution, eftersom jag anser att kvinnor fyller en enorm funktion och bidrar oerhört mycket till landsbygdens och jordbrukets utveckling. Stöd till kvinnor och deras affärsplaner inom landsbygdsområdet kommer att bidra till stora framsteg för hela landsbygden. Vi befinner oss mitt i en ekonomisk kris med galopperande arbetslöshet och måste skapa incitament för att förmå kvinnor i alla åldrar att stanna kvar på landsbygden, stödja kvinnligt entreprenörskap och investera i deras utbildning, i syfte att åstadkomma utveckling och innovation inom jordbrukssektorn.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (RO) Jag vill först tacka Elisabeth Jeggle för det utmärkta betänkandet, i vilket hon framhåller kvinnors mycket viktiga roll inom jordbruket. Jag är medveten om att många av oss skulle vilja att kvinnor i alla åldrar stannar på landsbygden, eller att vi tror att vi måste uppmuntra dem att flytta dit för att se till att landsbygden och jordbruket i EU har en framtid. För att främja detta måste vi emellertid förbättra kvinnors tillgång till utbildning inom jordbrukssektorn och ge dem bättre tillgång till direkta betalningar. Dessutom måste vi se till att de får tillgång till rimliga pensioner och socialförsäkring.

I exempelvis Rumänien är vissa kvinnor som lever på landsbygden inte berättigade till jordbrukspensioner, vilket gör det mycket svårt för dem att starta ett jordbruksföretag. Det är därför ytterst viktigt att vi ägnar större uppmärksamhet åt kvinnor som arbetar i familj jordbruk eller i självhushållande jordbruk och att vi ser till att de får både en rimlig utkomst och adekvata pensioner.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) Jag stöder betänkandet om kvinnors roll inom jordbruket och i landsbygdsområden. Jag ställer mig särskilt positiv till lösningar som syftar till att öka sysselsättningsnivån bland kvinnor på landsbygden. I Polen finns fler arbetslösa kvinnor än män, särskilt på landsbygden. En stor andel av de arbetslösa på landsbygden är kvinnor under 34 år. De flesta är utbildade kvinnor som inte kan hitta ett arbete som motsvarar deras kvalifikationer. Det är en synnerligen farlig utveckling, eftersom det rör sig om ungdomar som bör få större möjligheter att få fotfäste på arbetsmarknaden. På längre sikt leder det till en feminisering av arbetslösheten på landsbygden och därmed till högre fattigdomsnivåer bland unga kvinnor. Många av dem bestämmer sig för att flytta till städerna för att söka arbete, vilket i sin tur leder till en alltmer åldrande befolkning på landsbygden, en lägre naturlig tillväxttakt och en allmän försämring av levnadsvillkoren för dem som bor på landsbygden.

I den nya förordningen om Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) stöder jag förslaget till särskilda åtgärder till förmån för kvinnor under den kommande programperioden 2014–2020. Det skulle påverka kvinnornas sysselsättning på landsbygden positivt. Jag är också positiv till att kvinnor som lever på landsbygden får lämpliga förmåner inom ramen för de sociala trygghetssystemen. Man måste då ta hänsyn till kvinnornas lägre inkomster och hur det påverkar deras pensionsrättigheter.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *skriftlig*. – (PL) På grund av den sociala och demografiska utvecklingen, ändrade värdesystem och större valmöjlighet förändras landsbygdens struktur. Kvinnors roll på landsbygden förändras också. Det som nu behövs för att förmå kvinnor att stanna kvar på landsbygden eller uppmuntra dem att välja en lantlig livsstil är att vi tar större hänsyn till deras behov och ser till att behoven återspeglas i vår stödpolitik. Vi måste synliggöra kvinnorna på landsbygden, särskilt inom ekonomiska och finansiella områden, och vi måste tillhandahålla instrument för att uppnå målen.

Med tanke på att det fortfarande är kvinnorna som tar hand om småbarn, sjuka och äldre – och att de avstår från förvärvsarbete för att göra det – bör vi göra det möjligt för dem att förena familjeliv och arbete. Det kan ske med hjälp av infrastrukturutveckling, till exempel genom att bygga ut barnomsorgen samt utveckla olika utbildningsalternativ och kulturella alternativ. Nyckeln till framgång ligger i att låta kvinnor i alla generationer medverka i beslutsprocesserna.

Det är också mycket viktigt att förbättra tillgången till hälso- och sjukvård samt till screeningprogram för kvinnliga former av cancer. Vidare är det fortfarande meningsfullt att stödja och utveckla landsbygdsturismen, som är en lågriskverksamhet som skapar sysselsättning och gör det möjligt att förena familjeliv och arbete, samt att främja elektroniska former av företagande, såsom e-handel, vilka möjliggör ekonomisk verksamhet oavsett avståndet till större tätorter.

Brian Simpson (S&D), *skriftlig*. – (EN) Labourpartiet i Europaparlamentet (EPLP) stöder syftet i Elisabeth Jeggles betänkande om kvinnors roll inom jordbruket och i landsbygdsområden, om att belysa de sektorsspecifika problem som kvinnor med arbete inom jordbruket står inför och många av förslagen till åtgärder för att stärka deras ställning. I betänkandet tar man itu med de specifika behov som finns hos kvinnor som arbetar inom jordbruket genom ett antal förslag till rekommendationer som tar hänsyn till både kvinnors levnadsvillkor och deras roll i och bidrag till landsbygdens utveckling. EPLP instämmer emellertid inte i uppmaningen i punkt 4 om att inte ytterligare minska jordbruksutgifternas andel av den sammanlagda budgeten. Vi vill se en tydlig omprioritering inom den fleråriga budgetramen, så att man fullt ut finansierar prioriteringarna i Europa 2020-strategin, som i högsta grad leder till ökad sysselsättning och tillväxt.

Catherine Stihler (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag stödde betänkandet, där man framhåller vikten av jämställdhet för att främja en hållbar ekonomisk tillväxt och landsbygdsutveckling. Jag anser att det är viktigt att uppmuntra att kvinnor ska vara företrädare i alla politiska, sociala och ekonomiska organ inom jordbrukssektorn, så att kvinnor kan delta på samma villkor.

Marc Tarabella (S&D), *skriftlig*. – (FR) Jag är glad att parlamentet antog Elisabeth Jeggles betänkande, som jag själv medverkade till. Den gemensamma jordbrukspolitikerna har faktiskt ett socialt värde i det att man värdesätter kvinnors grundläggande betydelse för att bevara utvecklingsperspektiven på landsbygden och välståndet i landsbygdsområdena

(med tanke på att ungefär 41 procent av de 14,6 miljoner som ägnar sig åt jordbruk i EU är kvinnor).

Syftet är att särskilt främja kvinnornas företagande och jordbrukskunskaper, ge landsbygdsområdena tillgång till modern infrastruktur som gör det möjligt för kvinnor att förena familjeliv och arbete (exempelvis genom utökad barnomsorg), sträva efter att kvinnor ska vara företrädare i olika politiska, ekonomiska och sociala organ inom jordbrukssektorn (med absolut jämställdhet som mål) samt införa adekvat social trygghet för alla kvinnor som är verksamma inom jordbruket och delat företagsägande inom jordbruket. Om sann jämställdhet bygger på rättvisa, är det helt avgörande att värdesättakvinnors roll inom jordbruket.

Thomas Ulmer (PPE), *skriftlig*. – (DE) Jag röstade för betänkandet. I jordbruksområdena behövs fortfarande en aktiv stödpolitik, som syftar till att ge kvinnor bättre framtidsutsikter och bättre arbetstillfällen. Kvalificerade kvinnliga jordbrukare behöver en bred utbildning och måste kunna agera och tänka som företagare. För detta krävs att landsbygden har en optimal infrastruktur för utbildning, fortbildning, skolor och barnomsorg samt obegränsad tillgång till modern informationsteknik. Dessutom måste nätverken för kvinnor utökas, och kvinnliga företagare måste få bättre kredit- och investeringsmöjligheter.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för betänkandet, som innehåller uppmaningar om attförbättra situationen för kvinnor som arbetar inom jordbruket, värdesätta deras arbete samt kontinuerligt tillhandahålla jordbruksstöd.

I betänkandet betonas att det är mycket viktigt att se till att makor till jordbrukare med inkomster samt naturligtvis tillfälliga och migrerande arbetstagare får social trygghet. Om vi vill uppnå verklig jämställdhet inom dessa områden där kvinnor är särskilt utsatta, bör detta vara en självklar åtgärd, inte bara när det gäller jordbruksarbete utan också för egenföretagare i allmänhet.

Ja, att främja jämställdhet måste därför också ingå i den gemensamma jordbrukspolitiken, och unionen måste anpassa sina åtgärder till de fastställda målen. Jag har emellertid inga illusioner när det gäller den allmänna överensstämmelsen mellan unionens övergripande mål och användningen av EU-medel, särskilt när det gäller mänskliga rättigheter, ett område som även omfattar kvinnors rättigheter.

Angelika Werthmann (NI), *skriftlig*. – (DE) Jag röstade för Elisabeth Jeggles betänkande. I betänkandet betonas kvinnors oerhörda insatser under de gångna åren för en hållbar utveckling av landsbygdsområden samt för jordbrukets diversifiering och anpassning till förändringarna på marknaden. Om kvinnor ska erbjudas verkliga framtidsutsikter inom jordbrukssektorn måste den gemensamma jordbrukspolitiken emellertid innehålla fler kvinnoinriktade aspekter, bland annat tillhandahållande av särskild utbildning och rådgivning samt infrastrukturstöd (vilket även anges i betänkandet).

Artur Zasada (PPE), *skriftlig*. – (PL) Jag vill gratulera Elisabeth Jeggle till ett dokument som i hög grad bidrar till debatten om den gemensamma jordbrukspolitiken form. En nyckelfaktor som ökar den ekonomiska potentialen i landsbygdsområden är kvinnligt deltagande – såväl i politiska organ och lantbrukarorganisationer som genom eget företagande. En central fråga när det gäller att skapa nya arbetstillfällen är att bland kvinnor främja elektroniska former av företagande, e-företag, som gör det möjligt att bedriva ekonomisk verksamhet även i svårtillgängliga områden. Vi måste också på bättre sätt använda de möjligheter som syftar till att utveckla samhällslivet i landsbygdsområden

genom att utarbeta och genomföra program som stöder utbildningssystem för kvinnoorganisationer.

Stöd till lämplig infrastruktur för barnomsorg i landsbygdsområden är ytterligare något som har mycket stor betydelse för jämställdheten. Om barnomsorgen fungerar som den ska blir det lättare för kvinnor att snabbare återgå till arbetet, och deras konkurrenskraft på arbetsmarknaden ökar. Jag vill än en gång tacka Elisabeth Jeggle för att hon tog hänsyn till mina förslag i arbetet med betänkandet. Dokumentet innehåller önskemål som framfördes av kvinnor under de offentliga samråd som jag anordnade i regionen Ziemia Lubuska.

Betänkande: Marinescu (A7-0054/2011)

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *skriftlig. – (LT)* Jag röstade för resolutionen om EU-finansieringens effektivitet och ändamålsenlighet vid avveckling av kärnkraftverk i de nya medlemsstaterna. Det är ett mycket viktigt dokument för Litauen, Bulgarien och Slovakien eftersom länderna håller på att avveckla kärnkraftverk. Det finns en oro över att viktiga projekt för förvaltning av infrastruktur som avser avfall har varit mycket försenade i Litauen och att detta hindrar landet från att utnyttja EU-medlen effektivt och i tid. Parlamentet noterar att det ännu krävs betydande finansiering för avvecklingen och att de nationella medlen inte räcker till för detta. Parlamentet konstaterar att de ackumulerade medlen i den statliga fonden för avveckling av kärnkraftverket Ignalina än så länge bara uppgår till drygt 100 miljoner euro (medan de tekniska kostnaderna för avvecklingen i sig uppgår till mellan 987 och 1 300 miljoner euro). Parlamentet efterlyser lämpliga åtgärder i detta avseende från medlemsstaternas sida. Att avveckla kärnkraftverk är en mycket komplicerad process. Länderna har inte tillräcklig erfarenhet för att kunna förutse allt arbete som det innebär och utföra det effektivt. Parlamentet antar resolutionen vid rätt tidpunkt och uppmanar på så sätt Litauen, Bulgarien, Slovakien och alla andra EU-medlemsstater att genomföra avvecklingen så effektivt som möjligt. Det är ett mycket viktigt arbete och parlamentet kommer även i fortsättningen att följa det på nära håll.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig. – (LT)* Jag röstade för detta mycket viktiga dokument. I samband med förhandlingarna om anslutning till EU gjorde Litauen, Slovakien och Bulgarien omfattande politiska och ekonomiska åtaganden om att avveckla kärnkraftverk, och EU åtog sig att avsätta det finansiella stöd som krävdes för avvecklingen, konstruktionen av lagringsplatser för kärnavfall, lagring av avfallet och utveckling av energiprojekt. Jag anser att EU:s solidaritetstanke effektivt bidrar till att lindra de ekonomiska konsekvenserna av den förtida nedläggningen av kärnkraftverken inom energisektorn, men många viktiga frågor kvarstår. Frågan om tilldelning av kontrakt är inte helt löst, eftersom man nu vet att befintliga medel inte kommer att räcka till om avvecklingen ska ske i tid och på ett effektivt sätt. Bristen på finansiella resurser riskerar att försena avvecklingen av kärnkraftverk och hota miljön och folkhälsan. De detaljerade planerna för avveckling är ännu inte klara, och därför finns det inte tillräcklig information om tidtabellerna eller kostnaderna för enskilda projekt, och inte heller om deras finansieringskällor. Jag instämmer i att kommissionen måste ha en mer samordnande roll i förhållande till dessa tre medlemsstater för att komma överens om framläggandet av detaljerade planer, slutförandet av avvecklingen enligt tidtabellen och finansieringens omfattning. Kommissionen måste också studera hur man skulle kunna ändra EU:s metoder för att finansiera avvecklingsaktiviteter med tanke på strategierna i medlemsstaterna och dessas nationella administrativa strukturer, och förenkla bestämmelserna om

medelsförvaltningen på ett sådant sätt att det inte påverkar säkerheten och försörjningstryggheten under avvecklingsprocessen.

Elena Băsescu (PPE), *skriftlig. – (RO)* Jag röstade för Marian-Jean Marinescus betänkande, eftersom jag anser att bristen på finansiering för avveckling kommer att försena det finansiella stödet till de berörda medlemsstaterna Litauen, Slovakien och Bulgarien. Om processen försenas hotas miljön och folkhälsan. I kommissionens och revisionsrättens kommande revisioner måste följande aspekter förtydligas: EU:s anslag och användning av medel för säker avveckling, säker lagring av kärnavfall och samordning mellan de tre befintliga programmen. I det avseendet måste vunna erfarenheter användas effektivt, och den modell som grundas på tidigare förberedda och finansierade projekt måste användas för att man ska kunna minska kostnaderna.

George Becali (NI), *skriftlig. – (RO)* Jag röstade för vår kollegas betänkande om tillhandahållande av det finansiella stöd som Litauen, Slovakien och Bulgarien ansökt om för att avveckla kärnkraftverk. Det är alldeles uppenbart att brist på tillräckliga resurser kan få mycket allvarliga konsekvenser för miljön och folkhälsan. De resurser som anslagits måste absolut förvaltas på ett korrekt och transparent sätt. Det är mycket oroväckande att det inte finns någon EU-grupp med samordnare och experter för samtliga tre projekt, som kan övervaka utarbetandet av en plan och en tydlig tidtabell, se till att de medel som redan anslagits används korrekt samt avgöra som krävs för att slutföra avvecklingen under säkra former.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *skriftlig. – (FR)* Nyckelordet i detta betänkande är "ansvar". Inom kärnkraftindustrin måste man inse att det inte längre går undandra sig ansvaret för att avveckla kärnkraftverk, vilket man så ofta gjort tidigare. Att avveckla kärnkraftverk vars allmänna säkerhetsstandard var otillräcklig var just vad man lovade att göra under anslutningsförfarandena. Tyvärr användes inte de anslagna medlen på rätt sätt. Därför är det dags att dra de nödvändiga slutsatserna av detta. Denna iakttagelse må gälla kärnkraftverken i de nya medlemsstaterna, men den är också relevant för samtliga medlemsländer som har valt att tillämpa denna teknik.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE), *skriftlig. – (ES)* Katastrofen i Japan har fått oss alla att tänka på kärnsäkerheten. Stödet för att stänga kärnkraftverk med föråldrad teknik i Litauen, Slovakien och Bulgarien bidrar till att i största möjliga utsträckning minska konsekvenserna av de exceptionella utgifter som en nedläggning 2013 medför. Stödet kanaliseras till miljöförbättring och modernisering av nya elsystem och förbättrad försörjningstrygghet. Jag röstade för detta initiativ eftersom man i framtiden bör göra samma sak med andra europeiska kärnkraftverk med föråldrad teknik.

Mara Bizzotto (EFD), *skriftlig. – (IT)* I och med det här betänkandet sätter parlamentet med rätta press på kommissionen för att se till att man fortsätter att noga övervaka och kontrollera hur Slovakien, Bulgarien och Litauen har använt och kommer att använda de stora belopp de har tilldelats genom programmet för att montera ned sina kärnkraftverk från Sovjettiden och göra dem säkra. I och med katastrofen i Japan för ett par veckor sedan står det klart, även för dem som inte redan hade insett det, att kärnkraften inte är att leka med. All verksamhet som har att göra med atomer kräver ytterst rigorös tillämpning av säkerhetskriterierna, och därför måste kommissionen ta ansvar för att övervaka de framsteg som görs inom avvecklingsprogrammen för de gamla kraftverken i de tre före detta kommunistländerna.

Vito Bonsignore (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för Marian-Jean Marinescus betänkande som riktar uppmärksamheten mot ett problem som är högaktuellt just nu. Det som hände i Japan ger nu upphov till frågor kring säkerheten i befintliga och fungerande kärnkraftverk i Europa.

Det åtagande som Litauen, Bulgarien och Slovakien gjorde under anslutningsförhandlingarna inför EU-medlemskapet om att avveckla de gamla kärnreaktorer som visade sig vara omöjliga att anpassa till minimisäkerhetsstandarderna måste vara varaktigt och sammanhängande. EU har respekterat detta åtagande och sedan en tid tillbaka därför upprättat och tillhandahållit stödpaket och finansiering. Jag hoppas att avvecklingen sker skyndsamt och på ett sätt som garanterar maximal säkerhet för medborgarna och miljön. Jag hoppas också att de lyckas ta igen den tid som gått förlorad på grund av alla förseningar och att de kan slutföra arbetet inom den överenskomna tidsramen.

Avslutningsvis vill jag betona att det, utöver de specifika fallen, krävs att man övervakar vilka kontroller som sker vid övriga reaktorer i Europa och ser till att institutionerna tar ansvar för såväl befintliga kärnkraftverk som nya, om fler måste byggas i framtiden.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), *skriftlig*. – (RO) Att uppfylla kärnsäkerhetsstandarder och skydda befolkningen mot kärnkraftsrelaterade risker är särskilt viktiga aspekter som rättfärdigar den finansiering som EU har beviljat de tre medlemsstaterna för att de ska avveckla sina kärnkraftverk, eftersom de inte längre har kunnat moderniseras så att de uppfyller de högsta säkerhetsstandarderna. Men jag stöder helhjärtat den åsikt som uttrycks i resolutionen, eftersom jag anser att vi måste övervaka hur dessa medel används för att garantera att de utgör ett verkningsfullt bidrag till att göra avvecklingsprocessen säker. Tyvärr har strategierna inte varit tillräckligt tydliga, vilket har lett till att man inte har satt några tak för EU:s finansiering av avvecklingsverksamheten. I framtiden bör man undvika ett sådant tillvägagångssätt och i stället utarbeta en omfattande plan som täcker alla stödberättigade åtgärder. Det är viktigt att visa öppenhet när det gäller hur pengarna används för att garantera att finansieringen är ändamålsenlig och därmed se till att de europeiska skattebetalarnas pengar används på ett ansvarsfullt sätt.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Det är absolut nödvändigt att avveckla kärnreaktorerna i Slovakien, Bulgarien och Litauen eftersom man inte kan få dem att uppfylla gällande minimisäkerhetsstandarder till ekonomiskt acceptabla kostnader. Detta kan inte ske utan ekonomiskt stöd från EU för att hantera följderna av att reaktorerna stängs och avvecklas. Stödet ska naturligtvis täcka miljörelaterade uppgraderingsåtgärder i linje med EU:s regelverk samt åtgärder för att modernisera konventionell produktionskapacitet som ersättning för den tidigare produktionskapaciteten och så vidare. EU tillhandahåller det ekonomiska stödets i form av bidrag till tre internationella fonder för avvecklingsstöd som förvaltas av Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), *skriftlig*. – (RO) I EU oroar man sig över eventuella säkerhetsrisker i samband med avvecklingen av gamla kärnkraftverk i de nya medlemsstaterna och risken för att det radioaktiva avfall som de ger upphov till hanteras felaktigt. Avvecklingsverksamhet är i allmänhet mycket dyr och krävande, och därför är det viktigt att de medel som EU anslår förvaltas korrekt och så transparent som möjligt samt att det finns tillräcklig extern övervakning för att garantera rättvis konkurrens på energimarknaden. Samtidigt måste EU ständigt främja utvecklingen av alternativa energiresurser som både har låga utsläppsnivåer och är konkurrenskraftiga för att motverka de ekonomiska och sociala konsekvenserna av att de gamla kärnkraftverken avvecklas.

Marielle De Sarnez (ALDE), *skriftlig. – (FR)* Sedan 2007 har tre kärnkraftverk i Litauen, Slovakien och Bulgarien avvecklats med betydande ekonomiskt stöd från EU. Med tanke på förseningarna och den allmänt dåliga förvaltningen uppmanar parlamentet kommissionen att inrätta en samordningsgrupp som ska övervaka planeringen och tidsramen, granska hur de medel som anslagits hittills har använts och bedöma om EU:s stöd fortfarande behövs efter 2013. Parlamentet har också begärt att revisionsrätten ska utarbeta en särskild rapport om dessa tre avvecklingsprogram vid årets slut, för att kunna bedöma om de pengar som använts verkligen har bidragit till att förbättra säkerheten. Eftersom alla länder påverkas av budgetåstramningar kommer parlamentet bara att gå med på att förlänga stödet om EU:s medel verkligen har tjänat till att förbättra energiförsörjningstryggheten, modernisera infrastrukturen och utveckla hållbara energiprojekt. Efter kärnkraftkatastrofen i Japan är man i EU medveten om vidden av sitt ansvar och att man inte har råd att försumma säkerheten vid de egna kärnkraftverken.

Robert Dušek (S&D), *skriftlig. – (CS)* Betänkandet om EU-finansieringens effektivitet och ändamålsenlighet vid avveckling av kärnkraftverk i de nya medlemsstaterna innehåller en sammanfattning om EU:s finansiering för att stänga och avveckla kärnkraftverken Ignalina i Litauen, Buhunice i Slovakien och Kozloduj i Bulgarien. Inom ramen för anslutningsförhandlingarna om medlemskap i EU åtog sig Litauen, Slovakien och Bulgarien att stänga och avveckla dessa kärnkraftverk som enligt G7-förhandlingarna inte kunde uppgraderas till minimisäkerhetsstandarderna till ekonomiskt acceptabla kostnader. EU åtog sig att finansiera stängning och avveckling och fastställer budgetramen. Jag välkomnar att EU är i stånd att stödja sådan verksamhet. Att man avvecklar gamla kärnkraftverk med säkerhetsbrister i Europa är av största betydelse för att skydda europeiska medborgares liv och hälsa.

Jag hoppas att man också stänger och avvecklar de äldsta kärnkraftverken i Frankrike på liknande sätt. Tyskland beslutade att vidta samma typ av åtgärder omedelbart efter katastrofen i Japan. Jag kommer att rösta ja till betänkandet, eftersom det är nödvändigt att fullfölja stängningen och avvecklingen av kärnkraftverken i Ignalina, Bohunice och Kozloduj med lämplig finansiering från EU.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för betänkandet om EU:s finansiering för att avveckla kärnkraftverk i de nya medlemsstaterna. Jag anser att EU bör stödja att stängningen av dessa anläggningar och investeringar i alternativa energiprojekt för att garantera den europeiska allmänhetens säkerhet, skydda dess hälsa, minska energiberoendet och minimera de potentiella samhällskostnaderna.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Innan länderna i Central- och Östeuropa anslöt sig till EU hade de inte lika stränga regler för kärnkraft och radioaktivt avfall som EU hade vid samma tidpunkt. I vissa av dessa länder fortsatte man dessutom att driva gamla sovjettillverkade reaktorer som inte kunde uppgraderas till minimisäkerhetsstandarderna till ekonomiskt acceptabla kostnader. Vid anslutningen åtog sig därför Litauen, Slovakien och Bulgarien att avveckla de reaktorer som inte uppfyllde standarderna. För denna verksamhet behövdes ingripande ekonomiskt stöd från EU, och det kommer att fortsätta till 2013. Efter de tragiska händelserna i Japan anser jag att det finns ett brådskande behov att slutföra alla program för att stänga och avveckla de kärnkraftverk i Central- och Östeuropa som inte uppfyller europeiska säkerhetskrav.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Litauen, Slovakien and Bulgarien har fullgjort sina tidsmässiga skyldigheter när det gäller att stänga reaktorenheterna vid tre

kärnkraftverk. Enhet 1 vid kärnkraftverket Ignalina stängdes den 31 december 2004 och enhet 2 den 31 december 2009. Enhet 1 vid kärnkraftverket Bohunice V1 stängdes den 31 december 2006 och enhet 2 den 31 december 2008. Enheterna 1 och 2 vid kärnkraftverket Kozloduj stängdes den 31 december 2002 och enheterna 3 och 4 den 31 december 2006. Det finns rättslig grund att bevilja ekonomiskt stöd, och beloppet ska fastställas årligen genom ett kommissionsbeslut som grundas på separata, kombinerade programplaneringsdokument för varje enskilt år, vilket möjliggör kontroll över de godkända projektens utveckling och finansiering. Syftet med EU:s stöd är att hjälpa dessa tre medlemsstater att hantera den finansiella och ekonomiska börda som de fasta tidsfristerna för förtida stängnings ger upphov till, täcka kostnaderna för det stora och viktiga avvecklingsarbetet, investera i energiprojekt med målet att minska energiberoendet och bidra till att lindra de sociala konsekvenserna av att kärnkraftverken avvecklas.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi vet att medelåldern på de kärnreaktorer som är i drift är ganska hög i nästan hälften av EU:s medlemsstater, och det har föranlett ett behov av att avveckla vissa av reaktorerna av säkerhetsskäl och för att skydda och värna om folkhälsan och miljön.

De nya medlemsstaterna står inför kravet att avveckla ett antal reaktorer, och vi tycker att det är rätt och rimligt att de kan förvänta sig stöd från EU för att fullfölja avvecklingsprocesserna på ett korrekt och säkert sätt.

Avvecklingsprocesserna bör inbegripa nödvändigt underhåll och övervakning efter stängningen, avfallshantering, lagring av avfall och använt kärnbränsle och dekontaminering, miljöuppgredning av anläggningarna och stöd för att ersätta de stängda kraftverkens produktionskapacitet med särskilt fokus på miljömässig hållbarhet och energieffektivitet.

Tills sist bör påpekas att man även måste beakta processernas sociala konsekvenser och – förutom att uppfylla alla säkerhetsvillkor, före, under och efter avvecklingen – garantera att de anställdas jobb och rättigheter skyddas.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) I punkt 7 i Marian-Jean Marinescus betänkande påpekar man att avvecklingen av vissa kärnkraftverk i Litauen, Slovakien och Bulgarien "bör få högsta prioritet i säkerhetens och hälsans intresse för hela Europas befolkning". Jag instämmer fullständigt i detta, men jag vill gå längre än så. Det skulle ligga i vårt folks intresse, både ur hälso- och säkerhetssynvinkel, att helt och hållet sluta att använda kärnkraft i samtliga medlemsstater.

Juozas Imbrasas (EFD), skriftlig. – (LT) Som ni vet hade Litauen, Slovakien och Bulgarien gamla kärnreaktorer av sovjetmodell i drift. Det internationella samfundet slog fast att dessa reaktorer inte kunde uppgraderas till minimisäkerhetsstandarderna till ekonomiskt acceptabla kostnader. Man insåg att en förtida stängning skulle innebära en exceptionell ekonomisk börda, och som ett tecken på solidaritet åtog sig EU att tillhandahålla tillräckligt ekonomiskt stöd för att avveckla dessa reaktorenheter före slutet av 2013. Det är emellertid oroväckande att viktiga infrastrukturprojekt för avfallshantering (projekt för lagring av använt kärnbränsle och projekt för avfallslagringsplatser) har varit mycket försenade. Man har utnyttjat nästan hela den flexibilitet som fanns i systemen och förseningarna kan börja påverka hela avvecklingsplanen, med motsvarande ökning av kostnaderna som följd. Kommissionen bör rapportera om resultaten av den nya utvärderingen av projektets tidsplan. En stor del av medlen hade anslagits till energiprojekt, men avvecklingen kräver fortfarande en hel del finansiering och de nationella medlen räcker inte till för att täcka

kostnaderna. Den statliga fonden för avveckling av kärnkraftverket Ignalina har inte lyckats ackumulera tillräckliga medel. Enbart de teknikrelaterade kostnaderna för avvecklingen uppgår till mellan 987 och 1 300 miljoner euro. EU:s medlemsstater måste vidta lämpliga åtgärder i detta avseende. Med tanke på kärnsäkerheten måste vi dessutom diskutera de nya kärnkraftverk som man planerar att bygga vid EU:s gränser i Ryssland och Vitryssland. De kan innebära en ny utmaning för EU och i framtiden utgöra ett verkligt hot mot vårt folks hälsa och vår miljö.

Elisabeth Köstinger (PPE), *skriftlig. – (DE)* Kärnreaktorerna i Litauen, Slovakien och Bulgarien kan inte moderniseras till ekonomiskt acceptabla kostnader för att uppfylla de minimisäkerhetsstandarder som krävs. Dessa tre länder åtog sig under anslutningsförhandlingarna att stänga och avveckla kärnreaktorerna inom en överenskommen tidsram. För att kunna gå vidare och få till stånd en effektiv stängning måste vi ha en tydlig budgetplan och möjlighet att kontrollera att de medel som ställs till förfogande används på rätt sätt. Jag stöder Marian-Jean Marinescus betänkande eftersom de europeiska medborgarnas säkerhet måste vara vår främsta prioritering.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Frågan om effektivitet och ändamålsenlighet i EU:s finansiering av projekt för att avveckla kärnkraftverk i de nya medlemsstaterna är nu mer relevant än någonsin. Katastrofen som nyligen ägde rum i Japan har gjort säkerhetsaspekterna mer angelägna än någonsin. I Marian-Jean Marinescus betänkande granskas i synnerhet tillhandahållandet av tillräckligt ekonomiskt stöd för att garantera att man avvecklar kärnkraftverk i Litauen, Slovakien och Bulgarien. När dessa länder gick med i EU åtog de sig att avveckla kärnkraftverken inom sina territorier. EU har åtagit sig att ge tillräckligt ekonomiskt stöd för att dessa skyldigheter ska fullgöras. Jag anser att EU måste förslå kraftfulla åtgärder när det gäller frågor som ligger medborgarna varmt om hjärtat, inklusive frågan om kärnkraftverkens säkerhet.

Agnès Le Brun (PPE), *skriftlig. – (FR)* När Litauen, Slovakien och Bulgarien gick med i EU utarbetade man en plan för stängning och avveckling av ett antal gamla kärnkraftverk som inte uppfyllde EU:s standarder. Tack vare mycket stora anslag, som kommer att uppgå till totalt 2848 miljoner euro i slutet av 2013, har det varit möjligt att stänga samtliga kärnkraftverk och se till att man delvis ställer om till andra energikällor i dessa medlemsstater. Flera åtaganden tycks emellertid inte ha fullföljts, och det finns skäl att fråga sig hur de anslagna medlen har använts. Därför röstade jag för parlamentets resolution. I resolutionen belyser man de nästan obefintliga framsteg som gjorts när det gäller avvecklingen, trots att den är det främsta skälet till programmet, och man uppmanar kommissionen att genomföra stödet på ett mer verkningsfullt sätt, till exempel genom att lägga fram en årlig framstegsrapport. Kommissionen skulle i detta syfte kunna bygga vidare på den granskning som för närvarande görs av Europeiska revisionsrätten. Kommissionen bör också inrätta en grupp av samordnare och experter som övervakar alla tre projekten, vilket man märkligt nog ännu inte har gjort.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag röstade för detta betänkande som rör de tre länderna Litauen, Slovakien och Bulgarien. De hade gamla kärnreaktorer av sovjetmodell, och det internationella samfundet bedömde i linje med det multilaterala programmet som antogs under G7-toppmötet i München 1992 att dessa reaktorer inte kunde uppgraderas till minimisäkerhetsstandarderna till ekonomiskt acceptabla kostnader. Inom ramen för förhandlingarna om anslutning till EU åtog sig de tre länderna att stänga och därefter avveckla dessa kärnreaktorer före ett visst datum. Som en solidarisk handling åtog sig EU, som insåg att den förtida stängningen skulle ge upphov till en exceptionell ekonomisk

börda, att tillhandahålla tillräckligt ekonomiskt tilläggsstöd för att avveckla dessa reaktorenheter före slutet av 2013.

Marisa Matias (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Betänkandet handlar om EU-finansiering vid avveckling av kärnkraftverk i de nya medlemsstaterna. Dessa kärnkraftverk är en fara för folkhälsan och ekosystemet, inte bara i ursprungslandet utan även i Europa och i övriga världen. Med anledning av kärnfrågan i betänkandet röstade jag för att vi ska bidra till att dessa gamla kärnkraftverk avvecklas. Jag anser dock att EU:s kärnkraftspolitik bör sträcka sig ännu längre. Med tanke på de allvarliga riskerna med kärnkraft, som vi har känt till under en lång tid, och den kärnkraftskatastrof som pågår i Japan anser jag att man omedelbart bör upprätta en EU-plan för att överge detta energislag. Jag anser även att EU omedelbart bör dra in finansieringen och stödet till nya kärnkraftverk.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Detta betänkande handlar om avveckling av kärnkraftverk som är i mycket dåligt skick och utgör ett omedelbart hot mot alla EU-medborgares hälsa. I betänkandet ifrågasätts endast delvis den så kallade energikomponenten i EU:s finansiella stöd till avvecklingsprogrammet.

Parlamentet måste klart och tydligt fördöma denna finansiering av nya kärnkraftverk. Men det gör vi inte, och vi kräver heller inte att man ska avstå från kärnkraft, trots att det är nödvändigt. Med tanke på att katastrofen i Fukushima inträffade för bara några dagar sedan är det skamligt att tänka så kortsiktigt. Jag kräver att man omedelbart inför en EU plan som syftar till att fasa ut kärnkraften. Jag röstade för betänkandet, med särskild hänvisning till den finansiering av avveckling av kärnkraftverk som behandlas i betänkandet.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Kärnkraftssäkerhet är en fråga som gäller alla i Europa. Den senaste olyckan i Japan har belyst riskerna med kärnkraftverk. I östeuropeiska stater som vill bli en del av EU finns kärnkraftverk med sovjetisk teknik som har varit i drift under många år och som håller på att nå slutet av sin livslängd. Med tanke på de betydande kostnaderna för att avveckla dessa anläggningar är det ett naturligt steg för EU att stödja dessa länder i deras avvecklingsarbete, så att ingen kärnkraftsolycka inträffar inom Europas gränser. Tyvärr känner vi alla till vilka konsekvenser en sådan olycka skulle få.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) Jag röstade för betänkandet om EU-finansieringens effektivitet och ändamålsenlighet vid avveckling av kärnkraftverk i de nya medlemsstaterna, eftersom man i detta betänkande framhåller att avvecklingen av de berörda kärnkraftverken bör få högsta prioritet i säkerhetens och hälsans intresse för hela Europas befolkning och uttrycker en fruktan för att bristen på finansiella resurser för avvecklingsåtgärder kommer att försena avvecklingen av kärnkraftverk och hota miljön och folkhälsan. Olyckan i Fukushima bevisar att kärnkraften är okontrollerbar i händelse av en katastrof och att kärnkraften inte kan förvaltas i privat regi. Vi kräver därför enträget att ett moratorium införs, så att inga fler kärnkraftverk byggs. Vi måste även införa en tidsplan för avveckling av de 143 kärnkraftverk som för närvarande finns i Europa. EU måste arbeta för en framtid som är fri från kärnkraftverk och som bygger på förnybara energikällor.

Alexander Mirsky (S&D), skriftlig. – (EN) I resolutionen fastställs planerna på att avveckla omoderna kärnkraftverk i tre EU-länder: Ignalina i Litauen, Bohunice i Slovakien och Kozloduj i Bulgarien. I resolutionen finns även beräkningar av utgifter och förseningar vid en eventuell finansiering av energiprojekt som inte gäller avveckling. "Eventuell finansiering" är ett bra sätt att uttrycka det. Det är nödvändigt att tydligare och mer specifikt klargöra exakt hur man har tänkt ersätta kraftfulla energikällor samt var och när nya elverk

ska byggas med hjälp av våra finansiella medel. Jag röstade "ja" eftersom jag är medveten om riskerna med kärnkraftverk, men vad är det för mening med att avveckla Ignalina samtidigt som andra planerade kärnkraftverk ännu inte har byggts i EU? Kanske vore det bättre att bygga om de befintliga?

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Det är antingen omöjligt eller förbundet med ekonomiskt orimliga kostnader att modernisera vissa av kärnreaktorerna i Litauen, Slovakien och Bulgarien, så att man kan garantera att de uppfyller minimisäkerhetsstandarderna. I enlighet med förhandlingarna om anslutning till EU har dessa central- och östeuropeiska stater fått finansiering i syfte att avveckla omoderna reaktorer. Omkring 1 300 miljoner euro har betalats ut till Litauen (Ignalina), Slovakien (Bohunice V1) och Bulgarien (Kozloduj) fram till 2009. EU har åtagit sig att göra ytterligare utbetalningar fram till slutet av 2013. Under den rysk-ukrainska gaskrisen övervägde Slovakien en återuppta driften i det avvecklade kärnkraftverket i Bohunice för att ersätta den energiförlust som orsakades av bristen på gasförsörjning från Ryssland. Japan har gett oss ett exempel på hur lätt ett kärnkraftverk kan bli okontrollerbart. Det gör det än viktigare att avveckla omoderna reaktorer, samtidigt som alternativa energikällor utvecklas för att förhindra att driften återupptas i redan avvecklade kärnkraftverk. Därför röstade jag för betänkandet.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Det råder absolut inga tvivel om att EU och medlemsstaterna måste ge avvecklingen av de berörda kärnkraftverken i de nya medlemsstaterna högsta prioritet för hela den europeiska befolkningens säkerhet och hälsa. Samtidigt bör precis lika mycket arbete ägnas åt att undanröja riskerna i EU:s omedelbara närområde. Här understryker jag det överhängande behovet av att fastställa och frigöra de resurser som krävs för att bygga en ny sarkofag ovanpå Tjernobyls kärnkraftsreaktor som exploderade 1986.

Rolandas Paksas (EFD), *skriftlig*. – (LT) Jag samtycker till resolutionen om EU-finansiering vid avveckling av kärnkraftverk i Litauen, Slovakien och Bulgarien. Framför allt måste vi sträva efter att se till att avvecklingsarbetet genomförs i tid, samtidigt som alla nödvändiga säkerhetsåtgärder vidtas och även minimala risker för människors hälsa och miljön undanröjs. Om vi åtar oss att avveckla Ignalina och andra kärnkraftverk måste alla finansiella resurser som tilldelas detta ändamål användas så som det är avsett och i enlighet med principen om öppenhet och effektivitet. De nationella myndigheterna måste slutföra utförliga avvecklingsplaner som ett brådskande ärende. Jag anser att resultaten av den revision som har genomförts av revisionsrätten kommer att visa vad medlen har använts till och hur effektivt. Vi måste göra allt för att se till att avvecklingsarbetet och hanteringen av avfall från avvecklingen har påbörjats senast 2013. Jag anser att det vore klokt att begära att kommissionen ska lägga fram en utförlig finansieringsplan inför parlamentet och fastställa ansvaret vid användning av EU-stöd. Med tanke på att de sammanlagda statliga medlen för avveckling av kärnkraftverk inte räcker till vore det klokt att utarbeta strategier och planer som innehåller nya åtgärder samt att tillhandahålla ytterligare EU-medel i enlighet med detta.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för betänkandet om EU-finansiering vid avveckling av kärnkraftverk i Litauen, Slovakien och Bulgarien, eftersom jag mot bakgrund av de senaste händelserna efter jordbävningen och kärnkraftskrisen i Japan anser att det är grundläggande och avgörande att EU antar en politik för säkerhetskontroll av kärnreaktorer och på så vis undanröja alla risker. Gamla kärnreaktorer av sovjetisk konstruktion har varit i drift i de berörda länderna, och det har visat sig vara tekniskt omöjligt att modernisera dem så att de motsvarar gällande internationella

säkerhetsstandarder. EU-finansiering är en logisk åtgärd i förhållande till den ekonomiska bördan som dessa länder måste bära för att lägga ned kärnkraftverken.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Inom ramen för förhandlingarna om anslutning till EU förhandlade Litauen, Slovakien och Bulgarien till sig stöd för avveckling av gamla kärnreaktorer av sovjetisk konstruktion, som enligt den internationella gemenskapen och i enlighet med G7-toppmötet 1992 i München inte skulle kunna anpassas till minimisäkerhetsstandarderna till ekonomiskt acceptabla kostnader. I samband med anslutningsförhandlingarna åtog sig de tre länderna att stänga och därefter avveckla kärnreaktorerna på fastställda datum. Som en solidarisk handling åtog sig EU, som insåg att den tidiga stängningen utgjorde en exceptionell finansiell bördan, att ge lämpligt finansiellt tilläggsstöd för avvecklingen av dessa reaktorenheter fram till slutet av 2013. Stödprogrammet har varit föremål för regelbundna revisioner och utvärderingar. Revisionsrätten håller för närvarande på att genomföra revisioner av resultaten för alla de tre programmen, och en rapport väntas föreligga hösten 2011. Man kan redan nu dra slutsatsen att det hade gått att skapa synergieffekter mellan de tre projekten för att göra EU:s åtgärder mer effektiva och ändamålsenliga. Jag röstade för betänkandet, i vilket jag vill betona kommissionens rekommendation om harmonisering av bestämmelserna för avveckling av kärnreaktorer.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig*. – (IT) Parlamentets förslag till resolution om EU-finansieringens effektivitet och ändamålsenlighet vid avveckling av kärnkraftverk i de nya medlemsstaterna, såsom det lagts fram den 14 mars 2011, syftar till att fastställa vilka stadier som har nåtts i avvecklingen av omoderna kärnkraftverk i Litauen, Bulgarien och Slovakien, som har fått finansiellt EU-stöd sedan 1999. Tryggad energiförsörjning är en av huvudprioriteringarna i EU:s energistrategi. Enligt de senaste prognoserna kommer de förseningar som hittills inträffat i programmen inte att utgöra något hinder för att inleda avvecklingsprocessen och hanteringen av radioaktivt avfall. De kommer inte heller att påverka det arbete som ska vara utfört av kraftverkets personal senast 2013. Ändå kvarstår ett stort problem, nämligen att avvecklingsplanerna fortfarande måste slutföras och att det krävs insatser för att förbättra förvaltningen av finansiella resurser och samordningen mellan de nationella myndigheterna i de berörda medlemsstaterna. Av dessa skäl röstar jag för förslaget till resolution.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) De tre länderna Litauen, Slovakien och Bulgarien hade tidigare gamla kärnreaktorer av sovjetisk konstruktion i drift. I enlighet med det multilaterala handlingsprogrammet för G7 som antogs vid G7-mötet i München 1992 konstaterade den internationella gemenskapen att reaktorerna inte kunde uppgraderas till minimisäkerhetsstandarderna till ekonomiskt acceptabla kostnader. I samband med förhandlingarna om anslutning till EU åtog sig de tre länderna att stänga och därefter avveckla kärnreaktorerna på fastställda datum. Som en solidarisk handling åtog sig EU, som insåg att den tidiga stängningen utgjorde en exceptionell finansiell bördan, att ge lämpligt finansiellt tilläggsstöd för avvecklingen av dessa reaktorenheter fram till slutet av 2013.

Licia Ronzulli (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för betänkandet eftersom jag anser att det är av största vikt att vi fortsätter att noga övervaka avvecklingsarbetet vid kärnkraftverken i Litauen, Slovakien och Bulgarien, som vid anslutningen till EU fortfarande hade gamla kärnreaktorer av sovjetisk konstruktion i drift, vilka har visat sig vara omöjliga att uppgradera till modernare säkerhetsstandarder till acceptabla kostnader.

Efter den katastrof som nyligen inträffade i Japan kan vi, med tanke på säkerheten för alla EU-medborgare och världsmedborgare, inte fortsätta att ligga efter med detta arbete. Den exceptionella finansiella börda som avvecklingsförfarandet innebär kan inte heller längre användas som ursäkt för eventuella förseningar. EU har därför åtagit sig att tillhandahålla lämpligt finansiellt stöd för avveckling av dessa reaktorer senast i slutet av 2013. Det ligger i alla EU-medborgares intresse att inte tolerera några fler förseningar utan omedelbart fördöma sådana vid alla högst relevanta tillfällen.

Oreste Rossi (EFD), skriftlig. – (IT) Efter den katastrof som orsakades av kärnkraftverket i Japan och som även berodde på att man inte hade anpassat det till gällande säkerhetsstandarder, kan vi säga att vi fattade ett utmärkt beslut när vi fastställde datum för definitiv nedläggning av tre gamla kärnkraftverk av sovjetisk konstruktion i Litauen, Slovakien och Bulgarien i samband med anslutningsförhandlingarna.

Tidpunkten för den definitiva nedläggningen med efterföljande säkerhetsunderhåll har fastställts till 2013, vilket innebär en kostnad på nästan 3 miljarder euro för EU. På grund av förseningar och ökade kostnader i samband med ett säkert omhändertagande av de tre kärnkraftverken föreslår man i betänkandet att kommissionen ska öka övervakningen för att fastställa hur långt man kommit i processen och när de olika faserna i avvecklingsförfarandet ska vara slutförda i enlighet med den ursprungliga tidsplanen.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) I Litauen, Slovakien och Bulgarien fanns tidigare gamla kärnkraftverk av sovjetisk konstruktion. Den internationella gemenskapen konstaterade att dessa reaktorer inte kunde uppgraderas till minimisäkerhetsstandarder till ekonomiskt acceptabla kostnader. Inom ramen för anslutningsförhandlingarna fastställdes att de tre kärnkraftverken skulle stängas inom en viss tidsfrist och därefter avvecklas. Under perioden 1999–2013 har 2,7 miljarder euro öronmärkts för detta ändamål. I slutet av 2009 hade 1,8 miljarder euro redan betalats ut. Trots detta har det inträffat avsevärda förseningar i genomförandet av avvecklingsprogrammen. Parlamentet befarar att dessa förseningar kommer att leda till risker för miljön och folkhälsan. Jag är nöjd med betänkandet, inte minst för att parlamentet har gett sitt stöd till mina ändringsförslag som lades fram i budgetkontrollutskottet samt har krävt att medlen ska förvaltas och användas med absolut transparens.

Parlamentet har även antagit mitt förslag om att kommissionen årligen ska rapportera till parlamentet och informera oss om huruvida det är troligt att de öronmärkta resurserna kommer att utnyttjas under de kommande tre åren såsom kommissionens förutspått. Betänkandet utgör grunden för en mycket noggrann övervakning av processen, vilket är positivt av flera olika skäl.

Catherine Stihler (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för betänkandet eftersom jag stöder en successiv avveckling av kärnkraftverk.

Thomas Ulmer (PPE), skriftlig. – (DE) Jag röstade för betänkandet. Avvecklingen av kärnkraftverken Ignalina, Bohunice och Kozloduj drar ut alldeles för länge på tiden och man bör kräva större insatser från de nationella operatörerna. Det är även ytterst nödvändigt att alla medlemsstaterna kräver gemensamma standarder för avveckling av kärnkraftverk. Tydliga ansvarsområden måste fastställas. I sina förhandlingar om anslutning till EU förklarade de tre länderna, det vill säga Litauen, Slovakien och Bulgarien, att de var villiga att stänga de tre osäkra kärnkraftverken.

Viktor Uspaskich (ALDE), *skriftlig*. – (LT) De tragiska händelser som inträffade i Japan förra månaden och oron över säkerheten i kärnkraftverket Fukushima har lett till många diskussioner om kärnkraftverk. Det är mycket viktigt att dessa diskussioner äger rum – många litauiska medborgare minns fortfarande Tjernobyltragedin alldeles för väl. Avvecklingen av kärnkraftverket Ignalina i Litauen var ett av villkoren för EU-medlemskap, men detta har varit mycket smärtsamt. EU har försett Litauen med 837 miljoner euro i stöd för att lindra konsekvenserna av avvecklingen av kärnkraftverket under perioden 2007–2013. Det räcker dock inte med att bara ta emot EU-finansiering för avveckling av reaktorenheten. Säker avveckling är en lång väg och EU måste stödja Litauen i varje steg på denna väg. Detta bör innefatta omfattande stöd vid hantering av radioaktivt och farligt avfall.

Som föredraganden slår fast är det viktigt med omfattande EU-stöd för att minska de ekonomiska och sociala följderna av avvecklingen av kärnkraftverket Ignalina. Avvecklingen har gjort många litauiska medborgare överflödiga på arbetsmarknaden och inverkat negativt på vår ekonomi. EU måste tillhandahålla mer stöd för projekt inom energisektorn för att lindra de ekonomiska konsekvenserna av avvecklingen av kärnkraftverket Ignalina. Detta skulle kunna innebära att man främjar en förlängning av åtgärderna för att öka energiproduktionen och energieffektiviteten.

Angelika Werthmann (NI), *skriftlig*. – (DE) Jag röstade för betänkandet om avveckling av de tre kärnreaktorerna i Litauen, Slovakien och Bulgarien. Eftersom dessa kärnreaktorer inte ens uppfyller minimisäkerhetsstandarderna, var avvecklingen av dem ett av de villkor som de tre länderna samtyckte till under anslutningsförhandlingarna och EU åtog sig därmed att täcka vissa av avvecklingskostnaderna. Mot denna bakgrund är det särskilt goda nyheter att avvecklingen av kärnkraftverket Ignalina i Litauen innebär att landets enda kärnkraftverk har tagits ur drift.

Betänkande: Matera (A7-0060/2011)

Regina Bastos (PPE), *skriftlig*. – (PT) Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inrättades 2006 för att ge kompletterande stöd till arbetstagare som blivit arbetslösa till följd av de genomgripande strukturförändringar som skett inom världshandeln och för att underlätta deras återinträde på arbetsmarknaden. Sedan den 1 maj 2009 har fonden utökats till att inbegripa stöd till arbetstagare som har blivit uppsagda som en direkt följd av den ekonomiska, finansiella och sociala krisen.

Nu när vi befinner oss i en allvarlig kris med ökad arbetslöshet som en av de främsta konsekvenserna, bör EU använda alla medel som står till buds för att reagera, särskilt när det gäller stöd till dem som drabbats av arbetslöshet. Därför röstade jag för betänkandet som gäller utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till förmån för Tjeckien, i syfte att stödja arbetstagare som har blivit uppsagda från Unilever ČR spol.s r.o.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE), *skriftlig*. – (ES) Stödet omfattar 460 av de 664 arbetstagare som har blivit uppsagda av företaget Unilever ČR och som varit anställda inom detaljhandelssektorn. Av de drabbade är 52,4 procent kvinnor, 13 procent är äldre än 54 år och 9,1 procent är yngre än 24 år. Det bör framhållas att de åtgärder som syftar till att bistå med utbildning för uppsagda arbetstagare kommer att samfinansieras av företaget, som inte drar sig undan sitt ansvar. Åtgärderna kommer genomföras av entreprenörer eller företag som arbetar på uppdrag av Unilever.

Jan Březina (PPE), *skriftlig.* – (CS) Det är en framgång för parlamentet att man i 2011 års budget för första gången anslår 47 608 950 euro till budgetposten för Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Fonden skapades som ett separat specifikt instrument med egna mål och tidsfrister och den förtjänar därför ett eget målinriktat anslag, så att man undviker överföringar från andra budgetposter, vilket har inträffat tidigare och kan försämra möjligheterna att uppfylla de olika målen. Enligt min åsikt har fonden visat sitt värde, och min enda betänklighet är att de nya medlemsstaterna inte har använt den i större utsträckning. I slutändan kan man få intrycket att syftet med fonden är att ge de gamla medlemsstaterna de resurser från EU-budgeten som de tidigare brukade få inom ramen för till exempel sammanhållningspolitiken. Enligt min åsikt är den första ansökan i historien från Tjeckien om ett anslag från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter bara det första steget. Flera andra ansökningar kommer att följa efter den, eftersom även den tjeckiska industrin har drabbats av globaliseringen och den globala finanskrisen, och de tjeckiska arbetstagare som har blivit uppsagda förtjänar att få stöd från EU i sina försök att lyckas på en problemtung arbetsmarknad.

Zuzana Brzobohatá (S&D), *skriftlig.* – (CS) Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inrättades 2006 som ett flexibelt instrument för snabbt, tidsbegränsat och enskilt engångsstöd till arbetstagare som blivit uppsagda till följd av globaliseringen eller den finansiella och ekonomiska krisen. Detta är första gången man tilldelar resurser från fonden till Tjeckien sedan den globala ekonomiska och finansiella krisen utbröt, och åtgärden syftar särskilt till att lindra konsekvenserna av uppsägningen av 634 arbetstagare på företaget Unilever, som har lagt ned en fabrik i kommunen Nelahozeves. Med tanke på att 52,4 procent av de uppsagda är kvinnor och över 13 procent är äldre än 54 år anser jag att det vore synnerligen lämpligt att frigöra resurser till Tjeckien, och jag röstade därför ja till betänkandet.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig.* – (PT) Jag är nöjd med det arbete som utträttats inom ramen för Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, nämligen arbetet för att stödja arbetstagare som drabbats av förändringarna i världshandeln. På motsvarande sätt stöder jag beslutet att utnyttja fonden till förmån för Tjeckien och arbetstagare från företaget Unilever, som har fått göra över 500 oväntade uppsägningar till följd av den globala ekonomiska och finansiella krisen. Detta beslut är därför av stor vikt, inte bara för arbetstagarna och deras familjer, utan även för Melník-regionen, där Unilevers anläggning låg och där ekonomin till stor del är beroende av livsmedelstillverkning, kemisk industri och energiindustri.

Anne Delvaux (PPE), *skriftlig.* – (FR) Jag röstade för betänkandet och det ändringsförslag som syftar till en översyn av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Anledningen är att jag beklagar att fonden i dagsläget inte kräver någon utredning av huruvida ekonomin är sund, huruvida det har skett eventuella skatteflykter eller hur situationen ser ut för statligt stöd till multinationella företag vars omstrukturering motiverar stöd inom ramen för fonden. Jag anser att detta borde beaktas i den kommande översynen av förordningen om Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, utan att tillgången till fonden för uppsagda arbetstagare äventyras.

Lena Ek, Marit Paulsen, Olle Schmidt och Cecilia Wikström (ALDE), *skriftlig.* – Vi har valt att även denna gång ställa oss bakom att EU:s globaliseringsfond får aktiveras - denna gång för att hjälpa sammanlagt cirka 1 200 personer som förlorat sina jobb i Polen och Tjeckien - eftersom Europa fortfarande lider av den ekonomiska krisen och särskilda tider kräver särskilda åtgärder.

Vi anser dock att vi för framtiden snarare bör använda oss av redan befintliga instrument - i synnerhet den Europeiska socialfonden - för att öka anställningsbarheten hos dem som varslats eller blivit uppsagda. Något behov av en globaliseringsfond i nästa budgetperiod torde inte finnas.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Ansökan gäller 634 arbetstagare som har blivit uppsagda från företaget Unilever ČR, som bedriver verksamhet inom detaljhandelssektorn i den tjeckiska regionen Střední Čechy. Precis om i fallet med årets första ansökan från den polska regionen Podkarpacie har utskottet för sysselsättning och sociala frågor bedömt att förfarandet är förenligt med kriterierna för berättigande till stöd. Jag kan tyvärr inte låta bli att notera omfattningen av uppsägningar i unionen, som tyder på att det fortfarande måste göras en hel del för att vi ska ta oss ur den kris som vi hamnat i. Jag stöder kommissionens förslag om att utnyttja Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter och hoppas att de uppsagda arbetstagarna kan hitta nya arbeten så snart som möjligt.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Betänkandet gäller parlamentets och rådets förslag till beslut om utnyttjande av 323 820 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter i syfte att underlätta återinträdet på arbetsmarknaden för tjeckiska arbetstagare som blivit uppsagda till följd av den rådande ekonomiska och finansiella krisen. Detta är den andra ansökan i ordningen som beviljas inom ramen för EU:s budget för 2011. Den lämnades in till kommissionen den 24 mars 2010 och avser 634 arbetstagare från företaget Unilever ČR i regionen Střední Čechy, som bedriver verksamhet inom detaljhandelssektorn. Med tanke på att detta inbegriper ett särskilt budgetinstrument och att det begärda beloppet är rättsligt godtagbart och förenligt med bestämmelserna i det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006 mellan parlamentet, rådet och kommissionen, nämligen punkt 28, röstar jag för förslaget. Jag hoppas att det bidrar till att minska de ekonomiska svårigheterna för regionens invånare och till att stimulera den lokala ekonomin.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Än en gång ska Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter utnyttjas, denna gång för att stödja arbetstagare som blivit uppsagda från en fabrik som ägs av det multinationella företaget Unilever i Tjeckien.

Precis som vid andra tillfällen har vi röstat för betänkandet. Utöver de reservationer som vi alltid framför i sådana här situationer bör man emellertid lyfta fram ytterligare några aspekter av förfarandet. Kommissionen har begränsat sig själv genom att säga att Unilever inte har fått något statligt stöd eller EU-stöd för att öppna fabriken i Tjeckien före eller efter anslutningen till EU. Kommissionen har dock inte tillhandahållit någon information, såsom den borde ha gjort och också har ombetts göra, om vad som händer med koncernens andra fabriker, med motiveringen att den inte är skyldig att göra detta i enlighet med förordningen om Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter.

Vid sidan av det som har skett just i detta fall i Tjeckien vore det intressant att få reda på och bedöma hur Unilever-koncernen har agerat på EU-nivå. Vi beklagar därför bristen på information om offentligt stöd till denna koncern och till multinationella företag i allmänhet, vars omstrukturering har lett till att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter utnyttjas.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Än en gång ska Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter utnyttjas, denna gång för att stödja arbetstagare som blivit uppsagda från en fabrik som ägs av det multinationella företaget Unilever i Tjeckien.

Kommissionens ståndpunkt i frågan har varit mycket omtvistad, eftersom kommissionen har begränsat sig själv genom att säga att Unilever inte har fått något statligt stöd eller finansiellt stöd från EU-fonder för att öppna fabriken i Tjeckien före eller efter anslutningen till EU. Kommissionen har dock inte tillhandahållit någon information, såsom den borde ha gjort och också har ombetts göra, om vad som händer med koncernens andra fabriker, med motiveringen att den inte är skyldig att göra detta i enlighet med förordningen om Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter.

Under debatten i utskottet för sysselsättning och sociala frågor har jag därför lyft fram att det inte har funnits någon information tillgänglig om vad som händer med Unilever-koncernen på EU-nivå, och jag har föreslagit att frågan ska tas upp vid översynen av förordningen, så att man kan utreda hur den finansiella situationen ser ut, bland annat när det gäller statligt stöd, för multinationella företag vars omstrukturering har lett till utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Översynen får emellertid inte medföra att tillgången till fonden för uppsagda arbetstagare äventyras.

Vi har därför röstat därför för dessa förslag.

Estelle Grelier (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för betänkandet om utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till förmån för anställda inom livsmedelsindustrin (UNILEVER) i Tjeckien. Jag vill dock betona att förordningen för denna fond måste ses över så snart som möjligt. För detta ändamål har jag under omröstningen medundertecknat och säkerställt antagandet av ett ändringsförslag som syftar till att fastställa att det är till skada för förordningen att inte kräva en utredning av huruvida ekonomin är sund, huruvida det har skett eventuella skatteflykter eller hur situationen ser ut för statligt stöd till multinationella företag som har dragit fördel av att fonden utnyttjats. I en tid när EU kämpar för att finansiera sina mål och måste välja mellan politikområden av lika hög prioritet får man inte använda EU-medel till att finansiera marknadsinträde och omlokaliseringstrategier för stora multinationella företag vars enda avsikt är att öka sin vinst. Jag anser att detta måste beaktas i den kommande förordningen, utan att det inverkar negativt på tillgången till fonden för uppsagda arbetstagare.

Jiří Havel (S&D), skriftlig. – (CS) Jag rekommenderar att man röstar för Barbara Materas betänkande om utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, till vilken Tjeckien har lämnat in sin första ansökan om stöd. Jag anser att det är viktigt att betona betydelsen av denna fond, som inrättades under ledning av den tjeckiska socialdemokratiska kommissionsledamoten Vladimír Špidla. Den finansiella och ekonomiska omvälvning som följt därefter har berövat många människor deras arbeten i Europa. Resurserna från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter finansierar endast sådana åtgärder som gör det lättare att hitta ett nytt jobb för människor som har blivit uppsagda, anmält sig till yrkesutbildningsprogram och tillägnat sig kompetenser som motsvarar behoven på arbetsmarknaden eller som har blivit egenföretagare. I enlighet med Barbara Materas betänkande kan jag upprepa att Unilever uppfyller alla kriterierna. Unilever ČR tvingades stänga anläggningen i Nelahozeves på grund av följderna av den ekonomiska krisen, och uppsägningarna har drabbat de flesta arbetstagarna.

Unilever har erbjudit alla som lämnat företaget ett omfattande stödprogram för att de skulle hitta nya sysselsättningar, och företaget har haft ett nära samarbete med den lokala arbetsförmedlingen vid förvaltningen av programmet. På grundval av informationen i betänkandet samtycker jag därför till att resurserna utnyttjas och till kommissionens förslag

att betala 323 820 euro till Tjeckien från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter.

Juozas Imbrasas (EFD), skriftlig. – (LT) Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inrättades för att ge kompletterande stöd till arbetstagare som blivit arbetslösa till följd av de genomgripande strukturförändringar inom världshandeln och för att underlätta deras återinträde på arbetsmarknaden. För ansökningar efter den 1 maj 2009 har fonden utökats till att inbegripa stöd till arbetstagare som har blivit uppsagda som en direkt följd av den globala finansiella och ekonomiska krisen. Det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006 gör det möjligt att använda medel från fonden upp till ett belopp på högst 500 miljoner euro per år. Tjeckien lämnade den 24 mars 2010 in en ansökan om bidrag från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till följd av 634 uppsägningar (samtliga uppsagda omfattas av stöd) i företaget Unilever ČR, spol.sr.o, som verkar inom detaljhandelssektorn (livsmedelsprodukter), och ansökan kompletterades med uppgifter fram till den 20 september 2010. Ansökan uppfyller villkoren för fastställande av det ekonomiska stödet. Kommissionen föreslår därför att ett belopp på 323 820 euro ska anslås. Jag har därför samtyckt till att fonden ska utnyttjas i syfte att tillhandahålla ekonomiskt stöd till Tjeckiens ansökan. Jag anser även att andra EU-medlemsstater i större utsträckning bör dra fördel av de möjligheter som EU-fonderna erbjuder.

Giovanni La Via (PPE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för ett utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till förmån för Tjeckien, eftersom jag anser att instrumentet är en värdefull resurs för stöd till arbetstagare som drabbas av svårigheter på grund av den ekonomiska krisen. Dagens omröstning gäller en ansökan om stöd till 634 arbetstagare på företaget Unilever ČR, som verkar inom detaljhandelssektorn i Nuts II-regionen Střední Čechy, till ett belopp på 323 820 euro från fonden. Avslutningsvis vill jag betona vikten av denna fond, som har visat sig vara en användbar och effektiv resurs för bekämpning av arbetslöshet till följd av globaliseringen och den ekonomiska krisen.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar betänkandet, som syftar till att utnyttja medel från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till stöd för arbetstagare som blivit uppsagda i Tjeckien. Ansökan gäller 634 uppsägningar till följd av nedläggningen av Unilevers anläggning i Nelahozeves under det sista kvartalet 2009. Med hjälp sammanlagt 0,32 miljoner euro från fonden kommer 460 uppsagda arbetstagare att kunna dra nytta av individanpassade åtgärder.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Jag lägger ned min röst när det gäller de tjeckiska arbetstagare som har blivit arbetslösa på grund av globaliseringen. Den prekära situation som de har hamnat i är rätt och slätt en konsekvens av den nyliberala EU-politik som denna fond syftar till och stöder. Jag röstar mot förslaget, eftersom det bidrag som har beviljats offren för denna politik är patetiskt jämfört med de vinster som görs på annat håll.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) EU är ett område för solidaritet och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en del av detta. Stödet behövs för att hjälpa arbetslösa och dem som drabbas av företagens omlokaliseringar på grund av globaliseringen. Fler och fler företag gör omlokaliseringar och utnyttjar låga arbetskraftskostnader i ett flertal länder, särskilt i Kina och Indien, vilket inverkar negativt på de länder som respekterar arbetstagarnas rättigheter. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter syftar till att hjälpa dem som drabbats av företagens omlokaliseringar, och den är viktig för att

göra det lättare att hitta ny sysselsättning. Fonden har tidigare utnyttjats av andra EU-länder, så det är nu lämpligt att bevilja stöd till Tjeckien, som har ansökt om bidrag till följd av 634 uppsägningar, varav samtliga uppsagda omfattas av stöd, i företaget Unilever ČR, spol.sr.o, som verkar inom detaljhandelssektorn i Nuts II-regionen Střední Čechy.

Willy Meyer (GUE/NGL), *skriftlig*. – (ES) Trots att jag röstade för förslaget att bevilja stöd till arbetstagarna på Unilever i Tjeckien anser jag att detta bara är ett sätt att lindra och förhåla följderna av den kapitalistiska modellen. Det innebär inte någon verklig framgång i kampen mot den grundläggande orsaken till krisen. Jag samtycker till ett utnyttjande av resurser från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till förmån för personer som har blivit uppsagda på grund av strukturellförändringar inom handeln eller som en direkt följd av den rådande ekonomiska och finansiella krisen. Jag anser att fonden kan bidra till det slutgiltiga målet att underlätta arbetstagarnas återinträde på arbetsmarknaden. Jag röstade ja även på grund av att jag är övertygad om att detta stöd kompletterar det stöd som tillhandahålls vid uppsägningar i alla de nationella lagstiftningarna och kollektivavtalen. Därför kan utnyttjandet av medel från fonden på intet sätt ersätta eller upphäva det rättsliga ansvar som regeringarna och företagen har inför arbetstagare som har blivit uppsagda.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inrättades för att skydda arbetstagare som har blivit uppsagda som en direkt följd av den globala finansiella och ekonomiska krisen. Tjeckien har ansökt om stöd till 634 uppsägningar. Det är helt rätt av EU att erbjuda individanpassat stöd till arbetstagare som har blivit uppsagda till följd av globaliseringen och den ekonomiska krisen i syfte att underlätta deras återinträde på arbetsmarknaden. Därför röstade jag för betänkandet.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inrättades av unionen för att ge ekonomiskt stöd till vissa sektorer med svårigheter i medlemsstaterna eller till de sektorer som växer mer än genomsnittet i unionen. Av denna anledning röstade jag för Barbara Materas betänkande. För 2011 har unionens budgetpost för utbetalningar från fonder av detta slag ökat med 50 miljoner euro, och därför är det lättare att tillhandahålla medel till ett större antal sektorer. Detta är de första uttryckliga ansökningarna om medel under 2011 från maskinproduktions- och tillverkningssektorn i Tjeckien och Polen. Stödet (på nästan en miljon euro) kommer att gå till arbetstagare som är specialiserade på handel och maskinproduktion.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inrättades för att ge kompletterande stöd till arbetstagare som blivit arbetslösa till följd av de genomgripande strukturförändringarna inom världshandeln. Den 15 februari 2011 antog kommissionen ett nytt förslag till beslut om utnyttjande av fonden till förmån för Tjeckien, i syfte att underlätta återinträdet på arbetsmarknaden för arbetstagare som blivit uppsagda till följd av den globala ekonomiska och finansiella krisen. Detta är den andra ansökan som ska behandlas inom ramen för budgeten för 2011 och den avser utnyttjande av ett totalbelopp på 323 820 euro från fonden. Ansökan gäller 594 uppsägningar, varav samtliga uppsagda omfattas av stöd, i företaget Unilever ČR, spol.sr.o, som verkar inom detaljhandelssektorn i regionen Střední, under referensperioden på fyra månader från den 16 september 2009 till den 16 januari 2010. Ansökan uppfyller kriterierna för berättigande till stöd enligt förordningen om Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, och därför röstade jag för ett utnyttjande av fonden.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig*. – (PT) Tjeckiens ansökan om utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter avser 634 uppsägningar som inträffade under perioden mellan den 16 september 2009 och den 16 januari 2010, bland annat på företaget Unilever ČR, spol.sr.o, som verkar inom detaljhandelssektorn i Nuts II-regionen Střední Čechy, och den uppfyller alla rättsligt fastställda kriterier för berättigande till stöd. I enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 546/2009 av den 18 juni 2009, som ändrar Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1927/2006 av den 20 december 2006 om upprättande av Europeiska fonden för justering, har tillämpningsområdet för fonden tillfälligt utökats för att omfatta utnyttjande i situationer som denna, där ”minst 500 arbetstagare sägs upp under en period på nio månader, särskilt på små eller medelstora företag, inom en Nace 2-sektor i en region eller två regioner som gränsar till varandra på Nuts II-nivå” som en direkt följd av den globala finansiella och ekonomiska krisen. Jag röstade därför för resolutionen, med förhoppningen att utnyttjandet av fonden ska bidra effektivt till att underlätta arbetstagarnas återinträde på arbetsmarknaden.

Zuzana Roithová (PPE), *skriftlig*. – (CS) Jag röstade för betänkandet om utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till förmån för Tjeckien och särskilt före detta anställda på Unilever. Jag är glad över att betänkandet har antagits. Jag beklagar att de brittiska konservativa har röstat mot det och att den tjeckiska ordföranden för gruppen Europeiska konservativa och reformister inte har kunnat få dem att ändra sig, trots att detta är första gången som Tjeckien har utnyttjat resurser från fonden.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Som vanligt när det gäller detta slags betänkande gör parlamentet följande:

1. Man uppmanar de berörda institutionerna att vidta de åtgärder som krävs för att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter snarast ska kunna tas i anspråk. Man uppskattar i denna mening det förbättrade förfarande som infördes av kommissionen efter en begäran från parlamentet om att snabba på frigörandet av bidrag i syfte att inför budgetmyndigheten lägga fram kommissionens bedömning av berättigandet av en ansökan till fonden tillsammans med förslaget om utnyttjande av fonden. Man hoppas att ytterligare förbättringar i förfarandet kommer att nås inom ramen för kommande av översyn av fonden.

2. Man erinrar om institutionernas åtagande att garantera ett smidigt och snabbt förfarande för antagandet av beslut om utnyttjande av fonden, i syfte att tillhandahålla ett tidsbegränsat och individuellt stöd av engångskaraktär för att hjälpa arbetstagare som har sagts upp till följd av globaliseringen och den finansiella och ekonomiska krisen. Man påpekar att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kan spela en viktig roll för att återintegrera uppsagda arbetstagare på arbetsmarknaden. Men efterlyser dock en utvärdering av det direkta resultatet av de åtgärder som finansieras av fonden på den långsiktiga integreringen av dessa arbetstagare på arbetsmarknaden.

Licia Ronzulli (PPE), *skriftlig*. – (IT) Den 15 februari 2011 antog kommissionen ett förslag till beslut om utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till förmån för Tjeckien, i syfte att underlätta återinträdet på arbetsmarknaden för arbetstagare som blivit uppsagda till följd av den globala ekonomiska och finansiella krisen. Den fråga som behandlas avser 634 uppsägningar, varav samtliga uppsagda omfattas av stöd, i företaget Unilever ČR, spol.sr.o, som verkar inom detaljhandelssektorn i regionen Střední, under referensperioden på fyra månader från den

16 september 2009 till den 16 januari 2010. Min röst för dagens resolution bekräftar den positiva inställning som jag redan har framfört vid sammanträdet med utskottet för sysselsättning och sociala frågor.

Olga Sehnalová (S&D), *skriftlig*. – (CS) Utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kommer att underlätta återinträdet på arbetsmarknaden för 460 arbetstagare som drabbats av nedläggningen av företaget Unilever i kommunen Nelahozeves i centrala Böhmen i Tjeckien. Jag har röstat för betänkandet med tanke på att detta kommer att innebära avsevärd hjälp för att komma till rätta med de sociala följderna av massuppsägningen i denna lilla kommun.

Catherine Stihler (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för betänkandet, som kommer att ge stöd till individanpassade åtgärder för att hjälpa arbetstagare som har blivit uppsagda i Tjeckien.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en omtvistad mekanism. Officiellt sett gör fonden det möjligt för EU att finansiera konkreta åtgärder för att motverka effekterna av krisen. Det är till lika mycket nytta som ett plåster på ett träben.

Mekanismen används dock på tillfällig basis och endast i vissa fall. I själva verket används den för att finansiera planer på personalnedskärningar.

Parlamentet har i dag lyft detta hyckleri till ytterligare en nivå genom att tilldela medel ur denna fond till Unilever, som precis har lagt ned sina fabriker i Tjeckien och sagt upp över 600 personer, samtidigt som dess nettovinst har stigit med 26 procent till 4,6 miljarder euro.

Därför röstade jag mot betänkandet, som ger upphov till en mycket allmännare fråga än fallet med Unilever: Hur kan de nationella och europeiska organen, med tanke på den sysselsättningskris som vi står inför, fortsätta att använda offentliga medel till att stödja multinationella företag som säger upp arbetstagare trots att de går med vinst och som därmed sätter aktieägarnas intressen framför arbetstagarnas?

Angelika Werthmann (NI), *skriftlig*. – (DE) Jag kan bara stödja det ändringsförslag som har lagts fram av Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet och som innebär att man kräver en utvärdering av ett företag i sin helhet när medel beviljas från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Jag har ofta krävt detta i budgetutskottet. Ändå kan jag inte stödja betänkandet i sin helhet. Det tjeckiska företaget Unilever ČR, spol.sr.o, som verkar inom detaljhandelssektorn, har sagt upp 634 arbetstagare och ansökt om stöd till alla dem som har förlorat sina arbeten (de individanpassade åtgärderna krävs normalt sett endast för vissa av de uppsagda arbetstagarna för att underlätta deras återinträde på arbetsmarknaden). Precis som det har betonats i alla betänkanden som parlamentet har antagit gällande stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter bör ansökningar om medel från strukturfonderna inte användas i stället för åtgärder som företagen själva ska ansvara för i enlighet med kollektivavtalen.

Betänkande: Leichtfried (A7-0028/2011)

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för resolutionen om produkter och teknik med dubbla användningsområden, alltså produkter som kan användas för både civila och militära syften. Kontroll av export av produkter med dubbla användningsområden är av avgörande betydelse för att stoppa spridningen av vapen, även massförstörelsevapen. Det är därför mycket viktigt att se till att EU:s regelverk för produkter

med dubbla användningsområden blir mer demokratiskt och genomskinligt, samtidigt som man måste se till att det är tillräckligt strängt. För närvarande är de krav som gäller export av produkter och teknik med dubbla användningsområden olika stränga. Jag anser att EU bör sträva efter att tillämpa mycket stränga regelverk för export av alla produkter, och detta bör gälla i alla medlemsstaterna. Kommissionen måste införa ett effektivt system på området, som underlättar insamlingen av trovärdiga uppgifter om slutanvändningen av de produkter med dubbla användningsområden som exporteras från unionen.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Kontroll av export av produkter med dubbla användningsområden (som kan användas för både civila och militära syfte) är av avgörande betydelse för att stoppa spridningen av vapen, även massförstörelsevapen. Under 15 års tid har EU skärpt kontrollen av export av produkter med dubbla användningsområden, med hjälp av förebyggande åtgärder, till exempel genom att införa krav på exportlicens och tullregistreringsförfaranden. Mot bakgrund av ständiga tekniska förändringar och nya hot är det dock nödvändigt att uppdatera förteckningarna över kontrollerade produkter med dubbla användningsområden så att de återspeglar de produkter som omfattas av de viktigaste internationella exportkontrollsystemen. Det främsta syftet med dessa internationella exportkontrollsystem är att uppdatera förteckningar över de produkter som ska kontrolleras. I dag införlivas dessa förteckningar nästan automatiskt i EU:s lagstiftning utan någon medverkan från parlamentet, men i och med att Lissabonfördraget har trätt i kraft krävs numera parlamentets godkännande. Jag samtyckte till betänkandet och till parlamentets förslag om att sträva efter mer demokratiska och genomskinliga kontrollsystem i EU för produkter med dubbla användningsområden och en större roll för kommissionen i bedömningen av genomförandet av förordningen i medlemsstaterna.

George Becali (NI), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade för betänkandet, eftersom kontroll av export av produkter med dubbla användningsområden är av avgörande betydelse för att stoppa spridningen av vapen, även massförstörelsevapen. Mot bakgrund av den stora volymen gränsöverskridande handel över Europeiska unionens gränser är tillämpningen av EU:s exportkontroll av produkter med dubbla användningsområden beroende av förebyggande åtgärder, såsom införande av krav på exportlicens och tullregistreringsförfaranden. Exportkontroller har stor inverkan på EU:s handelspolitik, eftersom de kan påverka mer än 10 procent av all EU-export.

Sergio Berlato (PPE), *skriftlig*. – (IT) Exportkontroll av produkter med dubbla användningsområden, alltså produkter som kan användas för både civila och militära syften, har varit föremål för åtgärder på EU-nivå i cirka 15 år.

Exportkontroller har stor inverkan på EU:s handelspolitik, eftersom de kan påverka mer än 10 procent av all EU-export. Enligt min åsikt innebär Lissabonfördragets ikraftträdande och dess klarläggande av EU:s befogenheter på området internationell handel ett ovärderligt tillfälle att på nytt bekräfta unionens roll och parlamentets ansvar inom EU:s institutionella ram för beslutsfattande.

Det främsta verktyget för exportkontroll är förordning (EG) nr 428/2009, som har medfört ett antal viktiga förändringar gällande tillämpningsområdet för exportkontroll av produkter med dubbla användningsområden i EU. Jag anser att särskilt EU:s regelverk för produkter med dubbla användningsområden bör organiseras öppnare.

Därför samtycker jag till föredragandens åsikt att det är av avgörande betydelse med fullt deltagande från parlamentets sida genom tillämpning av Lissabonfördragets skyldigheter

och den gemensamma tolkning som parlamentet och kommissionen kommit överens om i det nya ramavtalet.

Mara Bizzotto (EFD), skriftlig. – (IT) I Jörg Leichtfrieds betänkande tar man på ett positivt sätt upp den viktiga frågan om kontroll av EU-export av produkter med dubbla användningsområden, alltså produkter som kan användas för både civila och militära syften. Kontroll av export av detta slag, som påverkar mer än 10 procent av all EU-export, har visat sig ha största betydelse för förhindrande av spridning av vapen. Jag röstar för betänkandet eftersom det syftar till att införa öppnare kontrollförfaranden för ovan nämnda export.

George Sabin Cutaş (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för förslaget om ändring av förordningen eftersom jag anser att de nya punkter som införs kommer att leda till att EU:s regelverk för produkter med dubbla användningsområden blir mer demokratiskt och genomskinligt. Detta innebär att parlamentet kommer att kunna medverka till en uppdatering av förteckningarna över de produkter som ska kontrolleras genom de internationella regelverken. För närvarande införlivas dessa förteckningar i stort sett automatiskt i EU:s lagstiftning utan att parlamentet kan säga någonting. Dessutom ska samordningsgruppen för produkter med dubbla användningsområden lägga fram en årlig rapport för att ge parlamentet fullständig information om hur det går vid kontrollerna av produkter och teknik som kan användas för både civila och militära syften.

Marielle De Sarnez (ALDE), skriftlig. – (FR) Produkter med dubbla användningsområden kan användas för både civila och militära syften, till exempel kemiska produkter och tekniskt byggnadsmaterial liksom programvara och annan ny teknik. Det är ofta svårt att förutsäga det verkliga syftet med exporterade produkter. Därför måste exportörerna bli medvetna om sitt ansvar och vara skyldiga att kontrollera det verkliga syftet med de olika produkter som de säljer utomlands. Visserligen finns det redan flera kontroller och informationsmekanismer, men vi har ändå efterlyst ökad säkerhet på området. Därför har vi röstat för de ändringsförslag som gäller krav på att exporter ska meddelas på förhand samt krav på striktare kontroller och ökad öppenhet. Detta kommer att leda till ytterligare säkerhet i fråga om att förhindra missbruk och spridning av massförstörelsevapen.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Produkter som kan användas för både civila och militära syften, bland annat programvara och teknik, anses vara tekniska produkter med dubbla användningsområden. Dubbla användningsområden innebär att det krävs särskild försiktighet i samband med export av dessa produkter, så att man förhindrar spridning av vapen och framför allt massförstörelsevapen. Det står klart för alla analytiker att det är viktigt för den internationella säkerheten att dessa produkter kontrolleras och att de förordningar som syftar till att införa de relevanta kontrollmekanismerna ständigt måste uppdateras i enlighet med den tekniska utvecklingen. Det står även klart att dessa kontroller bör vara öppna och demokratiska i stater med rättsordning, såsom kommissionen avser.

Avslutningsvis anser jag i linje med yttrandet från utskottet för utrikesfrågor att kommissionen måste beakta att vissa EU-medlemsstater har restriktivare och strängare bestämmelser för exportkontroll av produkter med dubbla användningsområden. Det är naturligt och enligt min åsikt bör det förbli så.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Betänkandet avser behovet av kontroll av export och spridning av det som kallas produkter med dubbla användningsområden, det vill säga produkter som inte bara används för civila utan även för militära syften. Under de senaste åren har EU vidtagit en rad åtgärder för att förhindra att dessa material används

för tillverkning av vapen, särskilt massförstörelsevapen. EU:s främsta kontrollinstrument är förordning (EG) nr 428/2009 av den 5 maj 2009, som omfattar försäljning och transport av dessa material, men som måste ändras för att förhindra att medlemsstaterna har olika tillvägagångssätt. Jag samtycker därför till förslagen i betänkandet, eftersom de syftar till att skapa tillförsikt hos den europeiska allmänheten när det gäller produktion och spridning av produkter med dubbla användningsområden och till att göra de nuvarande systemen öppnare och mer demokratiska.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Exportkontroll av produkter med dubbla användningsområden omfattas av åtgärder på EU-nivå. Det främsta instrumentet för kontroll av export är förordning (EG) nr 428/2009 från 2009. I och med denna förordning utökades kontrollernas omfattning i fråga om försäljning och transport. Även om man i betänkandet försöker införa mer demokratiska kontroller och öppenhet finns det vissa nyckelfrågor som gör att vi inte kan rösta för det.

Först ska en samordningsgrupp för produkter med dubbla användningsområden inrättas, med en företrädare för kommissionen som ordförande, och därefter är det gruppens ansvar att lägga fram en "förteckning över exportörer, förmedlare och intressenter som har konsulterats". Det kommer att vara denna grupp som avgör vilka länder man ska bedriva handel med, vilket fråntar medlemsstaterna deras makt och därigenom äventyrar deras suveränitet.

En annan aspekt är att Israel tas med i förteckningen över destinationsländer för produkter med dubbla användningsområden. Vi bör till exempel komma ihåg de gemensamma forskningsprojekt som finansierats av det sjunde ramprogrammet för forskning, särskilt de som genomförts under deltagande av Israel Aerospace Industries Ltd. Detta företag tillverkade de obemannade flygplan som användes i attacken mot Gazaremsan 2008/2009 och ledde till att dussintals människor miste livet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi röstade för att betänkandet skulle återsändas till det relevanta parlamentsutskottet för att möjliggöra fortsatta förhandlingar med rådet på grundval av det lagstiftningsförslag och de ändringsförslag som har lagts fram inför parlamentet.

Vi vet att man vid användningen av civila produkter och civil teknik för militära syften saknar ett tillvägagångssätt som inte är knutet till exportkontrollen av det som kallas produkter med dubbla användningsområden och relaterade tjänster.

Även om denna exportkontroll är viktig och bör genomföras på ett klokt sätt, utan att det inverkar negativt på utvecklingsländernas tillgång till produkter och teknik som krävs för deras utveckling, måste förfarandena bli genomskinligare och också vara öppna för demokratisk granskning.

Vi vill betona att man måste förbättra överensstämmelsen mellan på detta område, EU:s övriga politik och målen i förordningen. De gemensamma forskningsprojekt som finansierats genom det sjunde ramprogrammet för forskning är välkända, särskilt de som genomförts under deltagande av Israel Aerospace Industries Ltd. – det företag som tillverkade de obemannade flygplan som användes i attacken mot Gazaremsan 2008/2009 och ledde till att dussintals människor miste livet.

Lorenzo Fontana (EFD), skriftlig. – (IT) EU:s nya behörigheter på området för internationell handel till följd av Lissabonfördraget erbjuder en bra möjlighet att öka insynen på marknaden för produkter med dubbla användningsområden. Ändringarna av denna

förordning, som gäller produkter som kan användas både militärt och civilt, gör det möjligt att kontrollera den här typen av produkter noggrannare. Om vi ska kunna undvika vapenspridning är detta absolut avgörande. Med hänsyn till förfarandet i utskottet bekräftar jag härmed att jag stöder min kollega.

Juozas Imbrasas (EFD), skriftlig. – (LT) Kemiskt och radioaktivt material, centrifuger, teknisk utrustning, programvara och komponenter används inte bara civilt utan också för militära syften. I fel händer kan dessa produkter bli tortyrinstrument eller massförstörelsevapen. Jag röstade för dokumentet eftersom det innehåller förslag till förbättringar av systemet för att kontrollera exporten av teknik och produkter med dubbla användningsområden, det vill säga förstärkt exportkontroll av varor med dubbla användningsområden. I dokumentet utökas dessutom förteckningen över varor som kräver exportlicens och vars exportvägar måste rapporteras.

Elisabeth Köstinger (PPE), skriftlig. – (DE) Varor och teknik med civil och potentiellt militär användning bör omfattas av samma konkurrensvillkor i samtliga medlemsstater. Det viktiga är att man hittar gemensamma och framför allt säkra ramvillkor som garanterar säker användning. Det bör kunna förhindra en konstlad sänkning av priset på europeiska exportprodukter och kraftigt stärka de europeiska små och medelstora företagen. Jag röstade för den föreslagna ändringen av förordningen eftersom öppenhet och säkerhet måste vara de viktigaste prioriteringarna för sådana produkter och sådan teknik.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar betänkandet. Exportkontroll av produkter med dubbel användning, dvs. varor som kan användas både civilt och militärt, har varit föremål för åtgärder på EU-nivå i cirka 15 år. Att kontrollera exporten av varor med dubbla användningsområden är avgörande för att förhindra spridningen av vapen, inklusive massförstörelsevapen. Mot bakgrund av den stora volymen gränsöverskridande handel över Europeiska unionens gränser är tillämpningen av EU:s exportkontroll av produkter med dubbla användningsområden beroende av förebyggande åtgärder som införande av krav på exportlicens och tullregistreringsförfaranden.

Exportkontroller har stor inverkan på EU:s handelspolitik eftersom de kan påverka mer än 10 procent av all EU-export. EU:s viktigaste verktyg för exportkontroll är förordning (EG) nr 428/2009 av den 5 maj 2009 om produkter med dubbla användningsområden, som trädde i kraft den 27 augusti 2009. Genom denna nya förordning infördes ett antal större förändringar av tillämpningsområdet för exportkontroll av produkter med dubbla användningsområden i Europeiska unionen. Bland dessa var införandet av kontroll av förmedlingsverksamhet och transitering avseende produkter med dubbla användningsområden. Förordningen om produkter med dubbla användningsområden omfattar regelbundet uppdaterade listor över kontrollerade produkter med dubbla användningsområden som återspeglar de som omfattas av de viktigaste internationella exportkontrollsystemen.

Jiří Maštálka (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Kontroll av varor med dubbla användningsområden är ett viktigt område med både säkerhets- och handelsaspekter. Kontrollen skulle inte vara tillräckligt effektiv eller möjlig att upprätthålla utan det därmed sammanhängande flödet av delad information eller flexibelt internationellt samarbete. I det sammanhanget vill jag också understryka de relevanta tillsynsorganens, till exempel tullmyndigheternas, betydelse. De har ett stort ansvar för den direkta övervakningen av exporten eller transiteringen av varor med dubbla användningsområden. Vi bör även stödja dessa organ, till exempel när det gäller tillgången på modern övervakningsutrustning, nya

erfarenheter när det gäller att genomföra övervakningsförfaranden och sist men inte minst genom att stödja yrkesutbildning och utbytesbesök. En sofistikerad säkerhetspolitik bör alltid inkludera ett exportsystem för varor med dubbla användningsområden som följer strikta normer, parallellt med tillämpningen av alla internationella åtaganden.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Lissabonfördragets ikraftträdande och dess förtydligande av EU:s behörighet på området för internationell handel innebär ett bra tillfälle att bekräfta EU:s roll i dessa sammanhang och Europaparlamentets roll, befogenheter och ansvar inom EU:s institutionella ram för beslutsfattande. EU:s regelverk för produkter med dubbla användningsområden bör organiseras öppnare och mer demokratiskt. Fullt deltagande från Europaparlamentets sida genom tillämpning av Lissabonfördragets skyldigheter och den gemensamma tolkning som Europaparlamentet och kommissionen kommit överens om i det nya ramavtalet är av avgörande betydelse för att detta mål ska kunna nås.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (EN) Produkter med dubbla användningsområden är sådana produkter som kan användas för antingen fredliga eller militära syften. Kontroll av exporten av produkter med dubbla användningsområden är en central faktor för att motverka vapenspridningen. Mot bakgrund av den stora volymen gränsöverskridande handel över EU:s gränser bygger EU:s kontroll av exporten av produkter med dubbla användningsområden på förebyggande åtgärder. Exportkontroller har stor inverkan på EU:s handelspolitik. Det vore bra om kontrollinstrumenten inte blev ett sätt att bekämpa konkurrenter genom affärsstrukturer. Därför är det nödvändigt att upprätta en lång lista över produkter med dubbla användningsområden. Detta är emellertid ämnet för ett annat betänkande. Jag röstade för betänkandet.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Export av produkter och teknik med dubbla användningsområden regleras mycket noga inom EU. Framför allt gäller det produkter och teknik som även kan användas militärt. För att förhindra missbruk inom exportsektorn finns det fyra olika typer av exporttillstånd: gemenskapens allmänna exporttillstånd, allmänna nationella exporttillstånd, globala exporttillstånd och individuella exporttillstånd. Vart och ett av dessa tillstånd gäller inom EU.

Sedan finns det också internationella exportkontrollsystem som EU erkänner och där kommissionen försöker stärka EU:s ställning. Här ingår Australiengruppen, som kommissionen är fullvärdig medlem av och som omfattar samtliga 27 medlemsstater samt USA, Kanada, Japan, Sydkorea och Australien, gruppen av länder som levererar kärnmaterial, där kommissionen har observatörsstatus och som inkluderar EU-27, USA och Ryssland, Wassenaararrangemanget, där kommissionen inte har någon status men som omfattar alla EU:s medlemsstater utom Cypern som fullvärdiga medlemmar, och kontrollsystemet för missilteknik, där kommissionen inte heller har någon status och där endast 19 av medlemsstaterna är fullvärdiga medlemmar.

Jag röstade i enlighet med detta för att inte bryta mot subsidiaritetsprincipen.

Paul Murphy (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för detta betänkande eftersom det tar ett litet steg i riktning mot att lösa den nuvarande bristen på öppenhet i samband med exportkrediter och det enorma gapet mellan EU:s angivna mål och verkligheten när det gäller hur exportkrediter används i EU. EU vill gärna framställa sig självt som en kraft för mänskliga rättigheter och miljöskydd. De europeiska kreditinstitutens roll visar hur ihåligt det påståendet är. Dessa krediter används regelbundet för att stödja produkter som är skadliga för miljön och för arbetstagarnas rättigheter. För att skapa rättvis handel på området måste dessa institut, som stöder cirka 10 procent av världshandeln, omfattas av

ett demokratiskt, offentligt ägande. Deras bokföring måste vara öppen, så att arbetstagarna och de personer som påverkas av dem för första gången kan se vart pengarna har gått, och arbetstagarna måste kunna kontrollera dessa instituts verksamhet så att deras enorma resurser används till förmån för arbetande människor, småjordbrukare och miljön.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för detta betänkande eftersom jag anser att Lissabonfördragets ikraftträdande och dess förtydligande av EU:s behörighet på området för internationell handel innebär ett bra tillfälle att bekräfta EU:s roll i dessa sammanhang och Europaparlamentets roll, befogenheter och ansvar inom EU:s institutionella ram för beslutsfattande. EU:s regelverk för produkter med dubbla användningsområden bör organiseras öppnare och mer demokratiskt. Fullt deltagande från Europaparlamentets sida genom tillämpning av Lissabonfördragets skyldigheter och den gemensamma tolkning som Europaparlamentet och kommissionen kommit överens om i det nya ramavtalet är av avgörande betydelse för att detta mål ska kunna nås. Det är en omarbetning av förordning (EG) nr 1334/2000 mot bakgrund av de gällande internationella ramarna. Det är i själva verket viktigt att man utökar tillämpningsområdet för exportkontroll av produkter med dubbla användningsområden till att täcka transitering och förmedlingsverksamhet och påföljder för olaglig förmedlingsverksamhet gällande produkter med dubbla användningsområden, till exempel i samband med ett program för massförstörelsevapen.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig. – (IT)* Avsikten med förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1334/2000 om upprättande av en gemenskapsordning för kontroll av export av produkter och teknik med dubbla användningsområden, som lades fram den 7 februari 2011, är att ge EU ett effektivt system av förebyggande åtgärder för att förhindra spridning av vapen, inklusive massförstörelsevapen. Genom den gällande förordningen på detta område ((EG) nr 428/2009) inrättas ett system av kontroller som gör det möjligt för EU att till fullo uppfylla de åtaganden som gjorts i samband med fyra internationella exportkontrollsystem som EU deltar i. Under alla omständigheter innebär Lissabonfördragets förtydligande av EU:s behörighet på området för internationell handel ett bra tillfälle att stärka EU:s profil, förbättra bilden av EU internationellt och ta vara på Europaparlamentets roll, befogenheter och ansvar inom EU:s institutionella ram för beslutsfattande på området för internationell handel. Enligt min mening är det därför lämpligt att göra de nödvändiga ändringarna av förordningen och jag röstar för förslaget.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* I utskottet för utrikesfrågor/underutskottet för säkerhet och försvar var vi, som gröna ledamöter av Europaparlamentet och som föredragande, mycket framgångsrika. Yttrandet från utskottet för utrikesfrågor/underutskottet för säkerhet och försvar innehöll förslag om att ta bort gemenskapens generella exporttillstånd för leveranser av lågt värde eftersom vi hade ett bra dataunderlag som visade att det inte föreligger någon positiv koppling mellan lågt pris och låg säkerhetsrisk, ett antagande som utgjorde grunden för hela tanken med gemenskapens generella exporttillstånd. Tvärtom kan vissa mycket billiga produkter med dubbla användningsområden bli mycket farliga om de hamnar i fel händer. Vi kunde också stryka avsnittet om "informationssäkerhet" för EU007-produkter eftersom det fanns ett par icke-demokratiska länder bland de tänkbara mottagarna. Vi lyckades också få ett brett stöd i utskottet för utrikesfrågor/underutskottet för säkerhet och försvar för skarpa formuleringar om behovet av mänskliga rättigheter när det gäller export av telekommunikationsutrustning, eftersom avlyssningsteknik och anordningar för digital

dataöverföring för övervakning av mobiltelefoner etc. omfattas av gemenskapens generella exporttillstånd.

När det gäller de tänkbara destinationerna för olika generella exporttillstånd lyckades vi få bort både Israel och Indien på grund av deras ovilja att som stater bli parter i ickespridningsavtalet. Men den mest omdiskuterade och viktigaste frågan var om det räcker att kontrollera, underrätta och registrera sedan exporten redan har ägt rum, eller om det ska ske före exporten.

Licia Ronzulli (PPE), skriftlig. – (IT) Exportkontroll av produkter med dubbla användningsområden, alltså produkter som kan användas för både civila och militära syften, har varit föremål för åtgärder på EU-nivå i cirka 15 år. Kontroll av export av produkter med dubbla användningsområden är av avgörande betydelse för att stoppa spridningen av vapen, även massförstörelsevapen. Mot bakgrund av den stora volymen gränsöverskridande handel över Europeiska unionens gränser är tillämpningen av EU:s exportkontroll av produkter med dubbla användningsområden beroende av förebyggande åtgärder som införande av krav på exportlicens och tullregistreringsförfaranden.

Denna resolution innebär ytterligare ett steg i den riktningen. Jag röstade för betänkandet, eftersom Lissabonfördragets ikraftträdande innebär ett bra tillfälle att bekräfta EU:s roll och Europaparlamentets befogenheter och ansvarsområden inom EU:s institutionella ram när det gäller denna typ av beslutsfattande. Regelverket måste omorganiseras och bli öppnare genom att man tillämpar fördragets skyldigheter och den gemensamma tolkning som parlamentet och kommissionen kommit överens om i ramavtalet.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Exportkontroll av produkter med dubbla användningsområden, dvs. produkter som kan användas för både civila och militära syften, är mycket viktig i samband med ickespridning av vapen. Europaparlamentets ståndpunkt innebär att Lissabonfördragets landvinningar införs i EU:s lagstiftning, och det med rätta. Parlamentet förstärker också den demokratiska kontrollen och insynen och stärker EU:s profil i anslutning till internationella exportkontrollsystem. Det är också positivt att kommissionen är skyldig att lägga fram rapporter om hur förordningen fungerar, tillsammans med en heltäckande konsekvensbedömning.

Den hårdaste nöten att knäcka i diskussionerna mellan rådet, parlamentet och kommissionen är emellertid fortfarande frågan om när kontroll av anmälan och registrering av exporten ska äga rum, om det ska ske före eller efter den faktiska exporten. Jag anser att det är absolut nödvändigt att kontrollen sker innan exporten genomförs. Skälet till detta är att efterhandskontroller i själva verket alltid kommer att innebära att vi måste jaga runt efter fakta sedan själva exporten har ägt rum. Parlamentet har just beslutat att välja efterhandskontroller. Till slut röstade jag därför mot den slutgiltiga versionen av detta betänkande.

Betänkande: Jadot (A7-0364/2010)

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), skriftlig. – (LT) Jag röstade för denna resolution om statsstödda exportkrediter. Exportkrediter är ett viktigt instrument för att stödja europeiska företag. Jag håller med om att stöd till exportkrediter på medellång och lång sikt är ett kraftfullt verktyg som ännu inte utnyttjats fullt ut i alla medlemsstater och måste främjas. Exportkrediter kan hjälpa till att skapa arbetstillfällen genom att garantera finansiering för projekt som annars skulle ha haft mer begränsad tillgång till kapital på grund av att de inte är marknadsbaserade. Man bör emellertid observera att det för närvarande råder bristande

insyn när det gäller att undersöka vad exportkreditinstituten finansierar eller tidigare har finansierat. Bristen på transparens leder till att kostnads- och tidsramar grovt överskrids och banar också väg för mutor och korruption. Jag stöder därför föredragandens förslag att göra det obligatoriskt för EU:s medlemsstater att rapportera till kommissionen varje år om verksamheten i deras exportkreditinstitut i fråga om riskberäkningar och redovisning av verksamheter utanför balansräkningen, och att det blir obligatoriskt att redovisa de sociala och miljömässiga riskberäkningarna.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) De flesta industriländer, inklusive alla EU:s medlemsländer, har minst ett statsstött exportkreditinstitut, och sammantaget utgör de världens största statliga finansieringskälla för projekt inom den privata sektorn. De garantier som beviljades under perioden 2004–2009 av exportkreditinstitut i EU:s medlemsländer uppgick sammanlagt till omkring 468 miljarder euro. Exportkreditinstituten kan möjliggöra berättigad handel på områden där den privata kapitalmarknaden kommer till korta. De är betydligt bättre på att absorbera risker än privata aktörer, eftersom de inte behöver betala skatt och gå med vinst och har därför större möjlighet att undvika förlust på lån än de privata bankerna. Av samma anledning kan de dock också utgöra en stor risk för snedvridning av handeln, om deras finansieringstransaktioner inte styrs av gemensamma regler. Även om exportkreditinstituten är viktiga instrument för att stödja de europeiska företagens handel och investeringar är det nödvändigt att se till att deras verksamheter bedrivs på ett ekonomiskt sunt sätt och att de inte behöver hjälp från skattebetalarna för att kunna återfinansiera sin verksamhet. Jag stöder betänkandet och kravet på att lämna in årliga rapporter till kommissionen och Europaparlamentet eftersom det för närvarande finns mycket få uppgifter som visar vad exportkreditinstituten finansierar eller tidigare har finansierat. Vissa nationella exportkreditinstitut lämnar inte ens regelbundet någon övergripande redovisning av sina transaktioner under året, vilket strider mot öppenhetsprincipen.

Mara Bizzotto (EFD), skriftlig. – (IT) Syftet med kommissionens förslag är att införa den överenskommelse om statsstödda exportkrediter som förhandlats fram av OECD (consensusöverenskommelsen) i EU-lagstiftningen, för att se till att de nationella exportkreditinstituten i sin verksamhet följer EU:s regler och krav på öppenhet. Denna åtgärd, som redan i sig innebär ett positivt steg eftersom den tar itu med korruptionen och den brist på transparens som gör att kostnads- och tidsramar grovt överskrids, stärks genom Jadotbetänkandet, som strävar efter att ytterligare öka öppenheten och rättvisan genom att införa OECD:s consensusöverenskommelse i EU:s lagstiftning.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Exportkreditinstituten utgör världens största statliga finansieringskälla för projekt inom den privata sektorn. De är statliga myndigheter eller halvofficiella finansieringsinstitut som erbjuder exportkrediter, lån, försäkrings- och investeringsgarantier för företag verksamma inom högrisksektorer utomlands, däribland många utvecklingsländer.

Man bör observera att finansieringen av sådana stora projekt i utvecklingsländer är många gånger högre än summan av de motsvarande belopp som årligen betalas ut av alla multilaterala utvecklingsbanker. Exportkreditinstituten är därför välfungerande och kan bidra till EU:s utrikespolitiska mål, framför allt fattigdomslindring och bekämpning av klimatförändringar. Jag tycker att förbättringarna av det aktuella avtalet är positiva, framför allt de som avser ökad insyn, och jag tror det är viktigt att man säger öppet att exportkreditinstituten bör beakta och respektera EU:s politik och mål, inte minst de värderingar som rör demokrati, respekt för de mänskliga rättigheterna och förenlighet

med utvecklingspolitiken. Å ena sidan underlättar exportkreditinstituten handeln, men å den andra kan de också snedvrیدا den om det saknas klara och öppet redovisade kriterier och regler.

Lara Comi (PPE), *skriftlig*. – (IT) Utrikeshandeln är ett av de mest kraftfulla verktygen vi har i våra kontakter med tredjeländer. Åtminstone tills det blir nödvändigt att besluta om något annat har EU valt att inte ha sin egen armé och att tillämpa handelspolitiken som sitt viktigaste förhandlingsredskap i internationella förbindelser. I det avseendet har handelspolitiken inte varit utan framgång. Utländska direktinvesteringar i våra företag utgör dessutom en källa till utveckling för tredjeländer där arbetstillfällen skapas och det är fruktbart att uppmuntra dessa kontakter via exportkreditinstituten. Det vi inte längre kan tillåta på en internationell marknad med gemensamma tulltariffer är att investeringar kan styras av enskilda medlemsstater.

Detta hör inte hemma på den väg som stakats ut av EU och som unionen försöker visa upp för resten av världen. Att överföra samtliga behörigheter i samband med internationell handel från medlemsstatsnivå till EU-nivå är ytterligare ett steg i upprättandet av en gemensam industripolitik i syfte att skapa en gemensam ekonomisk politik och så småningom ytterligare synergier mellan våra olika stater.

Marielle De Sarnez (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Exportkreditinstitutens verksamhet måste övervakas bättre på EU-nivå och bedrivs på ett öppnare sätt. Dessa institut måste i fortsättningen offentliggöra en årlig verksamhetsrapport för att visa om de projekt som får stöd uppfyller EU:s mål i fråga om miljö, socialpolitik och utveckling. Europaparlamentets ledamöter har krävt att bidragen till fossila bränslen ska fasas ut för att främja övergången till ett mer ekologiskt samhälle, i linje med nationella och europeiska åtaganden för att bekämpa klimatförändringar. Genom denna omröstning bekräftar parlamentet sin önskan att se en systematisk tillämpning av åtgärder för att öka insynen i finansiella åtaganden och åtgärder för att integrera klimatfrågorna i alla delar av EU:s politik, inklusive de delar som gäller de europeiska företagens handel och investeringar.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för betänkandet om statsstödda exportkrediter eftersom jag anser att statsstödda exportkreditinstitut måste vara öppnare och rapportera om sin verksamhet. Det är också viktigt att garantera fullständig överensstämmelse med målen i artikel 208 i fördraget, där minskning och utrotning av fattigdom anges som huvudmålen för EU:s politik i fråga om utvecklingsamarbete.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Kommissionen och rådet granskar för närvarande de rättsliga ramarna, den så kallade överenskommelsen om statsstödda exportkrediter, för att införa den i EU:s lagstiftning. Syftet är att öka rättssäkerheten för medlemsstaternas exportkreditinstitut. Exportkrediter är effektiva instrument för att stödja EU:s företag, eftersom de kan hjälpa till att skapa arbete och genomföra projekt som annars skulle ha svårt att hitta finansiering. Att antalet ansökningar hela tiden ökar tyder på att medlemsstaterna måste införa OECD:s överenskommelse snabbt.

Jag instämmer i yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor, eftersom jag anser att "tillsyn på EU-nivå av exportkrediter bör införas som ett undantag när konkurrensnedvridning inom den inre marknaden inträffar. Subsidiaritetsprincipen måste bevaras."

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Detta betänkande handlar om förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om tillämpning av vissa regler för att erhålla

statsstödda exportkrediter. I verkligheten har de flesta medlemsstater exportkreditinstitut som spelar en avgörande roll för att stödja EU:s handel och affärsinvesteringar. Totalt handlar det om 468 miljarder euro under perioden 2004–2009. Detta stöd lyder under avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, även kallat "avtalet", som förhandlats fram mellan länderna i OECD, och det är ett exempel på ett offentligt finansieringsinstrument med engagemang från EU:s sida. Eftersom exportkreditinstituten i huvudsak stöder miljöskadlig industriverksamhet, inte minst på grund av utsläppen av koldioxid, och enligt Världsbanken har ringa effekt på fattigdomsbekämpningen, instämmer jag i föredragandens åsikt att exportkreditinstituten bör bidra till EU:s politik och mål, vilket innebär att det inte finns något behov av att se över OECD-avtalet.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi anser att det finns behov av mer tillsyn och kontroll av exportkreditinstituten, i fråga om både export, investeringar och finansiering, eftersom bristen på insyn orsakar enorm skada genom att uppmuntra till mutor och korruption.

Exportkreditinstituten är offentliga instrument som i stor utsträckning utnyttjas av EU för att bidra till finansieringen av dess internationella mål och ekonomiska och geostrategiska intressen, som inte kan skiljas från målet att dominera och kontrollera regioner och länder, något som leder till veritabla neokolonialistiska förbindelser. De investeringar som finansieras av exportkreditinstituten medför ofta inga fördelar för de länder som borde dra nytta av dem.

Upprättandet av riktlinjer för exportkrediter syftar till att komma runt beslutet att stoppa direktstöd inom ramen för Världshandelsorganisationens avtal, vilket sätter press på utvecklingsländerna att underteckna Doharundan. Huvudsyftet med direktstöd eller krediter är fortfarande att kontrollera marknader och naturresurser, exploatera arbetstagare och använda produkter eller investeringar för att kontrollera mottagarländernas suveränitet, vilket blir möjligt genom exportkreditinstitutens finansiering.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det finns behov av att mer tillsyn och kontroll av exportkreditinstituten, i fråga om både export, investeringar och finansiering, eftersom bristen på insyn orsakar enorm skada genom att uppmuntra till mutor och korruption.

Exportkreditinstituten är emellertid offentliga instrument som i stor utsträckning utnyttjas av EU för att bidra till finansieringen av dess internationella mål, framför allt i fråga om klimatförändring och fattigdomsminskning. Ibland används de som ett sätt att finansiera ren neokolonialism från EU:s sida i så kallade utvecklingsländer.

Upprättandet av riktlinjer för exportkrediter syftar till att komma runt beslutet att stoppa direktstöd inom ramen för Världshandelsorganisationens avtal, vilket sätter press på utvecklingsländerna att underteckna Doharundan och som också ifrågasätts av dem.

Huvudsyftet med direktstödet eller krediterna är fortfarande att kontrollera marknader och naturresurser, utnyttja arbetstagare och använda produkter eller investeringar för att kontrollera mottagarländernas suveränitet, vilket blir möjligt genom exportkreditinstitutens finansiering.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Det skulle vara fel om statsstödda exportkrediter inte följde vissa principer, framför allt vissa sociala normer, eller följde de politiska riktlinjerna för bistånd till tredjeländer och utvecklingsbistånd. Det är därför nödvändigt med insyn i hur dessa medel används. Det är emellertid EU:s utrikespolitik som ska vara

utgångspunkten och den politiken har, framför allt under de senaste månaderna, visat sig vara obefintlig, inkonsekvent och splittrad, för att uttrycka det mildt. EU respekterar inte sina egna regler: När fick vi senast se att kommissionen faktiskt tillämpade de klausuler om sociala och mänskliga rättigheter och miljöskydd som den strör ut i sina handelsavtal?

När har kommissionen någonsin protesterat mot att Europeiska investeringsbanken finansierar projekt utanför Europa som skapar orättvisa konkurrensförhållanden för europeiska företag, eller som är socialt eller miljömässigt tveksamma? Syftet med detta betänkande är dessutom att införa en överenskommelse som förhandlats fram inom den globaliseringsvänliga och ultraliberala organisationen OECD i EU:s lagstiftning. Den överenskommelsen ger i själva verket de europeiska företagen ett handikapp jämfört med sina konkurrenter, framför allt de från Kina. När det gällde att rösta antingen för eller emot lade vi ned våra röster.

Juozas Imbrasas (EFD), *skriftlig*. – (LT) Som bekant är det omöjligt att ta reda på vad exportkreditinstituten finansierar eller tidigare har finansierat. I vissa länder lämnar de inte ens regelbundet någon övergripande redovisning av sina transaktioner under året. På andra håll saknas separata uppgifter om utlåningen inom olika sektorer eller den geografiska spridningen av lån. Detta trots att det finns krav på öppenhet i OECD:s consensusöverenskommelse från 2005 som alla EU:s medlemsstater anslutit sig till och som nu ska införlivas i EU-lagstiftningen. OECD:s consensusöverenskommelse saknar de regler som krävs för att det ska vara möjligt att garantera en rättvis prissättning av premier, eftersom den inte säger något om transparens eller om minimikrav för tillämpningen av social och miljömässig riskberäkning. Det finns förslag om att strama upp reglerna när det gäller kraven på öppenhet i riskberäkningarna och redovisningen av verksamheter utanför balansräkningen, och att göra det obligatoriskt att redovisa de sociala och miljömässiga riskberäkningarna samt införa regler om att EU:s medlemsstater årligen måste rapportera till kommissionen om exportkreditinstitutens verksamhet i respektive land i detta hänseende. Jag röstade därför för detta dokument, eftersom det kommer att medföra ökad öppenhet och regler för social och miljömässig riskberäkning.

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE), *skriftlig*. – (LV) Jag stödde betänkandet om förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om tillämpningen av vissa riktlinjer för statsstödda exportkrediter, eftersom jag anser att det behövs tydliga regler för samtliga EU:s medlemsstater om hur man ska stödja exportföretagen. Exportkreditgarantier är ett viktigt sätt att hjälpa entreprenörer att komma in på nya marknader och skapa nya arbetstillfällen. Jag stödde däremot inte ändringsförslag 22, som innebär att man lägger ytterligare bördor på entreprenörerna och minskar de europeiska företagens konkurrenskraft jämfört med entreprenörer i andra medlemsstater inom OECD. I dessa kristider måste EU:s medlemsstater minska företagarnas administrativa bördor, inte skapa nya. Här måste Europaparlamentet föregå med gott exempel och inte leta efter nya motiv för att lägga ytterligare bördor på entreprenörerna.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för betänkandet. Jag ser exportkrediter ett viktigt instrument för att stödja europeiska företag. Mot bakgrund av den ökade efterfrågan på exportkrediter med offentligt stöd är det av största vikt att den nyaste OECD-bestämmelsen om detta instrument införs av medlemsstaterna så snart som möjligt. Stöd till exportkrediter på medellång och lång sikt är ett kraftfullt verktyg som ännu inte utnyttjats fullt ut i alla medlemsstater och måste främjas. Exportkrediter kan hjälpa till att skapa arbetstillfällen genom att garantera finansiering för projekt som annars skulle ha haft mer begränsad tillgång till kapital på grund av att de inte är marknadsbaserade. Jag

håller med föredraganden, som konstaterar att man vid inrättande av ny lagstiftning på detta område måste undvika att införa ny byråkrati som kan höja redan befintliga kostnader. Tillsyn på EU-nivå av exportkrediter bör införas som ett undantag när konkurrenssnedvridning inom den inre marknaden inträffar. Subsidiaritetsprincipen måste bevaras.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) I betänkandet framförs krav på att beviljandet av statsstödda krediter och garantier för den privata sektorns export ska kompletteras med sociala och miljömässiga konsekvensanalyser. Det framförs också krav på att målen för minskningen av växthusgasutsläppen inte ska påverkas av dessa projekt. Det är ett minimum.

Jag kommer emellertid att rösta mot betänkandet för att uttrycka mitt djupa beklagande över att utskottet för internationell handel inte försöker ge sig självt möjligheter att hålla sig till sociala och miljömässiga mål som är värda namnet. Fri konkurrens, kampen mot protektionism och hinder för att fördöma exportbidrag inom jordbruket är bara några av de många absurditeter som stöds i denna text.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Exportkreditinstitut har spelat en allt viktigare roll för att stödja alla typer av investeringar och därigenom bidragit till att minska effekten av den nuvarande ekonomiska och finansiella krisen genom skapande av arbetstillfällen och genom stöd till handel och investeringar i företag som annars inte skulle beviljas krediter i den privata sektorn. Exportkreditinstituten har blivit den största finansieringskällan för utvecklingsländerna. En betydande del av de projekt exportkreditinstituten finansierar i utvecklingsländerna är koncentrerad till branscher som transport, olja, gas och gruvdrift samt storskaliga infrastrukturprojekt, såsom dammbyggen. Det är emellertid viktigt att exportkreditinstitutens verksamhet övervakas noga för att undvika framtida problem.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (EN) EU är part i consensusöverenskommelsen om riktlinjer för statsstödda exportkrediter, som ingåtts inom ramen för OECD. Det är rätt att Europaparlamentet antar ändringar av kommissionens förslag för att införa ytterligare åtgärder som ökar öppenheten och skyldigheten att rapportera i EU.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Offentliga och statsstödda exportkreditinstitut är viktiga stödorgan för det privata näringslivets projekt i utvecklingsländerna. I dessa tider med pressade nationella budgetar blir de allt viktigare som investeringskällor för de europeiska företagen, eftersom de inte måste återfinansiera sig själva med skattebetalarnas pengar. Eftersom riskvärderingskriterierna för statsstödda exportkreditinstitut skiljer sig kraftigt från de som gäller där lånen kommer från en privat bank kan konkurrensen snedvridas inom den internationella handeln, vilket exemplet Kina visar. Därför finns det mängder med regler, till exempel OECD- och WTO-avtal, som fastställer återbetalningstider och miniminivåer för premier. För att kunna göra en utvärdering och för att förhindra missbruk och undvika återfinansiering med skattebetalarnas pengar krävs det bestämmelser om ökad öppenhet genom gemensamma skyldigheter att offentliggöra årsredovisningar inom EU etc. Det kan ifrågasättas om de föreslagna åtgärderna kommer att medföra större öppenhet. Jag lade därför ned min röst.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för detta betänkande, eftersom jag håller med föredraganden om att exportkrediter utgör ett kraftfullt instrument för att stödja EU:s företag. Eftersom antalet ansökningar om exportkrediter med offentligt stöd ökar blir det allt viktigare att OECD:s senaste avtal om detta instrument införs av medlemsstaterna så snart som möjligt. Exportkrediter på medellång och lång sikt är ett

viktigt instrument som ännu inte utnyttjats fullt ut i samtliga medlemsstater och som behöver främjas, framför allt i en försvagad ekonomi som den portugisiska. Exportkrediter fungerar verkligen som en motor för att skapa nya arbetstillfällen genom att garantera finansiering för projekt som annars skulle ha haft svårare att hitta kapital. Ingen lagstiftning på detta område får öka de byråkratiska bördorna, något som skulle höja de redan befintliga kostnaderna. Tillsyn på EU-nivå av exportkrediter bör endast införas som ett undantag när någon form av konkurrensnedvridning inom den inre marknaden skulle kunna inträffa. Subsidiaritetsprincipen måste strikt bevaras på detta område.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig*. – (IT) Exportkreditinstituten är världens största statliga finansieringskälla för projekt inom den privata sektorn. De kan emellertid också orsaka en massiv snedvridning av handeln om deras finansieringstransaktioner inte styrs av gemensamma regler. Därför bör vi gå vidare med en översyn av OECD-avtalet (överenskommelsen om statsstödda exportkrediter) så att vi bättre kan övervaka hur de europeiska exportkreditinstituten fungerar och se till att deras beslut överensstämmer med EU:s politik och mål. Vi måste också klargöra skyldigheten att visa öppenhet i riskberäkningar och när det gäller att redovisa verksamheter utanför balansräkningen. Det är helt enkelt av avgörande betydelse att fastställa kravet att EU:s medlemsstater årligen ska rapportera till kommissionen om exportkreditinstitutets verksamhet i respektive land i detta hänseende. I ljuset av detta, och med beaktande av att exportkreditinstituten kan vara användbara instrument för att bidra till EU:s externa mål (framför allt begränsning av klimatförändringar och fattigdomsminskning) röstade jag för denna resolution eftersom jag tror att exportkrediter är ett viktigt instrument för att stödja de europeiska företagens handel och investeringar.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (FR) Som föredraganden Yannick Jadot påpekade stärker dagens omröstning Europaparlamentets ståndpunkt i frågan och sänder en stark signal till ett alltför försiktigt råd. Exportkreditinstitut är ett viktigt instrument för EU när det gäller att stödja de europeiska företagens handel och investeringar.

Det fanns emellertid ett stort behov av att ta itu med bristen på öppenhet och tillsyn på EU-nivå, framför allt från parlamentets sida, när det gäller dessa instituts verksamhet, framför allt med tanke på att hundratals miljoner euro varje år kanaliseras genom dem och på att de nationella budgetarna skärs ned kraftigt.

Jag gläder mig också åt att parlamentsledamöterna återigen har uttryckt sitt stöd för en utfasning av bidragen till fossila bränslen för att därigenom uppmuntra en ekologisk övergång i linje med europeiska och nationella åtaganden i fråga om klimatförändringar.

Licia Ronzulli (PPE), *skriftlig*. – (IT) De flesta industriländer har minst ett exportkreditinstitut som i de flesta fall, officiellt eller halvofficiellt, är statliga organ. Sammantaget utgör de världens största statliga finansieringskälla för projekt inom den privata sektorn. De summor som exportkreditinstituten lånar ut som finansiering av stora industri- och infrastrukturprojekt i utvecklingsländer är många gånger högre än summan av de motsvarande belopp som årligen betalas ut av alla multilaterala utvecklingsbanker. Exportkreditinstituten kan möjliggöra berättigad handel på områden där den privata kapitalmarknaden kommer till korta. De är betydligt bättre på att absorbera risker än privata aktörer, eftersom de inte behöver betala skatt och gå med vinst och har därför större möjlighet att undvika förlust på lån än de privata bankerna.

Av samma anledning kan de dock också utgöra en stor risk för snedvridning av handeln, om deras finansieringstransaktioner inte styrs av gemensamma regler. Jag röstade för

betänkandet. Exportkrediter bör underställas kraven på återbetalning inom en viss tid och att en minimipremieavgift tas ut som täckning för eventuellt utebliven återbetalning.

Betänkande: Svensson (A7-0065/2011)

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), skriftlig. – (LT) Jag röstade för denna viktiga resolution om en ny ram för EU-politiken för att bekämpa våld mot kvinnor. Våld mot kvinnor är både ett internationellt och ett europeiskt problem. Trots att våldet mot kvinnor har diskuterats i flera decennier har det internationella samfundet inte lyckats få slut på denna destruktiva form av brottslighet. Det är därför mycket viktigt att göra alla ansträngningar på EU-nivå för att minska våldet mot kvinnor så mycket som möjligt och skapa förutsättningar för att förhindra det, lagföra brottslingarna och skydda offren. För att uppnå dessa mål är det nödvändigt att harmonisera straffrätten på EU-nivå och skapa en rättslig ram som gör det möjligt att lagföra de skyldiga och skydda offren. Detta är också mycket viktigt för att bekämpa människohandeln. Tvångsäktenskap är en annan form av könsbaserat våld som utgör en allvarlig kränkning av individens rätt till frihet och självbestämmande. Det är viktigt att unga kvinnor skyddas mot sådana påtvingade relationer. Hedersvåldet är ett centralt begrepp i detta sammanhang. För att få stopp på alla former av våld mot kvinnor är det nödvändigt att sprida information om jämställdhet mellan kvinnor och män och aktivt informera samhället, framför allt de delar av samhället där relationerna mellan kvinnor och män bygger på traditioner och ritualer.

Roberta Angelilli (PPE), skriftlig. – (IT) I Europa blir var fjärde kvinna offer för åtminstone någon form av våld under sin livstid. Den årliga kostnaden för detta våld beräknas till cirka 33 miljarder euro, en siffra som inte bör underskattas.

Respekten för principen om jämlikhet mellan kvinnor och män åsidosätts hela tiden i samband med ett stort antal olika former av kränkningar av de mänskliga rättigheterna som drabbar kvinnor och som skadar deras fysiska och mentala hälsa, deras rättigheter och deras ställning i samhället. De få siffror som för närvarande finns tillgängliga ger inte en komplett bild av fenomenet, men de räcker för att analysera familje- eller arbetsmiljöer för att se att vi fortfarande inte har lyckats skydda kvinnor från våld.

Jag stöder kommissionens åtagande att under 2011–2012 lägga fram ett meddelande om en strategi för att bekämpa kvinnomisshandel, våld i hemmet och kvinnlig könsstympning, som ska följas upp av en handlingsplan på EU-nivå. Jag hoppas också att vi kommer att få se antagandet av en heltäckande policy som omfattar lagstiftning och rättsliga åtgärder samt åtgärder inom verkställighet och hälsa som effektivt kan minska denna typ av våld och de konsekvenser som det tyvärr får för de 26 procent av barn och ungdomar som uppger att de har utsatts för fysiskt våld under sin barndom.

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) De officiella siffrorna över våld mot kvinnor är mycket lägre än den trista verkligheten i de olika medlemsstaterna. Officiellt registrerades 60 000 fall av våld i hemmet mellan 2004 och 2009. Närmare 800 fall resulterade i att offret avled. Av alla de kvinnor som utsätts för övergrepp lider 70 procent i tysthet och bara 30 procent bestämmer sig för att göra en polisanmälan.

Jag stöder förslaget att ge offren för våld mot kvinnor tillgång till gratis rättshjälp. Jag tror att ett Europaår för att bekämpa våld mot kvinnor skulle kunna öka européernas medvetenhet om detta problem, som hör till vardagen för många kvinnor i EU. Jag röstade för betänkandet eftersom jag stöder tanken på en europeisk stadga om ett minimiutbud

av stödtjänster för kvinnor som utsatts för könsbaserat våld i syfte att minska detta problem i samtliga medlemsstater.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig. – (FR)* Detta initiativbetänkande bör ses i ljuset av de olika förslag som kommissionen kommer att offentliggöra under 2011 och 2012 om att bekämpa våld mot kvinnor. Detta är en speciellt viktig fråga för mig, samt för föreningen *Femmes au Centre* (Kvinnor i centrum) som genomförde en konferens i frågan för ett par veckor sedan i Paris. I betänkandet föreslås en ny heltäckande strategi mot könsbaserat våld, bland annat och framför allt att man utarbetar en europeisk stadga om ett minimiutbud av stödtjänster för offren och ett EU-omfattande straffrättsligt instrument. Jag röstade för betänkandet.

Liam Aylward (ALDE), *skriftlig. – (GA)* Det internationella samfundet måste tillämpa en gränsöverskridande strategi för att bekämpa våld mot kvinnor. Det råder inget tvivel om att våld mot kvinnor kränker deras grundläggande rättigheter och friheter, framför allt rätten till säkerhet och mänsklig värdighet. Medlemsstaterna måste tillämpa FN:s konvention om avskaffande av all slags diskriminering av kvinnor, som syftar till att garantera kvinnors rättigheter och friheter. Enligt Lissabonfördraget kan EU införa straffrättsliga bestämmelser, och i fördraget nämns särskilt människohandel och sexuellt utnyttjande av barn och kvinnor. Jag röstade för betänkandet eftersom jag anser att det är dags att EU tar itu med denna fråga och föregår med gott exempel genom att anta lagar och ge det stöd som krävs för att garantera att politiska, sociala och rättsliga åtgärder blir effektiva.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig. – (LT)* Våld mot kvinnor i dess olika former är fortfarande ett internationellt och europeiskt problem. I EU är det viktigt för kvinnors integritet att de har ett heltäckande och konsekvent skydd i lagen. Vissa länder har fortfarande ingen lag som förbjuder våld i hemmet mot kvinnor. Våld i hemmet får inte behandlas som en privatsak. Medlemsstaterna måste se till att de rättsvårdande myndigheterna prioriterar lagföring av våld i hemmet och att de som gjort sig skyldiga till sådana brott åtalas.

Dominique Baudis (PPE), *skriftlig. – (FR)* Jag röstade för detta betänkande, som uttrycker Europaparlamentets klara ståndpunkt. Vi uppmanar kommissionen att bekämpa våld mot kvinnor. Självklart finns det förebyggande och repressiva rättsliga mekanismer i samtliga medlemsstater. Men EU har också ett ansvar för att ta upp frågan, eftersom den omfattas av dess behörighet. Det är inte acceptabelt att kvinnor dagligen utsätts för trakasserier och fysiskt eller psykologiskt våld.

George Becali (NI), *skriftlig. – (RO)* Jag röstade för betänkandet eftersom våld mot kvinnor är ett globalt och även ett europeiskt problem. Betänkandet innehåller ett paket av åtgärder som är absolut nödvändiga för att garantera kvinnor i Europa en anständig tillvaro. Det är av grundläggande betydelse att kvinnors integritet får ett heltäckande och konsekvent skydd i lagen. När man lagstiftar på EU-nivå är det absolut avgörande att man är medveten om den extrema sårbarhet som kvinnor och barn upplever i samband med våld i hemmet. Det räcker emellertid inte att införa en serie straffrättsliga bestämmelser för att skydda kvinnorna. Även rättsprocessen måste bli effektivare.

Ett nyckelområde där mer resurser kunde tillföras är utbildningen av poliser i EU. Polisen är den första rättsvårdande instans som kvinnor som drabbats av våld kommer i kontakt med. En praktisk åtgärd som kan vidtas är att inrätta ett nödnummer för könsbaserat våld i medlemsstaterna. Kvinnor som utsätts för våld kan ringa det numret för att omedelbart få hjälp.

Sergio Berlato (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jämställdhet mellan kvinnor och män är en av EU:s grundprinciper. Trots att våld mot kvinnor har diskuterats i flera decennier har det internationella samfundet ännu inte lyckats få slut på denna allvarliga form av brottslighet. Könsbaserat våld skadar individernas fysiska och psykiska hälsa allvarligt, samtidigt som det medför ökade kostnader för samhället i form av sociala problem och kostnader för rätts- och hälsovårdssystemen. Man beräknar att samhällets kostnader för könsbaserat våld i form av utgifter för hälsovård, rättssystem och sociala tjänster är totalt två miljoner euro per timme i EU:s samtliga medlemsstater.

Ett viktigt område där kvinnors fysiska och psykiska integritet kräver ett starkt rättsligt skydd är i samband med könsstympning. Åtgärder som skadar kvinnors hälsa kan inte legitimeras av kulturella faktorer.

Dessutom behöver vi mer kunskap om det könsbaserade våldets omfattning i Europa, så att allmänhetens medvetenhet om detta problem kan förstärkas. Jag är därför för de åtgärder som vidtagits för att uppmuntra medlemsstaterna att utarbeta nationella handlingsplaner för att bekämpa det könsbaserade våldet.

Slavi Binev (NI), *skriftlig. – (BG)* Detta betänkande om prioriteringar och utkast till en ny ram för EU-politiken för att bekämpa våld mot kvinnor innehåller ett antal intressanta förslag. Därför stödde jag betänkandet. Men det får absolut inte bli ett direktiv som alla medlemsstater måste införliva i den egna lagstiftningen. Mekanismerna som underlättar tillgången till rättshjälp, som ger offren en möjlighet att hävda sina rättigheter överallt i EU, kan inte och får inte vara gratis. Jag är för att man upprättar en rättslig ram som ger invandrarkvinnor rätten till eget pass och uppehållstillstånd och som gör en person som konfiskerar dessa handlingar till en brottsling.

Mara Bizzotto (EFD), *skriftlig. – (IT)* Jag hade väntat mig att ett betänkande som läggs fram i dag om våld mot kvinnor skulle lyfta fram den katastrofsituation som utgörs av det ökande våldet mot kvinnor i muslimska grupper i Europa. Europeiska organisationer för kvinnors rättigheter och våld mot kvinnor rapporterar att detta fenomen fortsätter att växa. Det är något som sker framför ögonen på oss, men det verkar som om det finns en viss motvilja mot att tala i klartext om problemet. I betänkandet nämns till exempel tvångsäktenskap och kvinnlig könsstympning, men sådana fenomen, som växer exponentiellt i våra städer, tas upp som om det vore frågor som gäller kulturell bakgrund. I själva verket är de knutna till den oerhört stora närvaron av invandrare som tar med sig en fundamentalistisk syn på religionen, islam, till Europa. Och även om det i dag är kvinnorna i de grupperna som betalar priset kan det i morgon drabba våra kvinnor och själva det västerländska samhällets kärna. EU bör omedelbart införa en adekvat och riktad politik i frågan och inte en politik om våld i samband med "kulturell" bakgrund, vilket inte betyder någonting. Vi måste kunna bekämpa detta fenomen som sprider sig snabbt redan i dag. Med den spridningstakt det har kommer det att bli omöjligt att hantera i morgon.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig. – (LT)* Jag röstade för betänkandet eftersom vi måste stoppa våld mot kvinnor omedelbart. Jag vill rikta uppmärksamheten på att var tionde kvinna i Europa har utsatts för våld och att det är en av vanligaste dödsorsakerna för kvinnor. Trots att våld mot kvinnor har diskuterats i flera decennier smärtar det mig att se att vi fortfarande inte kan skydda kvinnor mot våld. Det är därför mycket viktigt att kommissionen utarbetar ett gemensamt direktiv om alla former av våld mot kvinnor – fysiskt, sexuellt eller psykologiskt – och om hur man bekämpar det. Det könsbaserade våldet omfattar sexuella övergrepp, människohandel, tvångsäktenskap, könsstympning

och andra former av kränkningar. Sådana våldsbrott orsakar omfattande och kroniska skador på kvinnors fysiska och psykiska hälsa, och därför bör medlemsstaterna garantera en bättre hälsovård för våldsoffren. Jag vill också vädja till kommissionsledamoten med ansvar för inrikes frågor Cecilia Malmström att inte minska det finansiella stödet till icke-statliga organisationer som bekämpar våld mot kvinnor. Våldet mot kvinnor ökar under den ekonomiska och finansiella krisen och därför kan vi absolut inte minska finansieringen inom detta område.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *skriftlig. – (RO)* Europaparlamentet har tidigare antagit en resolution om våld mot kvinnor. I den underströks behovet av en heltäckande lagstiftning som kunde bidra till att bekämpa alla former av våld mot kvinnor. Kommissionen har därför fattat ett antal viktiga principbeslut, framför allt genom att utarbeta en ny handlingsplan för jämställdhet mellan könen. I den understryks att könsbaserat våld är ett av de viktigaste problemen. Kommissionen har också meddelat att den kommer att lägga fram ett förslag under 2011 om en strategiplan mot det könsbaserade våldet. Könsbaserat våld skadar den enskildes fysiska och psykiska hälsa allvarligt. Det medför stora kostnader för samhället i form av sociala problem och kostnader för rätts- och hälsosystemen.

Samhällets kostnader för det könsbaserade våldet beräknas på grundval av utgifterna för hälso- och sjukvård, rättsystemet och sociala tjänster. Det könsbaserade våldet orsakar också allvarliga problem för demokratin. Bara det faktum att kvinnor utsätts för våld begränsar deras möjligheter att delta i samhälls- och arbetsliv.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), *skriftlig. – (RO)* Som liberal ledamot av Europaparlamentet kan jag inte annat än stödja betänkandet. Medlemsstaterna behöver en ny strategi för att bekämpa våld mot kvinnor. Sådant våld får allvarliga effekter för kvinnors fysiska och psykiska integritet, något som är en grundläggande rättighet. Våld mot kvinnor får negativa följder för både offren och de barn som växer upp i en miljö som är olämplig för deras personliga utveckling. Jämställdhet mellan kvinnor och män är ett av EU:s grundvärden som är särskilt viktigt för liberaler. Det moderna samhället bygger på lika rättigheter och likhet inför lagen och kan därför inte tolerera sådana företeelser, även om de skulle ha kulturella eller religiösa motiv.

EU och medlemsstaterna måste utnyttja alla instrument som står till deras förfogande för att bekämpa könsbaserat våld. Jag stöder tanken på ett direktiv som fastställer straffrättsliga påföljder för den som begår våldshandlingar mot kvinnor. Samtidigt måste man inrätta ett tillräckligt stort antal stödcentrum för offren och adekvat utbildning för dem som arbetar med offren, till exempel poliser, domare, läkare och andra.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag gläder mig åt det intresse som visas på EU-nivå för våld mot kvinnor. Avgörande för att kampen mot detta europeiska och internationella problem ska bli framgångsrik är att medlemsstaterna tar sitt ansvar, vilket naturligtvis omfattar att man inför de lagar som krävs. Jag röstade därför för betänkandet om en ny ram för EU-politiken för att bekämpa våld mot kvinnor. Jag tycker betänkandet innebär ett framsteg i kampen mot kränkningarna av grundläggande rättigheter och friheter, till exempel rätten till säkerhet och mänsklig värdighet.

Nessa Childers (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag röstade för betänkandet eftersom läget i Irland återspeglar de problem som förekommer i Europa. Det nationella brottsrådet kom 2005 fram till att var sjunde kvinna i Irland upplevt allvarliga kränkningar av fysisk, sexuell eller emotionell natur från en partner någon gång i livet. Effekten av våld i hemmet och fysiskt och/eller sexuellt våld bör inte underskattas, eftersom det resulterar i allvarliga

skador på individernas fysiska och psykiska hälsa, vilket kan ge upphov till allvarliga depressioner och till och med självmord. I sitt betänkande redovisar Europaparlamentet emellertid också kostnaden för statskassan och man beräknar att samhällets kostnader för könsbaserat våld – i form av utgifter för hälsovård, rättssystemet och sociala tjänster – är totalt två miljoner euro per timme i EU:s samtliga medlemsstater.

Under 2009 fick jag förmånen att bli den första ambassadören för Rape Crisis North East i Dundalk. Denna stöd- och rådgivningstjänst är en av många i östra Irland. Dessa icke-statliga organisationer erbjuder ett viktigt stöd åt offren för sexuellt våld och våld i hemmet, men deras finansieringssituation är mycket svår. Jag hoppas att betänkandet ska bidra till att bekämpa våld i hemmet i Europa.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag fördömer kraftigt alla former av våld mot män, kvinnor och barn, och jag stöder alla initiativ som gör det möjligt att föregripa och bekämpa detta gissel och skydda offren. Siffrorna som har redovisats i vissa undersökningar av våldet i Europa är oacceptabla. Av alla barn och ungdomar har 26 procent utsatts för fysiskt våld. Mellan en femtedel och en fjärdedel av den kvinnliga befolkningen har utsatts för fysiskt våld åtminstone en gång under sina vuxna liv. Var tionde kvinna har drabbats av sexuellt våld.

Antalet kvinnor som är offer är alarmerande och de enorma skillnaderna mellan de olika medlemsstaternas politik och lagstiftning bidrar till det, eftersom de innebär att kvinnor inte åtnjuter samma skyddsnivå i hela EU. Det är viktigt att EU:s lagstiftning garanterar ett heltäckande och konsekvent skydd för alla kvinnor genom en heltäckande lag som gör det möjligt att bekämpa alla former av våld mot kvinnor, kompletterad av en serie åtgärder på ett antal politiska, sociala och rättsliga områden.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner och Gunnar Hökmark (PPE), skriftlig . – (SV) Vi Moderater håller med om problembilden som betänkandet beskriver. I Stockholmsprogrammet, där vi har varit en stark pådrivande kraft, är kampen om våld mot kvinnor en prioritering. I handlingsplanen för genomförande av Stockholmsprogrammet har kommissionen förbundit sig att föreslå en strategi, som ska presenteras 2011-2012, för att bekämpa våld mot kvinnor, våld i hemmet och kvinnlig könsstympning. Vidare stipulerar artikel 8 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt att EU ska verka för att bekämpa alla former av våld i hemmet och att medlemsstaterna bör vidta alla nödvändiga åtgärder för att bestraffa våldshandlingar och skydda brottsoffren. Eftersom kriminallagstiftning är de enskilda medlemsstaternas skyldighet har vi röstat emot paragrafen om att på EU-nivå införa ett direktiv. Vi röstade för betänkandet eftersom vi anser att medlemsstaterna måste vidta åtgärder för att säkerhetsställa kvinnors säkerhet.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) På EU-nivå måste medlemsstaterna göra ytterligare ansträngningar för att sammanställa mer heltäckande nationell statistik som omfattar våld mot kvinnor i större utsträckning, oavsett i vilken form det förekommer – våldtäkt, sexhandel, tvångsäktenskap, dödsfall, tvångsprostitution, för att inte nämna våld i familjen eller från tidigare partner. Syftet är emellertid också att förbättra insamlingen av uppgifter om detta problem så att man kan hitta de lämpligaste lösningarna för att straffa de skyldiga.

Mário David (PPE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för detta betänkande eftersom jag anser att det är viktigt för ett samhälle som vill vara mer balanserat och rättvist. Detta fenomen förekommer i alla samhällen, på olika sätt. Det förekommer i den privata, offentliga och halvoffentliga sfären. Siffrorna och de uttryck det tar sig är ofta okända. Jag tror därför,

vilket också framgår av betänkandet, att det krävs en grundlig analys och ett bättre förfarande för att undersöka fenomenet så att man kan bekämpa det effektivare internationellt. Betänkandet innehåller förslag till en ny strategi mot könsbaserat våld och för att stärka åtgärderna mellan medlemsstaterna vad gäller förebyggande och straffpåföljder i kombination med stödåtgärder för offren. I betänkandet ställs också viktiga frågor om effekterna av fysiskt, psykologiskt och sexuellt våld mot kvinnor inom samhällets olika sfärer. Jag menar att det är avgörande att kommissionen, parlamentet och medlemsstaterna spelar en aktiv roll för att utarbeta åtgärder för att bekämpa detta fenomen, som drabbar ett antal individer och generationer.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Mäns våld mot kvinnor innebär en kränkning av kvinnornas grundläggande rättigheter som både återspeglar och förstärker ojämlikheten mellan kvinnor och män. Enligt studier av det könsbaserade våldet har 20–25 procent av alla kvinnor i Europa utsatts för fysiskt våld åtminstone en gång i livet. Våld mot kvinnor känner inga geografiska gränser eller åldersgränser, det gör ingen åtskillnad mellan olika klasser, etniska grupper eller kulturer. Men det är fortfarande osynligt och offren tystas. Jag stöder betänkandets förslag på en ny heltäckande politisk strategi mot könsbaserat våld, som omfattar utarbetandet av ett straffrättsligt instrument i form av ett direktiv mot könsbaserat våld, utbildning av tjänstemän som kan komma i kontakt med fall av våld mot kvinnor, krav på medlemsstaterna att visa vederbörlig omsorg och registrera och undersöka alla former av könsbaserade våldsbrott samt finansiellt stöd till icke-statliga organisationer som arbetar med att stödja våldsoffren. I betänkandet efterfrågas också planer på att utveckla metodiska riktlinjer och samla in nya uppgifter för att erhålla jämförbara statistiska uppgifter om könsbaserat våld som kan ge en bild av problemets omfattning och lägga grunden för en ny strategi för att komma till rätta med problemet.

Marielle De Sarnez (ALDE), skriftlig. – (FR) I Europa kommer var fjärde kvinna att utsättas för fysiskt våld under sin livstid, och minst var tionde kommer att bli offer för sexuellt våld. Med sådana siffror måste vi vidta omedelbara åtgärder. Kommissionen måste därför fastställa en ny ram för EU:s politik för att bekämpa våld mot kvinnor. Alla former av våld mot kvinnor – våldtäkt, prostitution, sexuellt våld etc. – måste bli föremål för rättsliga åtgärder i samtliga EU-länder. Alla medlemsstater är skyldiga att ge dessa kvinnor tillgång till gratis rättshjälp och skyddat boende som gör det möjligt för dem att bygga upp ett nytt och bättre liv för sig själva och sina barn. Det är absolut avgörande att våld mot kvinnor erkänns som en brottslig handling på EU-nivå.

Karima Delli (Verts/ALE), skriftlig. – (FR) Europaparlamentet antog tisdagen den 5 april ett betänkande om att bekämpa våld mot kvinnor. I texten framhålls vad som är utmärkande för det våld som män begår mot kvinnor och flickor. Det är faktiskt det vanligaste och mest skadliga hindret mot jämställdhet mellan kvinnor och män. Genom dagens betänkande blir det möjligt att införa ett straffrättsligt instrument i form av ett EU-direktiv för att bekämpa könsbaserat våld. Det handlar om en stadga som garanterar hjälp på miniminivå, vilket omfattar rätten till gratis rättshjälp och psykologiska stödtjänster. Europaparlamentets ledamöter uppmanar dessutom kommissionen att inrätta ett europeiskt observatorium för våld mot kvinnor. Tack vare gruppen De Gröna/Fria europeiska alliansen antogs dessutom ett ändringsförslag om att erkänna våldtäkt och sexuellt våld inom äktenskapet eller andra nära relationer som ett brott.

Anne Delvaux (PPE), skriftlig. – (FR) Våld mot kvinnor är både en global och en europeisk fråga. Våld i hemmet, prostitution, människohandel – det är ynkligt att vi fortfarande inte kan skydda kvinnor från våld i våra samhällen. Sådant könsrelaterat våld är en kränkning

av grundläggande rättigheter och friheter, samt av rätten till säkerhet och mänsklig värdighet. Det gäller både att bevara offrens integritet och att skydda samhällets viktigaste gemensamma intressen, såsom frihet och demokrati. EU måste ta sitt ansvar och införa lagstiftning som får slut på detta våld.

Jag röstade därför för åtgärder såsom en mekanism för att underlätta tillgången till kostnadsfri rättshjälp och ekonomiska arrangemang som främjar offrens självständighet och underlättar återgången till ett normalt liv och till arbetslivet. Respekt för de mänskliga rättigheterna är ett grundläggande värde som står inskrivet i fördraget om Europeiska unionen. Låt oss därför också respektera kvinnors rättigheter.

Lena Ek, Marit Paulsen, Olle Schmidt och Cecilia Wikström (ALDE), skriftlig. – (SV) Europaparlamentet har röstat för ett EU ramförslag för att bekämpa våld mot kvinnor. Vi välkomnar beslutet och röstade för förslaget som helhet. Beslutet var särskilt viktigt då det uppmanar kommissionen att leva upp till sina tidigare löften om att lägga fram ett konkret lagförslag i syfte att bekämpa våldet mot kvinnor.

Förslaget innehåller dock vissa skrivningar om surrogatmammor som vi tycker var alltför onyanserade i sin odelat negativa inställning till denna företeelse och internationella adoptioner. Vi är inte naiva vad gäller problematiken kring surrogatmammor men vill inte för denna skull attackera en företeelse som i vissa fall kan vara positiv för de inblandade parterna. Det var därför vi röstade mot de specifika skrivningarna om surrogatmammor, en position som även vår liberala grupp intog i jämställdhetsutskottets ursprungliga omröstning.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Bland de många exemplen på aggression som måste bekämpas beslutsamt av medlemsstaterna innefattar våld mot kvinnor ett antal allvarliga kränkningar av grundläggande rättigheter, såsom sexuella övergrepp, angrepp på den fysiska integriteten och våld i hemmet, psykologiskt våld, trakasserier eller tvång samt handel med kvinnor och prostitution. Jag fördömer allt våld, men framför allt våld mot personer som fysiskt, socialt, ekonomiskt eller känslomässigt befinner sig i en mer sårbar position, såsom barn och även kvinnor. Det är just därför som medlemsstaterna måste försöka eliminera alla former av våld mot kvinnor, framför allt kvinnohandel för sexuellt utnyttjande, kränkning av kvinnors rätt till sexuellt självbestämmande och angrepp på deras fysiska integritet.

Respekt för människors liv och värdighet kan inte existera sida vid sida med de brott som många europeiska kvinnor utsätts för. Därför krävs det en fast politik för att förebygga våld och straffa de skyldiga.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Det internationella samfundet har diskuterat situationer där det förekommer våld mot kvinnor i ett antal år. Det står emellertid klart att de fortfarande utsätts för våld. En femtedel av alla europeiska kvinnor har drabbats av våld minst en gång. Det är därför viktigt att EU antar lagstiftning som kan få slut på denna tragedi. Även om kommissionen har lagt fram flera initiativ för att få slut på detta gissel som plågar miljontals kvinnor i hela världen, inte minst genom att utarbeta en ny handlingsplan för jämställdhet mellan könen (2010-2015), är sanningen den att EU inte kan stå och se på medan kränkningar av kvinnors grundläggande rättigheter förblir ostraffade. Framför allt gäller detta följande områden: sexuella övergrepp, kvinnlig könsstympning och tvångsäktenskap, människohandel och prostitution, brist på rättsligt skydd etc. Jag håller med om att det finns behov av ytterligare undersökningar på området, så att vi får tillgång till detaljerade och vetenskapligt underbyggda uppgifter. Vi kan

emellertid inte förbli överksamma. Därför välkomnar jag föredragandens förslag, framför allt om att inrätta skyddat boende för offren, ett nödnummer och Europaåret för att bekämpa våld mot kvinnor.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Våld mot kvinnor i dess olika former – våld i hemmet, sexuellt våld, prostitution, människohandel, sexuella och psykologiska trakasserier samt våld mot kvinnor på arbetsplatsen – utgör en allvarlig kränkning av mänskliga fri- och rättigheter, både individuellt och kollektivt, med allvarliga negativa sociala konsekvenser. Att förebygga och utrota våld mot kvinnor måste vara centrala strategiska mål som inte kan skiljas från de framsteg som vår civilisation strävar mot.

Enligt vissa studier av könsbaserat våld har mellan en femtedel och en fjärdedel av Europas kvinnor varit utsatta för fysiska våldshandlingar minst en gång under sina vuxna liv, och ungefär en tiondel av dem har utsatts för sexuellt våld. Man beräknar också att cirka 26 procent av alla barn och ungdomar utsatts för fysiskt våld under sina barn- och ungdomsår, vilket är särskilt oroväckande om man tänker på den sociala inlärning som innebär att dagens offer skulle kunna bli morgondagens förövare.

Nu är det viktigt att riktlinjerna i detta betänkande faktiskt genomförs.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Vi välkomnar detta betänkande av Eva-Britt Svensson, som är medlem av vår politiska grupp och också ordförande för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män.

Vi vet att våld mot kvinnor är en allvarlig kränkning av mänskliga rättigheter och friheter, både individuellt och kollektivt, och att det får enorma sociala konsekvenser eftersom våld mot kvinnor omfattar kränkningar av ett brett urval av mänskliga rättigheter. Här ingår våld i hemmet, sexuellt våld, prostitution, kvinnohandel, sexuella och psykologiska trakasserier och våld mot kvinnor på arbetsplatsen.

Att förebygga och utrota våld mot kvinnor är centrala strategiska mål som är viktiga för de framsteg som vår civilisation strävar efter.

Enligt vissa studier av könsbaserat våld har mellan en femtedel och en fjärdedel av Europas kvinnliga befolkning utsatts för fysiskt våld åtminstone en gång under sina vuxna liv. Cirka en tiondel av dem har utsatts för sexuellt våld. Man tror dessutom att cirka 26 procent av alla barn och ungdomar utsatts för fysiskt våld under barn- och ungdomsåren, vilket är speciellt oroande om vi beaktar det sociala arvet ...

(Röstförklaringen kortades ned i enlighet med artikel 170 i arbetsordningen.)

Lorenzo Fontana (EFD), *skriftlig*. – (IT) Våld mot kvinnor är ett gissel i vårt samhälle och något som måste bekämpas till varje pris. Jag kan emellertid inte stödja detta betänkande eftersom det enligt min mening ägnar för stor uppmärksamhet åt kvinnliga invandrare. Framför allt nu borde sådan uppmärksamhet från EU och dess regeringar vara väl synlig och inte begränsas till vackra ord till stöd för europeiska projekt.

Catherine Grèze (Verts/ALE), *skriftlig*. – (FR) Min grupp är splittrad i frågan. Jag röstade för ändringsförslag 19 och skäl J om termen "prostitution", eftersom jag anser att prostitution faktiskt innebär en form av våld mot kvinnor.

Nathalie Griesbeck (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Våld mot kvinnor är en realitet som man alltför ofta bortser från. Man beräknar att mellan 20 och 25 procent av Europas kvinnor redan har utsatts för fysiskt våld minst en gång under sina vuxna liv. I förra veckan antog

Europaparlamentet ett betänkande i frågan och om behovet av att upprätta en politisk ram på detta område, något som åtminstone jag välkomnade. I vårt betänkande försöker vi uppmuntra samtliga EU:s medlemsstater att betrakta våld mot kvinnor som ett brott och att följaktligen utarbeta ett straffrättsligt instrument för att bekämpa denna form av våld. Dessutom röstade jag, vilket är viktigt, för införandet av mekanismer för att underlätta tillgången till kostnadsfri rättshjälp och för att offren ska få akut, kostnadsfritt, psykologiskt stöd. Jag stödde också de ändringsförslag som tar upp "det allvarliga problemet med prostitution" där det sägs att "våld mot kvinnor" omfattar prostitution. Slutligen röstade jag för att våldtäkt och sexuellt våld ska betraktas som ett brott, också inom äktenskapet eller andra typer av nära relationer.

Roberto Gualtieri (S&D), skriftlig. – (IT) En ram för EU-politiken för att bekämpa våld mot kvinnor är ett viktigt framsteg inom en heltäckande strategi. Endast en kombination av rättsliga, sociala, ekonomiska och förebyggande åtgärder kan lösa detta problem som ligger oss så nära, eftersom över en fjärdedel av kvinnorna i EU har upplevt våld under sin livstid. Våldet mot kvinnor gör inte åtskillnad mellan ålder eller etnisk eller kulturell bakgrund. Det är fortfarande ett osynligt problem som trots det har mycket höga mänskliga, sociala och ekonomiska kostnader.

EU måste spela en aktiv roll i kampen mot diskriminering av kvinnor, och därför stöder Svenssonbetänkandet kommissionens försök att skapa ett tydligt och homogent regelverk i enlighet med Stockholmsprogrammet.

Jag stöder därför tanken på ett straffrättsligt instrument som definierar våld mot kvinnor som ett särskilt brott genom utarbetandet av ett direktiv mot könsbaserat våld som ska komplettera de många initiativen för utbildning, förebyggande och information för att bekämpa alla former av övergrepp mot kvinnor.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för detta betänkande. På 2000-talet är det viktigt att vi ser till att våldtäkt betraktas som ett brott överallt i EU. De som begår dessa brott måste åtalas och bestraffas. Det är oacceptabelt att inte alla offer för dessa vidriga brott har samma möjligheter att få rättvisa och ersättning för det våld de har utsatts för, utan att det ska bero på vilket land de lever i. Bollen ligger nu hos rådet och kommissionen, som säkert inte kommer att förhindra detta viktiga steg mot att hjälpa de kvinnor som är offer för våld att få lindring i sitt lidande.

Juozas Imbrasas (EFD), skriftlig. – (LT) Jag röstade för detta betänkande. Vi måste sätta stopp för alla kränkningar av kvinnors rättigheter och våld mot kvinnor. Enligt den handlingsplan som genomför Stockholmsprogrammet och som antogs förra året bör kommissionen prioritera arbetet med att utarbeta en strategi för att bekämpa våld mot kvinnor. Samtidigt måste medlemsstaterna se till att anställda inom hälso- och sjukvården, socialarbetare, polis, domstolar och andra institutioner genomför förbättringar för att snabbt och professionellt kunna reagera på alla fall av våld mot kvinnor.

Jarosław Kalinowski (PPE), skriftlig. – (PL) Det behöver knappast sägas att den mänskliga värdigheten och rätten till säkerhet är grundläggande värden i livet som måste skyddas. Själva ordet "våld" är så kraftigt laddat med negativa känslor att många människor försöker byta samtalsämne när man nämner könsbaserat våld. Det är emellertid vår uppgift att ta itu med svåra frågor och ingripa om samhället behöver riktlinjer i politiska och rättsliga frågor. Låt oss inte glömma att våld mot kvinnor, vilket omfattar kränkning av värdigheten, sexuella övergrepp, tvångsäktenskap och könsstympning, inte bara är ett problem för

kvinnor. Det är ett problem för hela samhället, och ett som bidrar till dess upplösning. De totala kostnaderna i sammanhanget har underskattats.

Är det inte så att vi alla måste bära kostnaderna på grund av sådant våld – kostnaderna för läkarvård, psykologisk behandling, rättegångar och omsorg? Offren klarar ofta inte att arbeta. Medlemsstaterna bör utarbeta en plan för att bekämpa könsbaserat våld.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig*. – (IT) Europaparlamentet har antagit förslaget till resolution om att fastställa en ny ram för EU-politiken för att bekämpa våld mot kvinnor. Jag ger resolutionen mitt uppriktiga och kraftfulla stöd eftersom jag anser att lösningen på detta sociala gissel måste tillhandahållas på EU-nivå genom att unionen tar initiativ till konsekventa och effektiva politiska åtgärder. Oavsett om det är fysiskt, psykologiskt eller sexuellt är våld mot kvinnor ett uttryck för brist på kultur som EU måste avvisa. Det är ett gissel som leder till trauman som får återverkningar i form av oöverskådliga effekter för kvinnors liv i samhället. Den tillgängliga statistiken ger en dyster och nedslående bild. En europeisk kvinna av fyra har drabbats av våld minst en gång under sin livstid. EU bör därför prioritera utarbetandet av gemensamma rättsliga instrument, möjligheten att få kostnadsfritt stöd, inrättandet av jourer som kan ge psykologiskt och moraliskt stöd samt ett gemensamt larmnummer för hela EU.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för betänkandet. Könsbaserat våld är alltid i första hand en straffrättslig fråga. Samhället måste därför reagera med bestraffning som står i proportion till hur allvarligt brottet är. När vi ska prioritera fördelningen av samhällets resurser är det viktigt att vi betraktar frågan ur offrens perspektiv, eftersom det är den gruppen som för närvarande behöver särskilt skydd. Det utesluter inte att vi ägnar resurser åt enskilda förövare genom att till exempel erbjuda samtalsterapi och annat för att motverka det våldsamma beteendet. Denna form av alternativ behandling av män som har begått allvarliga övergrepp mot kvinnor får emellertid inte ersätta det straff som utdöms enligt straffrätten. Samtalsterapi och liknande former av behandling kan bara komplettera andra former av påföljder, såsom fängelse.

Våld är i stor utsträckning en konsekvens av den ojämlika maktfördelningen mellan män och kvinnor. Det är ett uttryck för en relation präglad av dominans och underordning mellan förövaren och offren. Därför måste samtalsterapi där både offer och förövare deltar betraktas som uteslutet eftersom brottet är av en sådan natur att de båda aldrig kan vara likvärdiga och jämställda förhandlingsparter.

Marisa Matias (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för betänkandet eftersom våld mot kvinnor fortfarande är ett gissel i EU och världen, trots de kampanjer som det internationella samfundet har genomfört i flera decennier. Det drabbar i första hand offren direkt, men det påverkar också friheten och demokratin. Jag röstade också för betänkandet eftersom det innehåller en serie omedelbara åtgärder för att garantera kvinnor ett anständigt liv, och det står klart att långsiktiga politiska, sociala och rättsliga åtgärder krävs för att eliminera det könsbaserade våldet.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Våld ska alltid fördömas, men framför allt sådant våld som drabbar dem som inte kan försvara sig själva, dvs. barn, äldre och kvinnor. I detta speciella fall vill parlamentet ställa samman en serie infrastrukturella, rättsliga, framtvingande, utbildnings- och hälsomässiga åtgärder samt andra åtgärder som avsevärt kan minska våldet mot kvinnor och dess konsekvenser.

Willy Meyer (GUE/NGL), *skriftlig. – (ES)* Jag röstade för Eva-Britt Svenssons betänkande om en ny ram för EU-politiken för att bekämpa våld mot kvinnor, eftersom jag är mycket oroad över den typen av våld. Mellan 20 och 25 procent av Europas kvinnor beräknas ha utsatts för fysiskt våld minst en gång under sitt vuxna liv, och över 10 procent har utsatts för sexuella övergrepp. Jag anser därför att det nu är dags att sätta stopp för det manliga våldet, och detta kommer bara att vara möjligt genom att bygga upp verklig jämställdhet mellan män och kvinnor. Jag är dessutom övertygad om att våldtäkt bör betraktas som ett brott i hela EU och att förövarna ska ställas inför rätta. I betänkandet föreslås också nya vägar att bekämpa detta gissel i samhället, inte bara genom rättsliga åtgärder utan också genom att få bort de osäkra arbeten, den arbetslöshet och den fattigdom som ofta innebär att kvinnor hamnar i beroendeställning och som gör det omöjligt för dem att fritt välja sin egen framtid. Ett EU-direktiv mot könsbaserat våld är därför nödvändigt. Medlemsstaterna måste snarast vidta åtgärder i den riktningen.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig. – (EN)* Mäns våld mot kvinnor innebär en strukturell kränkning av kvinnornas mänskliga rättigheter. Om man räknar med alla former av manligt våld mot kvinnor har 45 procent av alla kvinnor i Europa varit föremål för och drabbats av manligt våld. Den totala kostnaden för våld i hemmet i de 27 medlemsstaterna kan enligt beräkningar vara så hög som 16 miljarder euro. Mäns våld mot kvinnor är inte geografiskt begränsat, det gör inte åtskillnad mellan olika åldrar, klasser, raser eller kulturer. Det är fortfarande osynligt och offren tystas. Under 2008 utarbetade jag ändringsförslag till Lettlands straffrätt som gällde våld i hemmet. Dessvärre avvisades de ändringsförslagen av det lettiska parlamentet. Jag röstade för betänkandet.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Trots de senaste decenniernas och årens framsteg i bekämpandet av våld mot kvinnor och barn återstår det fortfarande mycket arbete. Den apati och det hyckleri som förekommer i samhället bör stämma till eftertanke. Förstadierna till det faktiska våldet, såsom det aggressiva beteende, de obscena kommentarer och de trakasserier som många invandrare dagligen riktar mot västerländska kvinnor, betraktas allt oftare som något normalt. Kvinnoföraktet har nått svindlande höjder när en tysk domare hänvisar till makens rätt enligt koranen att använda kroppslig bestraffning som en avgörande faktor i ett muslimskt skilsmässomål.

Genom att tillåta invandring har EU importerat problem från alla upptänkliga håll, inklusive hedersmord, tvångsäktenskap och våld i hemmet i patriarkaliska familjestrukturer. Kultur, religion och traditioner får inte användas för att motivera våldshandlingar. Det föreslagna initiativet innehåller ett antal goda idéer, men det är på det hela taget ytligt. Därför valde jag att lägga ned min röst.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig. – (DE)* Betänkandet riktar uppmärksamheten på ett antal allvarliga fall av våld mot kvinnor. Jag tänker på sexuella övergrepp, fysiskt våld inom familjen, tvångsprostitution, tvångsäktenskap och kvinnlig könsstympning. Dessvärre kan alla dessa fruktansvärda saker också ske i vårt eget samhälle här i EU. I betänkandet nämns detta, men man lyckas inte komma åt roten till det onda, som ofta är parallella samhällen, arkaiska islamiska strukturer eller organiserade gäng som ägnar sig åt människohandel. Vi måste arbeta med detta. Därför lade jag ned min röst.

Georgios Papanikolaou (PPE), *skriftlig. – (EL)* Jag röstade för betänkandet om våld mot kvinnor, ett initiativ som kommer att hjälpa kvinnorna i EU att leva ett värdigt liv. Enligt statistiken har cirka en femtedel av alla kvinnor som lever i Europa varit utsatta för våld, och 20 procent har utsatts av våld från personer i sin närhet. Förslagen i detta betänkande

om hur man kan bekämpa våld mot kvinnor är viktiga: medlemsstaterna måste straffa förövarna utifrån hur allvarligt det begångna brottet är (sexuella övergrepp, människohandel, tvångsäktenskap, kvinnlig könsstympning). Betänkandet erbjuder de resurser som behövs för att hjälpa våldsoffren, till exempel rättshjälp, och för att inrätta jourer för offren. Det erbjuder rättshjälp åt offren och det innehåller krav på att alla former av könsbaserat våld ska lagföras och att unga kvinnor i samband med utbildningen ska få mer information om de risker de löper. Jag röstade däremot mot förslaget att öka antalet domstolar med behörighet att pröva mål som gäller könsbaserat våld. Ett sådant förslag innebär en oacceptabel diskriminering och strider mot principen om jämställdhet mellan kvinnor och män.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Det är viktigt att bryta tystnaden kring alla former av brott och i det här aktuella fallet könsbaserade brott. Våld i hemmet, sexuella övergrepp, människohandel, könsstympning och andra former av kränkningar som drabbar framför allt kvinnor och flickor bör nå offentligheten så att de kan bekämpas effektivare. Ökade kunskaper om könsbaserat våld skulle i själva verket göra det möjligt att öka samhällets medvetenhet om problemet. Detta initiativbetänkande från Europaparlamentet är ett försök att ställa samman en serie åtgärder som krävs för att de europeiska kvinnorna ska kunna leva ett anständigt liv. Trots att våld mot kvinnor har diskuterats i flera decennier har det internationella samfundet inte lyckats få slut på denna oerhört destruktiva form av brott. Sammanfattningsvis tror jag att EU måste anta den nödvändiga lagstiftningen för att få slut på detta våld, och medlemsstaterna måste utarbeta nationella handlingsplaner för att bekämpa könsbaserat våld. Därför röstade jag för betänkandet.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig*. – (IT) Våld mot kvinnor är både ett internationellt och ett europeiskt problem. Det könsbaserade våldet omfattar brott i form av våld i nära relationer, sexuella övergrepp, människohandel och prostitution, tvångsäktenskap, könsstympning och andra former av kränkningar av den personliga integriteten som framför allt drabbar kvinnor och unga flickor. Därför är det nödvändigt att vi inför en serie politiska, sociala och rättsliga strategier så att vi kan garantera en anständig levnadsstandard för EU:s kvinnor. I initiativbetänkandet understryker Europaparlamentet att det är möjligt att avskaffa denna typ av våld, i första hand genom att inrätta ett heltäckande och konsekvent rättsligt skydd för kvinnors integritet. Det är också nödvändigt att kartlägga omfattningen av denna typ av brottslighet, göra domstolarna medvetna om vad sexuellt våld innebär, uppdaga denna typ av våld i ett tidigt skede genom proaktiva och förebyggande åtgärder, garantera rättslig klarhet under utredningar och rättegångar, inrätta nya jourer och ett larmnummer för offren samt finansiera forskning på området. På grundval av de synpunkter som redovisas ovan röstar jag för att alla åtgärder som krävs för att bekämpa denna typ av våld genomförs i praktiken och att effektiva handlingsplaner utarbetas i det syftet.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig*. – (EN) Trots att våld mot kvinnor har diskuterats i flera decennier har det internationella samfundet inte lyckats få slut på denna oerhört destruktiva form av brottslighet. Det är ett komplicerat problem som bland annat gäller hur man skyddar de individuella brottsoffrens integritet men också hur man skyddar viktiga samhällsintressen, såsom frihet och demokrati.

Medlemsstaterna bör tillhandahålla kvinnojourer på nationell nivå för att hjälpa kvinnor och barn till ett självbestämmande liv fritt från våld och fattigdom. Dessa bör erbjuda specialiserade tjänster, medicinsk behandling, rättshjälp, psykosocial och terapeutisk rådgivning, rättsligt stöd vid rättegångar, stöd till barn som drabbats av våld osv.

Medlemsstaterna bör garantera tillräcklig finansiering så att kvinnojourerna kan uppfylla internationella normer för att arbeta med kvinnor som överlevt våld och deras barn.

Medlemsstaterna bör tillhandahålla de resurser som krävs för att kvinnoorganisationer och icke-statliga organisationer ska kunna skydda kvinnor och deras barn från våld och fattigdom, garantera sociala och ekonomiska rättigheter för kvinnor så att de inte är finansiellt beroende av en partner eller make och främja och utveckla kvinnornas integrering på arbetsmarknaden.

Miguel Portas (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för resolutionen eftersom våld mot kvinnor fortfarande är ett gissel i Europa och världen, trots de kampanjer som det internationella samfundet har genomfört under flera decennier. Det drabbar i första hand de direkta offren, men det påverkar också själva friheten och demokratin. Jag röstade också för betänkandet eftersom det innehåller ett antal omedelbara åtgärder som behövs för att garantera kvinnor ett anständigt liv, och det står klart att långsiktiga politiska, sociala och rättsliga åtgärder krävs för att eliminera det könsbaserade våldet.

Robert Rochefort (ALDE), *skriftlig*. – (FR) En kvinna av fyra i EU har utsatts för fysiskt våld under sitt vuxna liv, och var tionde har varit offer för sexuellt våld. Mot bakgrund av sådana siffror är det nödvändigt att vi agerar för att bekämpa våld mot kvinnor i EU. Jag stöder därför Eva-Britt Svenssons betänkande. Våldtäkt, som för närvarande fortfarande inte betraktas som ett brott i flera medlemsstater, och andra former av sexuellt våld mot kvinnor, måste erkännas som brott i samtliga länder i unionen och förövarna måste automatiskt åtalas. För att skydda kvinnliga invandrare och asylsökande vill jag också se att man upprättar en rättslig ram som ger invandrarkvinnor rätten till eget pass och uppehållstillstånd och som gör en person som konfiskerar dessa handlingar till en "brottsling". Jag vill dessutom att man underlättar tillgången till rättshjälp så att offren kan hävda sina rättigheter. Jag anser att det är mycket viktigt att sådan rättshjälp är kostnadsfri och jag hade gärna sett att det framgick klart av betänkandet.

Zuzana Roithová (PPE), *skriftlig*. – (CS) Det är alltid viktigt att bekämpa våld mot kvinnor, ett våld som tar sig många olika uttryck och som skadar såväl kropp som själ och till och med i vissa fall leder till att våldsoffren begår självmord. Jag gläder mig åt att vi skapar en ny ram för EU:s kamp mot detta oacceptabla fenomen, och jag röstade därför med glädje för betänkandet. Däremot kunde jag inte rösta för de delar av betänkandet som handlar om stöd för ett artificiellt avslutande av graviditeter. Jag kan inte stödja det, eftersom även de ännu inte födda har rätt till liv.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Våld mot kvinnor är både ett internationellt och ett europeiskt problem. Trots att våld mot kvinnor har diskuterats i flera decennier har det internationella samfundet inte lyckats sätta stopp för denna oerhört destruktiva form av brottslighet. Det är upprörande att vi fortfarande inte kan skydda kvinnor mot våld. Detta är ett komplicerat problem som handlar om att skydda integriteten för individuella brottsoffer, men också att skydda viktiga samhällsintressen, såsom frihet och demokrati.

EU måste därför ta sitt ansvar och införa de lagar som krävs för att få slut på våldet. Jag stöder den sammanställning som föredraganden i detta strategiska betänkande gjort av ett antal åtgärder som är absolut nödvändiga för att kunna garantera Europas kvinnor ett anständigt liv. Enligt skäl J ska prostitution anses vara en sådan kränkning av de mänskliga rättigheterna. Mot bakgrund av de insatser vi gör för att försöka reglera den verksamheten blev därför några av medlemmarna av vår grupp tvungna att till slut lägga ned sina röster.

Oreste Rossi (EFD), *skriftlig*. – (IT) Jag hade gärna röstat för betänkandet om bekämpande av våld mot kvinnor, eftersom syftet med det var att fastställa heltäckande åtgärder för att skydda kvinnor som har drabbats av våld. Betänkandet tar på ett mycket åskådligt sätt upp sexuella övergrepp, prostitution, kvinnlig könsstympning, stalking, människohandel och våld i hemmet, dvs. en serie kränkningar av kvinnors rättigheter.

Som ofta är fallet i Europaparlamentet är problemet att varje text försöker överträffa sig själv genom att ta med frågor som bättre skulle ha hanterats i fristående dokument. I det här fallet tar betänkandet upp rättigheterna för invandrar- och flyktingkvinnor, som behandlas som en särskild grupp kvinnor jämfört med andra kvinnliga EU-medborgare. Av den enkla anledningen lägger jag ned min röst. Trots att jag stöder dokumentets syfte kan jag inte tolerera denna politiska manipulation.

Nikolaos Salavrakos (EFD), *skriftlig*. – (EL) Jag röstade för denna resolution, eftersom den presenterar en ny ram för EU-politiken för att bekämpa våld mot kvinnor. I texten föreslås en serie tydliga politiska åtgärder för att bekämpa könsbaserat våld, inklusive åtgärder för att bekämpa människohandel, något som jag ser som särskilt viktigt med tanke på den oroande ökningen av människohandel till och inom EU, framför allt med kvinnor och barn. Dessa gäng skulle kunna bekämpas genom gränsöverskridande samarbete mellan EU, som är slutdestination, och dessa länder, som utgör deras startpunkt. Jag väddar till kommissionen att vidta åtgärder i den riktningen.

Brian Simpson (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag kommer att stödja Svenssonbetänkandet eftersom det lyfter fram de problem som finns i samband med våld mot kvinnor. Detta är inte en ny fråga, utan en fråga som har ignorerats, sopats under mattan och hållits inom familjen. Det är dags att sätta stopp för detta nu och göra allt vi kan, inte bara för att belysa problemet, utan för att verkligen ta tag i det och ge kvinnor det skydd mot våld som är deras rätt genom att lägga fram förslag på åtgärder.

Jag håller med om att kvinnor som drabbats av våld bör få tillgång till rättshjälp. Men om medlemsstaterna fortsätter att skära i sina budgetar för rättshjälp kommer det aldrig att bli verklighet. Jag håller med om att domarna måste utbildas i de särskilt svåra fall som våld mot kvinnor ger upphov till. Men hur ska vi kunna göra det när budgetarna skärs ned?

Vi måste se till att medlemsstaterna gör detta till en politiskt prioriterad fråga och anger de minimikrav och skyldigheter som offren för övergreppen kan vänta sig. Betänkandet ger oss en ram och förtjänar vårt helhjärtade stöd, men med den här ramen måste vi också se till att det vidtas åtgärder inom detta viktiga område, och det betyder åtgärder från medlemsstaterna.

Laurence J.A.J. Stassen (NI), *skriftlig*. – (NL) Våld mot kvinnor är helt förkastligt och måste bemötas med kraftfulla åtgärder. PVV instämmer helt med det som sägs i betänkandet i det avseendet. Men i betänkandet nämns överhuvudtaget inte islams roll. I betänkandet nämns "traditionella eller religiösa sedvänjor" en enda gång och i mycket generella termer, i punkt 3, trots att det är allmänt känt att våld mot kvinnor hör till vardagen, framför allt inom islam. Kvinnoförtrycket är trots allt en naturlig del av islam.

PVV vill att man tar itu med våld mot kvinnor men röstade mot detta betänkande, eftersom det inte tar upp förövarnas motiv och bakgrunder. Genom att inte uttryckligen nämna islam som en orsak till våldet missar vi ett bra tillfälle att ta itu med denna särskilda form av våld mot kvinnor.

Catherine Stihler (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag stödde betänkandet som innehåller förslag till åtgärder mot våld mot kvinnor i EU och som kräver att medlemsstaterna prioriterar frågan.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig*. – (PT) Våld i allmänhet och våld mot kvinnor i synnerhet är ett globalt problem som påverkar alla världens länder. Eftersom det inte finns någon internationell definition på könsbaserat våld är uppgifterna väldigt spretiga och ger ingen tydlig uppfattning om problemets verkliga omfattning. Enligt vissa studier har mellan en femtedel och en fjärdedel av alla kvinnor i EU drabbats av fysiskt våld åtminstone en gång i vuxen ålder. Våld mot kvinnor kan se ut på många olika sätt. Dess historiska och strukturella dimension innebär att åtgärder behöver vidtas på europeisk och internationell nivå. Det finns därför behov av att ingripa på samhällslivets alla områden för att öka medvetenheten med hjälp av sex typer av åtgärder: politik, förebyggande, skydd, lagföring, resurser och partnerskap. Jag röstade för detta initiativbetänkande eftersom jag anser att alla typer av våld ska omfattas av sociala och rättsliga påföljder.

EU-lagstiftning i form av ett direktiv som bygger på utbildning, ett effektivt skydd av offren, samarbete med icke-statliga organisationer och inrättande av ett Europaår för att bekämpa våld mot kvinnor är exempel på åtgärder för att bekämpa detta samhällsgissel, som har så skadliga effekter för det europeiska samhället.

Derek Vaughan (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag stöder helhjärtat tanken på att göra sexuellt våld och våld i hemmet till ett brott i samtliga medlemsstater. Jag uppmanar kommissionen att skyndsamt lägga fram förslag om robusta åtgärder för att motverka könsbaserat våld och skydda offren i hela EU. De skillnader som för närvarande finns mellan olika medlemsstater måste åtgärdas genom att man inför likartade nationella lagar. Jag hoppas att vi ska göra framsteg mot ett EU-direktiv om att bekämpa könsbaserat våld tack vare denna resolution.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för betänkandet som utarbetats av Eva-Britt Svensson, svensk ledamot av Europaparlamentet från gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster och ordförande för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män. Våldtäkt och alla andra former av sexuellt våld måste erkännas som brott i samtliga EU:s medlemsstater, och förövarna måste automatiskt åtalas.

Jag håller med min vän och kollega Eva-Britt Svensson när hon säger att kvinnor är offer för könsbaserat våld. Men vi får inte betrakta kvinnor, inklusive de kvinnor som utsätts för denna typ av våld, enbart som offer. Institutionernas roll är att hjälpa dem bygga upp sitt självförtroende och bygga ett nytt och bättre liv åt sig själva och sina barn. Vi bör också fokusera på orsakerna till denna typ av våld och inleda en undersökning av de könsstereotyper som både kvinnor och män är offer för redan från mycket unga år.

Resolutionen innehåller också krav på att en rättslig ram upprättas som ger invandrarkvinnor rätten till eget pass och uppehållstillstånd och som gör en person som konfiskerar dessa handlingar till en brottsling.

Vi förväntar oss därför nu att kommissionen ska lägga fram förslag till en strategi och en handlingsplan. Vi förväntar oss handling.

Angelika Werthmann (NI), *skriftlig*. – (DE) Jag röstade för detta betänkande eftersom våld mot kvinnor är ett globalt problem som världssamfundet ännu inte har lyckats lösa. Våld mot kvinnor finns på alla nivåer i samhället och är inte typiskt för någon viss kultur

eller utbildnings-, ålders- eller inkomstnivå. Kvinnor löper störst risk i det egna hemmet - våld i hemmet är den vanligaste skadeorsaken för kvinnor, vanligare än trafikolyckor och cancer tillsammans. Offrens hälsa, självförtroende och känsla av säkerhet drabbas oerhört hårt och de kan inte längre delta i det offentliga livet eller på arbetsmarknaden som de skulle vilja. Förövarna av sådant våld åsamkar dessa kvinnor och deras barn ett livslångt lidande, förutom att det utgör ett socialt problem eftersom följdkostnaderna för hälso- och rättssystemen uppgår till flera miljarder euro. Följaktligen måste förövarna hållas ansvariga för sina handlingar och bli föremål för offentligt åtal. Våld mot kvinnor måste äntligen föras ut i ljuset och stoppas.

6. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

Talmannen. – Röstförklaringarna är härmed avslutade.

(*Sammanträdet avbröts kl. 13:25 och återupptogs kl. 15:00.*)

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

7. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

8. Inkomna dokument: se protokollet

9. Frågetimme med kommissionens ordförande

Talmannen. – Nästa punkt är frågetimmen med kommissionens ordförande.

Martin Schulz, *för S&D-gruppen.* – (DE) Herr talman! Jag ser att våra kolleger från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) fortfarande är på lunch. Det gläder mig att du ler åt mig, herr talman. Du var lite hetsig i dina kommentarer om mig tidigare, men du har tydligen lugnat ner dig lite under lunchpausen.

Kommissionsledamot Günther Oettinger, som jag tror du känner väl, har sagt att det ska göras stresstester – där är han ju – jag såg honom inte. Günther Oettinger, det är trevligt att se dig här. Günther Oettinger är en av Angela Merkels lydiga elever och han är nu också kärnkraftsmotståndare. Men Fukushima var en Damaskusvandring för honom och precis som en modern Saul har han nu, i likhet med så många andra, sett den lysande stjärnan på himlen. Han har åtminstone avslöjat att han anser att det var ett par kärnkraftsanläggningar som inte skulle klara stresstesterna. Det tycker jag är mycket intressant.

Günther Oettinger, om du nu misstänker att det finns stresstester som inte kommer att ge det önskade resultatet eftersom de system som ska testas kanske inte klarar testet, varför ingriper inte kommissionen direkt för att stänga de anläggningarna? Om stresstesterna liknar de som användes för bankerna, där vi efter stresstesterna upptäckte för det första att de inte var tillräckligt tydliga och för det andra att resultaten inte återspeglade den faktiska situationen, så kommer kärnkraftsfrågan att bli mycket farligare än bankfrågan.

Min fråga är därför följande: Hur kan du vara medveten om att vissa system inte kommer att klara stresstesterna och ändå inte göra något åt saken?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande.* – (EN) För det första: för att få reda på resultatet av testet måste vi först genomföra det. Om en viss anläggning inte skulle klara

testet är det fortfarande en öppen fråga vilka åtgärder som bör vidtas. Om en uppgradering inte är tekniskt eller ekonomiskt rimlig kommer reaktorer att behöva stängas och avvecklas. Man kan emellertid tänka sig situationer där säkerhetsuppgraderingar är ekonomiskt meningsfulla och tekniskt genomförbara, så det är vad vi kan lova i det här stadiet.

Martin Schulz, jag tycker det var viktigt att rådet efter intensiva diskussioner kom överens om kommissionens roll. Jag kan säga att diskussionerna till en början enbart handlade om samordningen av nationella tillsynsmyndigheter, och efter påtryckningar från mig uppmanades kommissionen att lägga fram förslag på omfattning och metoder och fick även uppdraget att före årets slut lägga fram en fullständig rapport om resultaten.

Detta ska vi göra för samtliga kärnkraftsanläggningar i EU. Vi ska göra det med full insyn. Det är viktigt att man inser det. Jag anser att detta är ett framsteg i fråga om kärnsäkerhet.

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr Barroso! Du är en mycket intelligent person, men du besvarade inte min fråga. Jag måste därför fråga dig en gång till: När Günther Oettinger säger att han förväntar sig att några av de anläggningar som för närvarande är knutna till nätet inte kommer att klara stresstesterna tolkar jag det som att ni är medvetna om att säkerheten vid de anläggningarna är så dålig att de inte kommer att klara att uppfylla kriterierna. Men varför inte ingripa direkt? Jag tycker att detta är en högst påtaglig fara i dagsläget.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Kommissionsledamot Günther Oettingers uttalande var mycket försiktigt. Det kan inträffa, men för att kontrollera om det inträffar eller inte måste vi göra seriösa, trovärdiga tester. Det är just det vi ska göra, med full insyn och baserat på bästa tillgängliga expertis.

Som du vet har kommissionen inte behörighet att stänga några kärnkraftverk. Det faller inom den nationella behörigheten. Det vi tänker göra – och till skillnad från före Europeiska rådets senaste möte har vi ett tydligt mandat att göra det – är att arbeta med nationella oberoende tillsynsmyndigheter för att genomföra mycket seriösa, trovärdiga stresstester. Vi håller nu på att utarbeta metoder och omfattning för de stresstesterna.

Låt mig också säga till Martin Schulz att vi måste vara oerhört ansvarsfulla och inte skapa panik när det gäller dessa mycket känsliga frågor. Vi måste gå metodiskt tillväga, baserat på bästa tänkbara vetenskapliga expertis.

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (EN) Vi är alla överens om att EU är mer än bara en inre marknad och att det även är ett politiskt projekt för att se till att det finns demokrati på kontinenten och att rättsstatsprincipen och de mänskliga rättigheterna skyddas, främjas och stärks.

Om det inte var så tror jag att skillnaden mellan oss och Kina skulle vara obetydlig. Detta gäller för samtliga medlemsstater, inklusive Ungern. Regeringen där har nu utarbetat ett förslag till ny konstitution som ska antas i mitten av april. Det innehåller enligt min mening en del oroväckande hänvisningar till rösträtt för minoriteter, förbud mot aborter och enkönade äktenskap, återföreningssträvanden och restriktioner för institutionerna för att se till att de gör som regeringen vill.

José Manuel Barroso, vad tänker kommissionen göra för att försvara de gemensamma konstitutionella principerna demokrati, rättsstatsprincipen och grundläggande rättigheter enligt artikel 2 i fördraget, när de äventyras i medlemsstaterna på det sätt som i dag sker i Ungern?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. - (EN) Vi håller verkligen med om att EU inte bara är en inre marknad. EU handlar om värden och för att en viss stat ska få bli medlem av EU måste den respektera de värdena. Ett av värdena är rättsstatsprincipen, och vi måste respektera våra lagar. Som du vet är antagandet av en nationell konstitution ett viktigt steg för varje medlemsstat, en avgörande process som befolkningen och institutionerna i den aktuella medlemsstaten bestämmer över helt på egen hand.

Det är de ungerska institutionerna som ska avgöra innehållet i och förfarandet för antagande av den nya konstitutionen i enlighet med sina egna nationella regler och, om det är relevant, internationella regler och EU:s bestämmelser. Vi kommer att bevaka den här frågan ur EU:s synvinkel, men naturligtvis hoppas vi att de ungerska myndigheterna ska se till att den nya konstitution som slutligen antas ska återspegla de värden som EU vilar på.

Guy Verhofstadt, *för ALDE-gruppen*. - (EN) Herr kommissionsordförande! Jag förstår ditt svar. Men du vet ju att samtliga 27 medlemsstater måste ändra sina konstitutioner så de överensstämmer med europeiska värderingar. Ungern gjorde det innan landet blev medlem av EU. Det finns till och med länder som gjort det efter det att de blev medlemmar. Polen gör det just nu, Frankrike gör det också eftersom det finns saker i den franska konstitutionen som inte stämmer med Lissabonfördraget.

Det är viktigt att se till att Ungern tillämpar dessa principer, även efter antagandet av den nya konstitutionen. Det är viktigt att kommissionen tittar på detta.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. - (EN) Samtliga medlemsstaters konstitutioner måste återspegla och överensstämma med EU:s värderingar, de grundläggande europeiska värdena demokrati, rättsstatsprincipen, mänsklig värdighet och respekt för de grundläggande rättigheterna. Detta är en fråga som inte ens har diskuterats. Jag har fortfarande inte sett en konstitution i någon av EU:s medlemsstater som strider mot de värderingarna. Men om det skulle inträffa skulle vi behöva agera.

Som du vet, Guy Verhofstadt, så har vi mycket goda meriter i frågan. Vi agerade nyligen i mycket känsliga frågor som gällde bland annat de ungerska medielagarna. Den ungerska regeringen sade direkt att om kommissionen kunde hitta något som stred mot EU:s regelverk så skulle de ändra lagen, vilket de också gjorde.

I andra medlemsstater där det har förekommit problem gällande icke-diskriminering har kommissionen också klart tagit ställning. Ur den synpunkten kan du vara säker på att kommissionen kommer att följa de här frågorna mycket noggrant.

Marian-Jean Marinescu, *för PPE-gruppen*. - (EN) Den europeiska planeringsterminen, som börjar tillämpas i år, kommer att bidra till att stärka budgetdisciplinen, den makroekonomiska stabiliteten och tillväxten, och den kommer att tvinga medlemsstaterna att ändra sin ekonomiska politik och budgetpolitik. På kort sikt kommer dessa nya politiska strategier att få stor betydelse för EU-medborgarnas liv i de flesta medlemsstater.

Har kommissionen identifierat, eller planerar den att genomföra en utvärdering av, de konsekvenser de nödvändiga nationella förfarandena kommer att få för Europas ekonomiska, sociala och politiska landskap i framtiden?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. - (EN) Vi tar mycket allvarligt på den processen. Det var mycket viktigt att komma överens om vad vi kallar den europeiska planeringsterminen, eftersom medlemsstaterna nu enhälligt har kommit överens om att frågor som gäller den ekonomiska politiken i en medlemsstat kan påverka alla de andra,

och att alla de andras frågor påverkar den egna politiken. Vi kommer att lämna rekommendationer i frågan, också beroende på de program som medlemsstaterna lägger fram för oss. Men syftet med detta är att göra livet för våra medborgare bättre.

Vi gör klart att målet för alla insatser för att konsolidera statsfinanserna, alla ansträngningar för att göra strukturreformer, är att skapa tillväxt, hållbar tillväxt, tillväxt för alla, vilket är huvudmålet för EU. Detta var den övergripande överenskommelsen om vad vi har kallat Europa 2020-strategin. Det är mot bakgrund av dessa prioriteringar som vi ska bedöma de nationella program som nu ska redovisas och som vi nu ska samarbeta kring i partnerskap med våra medlemsstater.

Marian-Jean Marinescu, *för PPE-gruppen*. – (EN) Den viktigaste aspekten av denna politik är disciplinen. Om samtliga medlemsstater tillämpar kraven kommer resultatet att bli positivt. Om det råder skillnader mellan medlemsstaterna kommer resultatet inte att bli som vi alla hoppas.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Jag instämmer helt, Marian-Jean Marinescu. Det är just därför institutionerna måste vara oberoende och göra sitt jobb helt självständigt och i äkta gemenskapsanda, för vi har tidigare sett att det ibland kan vara lockande att inte fatta beslut eller genomföra dem på ett enhetligt, konsekvent och trovärdigt sätt.

Därför kommer kommissionen att göra sitt bästa för att garantera lika villkor och rättvis principer. Disciplin, dvs. respekt för ingångna avtal, är verkligen grundläggande för att EU ska bli framgångsrikt.

Rebecca Harms, *för Verts/ALE-gruppen*. – (DE) Herr kommissionsordförande! Under förra veckan fastställde kommissionen gränsvärden utifrån en förordning som alltid ska tillämpas när det uppkommer problem i samband med radioaktivitet som påverkar livsmedelsimport, i detta fall från Japan. Förvånande nog är de gränsvärden ni har infört för produkter från Japan betydligt högre än de som tillämpas för samma produkter i Japan. De är också högre än de gränsvärden som anges i sådana fall för livsmedel från till exempel Förenta staterna, ett land där kärnkraft används i stor utsträckning. Dessa gränsvärden är också högre än de som tillämpas för EU och för de länder från vilka vi importerade varor efter katastrofen i Tjernobyli och som fortfarande gäller för cesium i vissa fall. Varför ska det vara på det viset? Varför har vi fastställt så höga gränsvärden?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Herr talman! Jag besvarar naturligtvis gärna Rebecca Harms fråga, även om jag trodde att vi hade kommit överens om att diskussionen i dag skulle bestå av två delar – en allmän del och sedan en del om Japan.

Rebecca Harms tar upp en mycket viktig fråga. För det första garanterar de nödgärder som vidtogs den 25 mars för importen av foder och livsmedel från Japan de europeiska konsumenternas säkerhet och en enhetlig tillämpning i hela EU. Vi anser att åtgärderna är proportionella i förhållande till risken och att de har ett bredare syfte än de åtgärder som vidtagits i andra delar av världen, såsom Förenta staterna och Kanada. Såvitt jag vet och baserat på de vetenskapliga rön som står till vårt förfogande, är detta en säker strategi.

Tullen ser till att livsmedel och foder enbart kan komma in på EU:s marknader om det finns garantier för att de är säkra att konsumera. Enligt det nuvarande arrangemanget har de japanska myndigheterna själva - och det är sant som Rebecca Harms säger - infört ännu striktare krav för livsmedelsprodukter för inhemsk konsumtion och export.

Till följd av de strängare regler som införts i Japan har vi i kommissionen beslutat att det skulle vara korrekt att som en ytterligare säkerhetsåtgärd ändra de nuvarande nivåerna, som gäller sedan den 25 mars, i avvaktan på ytterligare vetenskapliga analyser av halterna enligt förordning (Euratom) nr 3954/87. Den analysen kommer att göras av kommissionen, tillsammans med lämplig vetenskaplig expertis, före den 30 juni för att vi ska komma fram till enhetliga normer för importen.

Låt mig understryka att samtliga kontroller som medlemsstaterna hittills har utfört av den japanska livsmedelsimporten visar på försumbara nivåer av radioaktivitet, som ligger betydligt under de nuvarande europeiska eller japanska normerna. Låt mig upplysa om att kommissionen nästa fredag kommer att föreslå för ständiga kommittén för livsmedelskedjan att en översyn av våra normer görs för att anpassa dem till de japanska normerna. De kommer sedan att träda i kraft från och med nästa vecka. Jag vill också på nytt understryka att detta är en ren säkerhetsåtgärd som gör det möjligt att påbörja den nödvändiga vetenskapliga utvärderingen av de halter som för närvarande tillåts i hela världen, så att EU än en gång kan visa att unionen tillämpar de striktaste normerna.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr Barroso! Om jag förstått er rätt innebär detta att strängare gränser gäller för fisk som fått i sig radioaktiva ämnen från Tjernobyl och importerats från Norge än för importerad radioaktiv fisk som fångats nära Japan? Det tycker jag är fel och oansvarigt, och jag vill veta om ni är beredda att korrigera dessa gränser, som är extremt höga med internationella mått mätt.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Fru Harms! Vi måste fatta beslut i dessa frågor utifrån vetenskapliga fakta. Jag kan inte fatta beslut enbart utifrån personliga åsikter. Vi har bestämmelser som fastställdes efter Tjernobyl. De gjordes utifrån främsta vetenskapliga fakta. Japan befinner sig i en mycket känslig situation när det gäller livsmedelssäkerhet, vilket det finns många orsaker till. Landet har gränser som skiljer sig från de vi har i EU. Det är just på grund av dessa olika normer som vi har beslutat att vi under en övergångsperiod ska tillämpa de japanska normerna.

De tillåtna nivåerna är lägre, vilket innebär att deras normer är högre. Vi ska tillämpa detta för Japan. Under tiden ska vi konsultera den nationella expertkommittén och EU:s expertkommitté, så att vi vid behov kan fastställa gemensamma och enhetliga regler för all import. Jag tror att det är det bästa, mest proportionerliga och vetenskapliga tillvägagångssättet. Jag tror inte att något annat tillvägagångssätt skulle vara lämpligt i nuläget.

Jan Zahradil, för ECR-gruppen. – (EN) Till skillnad från mina kolleger anser jag fortfarande att EU främst är ett ekonomiskt projekt och att den gemensamma marknaden är dess kärna. Vi har hört mycket om ekonomisk styrning de senaste dagarna och veckorna, kanske för mycket för min smak, men lite om tillväxt och konkurrenskraft.

José Manuel Barroso, som du vet utgör British Conservative Party den största delen av min grupp, och Storbritanniens premiärminister David Cameron och åtta andra EU:s stats- och regeringschefer skickade en skrivelse till dig och Herman Van Rompuy med förslag på hur vi kan få i gång EU:s tillväxt igen efter finanskrisen. Förra veckan publicerade David Cameron även en broschyr med titeln "Let us choose growth", som jag kan rekommendera samtliga parlamentsledamöter att läsa.

Hur ser dina planer ut för den närmaste framtiden vad gäller tillväxt, konkurrenskraft och fullbordande av EU:s inre marknad? Vilka praktiska åtgärder tänker du vidta för att nå dessa mål?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. - (EN) Det är svårt att på en minut göra den inre marknaden rättvisa. Jag kan dock försäkra Jan Zahradil att vi denna månad kommer att presentera inre marknadsakten, som är en mycket ambitiös samling förslag för att genomföra och fördjupa den inre marknaden, och avskaffa hinder när det gäller tjänster och de många administrativa bördor som drabbar främst små och medelstora företag.

Följande konkreta insatser kan jag tillkännage i dag: konkreta åtgärder för att små och medelstora företag ska få tillgång till finansiering och minskad administrativ börda för våra företag, i synnerhet små och medelstora företag.

Låt mig också säga att skrivelsen jag fick var undertecknad av nio av EU:s premiärministrar och statsöverhuvuden och är ett mycket viktigt dokument. Just nu när våra budgetar är så ansträngda är det viktigt att frigöra den inre marknadens fulla potential. Den är tvivelsutan en tillväxtpotential för EU.

Jan Zahradil, *för ECR-gruppen*. - (EN) Herr Barroso! Jag vill inte hamna i någon kontroversiell debatt, och jag har full tillit till era goda intentioner. Men du kan den institution du styr. Europeiska kommissionen är ibland svår att styra. Skulle du kunna berätta för oss hur du ska se till att kommissionen under ditt ordförandeskap kan undvika tendensen – som ibland är alltför uppenbar – att överreglera snarare än att avreglera eller reglera på ett bättre sätt?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. - (EN) Låt oss inte ha förutfattade meningar om kommissionen. Kommissionen har gjort bra ifrån sig. Vi har redan gjort vissa förbättringar: en 31-procentig minskning av kommissionens administration, varav 22 procent redan godkänts av rådet och parlamentet. I själva verket motsätter sig rådet vissa åtgärder för att minska bördan.

Jan Zahradil, jag tror att du håller med om att 27 olika byråkratier är värre än en byråkrati. Så kommissionen gör mycket för att underlätta för företag runt om i Europa, genom att genomföra den inre marknaden. I själva verket kommer motståndet ofta från nationella myndigheter i form av till exempel "gold plating" av direktiv och så vidare. Vi kommer att vara noga med genomförandet av agendan för bättre lagstiftning, som jag tror att vi kan vara överens om.

Lothar Bisky, *för GUE/NGL-gruppen*. - (DE) Min fråga liknar den som Martin Schulz ställde. Därför vill jag fokusera på en särskild aspekt. Som du förstår har vi utifrån vår erfarenhet av stresstester för banker blivit mer försiktiga när det gäller stresstester, även de för kärnkraft. Min fråga gäller Euratom.

Jag vill inte sätta mig till doms över de enorma summor som Euratom slukar när det gäller forskning. Min åsikt är att dessa forskningsanslag går till en teknik som innebär enorma risker. Jag tror inte att dessa risker kontrolleras som sig bör, och jag tror inte heller att det finns tillräckligt utrymme för gemensamt beslutsfattande i frågan. Kärnkraft tar inte hänsyn till nationella gränser. Där ligger problemet. Borde inte beslut om kärnkraft fattas gemensamt eftersom strålning inte tar hänsyn till gränser?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande.* - (EN) Som det fastställs i Lissabonfördraget, Lothar Bisky, är energimixen medlemsstaternas ansvarsområde. Det är inte upp till EU:s institutioner att besluta vilka energikällor varje land ska ha.

Slutsatserna från Europeiska rådets senaste möte var dock ett framsteg eftersom man kom överens om att testa alla kärnkraftverk i EU. Detta kommer att ske under ledning av den europeiska gruppen av tillsynsmyndigheter på kärnsäkerhetens område och kommissionen. Kommissionen kommer även att lägga fram en rapport som ska offentliggöras.

Vi befinner oss nu i en situation där både de som är för och emot kärnkraft – eftersom medlemsstaterna har olika ståndpunkter – åtminstone är överens om att vi måste skärpa villkoren när det gäller kärnsäkerhet. Det genomförs troligtvis lättare på EU-nivå än på nationell nivå.

Lothar Bisky, *för GUE/NGL-gruppen.* - (DE) Herr Barroso! Vad tycker du om idén att inrätta en EU-institution för främjande av förnybar energi, miljövänlig energi och energisparande inom ramen för EU-fördraget? Anser du att förslaget är värt ert stöd då det skulle kunna hjälpa oss att snabbare undanröja riskerna med kärnkraften?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande.* - (EN) Vi har redan lagt fram förslag om detta, nämligen den så kallade 20-20-20-agendan, där medlemsstaterna till exempel enhälligt – för enhällighet krävs i frågan – kom överens om målen på 20 procent för förnybara energikällor till år 2020. Vi är på god väg att nå detta mål. Så det finns redan EU-lagstiftning som är bindande för medlemsstaterna.

Är medlemsstaterna redo att gå vidare? Det kan vi diskutera, men jag kan berätta att de såvitt jag förstår, utifrån mina samtal, tycker att de bör arbeta mot att nå detta mål först. Så vi behöver antagligen inte inrätta en ny institutionell ram på gemenskapsnivå. Men vi måste arbeta med stor beslutsamhet mot de mål som vi har enats om och även, om så beslutas, fastställa ambitiösare mål.

Nigel Farage, *för EFD-gruppen.* - (EN) Herr Barroso! Jag är förvirrad. Hjälp mig. Vad har EU för linje i fråga om Libyen? Jag fick en skrivelse den 1 april från Catherine Ashton där hon berättade att EU hade gett mer än 75 miljoner euro i humanitärt bistånd, och att EU trots den osäkra situationen har erbjudit sig att bidra till att främja dialog. Detta skrev hon ändå många dagar efter det att bombningarna börjat. Det är vad hon har sagt.

Å andra sidan har vi tuffingen Herman Van Rompuy, som har gjort det tydligt att målet med aktionerna i Libyen är ett regimskifte. Han sade även att insatsen i Libyen inte kunnat genomföras utan EU, samt att Frankrike och Tyskland inte kunnat göra en militär insats utan att först ha fått stöd av Europeiska rådet. Vi har alltså två ledare inom EU som säger emot varandra. Skulle du kunna förklara detta och berätta hur EU ställer sig till Gaddafi och Libyen?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande.* - (EN) Medlemsstaterna har enhälligt kommit överens om att Gaddafi bör avgå. Det finns ingen motsägelse i att föra en dialog med människor som vi anser att vi bör tala med. Det var antagligen vad Catherine Ashton syftade på. Vi har till exempel haft besök av två företrädare för Gaddafis motståndare.

Den militära insatsen var emellertid inte EU:s beslut. Vissa medlemsstater i FN:s säkerhetsråd beslutade, på grundval av ett samförstånd som nåtts i Europeiska rådet, att införa en flygförbudszon. Men det var inte EU:s beslut eftersom det fanns olika uppfattningar om

hur situationen skulle lösas. Det måste vi förstå. Verkligheten är att det rådde olika uppfattningar om hur vi skulle hantera situationen i Libyen.

Jag håller dock också med Herman Van Rompuy om att säkerhetsrådet inte hade kunnat fatta dessa beslut om Europeiska rådet inte intagit denna ståndpunkt. Besluten var historiska såtillvida att de innebär ett fullgörande av ansvaret att skydda.

Nigel Farage, *för EFD-gruppen.* – (EN) Det finns sannerligen många olika åsikter här. Jag undrar om ordförande Barroso skulle hålla med mig om att det inte var ett av EU:s bästa beslut att utse en kvinna som tillhört extremvänstern, en pacifist och före detta kassör för den brittiska kampanjen för kärnvapenedrustning, som har visat sig inkompetent, till chef för er nya utrikestjänst och ansvarig för den yttre säkerheten. Jag kan bara tacka Gud för Catherine Ashton. Utan henne skulle vi antagligen vara ännu mer inblandade i Libyen.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande.* – (EN) Medlemsstaternas beslut att, med mitt stöd, utse Catherine Ashton till EU:s utrikesrepresentant var ett bra beslut, anser jag.

Hon är en mycket hängiven EU-medborgare. Hon delar absolut inte dina åsikter, men det tror jag inte är något verkligt problem. Jag tycker att hon bidrar till våra mål på ett ärligt och bestämt sätt, men låt oss vara uppriktiga. Hon har ett mycket svårt och krävande arbete. Det hon gör nu gjordes tidigare av minst tre eller fyra personer. Dessutom har hon behövt inrätta den Europeiska utrikestjänsten.

Jag tycker att de av er som inte sympatiserar med hennes idéer bör ge henne en ärlig chans. Jag tycker att det är en förbättring att vi nu har en hög representant som samtidigt är ordförande för kommissionen. Jag kan intyga att hon är entusiastisk och målmedveten och hanterar alla dessa frågor i sann EU-anda.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! Kan kommissionens ordförande tänka sig ett scenario där alla medlemsstater, även Storbritannien, tvingas införa euron, i strid med medborgarnas vilja - som kanske uttryckts i en folkomröstning – och i strid med regeringens uttryckta önskan? Enligt Lissabonfördragets ingress är medlemsstaterna förpliktade att inrätta en ekonomisk och monetär union: en gemensam, stabil, valuta. Ordet "gemensam" antyder att det inte ska finnas andra valutor jämte denna.

Det finns givetvis ett protokoll till fördraget där det fastställs att Storbritannien är förpliktat att införa euron endast om det till rådet anmäler sin avsikt att göra detta. Men frågan är om protokollet kommer att skydda Storbritannien mot fördragets bestämmelser. Andra länder utanför euroområdet verkar ha en mindre privilegierad situation. I artikel 140 i fördraget fastställs att medlemsstater med undantag vartannat år ska granskas med avseende på hur de förverkligar den ekonomiska och monetära unionen.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande.* – (EN) Jag förstod inte frågan, men om frågan är huruvida Storbritannien kommer att tvingas ansluta sig till euron är svaret nej.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! Vi vet att Storbritannien skyddas av protokollet, men protokollens giltighet är en fråga som omfattar mer än den gemensamma valutan.

Det finns ett protokoll som ger Storbritannien och två andra länder undantag från stadgan om de grundläggande rättigheterna, men kommissionens rättstjänst har sagt att undantagen i bästa fall har en begränsad tillämpning. Är kanske även protokollet som ger Storbritannien undantag från den gemensamma valutan begränsat?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. - (EN) Om du vill ha en fullständig rättslig analys skickar jag gärna den analys som genomförts av kommissionens rättstjänst. Men så mycket kan jag säga – jag är ledsen om det gör dig besviken – att Storbritannien inte kommer att tvingas ansluta sig till euron.

Talmannen. – Nästa punkt är EU:s insatser i samband med tragedin i Japan. Det är många kolleger på listan. Jag får be er att inte visa ett blått kort om ni vill vara med på listan för ögonkontaktsförfarandet, eftersom det är en annan sak. Var snälla visa ett vitt kort – eller något annat. Det blå kortet är för ett annat förfarande.

Alejo Vidal-Quadras (PPE). - (ES) Herr talman, ordförande Barroso! Efter den allvarliga olyckan vid kärnkraftverket i Fukushima har kommissionens reaktioner, med undantag av någon liten miss, präglats av den hängivenhet, försiktighet och noggrannhet som är nödvändig.

Den fruktansvärda händelsen har dock gett upphov till kraftig motvilja mot denna energikälla. För att minska risken för negativa följder vid valurnorna har vissa regeringar plötsligt ändrat ståndpunkt och lagt ned planerna på att bygga nya kärnkraftverk eller bestämt sig för att inte underhålla de befintliga.

Kärnkraft står för 14 procent av vår energiförbrukning, det finns ett konstant och förutsägbart ökande behov av elektricitet och vi har som mål att minska koldioxidutsläppen med 85 procent till 2050. Därför är det många, däribland jag själv, som undrar, i denna troligtvis kortvariga situation, om kommissionen planerar några lagstiftningsmässiga eller politiska åtgärder för att förhindra att denna stämning hotar vår energistrategi på längre sikt.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. - (EN) Som jag redan sagt i svaret till en annan kollega tillhör beslut om energimix medlemsstaternas ansvarsområde. Som du vet finns det medlemsstater som använder kärnkraft, däribland ditt land Spanien, och länder som inte använder kärnkraft, däribland mitt land Portugal. Det är inte upp till kommissionen att bestämma om medlemsstaterna ska ha kärnkraft. Vi måste hålla oss till våra ansvarsområden.

Vi har fått nya mandat för säkerhetsfrågor som rör kärnkraft. Jag anser att vi kan och bör nå de mål som vi satt upp för minskning av växthusgasutsläppen. Det går att nå det enhälligt överenskomna målet på 20 procent om medlemsstaterna verkligen anstränger sig och tillämpar alla tänkbara åtgärder för att nå ett mål som är oerhört viktigt för både EU och resten av världen.

Sandra Kalniete (PPE). - (LV) Herr talman! Omvärlden har nu i flera veckor följt händelserna i Japan med oro och medkänsla. Jag vill än en gång uttrycka min respekt för den japanska befolkningen. Vi är i tanken med de människor som arbetar dag och natt i kärnkraftsreaktorerna i Fukushima för att förhindra en kärnkraftskatastrof. De är verkliga hjältar som offrar hälsa och liv för Japan och mänskligheten. Japan står inför den enorma uppgiften att återuppbygga de förstörda områdena, vilket kommer att kräva väldiga resurser och inhemska investeringar. Därför måste EU inleda förhandlingar om ett frihandelsavtal med Japan. Då Japan har som princip att ingå förhandlingar endast när det finns en fast beslutsamhet att slutföra dem och nå resultat, är jag övertygad om att de befintliga grå områdena kommer att klaras upp under förhandlingarna och att vi kan sluta ett frihandelsavtal som båda parter kan godta.

Jag skulle vilja fråga ordförande Barroso om kommissionen stöder ett inledande av förhandlingar om ett frihandelsavtal under det kommande toppmötet mellan Japan och EU den 25 maj, och om inte, varför inte och när kan förhandlingarna inledas?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. - (EN) Låt mig också börja med att, på kommissionens vägnar, uttrycka vår stora beundran, respekt och solidaritet med Japans befolkning. Jag skickade ett personligt meddelande till premiärminister Naoto Kan direkt efter katastrofen. Jag talade med honom i telefon i går igen för att få reda på den senaste utvecklingen, och han uttryckte sin tacksamhet över EU:s solidaritet.

När det gäller handel kom man under toppmötet mellan EU och Japan förra året överens om att man skulle undersöka hur man bäst kan gå tillväga för att förbättra våra förbindelser. Ett alternativ på den ekonomiska sidan är att EU och Japan inrättar ett gemensamt livsmedelsorgan. Det skulle kräva stort engagemang från båda sidor och villighet att tackla bland annat icke-tariffära åtgärder och avlägsna sådant som står i vägen för de europeiska företagens tillgång till den japanska marknaden för offentlig upphandling. EU har upprepade gånger framfört krav i samtalen med Japan. Det gläder mig att Europeiska rådet nu har tydliggjort sin ståndpunkt. I går sade jag igen till Japans premiärminister att vi är beredda att samarbeta med Japan, förutsatt att Japan hanterar detta på ett konstruktivt sätt. Han lovade att man från Japans sida kommer att vara konstruktiv i hanteringen av frågor som även berör EU.

Edit Herczog (S&D). - (EN) Herr talman! I nyhetsinslag om olyckan i Fukushima och debatter om följderna syns inte aktieägarna. Vi ser varken investerare eller politiker, men vi ser de anställda: arbetarna som kämpar i olycksområdet. Jag stöder helt striktare normer för kärnsäkerhet, men är ni beredda att bjuda in företrädare för de anställda, det vill säga fackföreningarna, till aktieägarnas samtal för att stärka och upprätta normer, och är ni beredda att på ett globalt plan främja dessa kärnsäkerhetsnormer? Om ja, hur föreslår du att detta ska göras?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. - (EN) Europeiska rådet har beslutat att försöka främja högsta möjliga normer, både i EU och med våra partner. Günther Oettinger har till exempel redan varit i kontakt med ryska partner. Ryssland och Ukraina har sagt att de är intresserade av att samarbeta med oss. Vi försöker även se om vi kan nå samma samarbete med Schweiz och, även om det samarbetet inte är så omfattande än, med Turkiet och Armenien.

I går när jag talade med Japans premiärminister sade han att han också vill samarbeta med oss, och även delta i de internationella insatserna i G8 och G20, för att åstadkomma bättre kärnsäkerhet i världen. Vi har nu förutsättningar att göra stora insatser, både på EU-nivå - vilket är säkert nu - och globalt, i samarbete med Internationella atomenergiorganet och andra internationella organ.

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Herr talman! För ett år sedan i Haiti framstod EU som trögt i sin katastrofhjälp och sitt humanitära bistånd. Är du nöjd med den operativa samordningen mellan EU och medlemsstaterna under den senaste tidens katastrofer, och då särskilt i Japan?

Vad har hänt sedan kommissionens meddelande för tre år sedan om stärkande av unionens katastrofinsatser, där man efterlyste mer enhetlighet och effektivitet för att EU:s katastrofinsatser skulle bli mer samordnade?

Har den senaste tidens erfarenheter i Japan, och även de i Nordafrika som dock var av annan natur, bidragit till kommissionens reflexion över huruvida vi behöver en effektiv EU-mekanism för humanitärt katastrof- och återuppbyggnadsbistånd?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. - (EN) Jag är stolt över att kommissionen, företrädd av Kristalina Georgieva som är med oss i dag, var först med att skicka en specialistdelegation till Japan efter de tragiska händelserna.

Jag kan försäkra er att Japan verkligen uppskattade denna insats. Vi har gett Japan både politiskt och moraliskt stöd: vårt system har varit effektivt. Det var faktiskt de japanska myndigheterna som först bad oss samordna medlemsstaternas insatser eftersom de föredrog samordnat stöd, snarare än bilateralt stöd, från de olika medlemsstaterna.

Även om Japan är ett mycket rikt land som klarar att hantera kriser av detta slag, visar vi vår solidaritet genom att ge humanitärt bistånd på 15 miljoner euro. Av dessa kommer 10 miljoner euro från EU:s budget efter beslut av kommissionen, och omkring 5 miljoner från medlemsstaterna.

Vi är i grunden nöjda med de samordnade insatserna i humanitärt avseende, men det stämmer att vi alltid kan bli bättre om medlemsstaterna är beredda att godta en samordnad och enhetlig metod för att skydda civilbefolkningen och ingripa vid kriser.

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). - (EN) Herr talman! Vid Europeiska rådets möte i mars bekräftades EU:s roll som främjare av högsta möjliga kärnkraftnormer i världen och EU:s grannskap.

Minst två nya kärnkraftsprojekt vid EU:s yttre gränser ger upphov till stor oro, på grund brist på insyn och samråd med de länder som berörs. Nya kärnkraftverk som innehåller experimentella reaktorer kommer att byggas i Kaliningradenklaven mellan två medlemsstater, endast 23 kilometer från EU:s östra gräns i Vitryssland. EU bör, i samarbete med lämpliga internationella organ, se till att man tillämpar högsta normer för kärnsäkerhet och miljö redan från det att projektet inleds och ge internationella kärnkraftsexperter möjlighet att bedöma båda projekten, i synnerhet urvalskriterierna när det gäller platsen.

EU skulle kunna förhindra en osäker kärnkraftsutveckling genom att inte köpa energi som producerats på bristfälliga kärnkraftverk. Hur ser kommissionen på sin roll när det gäller att förhindra en osäker kärnkraftsutveckling vid EU:s yttre gränser? Vilka åtgärder kan ni vidta?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. - (EN) Ett bra exempel är våra förbindelser med Ukraina. Jag kommer att närvara vid kärnkraftsmötet i Kiev den 19 april 2011, som anordnas av Ukrainas regering, och jag kommer att vara där med FN:s generalsekreterare Ban Ki-moon. Vi har varit en av de största givarna – kanske rentav den största – till Tjernobyl för att det ska kunna repareras.

Som Europeiska rådet uppgav i sina slutsatser får inte prioriteringen att säkerställa kärnkraftverkens säkerhet upphöra vid våra gränser. EU kommer att kräva att liknande stresstester utförs i grannländerna och i hela världen, både vid befintliga och planerade anläggningar. Relevanta internationella organisationer bör utnyttjas i full utsträckning.

Så vi kommer verkligen att prioritera kärnsäkerhet i våra förbindelser med tredjeländer, däribland de som du nämnt.

Elisa Ferreira (S&D). – (PT) Herr talman! Krisen i Japan har gett än mer mening till vårt gemensamma åtagande att ta fram en 20-20-20-strategi. Vi fortsätter emellertid att vänta, om det så är på 20-20-20 eller 2020-strategin, och på meningsfulla och kraftfulla instrument för att få EU på rätt väg och komma ifrån åtstrammningsåtgärder, arbetslöshet och otillräcklig tillväxt samt problemet med statsskulderna som man inte fått bukt med. Är det inte dags att EU hittar nya finansieringskällor och genomför effektiva tillväxt- och sammanhållningsåtgärder utifrån ett annat förhållningssätt till problemen med energi och hållbar tillväxt? Det är min fråga.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande.* – (PT) Det är med största nöje som jag svarar dig, Elisa Ferreira, även om det inte direkt gäller "krisen i Japan". När det gäller att hitta finansiering har jag nu under förmiddagens debatt sagt att vi i kommissionen kommer att lägga fram förslag i kommande budgetramar för det vi kallar finansiering av EU-projekt genom obligationer: det vill säga obligationer för investeringar i särskilda projekt, strukturprojekt, såsom projekt för europeiska nät, som helt säkert kommer att omfatta energi. Jag hoppas, Elisa Ferreira, att du kommer att stödja dessa förslag, och skulle även vilja ha de olika regeringarnas stöd. Vi måste alla ställa oss bakom detta. Bristen på resurser i många medlemsstater på grund av nedskärningar i investeringsbudgetarna innebär att EU inte får sluta investera i Europas tillväxt i denna omfattning. Det finns många områden där jag tror att en euro som investeras på EU-nivå ger bättre avkastning än en euro som investeras på nationell nivå, som till exempel när det gäller energi.

Michèle Rivasi (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Först något positivt. Jag välkomnar att ni ska anpassa EU:s maxnivåer till Japans nivåer, eftersom vi vid tiden för kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 297/2011 insåg att de nivåer som kommissionen föreslagit var alldeles för höga. Jag välkomnar därför detta, och jag skulle vilja att det införlivades i denna förordning.

Min andra punkt gäller import av livsmedel från Japan. Frågan är av grundläggande betydelse. Kommer vi att tvingas ha förorenad mat, även om föroreningsnivån understiger maxnivåerna, för att hjälpa Japans ekonomi? Du har säkert barn själv. Jag undrar, ska jag ge mina barn mjölk som innehåller 500 Bq jod, när det finns mjölk som har 0 Bq jod? Jag undrar om kommissionen inte borde överväga att förbjuda livsmedel och foder som importerats från Japan på grund av föroreningsrisken, och i stället hjälpa och stödja japanerna ekonomiskt eller med oförorenade livsmedel.

Till sist måste jag vädja till dig, José Manuel Barroso. Jag har kontaktats av Areva, som har rest till Japan där deras utrustning har beslagtogs och förvaras på flygplatsen. Det är mycket viktigt för dig att, om möjligt, kräva att den japanska regeringen lämnar ifrån sig all utrustning – masker, robotar och så vidare – som har beslagtogs på flygplatsen.

Talmannen. – Bästa kollega, du tar andra ledamöters talartid. Listan över väntande ledamöter är lång.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande.* – (FR) Det sista kände jag inte till. Om jag kan få lite mer information hjälper jag gärna till.

Angående mjölken har du rätt, Michèle Rivasi. Jag har tre barn, och dessutom har jag ett barnbarn som just nu bara dricker mjölk. Det är det enda han kan äta, så jag är lika angelägen som du om att den mat och mjölk som vi importerar till EU är av bra kvalitet.

Den information vi har, som är baserad på de expertrapporter vi har fått, säger att de åtgärder vi har vidtagit räcker för att hantera riskerna som de ser ut i nuläget. Vi har ännu

inte fått några rapporter om smittade livsmedel innehållande halter som skulle kunna utgöra en hälsorisk för våra konsumenter, och vi kommer att fortsätta tillämpa de högsta normerna.

Niki Tzavela (EFD). – (EL) Herr talman! Jag skulle vilja be ordförandena för kommissionen och rådet att på något sätt hylla de drygt 50 anonyma japanska arbetare som arbetar med vetenskapen att de ska dö. Här i parlamentet hyllar vi de aktivister som kämpar med att rädda brunbjörnen, till exempel i Himalaya. Med all respekt, har ingen här tänkt tanken att vi borde säga något om de människor som, trots att de vet att de kommer dö, har arbetat flera dagar i sträck?

Jag skulle vilja läsa upp orden från en japansk arbetare som lyckades ge en kort intervju. Han sade: "Jag känner starkt att det bara är vi som kan göra detta jobb och vi kan inte åka hem förrän vi är klara". Tepcos skyddsdräkter tog snabbt slut. Han och hans kolleger fick göra vad de kunde med lösa delar.

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Fru Tzavela! Du har talat i nästan två minuter trots att du bara hade en minut, även om allt du sagt är viktigt för oss.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande.* - (EN) Jag stöder dina synpunkter, Niki Tzavela. Jag tycker att det du sade är oerhört viktigt. Jag ser dessa män som riktiga hjältar; vi hyser den största respekt och beundran för deras mod och generositet. Och låt mig säga något om det japanska folket också. Kommissionsledamot Kristalina Georgieva var där nyligen, inte långt från olycksområdet, och en av de saker som hon imponerades av var japanernas tålighet, värdighet och ödmjuka sätt. Så jag tycker att det är på sin plats att vi från Europaparlamentet i Strasbourg sänder ett budskap av respekt och beundran till Japans befolkning, i synnerhet de hjältar som offerar sina liv för resten av befolkningen.

Talmannen. – Fru Tzavela! Jag håller med kommissionens ordförande.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman! Nordöstra Japan kommer att vara förorenat de kommande 300 eller 400 åren, och livet kommer aldrig att bli detsamma. Det är vad specialisterna säger.

Under tiden fortsätter man att planera bygget av ett kärnkraftverk i ett aktivt jordbävningsområde. Det har Turkiet sagt till oss, och om en liknande katastrof skulle inträffa i Turkiet, om man genomför detta, kan hela EU hamna i riskzonen. Det är sunt förnuft.

Vad har kommissionen att säga om allt detta? Hur ser miljönormerna för kärnkraftsanvändning ut i samarbetet med kandidatländerna (du nämnde tre länder tidigare, jag syftar på kandidatländerna),?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande.* - (EN) Herr talman! Mitt svar är ja, men detta gäller även kandidatländer. Vissa av de länder som nu är med i EU och som var kandidatländer för en tid sedan var – enligt förhandlingarna – tvungna att omarbete sina säkerhetsnormer och, i vissa fall, stänga vissa kärnkraftsanläggningar. Vi menar allvar.

Vi kommer att ställa frågan till våra turkiska partner - det nämnde jag redan i mitt tidigare anförande – och inte bara till Turkiet, utan till alla de partner som är nära våra gränser. Jag tycker att vi bör ägna detta extra mycket uppmärksamhet. Samtidigt kommer vi att dela

med oss av den information vi har om våra egna kärnkraftsanläggningar. Det är så vi kan lösa detta på ett konstruktivt sätt.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Som vi alla vet betyder demokrati att folket styr, vilket vi tog fasta på i Österrike 1978. Vi höll en folkomröstning om kärnkraft och det tydliga resultatet var att landet skulle förbli ett kärnkraftsfritt område. Det fick oss att anta lagen om ett kärnkraftsfritt Österrike, som nu ingår i vår konstitution.

Men vad händer på EU-nivå? Det finns planer på att utföra stresstester för kärnkraftsanläggningar och offentliggöra resultaten. Dessa planer är dock inte bindande och inbegriper inte några särskilda krav på att åtgärda brister. Därför stöder jag Österrikes kampanj för avveckling. Jag skulle även vilja se att den spreds till resten av EU. Vi är alla väl medvetna om att detta inte är någon lätt fråga eftersom kärnkraft i huvudsak är medlemsstaternas ansvar.

Därför, ordförande Barroso, vill jag fråga dig följande: Kommer du att yrka på enhetliga, bindande EU-normer, och kommer du att se till att EU:s miljönormer, och då i synnerhet miljökonsekvensbedömningarna, genomförs korrekt samt att sanktioner införs mot dem som bryter mot reglerna?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande.* - (EN) Vi kommer att göra allt vi kan enligt gällande fördrag. Som ni vet ger fördragen medlemsstaterna viss nationell behörighet när det gäller energi, men vi använder oss av den behörighet vi har. Europeiska rådets slutsatser, som ger kommissionen - tillsammans med nationella oberoende tillsynsmyndigheter - en viktig roll när det gäller insatser för kärnsäkerhet, är ett framsteg. Vi kommer att göra det offentligt med full insyn. Men jag är säker på att du vet från andra fall att vi ibland har svårt att tillämpa bindande lagstiftning och bindande bestämmelser på EU-nivå. Med det sagt tror jag att de insatser som våra medlemsstater och europeiska partner kommit överens om kommer att bli verkningsfulla.

Linda McAvan (S&D). - (EN) Herr Barroso! Du har redan delvis besvarat denna fråga, som gäller livsmedelssäkerhetsfrågor och import från Japan. Jag undrar om du kan berätta hur mycket mat vi importerar från Japan, så att vi kan lindra medborgarnas oro.

En annan sak som jag börjar få skrivelser om är att kommissionen har fastställt de rekommenderade gränserna för strålning utifrån två olika förordningar: en för Tjernobyl och en annan allmän. Det skapar förvirring. Jag har läst den fråga och det svar som gäller detta på kommissionens webbplats, men jag måste säga att det är mycket komplicerat. Jag undrar om du kan förklara detta. Varför finns det två olika förordningar?

Om du inte kan förklara detta i dag, kan ni åtminstone vara tydligare på kommissionens webbplats så att mina väljare kan förstå vilka gränsvärden som gäller, varför de har fastställts och varför vissa gränsvärden gäller för Tjernobyl men inte i övrigt?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande.* - (EN) Jag ska försöka, men detta är mycket tekniska frågor; jag var själv tvungen att ta en snabbkurs för att förstå en del av språket. Men först, importen av livsmedel och foder är verkligen marginell. EU importerar livsmedel och foder från Japan till ett värde av 216 miljoner euro, vilket motsvarar ungefär 0,4 procent i värde och mindre än 0,1 procent i volym av EU:s totala import av livsmedel och foder. För den japanska ekonomin är det också lite. Jag skulle kunna ge er en lista över de importerade produkterna, men jag har bara en minut så jag kan inte göra det i dag.

När det gäller den andra frågan om anledningen till de olika gränsvärdena fastställdes de värdena efter Tjernobyl. Det gjordes utifrån vetenskapliga fakta, och därför anser vi att de är lämpliga. Nu har vi dock en ny tragedi, långt borta i Japan. Som jag sade har Japan mycket höga livsmedelssäkerhetsnormer. För att undvika att deras normer motsäger våra har vi - som jag meddelade i dag - beslutat att vi ska harmonisera våra normer, åtminstone med Japans normer, medan vi enligt vetenskapliga metoder ser över vilka globala normer vi skulle kunna tillämpa för all import till EU. Det förklarar varför det finns skillnader, men de är förmodligen övergående skillnader.

Talmannen. – Ordförande Barroso! Tack för din närvaro här i plenum med oss, och för dina svar, den livliga debatten och framför allt för det du sagt om EU:s viktiga hantering av tragedin i Japan.

Debatten är härmed avslutad.

ORDFÖRANDESKAP: ANGELILLI

Vice talman

10. EU:s ram för samordning av nationella strategier för integrering av romer (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om EU:s ram för samordning av nationella strategier för integrering av romer.

Viviane Reding, *kommissionens vice ordförande.* - (EN) Fru talman! Tillsammans med min kollega László Andor presenterar jag det beslut som kommissionen har fattat om att lägga fram en ny ram för nationella strategier för integrering av romer.

EU:s ram kommer vid en tidpunkt då romernas situation har hamnat i fokus i Europa. EU har gett medlemsstaterna en rad rättsliga, politiska och ekonomiska instrument för att förbättra romernas situation. Vi har även en hel rättslig ram som är grundad på icke-diskriminering, fri rörlighet för personer och utvidgningsstrategin. Det är dock tydligt att den ekonomiska och sociala marginaliseringen av romer fortsätter, vilket varken är acceptabelt eller hållbart i 2000-talets EU.

Parlamentet har, med stöd från hela det politiska spektrumet – det vill jag understryka – uppmärksammat hur viktigt det är att främja integreringen av romer, genom den resolution man nyligen antagit om EU:s strategi för romer. Jag vill tacka föredraganden Livia Járóka för ett utmärkt arbete.

Det krävs en kraftinsats, både på nationell nivå och på EU-nivå. Vi behöver arbeta tillsammans och anstränga oss mer för att få ett slut på diskrimineringen av romer och se till att de åtnjuter samma rättigheter som alla andra EU-medborgare, eftersom det är vad de är. Här tänker jag naturligtvis på en ömsesidig process som kräver ett förändrat tankesätt hos både majoriteten av EU-medborgarna och romerna.

Vi är alla överens om att det krävs effektiv planering och tillämpning av politiska åtgärder samt ett gemensamt strategiskt förhållningssätt. Vi vet alla att det främsta ansvaret för integreringen av romer ligger hos medlemsstaterna. Vi är även medvetna om att romernas situation varierar mycket från en medlemsstat till en annan. Därför har kommissionen beslutat att lägga fram en EU-ram för att medlemsstaterna ska kunna hantera den utmaning som de måste klara av.

Arbetsgruppen för romer, som inrättades i september förra året och rapporterade i december, visade tydligt att det ofta inte görs tillräckligt. De 26,5 miljarder euro som finns tillgängliga i strukturfonderna används inte som de borde. Endast 100 miljoner euro av dessa medel har öronmärkts för verksamhet som rör romer, medan de 70 procent som avsatts för tekniskt bistånd, vilket skulle ha behövts i de flesta medlemsstater, inte utnyttjats. Dagens åtgärder är alltså inte tillräckliga. Nu är det dags att se till att man i den nationella, regionala och lokala politiken fokuserar på romers behov på ett tydligt sätt.

I vår ram koncentrerar vi oss på fyra huvudfrågor: utbildning, arbete, hälsa och boende. Vi vill att EU och de 27 medlemsstaterna åtar sig att minska klyftorna och koncentrerar sig på de gemensamma målen för dessa fyra områden med målinriktade insatser och tillräckliga medel för att genomföra dem. Vi vill att alla medlemsstater införlivar dessa mål i sin strategi för romer om de har en, eller tar fram en strategi för romer om de inte har någon, för perioden fram till 2020.

För att kontrollera om dessa åtgärder lyckas behöver vi regelbunden övervakning. Därför läggs genom EU-ramen grunden för en kraftfull övervakningsmekanism som ska säkra att romernas situation förbättras. Denna övervakningsmekanism ska säkra att de nationella strategierna för romer genomförs, att de medel som avsätts för integrering av romer når slutmottagarna, och att man gör framsteg när det gäller målen för integreringen av romer.

Kommissionen kommer att avge årliga rapporter om integreringen av den romska befolkningen i medlemsstaterna. EU:s ram är en möjlighet för alla intressenter, på alla nivåer, att tillsammans med EU-medborgarna, och då i synnerhet de romska medborgarna, arbeta för att få ett slut på utestängningen av över 10 miljoner EU-medborgare, som vi inte kan tillåta i framtiden.

László Andor, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr ordförande, ärade ledamöter! Romernas socioekonomiska situation är högst upp på EU:s agenda. Förra månaden antog parlamentet Lívia Járókas betänkande om en EU-strategi för integrering av romer. Och i dag antog kommissionen ett meddelande om EU:s ram för nationella strategier för integrering av romer.

Båda dokumenten är viktiga bidrag till den allmänna debatten om romer och kommer att införlivas i de slutsatser som ska antas vid sysselsättnings- och socialministrarnas nästa rådsmöte den 19 maj, som kommer att ägnas helt åt integreringen av romer.

I dokumenten uttrycks EU:s politiska beslutsamhet att förbättra situationen för miljontals romer som lider av ekonomisk och social utestängning. Jag skulle vilja ta upp tre nyckelfrågor här.

Kommissionen har utformat EU:s ram för nationella strategier för integrering av romer. Där fastställs medlemsstaternas huvudansvar för att utforma och genomföra strategier för integrering av romer. Man bekräftar även kommissionens fasta övertygelse att EU inte kan tolerera någon form av rasism, främlingsfientlighet, diskriminering eller social utestängning av romer. Unionen har en moralisk och politisk skyldighet att stödja medlemsstaternas arbete med alla tänkbara politiska hjälpmedel.

Som ni vet har unionen antagit en omfattande strategi för att utveckla EU:s ekonomiska och sociala modell på ett balanserat sätt. Europa 2020-strategin för smart och hållbar tillväxt för alla är rätt politisk kontext för att ta itu med de mångfacetterade problem som romerna står inför. Vi måste utnyttja Europa 2020-strategins mål, flaggskeppsinitiativ och rapporteringsstrukturer för romernas skull.

Det centrala budskapet är att utestängningen av miljontals EU-medborgare från det ekonomiska och sociala livet varken är smart, hållbart eller inkluderande. Det finns kort sagt inga ursäkten för att utestängningen av romer ska fortsätta i det EU som vi vill ha.

Europa 2020-strategins övergripande mål för sysselsättning, fattigdomsbekämpning och utbildning är viktiga för att mäta framsteg i fråga om integrering av romer. Kommissionens meddelande om romer lyfter fram fyra områden som är av strategisk betydelse när det gäller utestängningen av romer, nämligen följande:

Tillgång till sysselsättning: den stora skillnaden mellan sysselsättningsgraden bland romer och bland icke-romer måste åtgärdas. Vi kommer inte att nå våra Europa 2020-mål om vi inte gör det.

Tillträde till utbildning: alla romska barn bör ha tillgång till bra utbildning och inte drabbas av diskriminering eller segregering. Alla romska barn bör åtminstone slutföra grundskolan.

Tillgång till hälso- och sjukvård: minska klyftan när det gäller hälsa hos romer och icke-romer. Medlemsstaterna bör ge romer tillgång till högkvalitativ hälso- och sjukvård på samma villkor som den övriga befolkningen.

Tillgång till bostäder och allmänna bekvämligheter: romer har det betydligt sämre än den övriga befolkningen, till exempel när det gäller tillgång till vatten, elektricitet och andra tjänster.

Avsaknaden av en bra strategi har en negativ inverkan på integreringen av romer i samhället och hänvisar dem till fattigdom.

För det tredje måste unionen omsätta sina ord i handling. Kommissionen utarbetar nu ett förslag till den fleråriga budgetramen, och sedan kommer ett särskilt förslag för strukturfonderna. Enligt min mening behöver strukturfonderna anpassas till Europa 2020-strategin. Det gäller de politiska områden som jag vanligtvis ansvarar för – arbete och social integrering – och det gäller definitivt den socioekonomiska integreringen av romer. Att effektivisera våra finansiella instrument är för mig ett nyckelmål.

Jag stannar där så att jag kan lyssna på era åsikter och svara på frågor.

Enikő Győri, rådets ordförande. – (EN) Det ungerska ordförandeskapet välkomnar kommissionens meddelande om EU:s ram för nationella strategier för integrering av romer. Jag vill uttrycka min tacksamhet och uppskattning för både det utförda arbetet och den hängivenhet som vi sett hos Viviane Reding, László Andor och alla de som samarbetat kring denna viktiga uppgift.

Presentationen av detta strategiska dokument är ett stort steg närmare förverkligandet av en av det ungerska ordförandeskapets prioriteringar. Jag är övertygad om att det kommer att visa sig vara ett viktigt bidrag för att förbättra romernas ekonomiska och sociala situation i EU, jämte Europaparlamentets nyligen antagna resolution om EU-strategin för integrering av romer som bygger på Lívia Járókas betänkande.

Enorm fattigdom, diskriminering och marginalisering fortsätter att drabba ett stort antal romer i Europa, så det är hög tid för förändring. Vi kan inte säga att det är deras problem och inte vårt. Dessutom får människor aldrig ses som problem, utan som en tillgång, en möjlighet. Med dagens ekonomi och demografi i EU kan en förändring av romernas ekonomiska och sociala status ge nya mänskliga resurser och på längre sikt bidra till ekonomisk tillväxt.

Det ungerska ordförandeskapet har alltid ansett att det, utöver den nödvändiga kampen mot diskriminering, behövs en ny policy-mix, med tre huvudinslag: arbete, utbildning och boende. Om medlemsstaterna gör en ordentlig uppföljning kommer integrerade insatser inom dessa tre områden, som kompletteras med rätt övervakning såsom kommissionen föreslår, att leda till förändringar. Medlemsstaterna kommer också att behöva anstränga sig för att nå målen i Europa 2020-strategin. Åtgärder för social integrering av romer kan tillämpas på samma sätt på flera olika politikområden. Det erkänns nu allmänt att åtgärder som växt fram och samordnats på EU-nivå kan skapa synergi och mervärde.

Vad händer närmast? Det ungerska ordförandeskapet har för avsikt att presentera meddelandet och diskutera det med de två kommissionsledamöterna i samband med den kommande plattformen för romer den 7 april i Budapest, dit jag välkomnar alla som är intresserade. Rådet kommer att hantera frågan på ett övergripande sätt. Först kommer rådet (rättsliga och inrikes frågor) att diskutera den 12 april. Sedan kommer rådet (sysselsättning, socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor) att anta slutsatser den 9 maj. Utbildningsrådet kommer också att få dokumentet, den 20 maj, innan det ungerska ordförandeskapet lägger fram sin rapport om dessa samtal för rådet (allmänna frågor) den 23 maj.

Till sist blir det förhoppningsvis ett godkännande vid Europeiska rådets junimöte. Det kommer givetvis att bli inledningen till en samordnad insats på EU-nivå och nationell nivå för att hjälpa denna verkligt europeiska minoritet.

László Tókés, för PPE-gruppen. – (HU) Fru talman, herr och fru kommissionsledamot! Med Lívia Járókas betänkande som utgångspunkt gläder det oss att vi kan fortsätta vidare mot genomförandet av strategin för romer. Anledningen är att den 8 april är romernas internationella dag. EU:s plattform för romer råkar ha sitt femte sammanträde samma dag i Ungern. Det är en möjlighet för oss att gå vidare med en gemensam handlingsplan som är samordnad på EU-nivå men även ger utrymme för lokala undantag. Europeiska folkpartiet har i flera år krävt att EU ska göra en insats för romernas sociala integrering. Vi hoppas dessutom att EU:s strategi för romer kan sjösättas vid stats- och regeringschefernas toppmöte den 24 juni.

Därmed kan EU göra någonting åt Europas allvarligaste människorättsproblem. Det är först och främst medlemsstaternas ansvar att se till att grundläggande mänskliga rättigheter blir verklighet för alla medborgare. EU kan bara ge ramar för detta, sedan är det upp till medlemsstaterna att ge dem innehåll. EU:s strategi för romer kan ses som ett minimikrav. Jag är dock övertygad om att en långsiktig handlingsplan som spänner över partier och tidsperioder kommer att utformas genom den, så att man på ett effektivt sätt kan råda bot på den fattigdom och sociala utestängning som drabbar många romer. Några viktiga iakttagelser angående innehållet i strategin är att målgruppen är definierad utifrån ekonomiska kriterier i stället för etniska kriterier; tillämpning av alla mänskliga rättigheter främjas och principen om lika möjligheter stärks; hänsyn tas till utestängningens regionala karaktär, och de svårigheter som präglar underutvecklade mikroregioner lindras.

För att strategin ska lyckas måste de olika aktörerna, nämligen EU-institutionerna, medlemsstaterna, icke-statliga organisationer och romska grupper, göra långsiktiga och beslutsamma insatser tillsammans. Därför får inte frågan utnyttjas för att ge näring åt motsättningar eller för eller partipolitiska angrepp. Kollektivt utpekande är inte heller acceptabelt. Det är oacceptabelt att likställa romernas kollektiva skuld med det kollektiva ansvar som innehas av majoriteten, förtryckarna. Att hitta en lösning för romerna är en

av det ungerska ordförandeskapets prioriteringar. Jag hoppas att Europeiska rådet antar den planerade strategin i juni. Jag ber om parlamentets stöd i frågan.

Monika Flašíková Beňová, *S&D-gruppen*. – (SK) Fru talman, kommissionsledamot Reding, kommissionsledamot Andor! Jag vill börja med att gratulera er till presentationen. Jag är glad över att kommissionen i dag, efter parlamentets upprepade uppmaningar, äntligen presenterar denna strategi. Jag tycker också att det är på tiden då situationen blir alltmer ohållbar. Många av EU:s romer har en ovärdig levnadsstandard och utsätts för allt fler angrepp. Lördagens fackeltåg mot romer i Ungern är det senaste beviset på detta, och jag vill härmed uppmana Ungerns regering att dra lärdom av detta.

Jag vill rikta viss kritik mot denna ram. Situationen är alarmerande, men vi kan ändå inte godta kommissionens beslut att utforma ramen utan offentliga samråd med berörda parter. Det är märkligt att ni å ena sidan understryker vikten av att samarbeta med civilsamhället men vid själva utformningen av dokumentet har förbigått både romer och frivilligorganisationer, internationella organisationer och liknande. En sådan begränsad syn på ramen bidrar inte till dess legitimitet - tvärtom.

Jag tycker dock att själva innehållet överlag är bra. Kommissionen har definierat ansvarsområdena väl för att man ska kunna lösa detta problem som finns i hela EU. Huvudansvaret ligger emellertid hos medlemsstaterna. Jag ser det som oerhört viktigt att EU åtar sig att samordna de nationella strategierna och övervaka dem, med målsättningen att integreringen av romer ska genomföras så fort som möjligt.

I anslutning till detta måste det nämnas hur viktigt det är att kontrollera att de nationella strategierna följer ramen och genomförs på ett effektivt sätt. Kommissionen verkar dock ha intagit en ganska slapp hållning i det avseendet. Kommissionen bör vara tuffare, i synnerhet när det gäller de krav man ställer på medlemsstaterna. I ramen anges fyra huvudområden för integreringen av romer: tillträde till utbildning, tillgång till sysselsättning, tillgång till hälso- och sjukvård samt tillgång till anständiga bostäder och allmänna bekvämligheter. Tillsammans med medlemmar i vår grupp har jag haft möjlighet att, då jag besökt många romska grupper runtom i Europa, få bekräftat att detta verkligen är de områden där romer ofta är förfördelade. Det bör understrykas att liknande mål sattes upp i programmet *årtiondet för integrering av den romska befolkningen*. Nu måste vi uppnå dem.

Till dessa fyra områden skulle jag vilja lägga ytterligare ett som saknas, nämligen kampen mot diskriminering samt verbal och fysisk rasism.

Sist men inte minst vill jag lyfta fram finansieringen av integreringsåtgärderna. Kommissionens arbetsgrupp uppgav i slutet av förra året att medlemsstaterna brister mycket i utnyttjandet av EU-medel. Kommissionen bör därför fokusera på tre saker: att kreditutnyttjande inte kräver för stora administrativa resurser, att kommissionen vidtar effektiva åtgärder för att se till utbetalade medel verkligen används för rätt ändamål, och att utnyttjande av medel för verksamhet som omfattar segregation begränsas.

Jag vill avsluta med att tacka och gratulera er igen, Viviane Reding och László Andor. Nu är det upp till medlemsstaterna att utifrån detta gå vidare med integreringen av romer på nationell nivå.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru talman! Tack, Monika Flašíková, för att du svarar på min fråga. Du känner givetvis väl till detta betänkande och du är säkert medveten om att

det även innehåller krav på att medlemsstaterna betalar böter om de inte rättar sig efter det, eller om strategier inte följs. Hur ställer du dig till att en medlemsstat även skulle bli skyldig att betala böter om kravet på barns regelbundna närvaro i den obligatoriska skolan inte uppfylls? Närvaro i grundskolan är obligatoriskt i alla länder. Om romska barn uteblir från grundskolan, blir då landet i fråga skyldigt att betala böter? Anser du inte att föräldrarna har ett visst ansvar för att se till att deras barn går i skolan?

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Fru talman! Jag skulle jag vilja säga en sak i den här frågan: jag är en otvetydig anhängare av åsikten att när vi fastställer rättigheter, måste skyldigheter också följas. Naturligtvis är det även föräldrarnas ansvar att se till att barns alla rättigheter respekteras. Men enligt min mening har EU:s medlemsstater tillräckligt med instrument för att skapa utrymme för detta, och de kommer inte att straffas om föräldrarna inte fullgör sina skyldigheter.

Stanimir Ilchev, för ALDE-gruppen. – (BG) Fru talman! Även jag vill tacka föredraganden Livia Járóka, liksom företrädarna för kommissionen, rådet och det ungerska ordförandeskapet, eftersom de har gett många allvarliga löften inför parlamentet och gjort mycket viktiga åtaganden.

När man talar om romernas integration bör vi inte glömma att vi talar om den mest specifika och den kanske mest komplicerade frågan för Europa och Europeiska unionen. Detta är en fråga som inte kan lösas endast genom finansiering, lagstiftning mot diskriminering eller genom att starta utbildningsprogram. Lösningen på detta problem kan bara finnas i en kombination av alla dessa tillvägagångssätt och, faktiskt, som en del av en gemensam politisk vilja.

För närvarande hanterar EU, mer än någonsin, på egen hand sina 12 miljoner romer. Vissa inser fortfarande inte att dessa människor inte är bara bulgariska, rumänska eller slovakiska romer, utan även medborgare i EU med samma rättigheter och skyldigheter, men med begränsade framtidsutsikter.

Situationen är, som synes, ganska komplicerad. Ju större grad av integration mellan de åtgärder, initiativ och politiska strategier som genomförs av medlemsstaterna och alla EU-institutioner, desto större framgång kommer EU:s strategi för integrering av romer att röna.

Improviserade och ensidiga åtgärder kan mycket väl skada i stället för att hjälpa. Här bör jag nämna att kunskapen om romer är otillräcklig i vissa medlemsstater och, i vissa fall, till och med felaktig. Följaktligen måste frågan om romerna i Europa undersökas aktivt och framstegen övervakas professionellt. Annars finns det risk för att vi i stället för att desarmera denna tickande bomb bara kommer att flytta den från en plats till en annan på kartan över den gamla kontinenten.

Kärnan i vår ambitiösa strategi måste vara en enorm insats för att ge romerna utbildning. Detta innebär en fullständig integration av deras barn i utbildningssystemet, grundläggande kvalifikationer för ungdomar och alfabetisering för vuxna.

Huvudsyftet måste vara att under de kommande åren stadigt öka andelen romer som utbildas för arbetsmarknaden och har en upplyst inställning till institutionerna och rättsstatsprincipen. Det är det enda sättet att garantera att romernas liv i framtiden inte längre ska utvecklas som det gör nu, som en usel tillvaro på kvicksand som i onödan har uppslukat europeiska skattebetalares pengar.

Hélène Flautre, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Fru talman! Det är naturligtvis goda nyheter att vi nu har en konkret europeisk ram som kommer att medföra en skyldighet för varje medlemsstat att presentera sin nationella strategi för integrering av romer. Från och med nu fram till slutet av året kommer kommissionen att granska dessa strategier och om ungefär ett år kommer vi att behöva diskutera frågan igen. I dag fastställer vi därför i själva verket en färdplan som bör göra det möjligt för parlamentsledamöter, offentliga organ och det civila samhället att fortlöpande noga bevaka de mycket viktiga områden som du nämnde.

Jag noterar att kommissionen har tagit hänsyn till några av punkterna i parlamentets betänkande. Jag tänker till exempel på att engagera Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter i granskningen av strategierna. Jag anser att byrån har bevisat sin kompetens på området. Jag tänker också på att utveckla samarbetet med Europarådet i fråga om utbildning av medlare från den romska folkgruppen. Detta är en viktig strategisk faktor för projektens framgång på alla nivåer, liksom den uppmärksamhet som ägnas romer som är medborgare i tredjeländer och utvidgningsaspekten, som beaktas i detta betänkande. Slutligen anser jag att fastställandet av gemensamma indikatorer till stöd för övervakningssystemet är mycket välkommet.

Ändå måste jag betona vissa brister i meddelandet. Jag anser att det inte är tillräckligt beslutsamt och bestämt i fråga om romernas nödvändiga deltagande på alla nivåer, det vill säga på de nivåer där projekt förbereds, genomförs och utvärderas. I meddelandet nämns information och samråd, men romernas delaktighet i sig är avgörande. Många erfarenheter visar på detta, för det har faktiskt funnits bra erfarenheter också i Europa. Jag tycker att detta är en svag punkt i meddelandet.

En andra svaghet i meddelandet är att det behandlar frågan om icke-diskriminering som ett övergripande tema på vart och ett av de fyra områdena. Jag tycker dock att det är mycket viktigt, eller vore mycket viktigt, att ägna ha en speciell punkt åt kampen mot diskriminering och våld och romernas tillgång till rättvisa. Den del som omfattar icke-diskriminering, grundläggande rättigheter och tillgången till rättvisa ingår inte som ett särskilt inslag i sin egen rätt. Jag tycker att detta är ännu en svag punkt i kommissionens dokument.

Jag tror att vi också talade om medlarna, ett program som lanserats av Europarådet. Det är bra att det finns med i meddelandet. Vi kunde ha nämnt, och ni kunde också ha nämnt, de riktlinjer som redan har utarbetats av Europarådet, så att vi inte slutligen står med två strategier, eller två typer av ramar för att bedöma de nationella strategierna. Jag anser att detta skulle ha varit ett plus i meddelandet.

Slutligen anser jag att kommissionens arbete ännu inte är slutfört och att arbetsgruppen bör fortsätta sitt arbete för att se till att medlemsstaterna ständigt är medvetna om trycket på dem från kommissionen, det civila samhället och lokala organ att faktiskt genomföra dessa riktlinjer.

Timothy Kirkhope, för ECR-gruppen. – (EN) Fru talman! Detta förslag utgör en möjlighet att förbättra romernas integration i medlemsstaterna och att hitta sätt att ge romerna de fullständiga lika möjligheter och rättigheter som tillkommer alla EU-medborgare. Det främsta syftet med programmet bör vara att uppnå grundläggande allmänna rättigheter för alla dessa människor.

Jag fruktar dock att denna tungt belastade och komplicerade agenda, liksom tidigare program, kan behöva skäras ned. Medlemsstaternas behörighet när det gäller utbildning,

sjukvård och bostäder måste respekteras och, utifrån vad jag har läst hittills fruktar jag att kommissionen överskrider sina befogenheter på ett sätt som urholkar medlemsstaternas rättighet att fastställa sin egen politik på dessa områden. Jag hoppas dock att denna nya strategi markerar en ny era så att EU hanterar problemet genom att först lyssna på romerna.

Alltför länge har programmen varit för komplicerade och har helt enkelt inte nått de människor som mest behöver hjälp. På nästan tio år har mycket lite av substans genomförts i praktiken. Jag hoppas att kommissionen nu kommer att fokusera på hur man bäst förenklar förfarandena för tillgång till EU-medel och hur man bättre kan övervaka, utvärdera och genomföra sina program. Om EU ska spendera pengar på det här området måste de nu spenderas på ett bättre sätt.

Cornelia Ernst, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Det är bra att vi nu har en allmän strategi för romer, men tyvärr måste jag grumla glädjen. De övergripande förslag som kommissionen har lagt fram ligger nämligen långt efter de diskussioner som i många år förts med företrädare för romerna, varav en del här i kammaren.

I många år har företrädare för romerna, både med och utan ramstrategier, påpekat behovet av riktade åtgärder och tydliga, specifika krav. Vi har inte ens tydliga sanktioner för de fall där strategin inte följs. Även om det har dykt upp förslag i denna riktning finns det inga egentliga sanktioner, vilket betyder att systemet har fler hål än en schweizerost.

Strategin för romerna bör ta hänsyn till alla väsentliga områden. Detta är vad som överenskommit. Men vad erbjuder kommissionen utöver de fyra viktigaste punkterna? Strukturerna innehåller inga bestämmelser om romernas delaktighet och integration i de beslut som rör dem. Det finns inga strukturer för det konkreta genomförandet av målen. Det saknas ett genusperspektiv. Något som också verkligen irriterar mig och som jag anser vara en skandal är att ni inte är beredda att vidta några bestämda åtgärder för att bekämpa diskrimineringen av den romska folkgruppen.

Ni beklagar att EU:s strukturfonder för romer inte utnyttjas. Jag skulle vilja fråga er helt öppet: Är det inte så att diskrimineringen av romer också är en av orsakerna till att man hittills inte har utnyttjat sådana EU-medel? Jag tror det.

Vi som är medlemmar i GUE/NGL-gruppen är mycket kritiska till detta meddelande. Vi tror inte att det är tillräckligt och jag förväntar mig att lämpliga ändringar görs.

Mario Borghezio, för EFD-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Trots att jag är EU-skeptiker skulle jag, mot bakgrund av 2020-strategin, kunna tänka mig att stödja en plan för att undanröja diskriminering, svårigheter och marginalisering, om vi verkligen erbjöds ett kraftfullt agerande från kommissionen för att kontrollera medlemsstaternas uppförande.

Vad vi har är dock dessa tal om en stor framtid, om omfattande kontroll, från en kommissionsledamot som fortfarande inte kan förklara för mig hur det kommer sig att dessa resande i hennes land, i Storhertigdömet Luxemburg, inte får lov att slå läger, så att de i stället installerar sig nära mitt hem, i Italien och i Frankrike. Således talar vi om att ge de resande ett hem, medan de i vissa europeiska länder, särskilt i Viviane Redings hemland, inte ens får slå läger.

I dagens upplaga av den största tidningen i mitt land, *Il Corriere della Sera*, finns en artikel om en förälder som inte förtjänar att kallas förälder, en resande, som greps i Italien för att

ha sålt sin egen lilla flicka till människosmugglare som ville sälja henne för prostitution. Hon sålde sin egen lilla flicka. Andra skickar dem för att göra andra saker. Ofta är det dessa människor som inte skickar dem till skolan, trots påtryckningar och uppmärksamhet från myndigheter, medlare och välgörenhetsorganisationer.

Vill vi tala om dessa problem också? Vill vi göra oss av med dessa salamiskivor av idiotisk blåögd välgörenhet och inse att många av romernas problem beror uteslutande och huvudsakligen på dem själva?

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Cătălin Sorin Ivan (S&D), *skriftlig.* – (RO) Den nya EU-strategin för integrering av romer tjänar endast till att upprepa gamla mål som har visat sig omöjliga att nå under årens lopp. De var övertygande när årtiondet för integrering av den romska befolkningen utropades 2005. För närvarande, när extremistiska beteenden och våld mot romerna är på frammarsch i EU, skulle vi dock ha behövt en strategi som erbjöd betydligt mer specifika åtgärder. Spänningen stiger i Ungern och polisens agerande blir alltmer hårdhänt. Om en fast hållning inte intas kommer situationen att förvärras. Därför är det förbryllande att kommissionen inte har försökt att komma med lämpliga lösningar för att ta itu med specifika problem, särskilt som den också hade den resolution som antogs av parlamentet till sitt förfogande.

Marian-Jean Marinescu (PPE), *skriftlig.* – (RO) Den nya strategi för samordning av nationella romska strategier som i dag presenterats av kommissionen innebär ett viktigt steg för EU. Inrättandet av nationella kontaktpunkter för romernas integrering, förenklingen av finansieringsvillkoren, EU-institutionernas granskning av nationella handlingsplaner samt kontrollen av framsteg i fråga om romernas integrering i medlemsstaterna är åtgärder som kommer att bidra till att förbättra den ekonomiska och sociala situationen för den romska befolkningen i Europa. Medlemsstaterna måste granska denna strategi noga och så snart som möjligt inrätta ett administrativt organ som ska ansvara för strategins genomförande och samordning med andra medlemsstater. Jag hoppas att kommissionen från och med i sommar kommer att ta på sig en ledande roll för att samordna strategin med avseende på utvecklingen inom nyckelområden som främjande av samhällsutbildning, yrkesvägledning och sysselsättning. Jag tycker det är beklagligt att den nya strategin misslyckas med att ge tydliga rekommendationer om vilka typer av program som kommer att utvecklas och genomföras för romer på ett liknande sätt i alla medlemsstater, med vissa variationer. Jag uppmanar rådet och medlemsstaterna att komma med sådana rekommendationer för olika typer av program som kommissionen kommer att hantera centralt. Utan sådana typer av program, anpassade till romernas nomadiska livsstil, kommer EU aldrig att till fullo kunna bidra till att öka mervärdet på EU-nivå.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig.* – (EN) EU-ramen för nationella strategier för integrering av romer ger en möjlighet att förena våra krafter på alla nivåer och med alla berörda parter för att få ett slut på utestängningen av romer. De mål som satts upp på EU-nivå och som omfattar fyra viktiga områden för romernas integrering, det vill säga tillgång till utbildning, sysselsättning, hälso- och sjukvård och bostäder, kommer endast att uppnås om det finns ett klart åtagande från medlemsstaterna. Det är nu viktigt att lägga in en högre växel och se till att nationell, regional och lokala integrationspolitik riktar in sig på romer på ett tydligt och specifikt sätt och att tydliga åtgärder tillgodoser romernas behov för att förebygga och kompensera för de nackdelar de ställs inför. Medlemsstaterna bör se till att alla romska barn har tillgång till god utbildning och fastställa ett konkret mål för att öka romernas

sysselsättningsgrad inom ramen för Europa 2020-strategin samt öka andelen romska hushåll med tillgång till vatten, sanitet och el, samt främja icke-diskriminerande tillgång till bostäder, inklusive subventionerat boende. Medlemsstaterna bör fastställa konkreta mål med konkreta tidsgränser för att öka romers livslängd, öka antalet barn som vaccineras till samma nivå som hos den icke-romska befolkningen, och sänka spädbarns- och mödradödligheten till den icke-romska befolkningens nivå.

Marie-Thérèse Sanchez-Schmid (PPE), *skriftlig. - (FR)* Äntligen har kommissionen gett oss några ambitiösa mål för romernas integrering i Europa: att garantera åtminstone en grundläggande utbildningsnivå för alla romska barn, att minska barnadödligheten och att minska skillnaderna i fråga om livslängd. Dessa mål måste dock fortfarande uppnås i praktiken. Ett år efter det att parlamentet antagit en ändring av Eruf-förordningen som syftar till investeringar i bostäder för marginaliserade grupper, har projekten problem med att komma i gång. Det är viktigt att medlemsstaterna investerar och rapporterar om sina insatser på områden som sysselsättning, utbildning, hälso- och sjukvård och bostäder för romer, men också att kommissionen ser till att den noggrant övervakar utnyttjandet av befintliga EU-program. Slutligen måste romerna utnyttja detta tillfälle att ta kontroll över sitt eget öde, i vetskapen att de kan räkna med EU:s stöd. En vänta-och-se-attityd och ihåliga ord kommer bara att gynna extremhögern och väcka misstro bland olika grupper. Romernas internationella dag kommer att firas nästa fredag, den 8 april. Jag hoppas att vi den 8 april 2012 kommer att kunna fira de framsteg som har gjorts.

11. Beräkning av inkomster och utgifter för budgetåret 2012 – avsnitt I – parlamentet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av José Manuel Fernandes, för budgetutskottet, om beräkning av Europaparlamentets inkomster och utgifter för budgetåret 2012 – avsnitt I – parlamentet (2011/2018(BUD)) (A7-0087/2011).

José Manuel Fernandes, *föredragande. - (PT)* Fru talman, mina damer och herrar! Jag skulle först av allt vilja tacka alla som deltagit i utarbetandet av detta betänkande, särskilt skuggföredragandena från alla politiska grupper.

Detta är ett betänkande som möjliggör en stram, återhållsam och sträng budget för parlamentet för 2012. I själva verket har vi skurit ned det ursprungliga förslaget med omkring 49 miljoner euro. Vad gäller vår ståndpunkt, som det röstats om och som fick stöd av en bred majoritet här i parlamentet, har vi gått längre än vad vi hade åtagit oss att göra. Vi hade sagt att uppdateringen mer eller mindre skulle följa inflationen. Vi är långt från inflationstakten, vilket innebär att 2012 års budget kommer att utgöra en minskning i reala termer – en budget som kommer att ligga under 20 procent under rubrik 5, där medel för EU-institutionerna tas upp. Under flera år har vi inte uppnått detta mål utan överskridit 20 procent.

Jag minns också att talmanskonferensen har satt ett mål på 20–22 procent för parlamentets budget. Årets budget hamnar under den siffran. Som ett led i genomförandet av 2012 års budget vill vi emellertid även göra besparingar enligt principerna för god förvaltning, hushållning, effektivitet och ändamålsenlighet. Vi vill att alla utgifter ska styrkas med skriftlig dokumentation, och vi vill att alla rörliga kostnader ska bli föremål för en kostnads- och intäktsanalys. På detta sätt kommer vi också att göra ytterligare besparingar under genomförandet.

Arbetet med besparingar måste göras av alla institutioner och avsättning måste göras för marginalen under rubrik 5, vilket inkluderar de administrativa kostnaderna för alla institutioner, för att skapa ett överskott på cirka 380 miljoner euro år 2012. Vi föreslår vidare att 100 miljoner euro avsedda för administrativa kostnader överförs till ungdomsområdet. Varför ungdomar? Jo, därför att det är den generation som har störst svårigheter vad gäller tillträde till arbetsmarknaden, med en arbetslöshet som är dubbelt så hög som för andra generationer. Men det finns också ytterligare skäl och målsättningar för vårt val av "ungdom" som prioritering för 2012. "Ungdom" var redan en prioritering under 2011 och ingår även i alla fem målen i Europa 2020-strategin, vilket ger nästa budgetram riktning men även ger riktning åt Francesca Balzanis budget för 2012. Dessutom, när det gäller antalet ungdomar som slutar skolan i förtid och utbildning för generationen i åldern 30 till 34 har 40 procent i den generationen en universitetsexamen, vilket gör två av målen uteslutande. Jag hoppas att alla ändringar som går emot detta förslag kommer att omprövas, eftersom jag anser att "ungdom" bör bibehållas som en prioritering av detta parlament.

Monika Hohlmeier, för PPE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr föredragande, mina damer och herrar! Som vi alla vet är bakgrunden till parlamentets budget för 2012 ett svårt ekonomiskt och finansiellt läge. Det är därför jag ser det som en positiv utveckling att vi har kommit överens om de grundläggande riktlinjerna: att parlamentets budget ska utarbetas omsorgsfullt inom ramen för endast måttliga ökningar och att justeringar inte bör överstiga inflationstakten. Jag anser att det mål som José Manuel Fernandes nämnde i fråga om ungdomsarbetslösheten är mycket viktigt, eftersom vi i vår senaste budget var mycket angelägna om att mer pengar skulle användas till förmån för ungdomar än tidigare. Det är nämligen framför allt ungdomar som drabbas av arbetslöshet eller som behöver särskilt stöd, bland annat från EU. Det är därför jag menar att ytterligare 100 miljoner euro är en mycket positiv åtgärd.

Som föredragande för byggnader vill jag särskilt påpeka att jag anser att det är oerhört viktigt att vi upprätthåller en hög effektivitet när vi finansierar våra byggnader samt att vi noggrant övervakar den ekonomiska situationen. I detta sammanhang menar jag att det är riktigt att finansiella resurser som inte kan utnyttjas i parlamentets budget under loppet av året används så klokt som möjligt för att undvika ränta. I detta avseende är det också nödvändigt att se till att pengarna inte används i en galen rusning mot slutet av året, utan att de i stället används för att betala av byggnader snabbare och mer ekonomiskt. Vad beträffar Europeiska historiens hus ska vi se till att den operativa planen noggrant prövas igen och att byggkostnaderna noga övervakas, så att – vilket är viktigt – en ordnad budget kan presenteras även efter det att byggnaden färdigställts, efter anmälan i enlighet med artikel 179.3.

Derek Vaughan, för S&D-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag skulle först och främst vilja berömma föredraganden för det sätt på vilket han har tagit itu med denna budget och för hans insikt om att parlamentet bör undvika stora ökningar av sina utgifter för 2012. Detta är särskilt lämpligt eftersom vi vet att rådet avser att minska sin budget med 4 procent, kommissionen avser att öka sin budget med endast 1 procent, Regionkommittén planerar en ökning på ca 2,9 procent och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén planerar en ökning med ett ännu mindre belopp.

Jag anser att det första förslaget om 5,2 procent som lades fram av presidiet var alldeles för högt. Att begränsa ökningen till 2,3 procent innebär därför ett framsteg. Det är faktiskt en sänkning på ca 0,5 procent i reala termer. Personligen skulle jag ha velat se en ännu

mindre ökning. I framtiden tror jag att vi bör utarbeta en plan för att identifiera besparingsmöjligheter i parlamentets budget.

Vi måste dock uppmärksamma att besparingar har gjorts. Jag välkomnar de besparingar på runt 1,3 miljoner euro som görs på det parlamentariska budgetkontoret, besparingarna som görs på informationskampanjer, fastighetspolitik och kontorsmaterial samt förslaget att minska reserverna för oförutsedda utgifter med cirka 3 miljoner euro. De uppgår tillsammans till reella besparingar på cirka 13,7 miljarder euro, vid sidan av de uppskjutna utgifterna för Lissabon och utvidgningen. Som jag sade tror jag att ytterligare besparingar kunde ha gjorts, men vi har åtminstone identifierat några besparingsmöjligheter.

Slutligen vill jag också ta upp två viktiga frågor. Den första frågan gäller förslaget om att 100 miljoner euro från outnyttjade marginaler under rubrik 5 bör gå till ungdomspolitik, enligt föredragandens beskrivning. Tillsammans med andra grupper har vi sagt i ändringsförslag 7 att denna överföring kan övervägas, men endast i linje med prioriteringarna i den allmänna budgeten för 2012. Detta kommer därför att behöva diskuteras innan ett beslut kan fattas om huruvida det ska göras och vart pengarna ska ta vägen, dvs. vad pengarna skulle gå till om överföringen sker. Det är alldeles för tidigt för oss att ta ställning i denna fråga.

Den andra frågan gäller Europeiska historiens hus. Det skulle vara en bra idé om vi hade gott om pengar, men jag menar att detta inte är rätt tillfälle. Vi behöver en ordentlig verksamhetsplan och vi behöver följa korrekt parlamentariskt förfarande, kanske genom den normala budgetprocessen senare i år, så att ledamöterna kan få tycka till om detta projekt. I denna fråga, liksom i andra frågor, anser jag det är viktigt att parlamentet ger intryck av att fatta rätt beslut om vår egen budget. Vår egen budget är viktig och vi måste ge intryck av att se till att fatta rätt beslut åt allmänheten.

Alexander Alvaro, för ALDE-gruppen. – (DE) Fru talman! Jag håller med om att föredragandens och våra kollegers arbete verkligen har burit frukt. Det är uppenbart att pengar inte är allt, men att ingenting verkar fungera utan pengar. Detsamma gäller när det gäller att göra besparingar – alla vill hålla fast vid vad de har och är ovilliga att ge bort något som skulle kunna leda till fler besparingar. I detta sammanhang är diskussionen om en inflationstakt på 2,3 procent, 2,5 procent eller 2,7 procent i slutändan bara skuggboxning. Vår uppgift är att undersöka och fastställa var vi verkligen kan spara pengar.

Den avgörande frågan här – och det är viktigt att generalsekretariatet tar detta till sig – är att budgetutskottet får alla viktiga dokument för att kunna se var besparingar kan göras i parlamentets budget, i stället för att bara ta emot generalsekreterarens besparingsförslag för ett slentrianmässigt godkännande. Europaparlamentets budget består av mer än bara dessa ändringar.

Som José Manuel Fernandes påpekade har vi identifierat besparingsmöjligheter på 49 miljoner euro. Vad han inte avslöjade är dock att två tredjedelar av dessa besparingar helt enkelt har överförts till budgetåret 2013 eller 2012, så att vi måste besluta vad man ska göra med dessa pengar nästa år. Beträffande de ursprungliga besparingarna är jag glad att se att de så kallade mindre grupperna, inklusive gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, har lyckats gå ihop för att övertyga de två större grupperna om behovet av dessa besparingar på informationsteknikens område, i enkla frågor som städning eller utbetalningar till politiska partier och stiftelser. Med andra ord är vi åtminstone i teorin överens om var det går att spara pengar.

Den nya debatten om de 100 miljoner euro som avses läggas på våra ungdomar är givetvis något som ingen kunde motsätta sig. Å andra sidan måste vi vara noga med att inte ledas in på ett sidospår, för denna fråga har inget att göra med detta betänkande. Den måste behandlas i andra betänkanden. Vi kan inte låta oss avledas från andra viktiga frågor. Detta är emellertid en bra början, och det är uppenbart att vi inte nödvändigtvis behöver mer pengar utan större disciplin när det gäller hur vi spenderar dem. Jag tror att vi kan förvänta oss ett givande samarbete med alla grupper.

Helga Trüpel, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! I dessa ekonomiskt svåra tider är det helt rätt att parlamentet bör ta sitt ansvar och bör vara villigt att tillämpa självbehärskning och självdisciplin, även om vi fortfarande håller på att bygga upp vår egen institution och har tilldelats nya befogenheter enligt Lissabonfördraget. Jag håller med föregående talare om att vi gjorde rätt i att förhandla om en minskning av budgetförslaget från presidiet, som ursprungligen innebar en överdriven tillväxt på 5,2 procent, ned till en ökning på 2,3 procent. En ökning är dock fortfarande en ökning, även om den förmodligen blir lägre än inflationen. Vad vi gör är därför inte egentligen att spara, utan att minska tillväxten. Vi bör verkligen vara ärliga nog att nämna saker och ting vid deras rätta namn.

Låt mig säga följande i frågan om Europeiska historiens hus: I princip är majoriteten av min grupp positiv till idén om en tjänst som informerar Europas medborgare om vår historia sedan 1945. Detta kräver dock en verksamhetsplan och att alla villkor som för närvarande formuleras för morgondagens omröstning med majoritetsbeslut uppfylls. Detta är det enda sättet att bedriva en budgetpolitik som är ansvarsfull, sanningsenlig och öppen. Det betyder också att om det finns en genuin önskan att genomföra denna förändring i prioriteringar, som kommer att innebära en investering på 60 miljoner euro under de kommande åren, anser vi i gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen att vi också måste göra besparingar på andra områden, och inte bara begränsa ökningar. I frågan om flygresor inom EU som varar mindre än fyra timmar tycker vi till exempel inte att det finns någon anledning att flyga i affärsklass. Det skulle spara ett betydande belopp. Fler cyklar skulle kunna tillhandahållas för de anställda och parlamentets ledamöter här i Strasbourg i stället.

Jag skulle vilja avsluta med en kommentar om den politiska fingerfärdigheten i omfördelningen av medel för ungdomars sysselsättning. Naturligtvis vill De gröna också investera mer pengar till förmån för ungdomars sysselsättning, men detta är en del av kommissionens budget. Om dessa pengar tas från parlamentets budget kommer vi att minska de tillgängliga resurserna för till exempel den nya finansiella tillsynsmyndigheten eller myndigheten för livsmedelssäkerhet. Är det verkligen det vi vill? Är det den signal som detta parlament vill sända till våra medborgare? Nej, detta är ett felaktigt beslut. Vi behöver stärka dessa tillsynsmyndigheter så att de fyller sitt syfte, och finansieringen av programmen för ungdomars sysselsättning måste komma från kommissionens budget. Det skulle vara det rätta att göra ur politiskt perspektiv.

Lajos Bokros, för ECR-gruppen. – (EN) Fru talman! EU:s ledare lever i en bubbla av illusioner och självbedrägeri. Det bästa exemplet på detta fick vi se i förmiddags. Ledarna för EU:s institutioner sade att den finansiella krisen till stor del är bakom oss. Ingenting kunde vara längre från sanningen. Som Wolfgang Münchau skrev i går i *Financial Times* står Europa inför ett obönhörligt val mellan fallissemang och undsättning. Båda innebär att vi får absorbera enorma förluster. Den enda skillnaden mellan de två är hur förlusten fördelas. Vid fallissemang kommer tyska, franska, brittiska, italienska och spanska banker att drabbas, och skattebetalarna i dessa länder kommer att dela kostnaderna med grekiska,

irländska och portugisiska skattebetalare. Om man väljer undsättning kommer hela bördan att bäras av grekiska, irländska och - snart - portugisiska medborgare.

Det är i detta sammanhang som jag säger att förslaget om att öka parlamentets budget med 2,3 procent fortfarande är för högt och oacceptabelt. Låt oss gå tillbaka till ritbordet och reducera ökningen till 1 procent, som föreslagits av kommissionsledamot Janusz Lewandowski. Att visa en ökning långt under inflationen skulle vinna parlamentet lite välbehövlig legitimitet i de europeiska medborgarnas ögon. Inte bara ökningen utan även strukturen kan ändras.

Det finns många sätt att spara pengar åt de europeiska skattebetalarna. Som Helga Trüpel sade tidigare behöver vi inte resa i affärsklass inom EU. Ett gemensamt ändringsförslag från De gröna, Europeiska enade vänstern och Europeiska konservativa och reformister syftar till att minska resekostnaderna avsevärt genom att använda flexibla biljetter i ekonomiklass för flygresor under fyra timmar. Vi behöver inte en glänsande flotta av svarta Mercedes-Benz här i Strasbourg. Åk spårvagn. Vi behöver inte Europeiska historiens hus, nu när EU:s konkurrenskraft och geopolitiska vikt dalar. Det kommer att bli ett museum ändå.

Det finns stort utrymme för besparingar när det gäller energikostnaderna. Våra kontor har varken temperaturstyrning, individuellt reglerbar uppvärmning eller luftkonditionering. Vi låter en enorm mängd energi gå till spillo varje år. Det finns stort utrymme för besparingar i fråga om säkerhet och IT-tjänster. I båda fallen behöver vi betydligt bättre service för mycket mindre pengar. Vi bör också se över och revidera våra sjukförsäkringskostnader. Det finns ingen anledning att ha tillgång till ett så utomordentligt generöst utbud av hälsovårdstjänster. Budgetering handlar om prioriteringar, både positiva och negativa. Det råder ingen brist på positiva prioriteringar, men ansvarsfull och klok budgetering kräver både och, särskilt i kristider.

Miguel Portas, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Vi ledamöter av Europaparlamentet har befogenhet att fatta beslut om våra egna löner. Vi bestämmer också om pengar för att anställa människor. Mellan 2010 och 2011 gav vi oss själva ytterligare 3 000 euro vardera i månaden. Det är också vi som röstar om utgiftstaket för våra kontor, kostnadstillägg, ersättningar och även om hur vi reser. Vi har absolut makt på dessa områden, så jag frågar mig själv och jag frågar er: Har vi använt eller har vi missbrukat denna makt, har vi varit kloka och eftertänksamma, eller har vi inte kunnat motstå det herravälde denna makt har över oss? Tyvärr har vi inte det, och det är därför den här debatten inte handlar om siffror utan om etik och politik – det är en debatt som kvalificerar eller diskvalificerar oss i ögonen på dem som ställer oss till svars.

Jag är absolut ingen populistisk partimotståndare, och inte heller anser jag att ledamöterna ska behöva arbeta i skenet från levande ljus. Men det är just för att denna typ av demagogi existerar i våra länder som vi måste vara mycket stränga när vi talar om att fatta beslut som rör pengar och förmåner som vi får. Jag är ledsen, men det är inte normalt att de ledamöter som alltid har rest i ekonomiklass nu har övergått till affärsklass när ersättningen för flygresor utgår för biljettpriset i stället för antalet kilometer. Samma kriterium gäller för våra löner och omkostnader. Enligt min mening är de överdrivna och i vissa fall till och med extravaganta, men det är inte det som är viktigt här – vad det handlar om är att veta om vi har modet att rösta för att dessa kostnader åtminstone ska frysas.

Jag förstår inte hur det kan finnas ledamöter här som inte tvekar att förespråka åtstramningspolitik och sänkning av löner och pensioner i sina länder, men som inte har

en tanke på åtstramning när det gäller att fatta beslut om deras egna pengar. Detta är inte bara allvarligt, mina vänner, det är oanständigt och mycket sorgligt.

Marta Andreasen, för EFD-gruppen. – (EN) Fru talman! Den ökning på 2,3 procent av budgeten som begärts av parlamentet får dess ansvarskänsla att framstå som tveksam. Om man går igenom de olika utgiftsposterna finner man att många ökar med mellan 50 och 100 procent utan någon rimlig motivering.

I början av detta plenarsammanträde bad jag parlamentet att skjuta upp omröstningen om Fernandesbetänkandet på grund av bristen på exakt information om kostnader för Europeiska historiens hus och en intressekonflikt, men min begäran röstades ned. Ett belopp på 2,5 miljoner euro har redan betalats ut utan tillräcklig information. Det verkar som om ledamöterna är villiga att arbeta i mörker och bara lämna över skattebetalarnas pengar utan att ställa de rätta frågorna. Jag kan bara be den brittiske premiärministern att inte acceptera något annat än en betydande minskning av hela EU:s budget för 2012 och hoppas att man i parlamentet kommer att få ta den största nedskärningen.

Lucas Hartong (NI). – (NL) Vad hinner man ta upp i ett anförande på en minut om parlamentets budget för 2012? Svaret är: inte så mycket, men ändå tillräckligt.

Detta betänkande ger ingen klarsyn. Det är i stället en samling tomma ord som ännu en gång understryker att EU inte ger något mervärde alls. Det förekommer slöseri i 2012 års budget, särskilt i samband med ett så löjligt projekt som Europeiska historiens hus. Kostnadsberäkningarna rakar utom kontroll medan budgetutskottets ordförande, som ska fatta beslut om finansieringen, även har förslagits som styrelsemedlem. Inget annat parlament skulle acceptera en intressekonflikt av detta slag, men givetvis gör Europaparlamentet det. Det här är vansinne!

Alain Lamassoure sade i går att han var villig att avgå från sin tjänst. Nederländska Frihetspartiet (PVV) kommer nu att arbeta ihärdigt för att åstadkomma detta. Jag hoppas att slöseriet med pengar för det kommande året begränsas och faktiskt avstannar. Under tiden kommer jag att fortsätta att övervaka och rapportera på uppdrag av medborgarna.

Barbara Matera (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Först av allt måste jag tacka föredraganden José Manuel Fernandes för den beräknade budgeten för parlamentet. Han har lyckats balansera önskemålen från generalsekreteraren och förslagen från kommissionsledamot Janusz Lewandowski beträffande tyglandet av EU-institutionernas administrativa utgifter.

Parlamentet vill sända ett budskap om ansvar och tillmötesgå önskemål om att öka anslagen till nivåer som är lägre än inflationen, i en period då medlemsstaternas offentliga finanser är problematiska.

Jag hoppas att rådet, som kommer att granska föredragandens förslag om att sänka taket under rubrik 5 för att finansiera åtgärder till förmån för ungdomar, ger sitt stöd.

Jag anser att det är viktigt att vi hittar ytterligare medel för att stödja ungdomars sysselsättning, som för närvarande har nått de lägsta nivåerna någonsin i större delen av Europa, så att vi kan stampa gasen i botten för att uppnå de huvudsakliga målen i Europa 2020-strategin och blåsa nytt liv i den ekonomiska tillväxten, som är beroende av våra ungdomar och deras förmåga att få tillgång till högre utbildning.

Göran Färm (S&D). - Fru talman! Att de av våra kolleger som är emot hela Europeiska unionen vill skära Europaparlamentets budget är kanske inte så konstigt, men det är helt uppenbart att det är populistiska motiv bakom. Det som är viktigare är att vi som är för Europeiska unionen också tycker att det är dags att börja tänka om när det gäller administrativa utgifter.

För första gången bestämmer vi oss i det här betänkandet för att vi inte accepterar en utveckling som innebär att parlamentets budget växer i en situation där vi har ett svårt läge för medlemsstaternas budgetar och när många vanliga medborgare drabbas av åtstrammingsåtgärder. Nu måste vi också börja ta saken på allvar. För första gången under den tid som jag har varit ledamot av parlamentet skär vi nu i parlamentets budget. Jag tycker att vi borde göra mer. Jag håller med föredraganden och flera av föregående talare om att vi borde ta mera strategiskt på detta. Därför har vi lagt ett ändringsförslag från den socialdemokratiska gruppen om en långsiktig, strategisk översyn av parlamentets administrativa utgifter. Nu måste vi visa att vi kan ta den uppgiften på allvar. Det är inte bara snack. Vi måste börja arbeta med en sådan översyn.

Det andra jag ville nämna är *House of European History*, den europeiska historiens hus. Det finns många som ifrågasatt om det är en uppgift för ett parlament att driva ett europeiskt historiemuseum. Det kan ifrågasättas, men jag tror att det finns en poäng i projektet, nämligen att ingen annan har startat ett sådant museum. Det kanske är dags att någon gör det. Men det måste ske i enlighet med transparenta principer, totalt ansvar för kostnaderna och ett rejält ansvarstagande för verksamheten. Därför är jag väldigt glad över att vi nu har kunnat komma överens mellan De gröna och socialdemokraterna och föredraganden om att rösta för de väsentligaste delarna av vårt ändringsförslag, som innebär att vi nu får en rejält transparent beslutsprocess om detta *House of European History*. Det är jag glad för.

(Talaren godtog att besvara en fråga ("blått kort") i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Lucas Hartong (NI). - Fru talman! Jag har en fråga till min kollega. Vad är det för fel på populism, om man tänker på att parlamentariker är folkets, dvs. *populus*, röst?

Göran Färm (S&D). - Käre kollega Lucas Hartong! Populism brukar betyda att man inte tar saker och ting på ett gediget allvar, att man bara reagerar med ryggmärgen, att man inte tänker igenom en ordentlig strategisk reaktion. Det väsentliga med det här som vi gör nu är ju att vi som faktiskt tror på Europeiska unionen också vill se till att vi tar ansvar inför skattebetalarna och åstadkommer en rejäl översyn av administrationen i EU. Det är mycket, mycket lättare för dem som inte vill ha någon Europeisk union som Lucas Hartong eftersom han skulle vilja lägga ned alltihop. Men det är inget ansvarstagande, det är populism.

(Talaren besvarade frågan och godtog att besvara ytterligare en fråga ("blått kort") i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Miguel Portas (GUE/NGL). - *(PT)* Fru talman, herr Färm! Jag har följande fråga: Om man utgår från det ursprungliga förslaget från parlamentets presidium verkar det som om detta betänkande innebär vissa besparingar, men om vi jämför det med den budget som genomfördes 2010 innebär förslaget för 2012 en ökning på 11 procent, eller 175 miljoner euro. Det är inte svårt att se vad som är viktigt: 43 miljoner euro på möbler, 33 miljoner euro till ledamöternas assistenter, 18 miljoner euro för tillfälliga anställningskontrakt och 7 miljoner euro till informationskampanjer. Jag tror inte att jag behöver fortsätta.

Göran Färm (S&D). - *(EN)* Fru talman! Miguel Portas behöver inte fortsätta. I princip håller jag med honom. Jag ville också gå längre. Jag är inte nöjd med att vi hamnade på en

ökning på 2,3 procent. Jag tror att vi kunde ha gått längre, men det var en kompromiss mellan budgetutskottet och presidiet. Det är också anledningen till att vi har lagt fram ett ändringsförslag som söker en långsiktig strategisk översyn av parlamentets kostnader. Med en modernare förvaltning och en verklig ansträngning för att göra långsiktiga besparingar tror jag att vi kan hamna i en mycket bättre situation när det gäller administrativa utgifter, och där vi kommer absolut att lyssna på några av Miguel Portas förslag.

Carl Haglund (ALDE). - Fru talman! Vissa av de saker som vi nu diskuterar i ganska hätsk ton debatterade vi redan i fjol. Då fanns det ingen vilja att se över vissa saker. Jag gläder mig över det som bl.a. kollegan från socialdemokraterna just sa, att det finns en vilja att fundera på hur vi på lång sikt kan göra. Det är antagligen det klokaste sättet att närma sig det här.

Den här diskussionen visar också att man lätt kan få en administrativ diskussion att bli en tävling i vem som är mest populist. Det förefaller tyvärr vara ganska många här i kammaren som tävlar om förstapriset. Däremot är det nog så att vi måste över våra kostnader och det enda vettiga sättet är att göra det är med långsiktigt perspektiv. Från liberalernas sida har vi både i fjol och i år föreslagit en del besparingar. Vi hörde till dem som var glada över att vi kunde skära i de ökningarna som presidiet ursprungligen föreslog. I det sammanhanget vill jag tacka Alexander Alvaro för ett bra arbete.

När det förslaget om att ett historiemuseum måste jag säga att personligen inte är särskilt tilltalad av tanken, men samtidigt tror jag att det är bra att minnas att den här processen är lång och den inleddes redan under förra valperioden. Nu gäller det att se på hur vi kan fatta beslut om saken. Jag tror att det vore bra att frågan tas upp i en omröstning där de som känner att de inte vill ha ett museum har en reell möjlighet att säga nej. Det kan mycket väl hända att jag då tillhör dem.

Jag tror emellertid inte att vi vinner någonting på att tävla i vem som är mest populist i detta sammanhang, utan det är bättre att riktigt fundera på var vi kan skära ned.

Peter van Dalen (ECR). - (NL) I det nuvarande ekonomiska klimatet tycker jag det är självklart att parlamentet måste få till stånd en stram budget. Föredraganden gör helt rätt i att välja återhållsamhet, men tyvärr går han inte tillräckligt långt.

De aktuella förslagen går ut på att parlamentet får en budget som är 2,3 procent högre än i nuläget. Det är en annan hållning än den hos kommissionen, som föreslår en ökning med 1 procent, och följer definitivt inte önskemålen från rådet, som till och med överväger en minskning på ett par procent. Det är faktiskt det sista av dessa förslag som vi bör gå på. Vi måste göra fler besparingar, och det är möjligt att göra det. Vi kan göra mer besparingar. Må vara att vi tidigare beslutade att bygga Europeiska historiens hus, men det är fortfarande möjligt att ångra det beslutet. Låt oss därför göra det till en prioriterad fråga. Låt oss sätta stopp för detta projekt – Europeiska historiens hus – som kommer att ödsla bort miljoner.

Jag vänder mig nu till oss, ledamöterna i detta parlament. Vi mottar fortfarande tusentals euro i allmänna tjänsteställning varje månad utan att krav på att stå till svars när det gäller det aktuella beloppet. Om vi skulle följa och utreda detta skulle vi kunna spara en hel del pengar även på det här området. Låt oss därför koncentrera våra insatser på denna tanke – låt oss göra större besparingar!

João Ferreira (GUE/NGL). - (PT) Fru talman! Det har blivit en hel del debatt om ledamöternas löner och ersättningar i samband med detta betänkande. Jag vill upprepa att vi, i motsats till majoriteten av ledamöterna, var emot och röstade mot den nuvarande

finansiella stadgan för parlamentets ledamöter, eftersom den bland annat innebar nästan en fördubbling av medlemmarnas inkomster i vissa länder. Främst var vi dock emot den eftersom den bröt mot en princip som är nödvändig enligt vår uppfattning: att det finns ett samband mellan den genomsnittliga lönenivån för medborgarna i ett land och lönenivån för deras företrädare. Att detta samband upphävts är ännu ett symptom på demokratin förfall, på den växande bräschan mellan företrädarna och dem som de företräder, på etikens nedgång och på ett system som påtvingar befolkningen en osolidarisk politik genom generella sänkningar samtidigt som man skyddar dem som inför dem från sänkningarnas effekter. Är det inte dags att se över denna finansiella stadga?

Jag vill avsluta med att säga att det också är viktigt att det tydligt framgår att de ändringsförslag till betänkandet som ska främja besparingar i parlamentet inte samtidigt bör syfta till att införa undantag som är mer gynnsamma för finansieringen av europeiska partier och europeiska politiska stiftelser.

Claudio Morganti (EFD). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! I betänkandet om den beräknade budgeten för parlamentet för budgetåret 2012 betonas med rätta hur nödvändigt det är att tygla utgifterna. Kompromissen att öka utgifterna med 2,30 procent är godtagbar, eftersom denna siffra faktiskt är lägre än den förväntade inflationen och skulle innebära en teoretisk besparing.

Vi är dock fortfarande långt ifrån att uppfylla de krav som ställts av kommissionsledamoten med ansvar för ekonomisk planering och budget, som hade hoppats att institutionerna skulle tygla sina behov till en ökning på en enda procentenhet, vilket vissa institutioner, exempelvis rådet, har lyckats uppnå. Jag ska lämna frågorna kring denna ökning, som troligen motiveras med det utökade antalet ansvarsområden efter Lissabon, åt sidan för tillfället, och i stället säga några ord om Europeiska historiens hus.

Vansinniga siffror cirkulerade i budgetutskottet i fråga om Europeiska historiens hus, både för dess tillkomst och också dess ledning. Det verkar verkligen absurt att vi ens funderar på att investera tiotals och åter tiotals miljoner euro i ett projekt av mycket tvivelaktig nytta i en tid som denna, helt malplacerat och vid helt fel tidpunkt.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Vi bör betona att parlamentet mot bakgrunden av den fortsatta strukturella krisen i våra medlemsstater intar en försiktig inställning till sina budgetplaner för 2012. De uppgifter som institutionerna tilldelas ökar ständigt till följd av utvidgningen av EU, Lissabonfördraget och ny verksamhet, och utgifterna ökar därefter. Ändå är kostnadseffektivitet den gyllene regeln.

Det är därför bara logiskt att parlamentet följer en strategi för konsolidering på personalområdet, minskade utgifter för den dagliga verksamheten i parlamentet, uppdrag och tjänsteresor. Jag stöder särskilt förslaget från generalsekreteraren om att parlamentets miljöpolitik bör fortsätta. Jag vill betona att parlamentet i detta budgetförslag erkänner vikten av en konstant och konsekvent informationstjänst för EU-medborgarna.

Tanken om Europeiska historiens hus stöds på många håll. Av denna anledning är det positivt att budgetmyndigheten nu har informerats om projektet. Även här vill jag ge en påminnelse om att kostnaderna måste minskas avsevärt och att fullständig öppenhet krävs på alla punkter.

Paul Rübzig (PPE). – (DE) Fru talman! Jag anser att budgeten innebär en utmaning för oss varje år. Den kräver att vi å ena sidan ska hushålla med resurserna samtidigt som vi å den

andra sidan ska använda resurserna effektivt. Jag anser att vi här i parlamentet definitivt kan uppnå en hel del effektiviseringar. Det skulle vara ett mycket positivt steg om vi kunde fastställa våra egna punkter där parlamentets ledamöter och tjänstemän kunde lägga fram förslag till förbättringar, och därigenom främja effektiviteten i parlamentet.

Sedan Lissabonfördraget har vi å andra sidan haft ministrar med särskilda ansvarsområden som har tillräckliga resurser i sina medlemsstater, dvs. egna experter, kabinett och ekonomiska resurser, som de skulle kunna använda för att tydligare förklara EU-politiken för våra medborgare. För vår del är vi i Europaparlamentet ansvariga för att informera allmänheten om de dagliga beslut som fattas i det europeiska folkets intresse.

Parlamentet måste också tilldelas tillräckliga resurser för sin nya behörighet när det gäller energi, världshandel och utrikespolitik, liksom konkurrens, miljö och sociala frågor, som rör oss alla.

Jag är också mycket positivt inställd till finanspolitisk konsolidering, eftersom det skulle låta oss göra de besparingar som krävs. Den som anser att ekonomiklass fyller de egna behoven på korta flygningar bör givetvis flyga ekonomiklass. Det råder ingen tvekan om det. Eller om någon exempelvis inte använder vartenda öre av sin sekreterarlön så är det helt okej det med. Det är upp till var och en av oss att besluta hur mycket arbete vi har och i vilken utsträckning vi vill kommunicera med EU-medborgarna. Detta bör förbli något som parlamentets ledamöter själva beslutar över, för det är givetvis också ytterst viktigt att vi förklarar fördelarna på ett effektivt sätt.

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

Jens Geier (S&D). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! När jag lyssnar till debatten om Europeiska historiens hus förefaller det mig som att det bara finns två slags ledamöter här i parlamentet, dvs. budgetspecialisterna, som närvarar under debatten och som är huvudsakligen kritiska till projektet, och alla andra, som tycks anse att hela idén är alldeles utmärkt. Det värsta av allt när det gäller frågan om Europeiska historiens hus är att det är så många inblandade att alla i själva verket tycks ha glömt bort poängen med hela försöket. *Daily Telegraph* rapporterade i dag att tidningen har fått tag på dokument med uppgifter om att kostnaderna för detta projekt har stigit till det astronomiska beloppet 137 miljoner brittiska pund. Jag kan bara uppmana *Daily Telegraph* att vidarebefordra dessa handlingar till budgetutskottet och låta oss uppleva något av den öppenhet som pressen kräver av ledamöterna här i parlamentet. Jag skulle välkomna en möjlighet att undersöka bevisen.

Är projektet meningsfullt? Givetvis är det meningsfullt att främja en medvetenhet om vad EU och den europeiska integrationen har inneburit för människors liv. Bör ett parlament driva ett museum? Nej, definitivt inte. Därför har gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet följt två vägledande principer när det gäller detta projekt. Den första innebär att vi kräver att projektet ska ha en verksamhetsplan. Den andra innebär att vi vill ha klarhet om uppföljningskostnaderna, dvs. hur projektet ska finansieras på längre sikt. Vi skulle kunna tillägga en tredje princip, nämligen att vi bör undvika fördubblingar eller överlappningar mellan informationskontoret och Europeiska historiens hus.

Anne E. Jensen (ALDE). – (DA) Fru talman! Jag vill också säga något om Europeiska historiens hus. Det är förvisso inte parlamentets avsikt att driva ett museum, men jag anser det vara en god idé att vi förbättrar våra inrättningar för besökare till parlamentet i Bryssel,

och jag anser också att ett europeiska historiens hus skulle vara ett viktigt inslag i detta hänseende.

Jag vill också påpeka att en majoritet av min grupp är för Europeiska historiens hus. Vi instämmer emellertid med de ståndpunkter som förts fram av gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet om att vi bör förbättra öppenheten och insynen när det gäller de ekonomiska aspekterna av detta hus och hur det kommer att drivas i framtiden. Detta är mycket viktigt, men jag anser att idén är god och jag stöder den definitivt. Vi behöver känna till vilka ekonomiska skyldigheter vi åtar oss på längre sikt.

Seán Kelly (PPE). - (EN) Herr talman! I detta särskilda läge är det oundvikligt att budgetarna är kontroversiella, och i synnerhet här i parlamentet. Samtidigt bör det nämnas att alla har en möjlighet att uttrycka sin ståndpunkt här, och det är positivt att få höra alla ståndpunkter som framförs. Det är en av parlamentets största styrkor, dvs. att alla kan komma hit, ha en ståndpunkt, framföra synpunkter och bli lyssnade till.

När det gäller själva budgeten befinner vi oss uppenbarligen i en svår ekonomisk situation, och varje ökning kan komma att misstolkas, vilket är förståeligt till en viss grad. Slutsatsen här är emellertid att budgeten kommer att öka med 2,3 procent när inflationen förväntas bli 2,8 procent.

Det andra påpekande som bör göras är att EU måste vidta övergripande åtgärder som ligger i linje med de 27 ländernas situation, samtidigt som vissa länder – i synnerhet mitt eget hemland – har det mycket svårt just nu. Vi har lyckligtvis nyligen haft ett möte med kommissionsledamot Olli Rehn, som var mycket tjänstvillig gentemot oss. I denna situation kan människor uppenbarligen inte ha förståelse för någon som helst ökning, även om den är lägre än inflationen. I alla händelser anser jag att vi är tvungna att fatta övergripande beslut och göra åtaganden om olika saker som måste göras. Vi kommer att få ett ökat antal parlamentsledamöter som en följd av Lissabonfördraget, och förhoppningsvis också när Kroatien ansluter sig.

Ytterligare något som jag vill säga innan jag avslutar är att allt detta får mig att tänka på det påpekande som ordförande José Manuel Barroso ofta gjort, nämligen att vi behöver ha en fullständig och uppriktig diskussion om de egna medlen, och kanske i synnerhet projektobligationerna, för ju mer oberoende finansiering EU kan få, desto mindre kontroversiella kommer budgetarna att vara och desto mindre behöver vi kräva från medlemsstaterna. I slutändan anser jag att vi bör följa ordförande José Manuel Barrosos linje.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). - (NL) Fru talman! I detta parlament företräder jag det mest proeuropeiska partiet i mitt hemland Nederländerna. Det är just för att jag så starkt tror på EU som jag också kritiserar unionen och även budgeten för vår egen institution, Europaparlamentet.

Jag anser därför att vi under dessa svåra ekonomiska tider måste vara mycket sparsamma i utarbetandet av budgeten. Jag motsätter mig därför denna budgetökning. Jag blev framför allt överraskad av den ursprungliga budget som generalsekreteraren utarbetat, med förslag på en ökning med mer än 5 procent, och jag blev lika överraskad över att han inte är här i dag. Jag önskar att han hade närvarat, eftersom jag då skulle ha påmint honom om punkt 6 i resolutionen, där vi uppmanar tjänsteenheter att fingranska budgeten i syfte att hitta besparingsmöjligheter. Jag vill uppmana honom att göra detta före den 1 juli i år så att vi kan föreslå konkreta besparingar.

Slutligen vill jag uppmana mina proeuropiska ledamotskolleger att inte ge dem som vill undergräva EU några argument som de kan använda för att gripa sig an den uppgiften. Den breda massa som de alltid talar om gynnas bäst av ett välmående och kraftfullt EU.

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Fru talman! Jag vill gratulera föredraganden José Manuel Fernandes, och jag vill tacka Gerben-Jan Gerbrandy för det han nyss sade som jag anser vara mycket träffande.

Detta är en stramare budget, i linje med kommissionens och rådets krav. Den har hållits inom 20-procentsgränsen, och därmed har man iakttagit det så kallade gentlemen's agreement, även om det i själva verket inte existerar. Vi talar alla om besparingar, och några av oss med partipolitiska avsikter, men vi delar vissa prioriterade frågor: till exempel vill vi ledamöter att lagstiftningsarbetet ska förbättras. Vi har uppmanats att ta oss an de nya prioriteringarna i Lissabonfördraget och att arbeta mer professionellt under medbeslutandeförfarandet. Vi får förfrågningar om fler möteslokaler, ökad intern säkerhet, ökade insatser i kommunikationspolitiken, bättre it-nätverk osv. Allt detta måste givetvis också betalas, eller hur?

Vi är tvungna att rätta oss efter alla avtal som slutits avseende fastigheter. Det har påpekats att vi skulle kunna upphöra med att finansiera dem, men vi vet att det inte fungerar så. Om vi är ansvariga så är vi också tvungna att godta detta, eller hur?

Ungdomsfrågorna blir aldrig kontroversiella: ungdomsfrågorna är en nödvändighet. Exempelvis mitt eget hemland har en ungdomsarbetslöshet på 50 procent. Dessa problem blir inte lösta genom 100 miljoner euro till ungdomspolitik, men det motsvarar parlamentets prioriteringar. Jag vet att det är kontroversiellt att flytta dessa pengar från rubrik 5 till rubrik 1, och det skulle kunna hävdas – och har hävdats – att det strider mot budgetförfarandet, men vi är en dynamisk institution och måste anpassa oss till aktuella behov.

Jag anser inte att det finns något som är mer brådskande än att lösa frågan om ungdomsarbetslösheten. Jag är säker på att ni alla prioriterar detta.

Jag kommer slutligen att rösta för det gemensamma Europeiska historiens hus.

Riikka Manner (ALDE). – (FI) Fru talman! Jag vill först och främst gratulera föredraganden José Manuel Fernandes för hans utmärkta arbete. Denna ökning på 2,3 procent är definitivt lättare att acceptera och rättfärdiga än den 5,2-procentiga ökning som föreslagits av presidiet. Parlamentet måste vara mycket självkritiskt under detta budgetförfarande. Så har skett i betänkandet, men arbetet måste fortgå mycket intensivt.

Jag anser att det är viktigt att man också har försökt göra besparingar bland mindre utgifter och på olika områden. Att göra besparingar på exempelvis lokalvård och underhåll är förvisso en lösning, men kanske behöver vi också en mer ambitiös agenda än att endast spara in på tvålen. I år röstade parlamentet för att ändra en dubbel sammanträdesperiod under hösten till ett veckolångt sammanträde i Strasbourg. Om parlamentets månatliga plenarmöten upphörde skulle det innebära omfattande besparingar, som också skulle återspeglas i parlamentets budget.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Fru talman! Vid en genomgång av parlamentets budget är det uppenbart att transporter står för en stor andel av utgifterna, och så kommer det att fortsätta att vara även i framtiden eftersom vi är tvungna att resa från 27 medlemsstater till sammanträden i Bryssel och Strasbourg. Jag har räknat ut att de totala

kostnaderna för resor för parlamentets ledamöter och tjänstemän överstiger 100 miljoner euro per år. Jag anser att vi bör öka besparingarna på det här området. Vi reser väldigt ofta. Jag kan inte förstå varför vi betalar samma pris för flygbiljetter som de som bara reser någon enstaka gång med flyget. Jag vill därför uppmana parlamentets ledare att inleda samtal med flygbolagen. Jag tror det är möjligt att vi skulle kunna få en betydande rabatt. Detta är ett normalt förfarande i varje land, dvs. att regering och ministrar har rätt till en rabatt på 20–30 procent. Tack så mycket.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Fru talman! I punkt 17 och 18 i betänkandet om beräkning av Europaparlamentets inkomster och utgifter för budgetåret 2012 nämns det fortsatta arbetet med Europeiska historiens hus. Det föreslås att en budgetreserv ska inrättas för att täcka ytterligare kostnader som är knutna till genomförandet av detta projekt, däribland en post i kapitel 10.1 – *reserv för oförutsedda utgifter*. Jag vet inte om det fortsatta arbetet med Europeiska historiens hus kan anses som en oförutsedd utgift, men jag har lyssnat noga till Marta Andreasen, som när programmet godkändes påpekade att de kostnader som fastställts i betänkandet för Europeiska historiens hus är väsentligt underskattade.

Jag känner inte till motiven hos de personer som så envist driver på genomförandet av Europeiska historiens hus i en period av fortsatta finansiella och ekonomiska problem i EU. Jag känner emellertid till att den bredare europeiska allmänheten betraktar detta som ett skandalöst slöseri med skattebetalarnas pengar. Jag vill därför uppmana er att på fullaste allvar ta en fortsatt finansiering av detta kontroversiella projekt till ett belopp av 60 miljoner euro under nytt övervägande.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Fru talman! Jag vill inrikta mig på en mycket viktig aspekt av betänkandet, nämligen ambitionen att i större utsträckning övervaka de europeiska institutionernas effektivitet och sparsamhet. I en tid av ekonomisk kris, när många EU-medborgare har förlorat sina jobb, är skötseln av de institutioner som finansieras genom medborgarnas skatter en ytterst känslig fråga, och detta är fullständigt förståeligt. Därför är det viktigt att man i budgeten införlivar en skyldighet att tillämpa strikta förvaltningsrutiner.

Det finns ett behov av att fokusera på flera olika frågor för att undvika onödigt slöseri med offentliga medel. Det är viktigt att upprätta och tillämpa en strategi för elektronisk förvaltning. Användningen av videokonferenser bör uppmuntras inför sammanträden, samt användningen av ny miljöteknik. För att spara på naturresurserna, och i synnerhet papper, måste vi börja använda trådlösa nätverk på alla våra arbetsplatser. Resursbesparingen får emellertid inte leda till att kvaliteten försämras i det arbete vi utför inom EU:s institutioner. Jag anser det vara viktigt att det exempelvis under utskottssammanträden inte saknas tolkar, och jag vill ta tillfället i akt att tacka alla tolkar, både män och kvinnor, för deras arbete.

Giovanni La Via (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill först och främst gratulera José Manuel Fernandes till hans utmärkta arbete och till den anda av positivt samarbete som funnits mellan presidiet och budgetutskottet. Detta har gjort det möjligt för oss att nå en överenskommelse om beräkningen av parlamentets inkomster och utgifter för budgetåret 2012.

Såsom har klargjorts under debatten, och med utgångspunkt i ett förslag grundat på en rekommenderad ökning med 5,2 procent jämfört med 2011, kom vi fram till en övergripande nivå för det preliminära förslaget till beräkning som motsvarar en ökning med 2,3 procent.

Jag anser dessutom att den beräknade överföringen av 100 miljoner euro till ungdomsprojekt är viktig, eftersom parlamentet fastställt denna politik som en av sina prioriteringar för 2011. Dessa medel kommer att bidra till att finansiera rörlighet, utbildning och sysselsättningsprojekt för EU:s alla ungdomar.

Jag hoppas slutligen att det kommer att bli möjligt att under 2012 års budgetförfarande optimera förvaltningen av resurser med hjälp av en gemensam beslutsamhet hos samtliga institutioner.

Vladimír Maňka (S&D) . – (SK) Fru talman! Jag vill tacka föredraganden för ett mycket bra betänkande. Både han och alla de andra som talat i dag har påpekat bristerna, samtidigt som man också hittat potentiella lösningar. Den enda korrekta lösningen är dock att vi tittar på hela frågan på ett verkligt objektiva sätt, snarare än att var och en av oss individuellt söker efter något som vi eventuellt kan hitta. Det enda objektiva perspektivet skulle vara att ta en röntgenbild av parlamentet från utsidan. Detta är säkerligen vad revisionsrätten en gång gjorde, och vi såg de administrativa kostnadsbesparingar som följde hack i häl på den externa granskningen.

Det gläder mig att säga att detta innebär att ledamöterna i vårt utskott också stödde mitt ändringsförslag om att parlamentet på allvar borde granska några av sina områden ur en utomstående betraktares perspektiv. På så sätt skulle vi kanske upptäcka allt det ni talat om och eventuellt mer än så. Nästa steg, som nämndes av Göran Färm, är att övervaka denna utgift i framtiden. Det är den enda lösningen.

Zigmantas Balčytis (S&D). - (LT) Fru talman! Mot bakgrund av den nuvarande svåra finansiella, ekonomiska och sociala situation som EU står inför bör parlamentets budgetmedel hanteras ytterst rigoröst och effektivt. Det har föreslagits att parlamentets totala budget för 2012 ska öka med 2,3 procent, vilket är lägre än den rådande inflationsgraden. Detta är verkligen positivt, men i framtiden måste parlamentet göra större besparingar och strama upp förvaltningen och övervakningsförfarandena. Jag stöder föredragandens förslag om en långsiktig översyn av parlamentets budget för att minska kostnaderna. Parlamentets tjänstenheter måste öka sina insatser för att modernisera och rationalisera förvaltningen, minska sitt beroende av externa tjänster och tillämpa en strikt förvaltning av mänskliga resurser. Jag anser att dessa åtgärder skulle göra det möjligt att använda EU:s medel på ett mer effektivt sätt. På så sätt skulle man spara på skattebetalarnas pengar och sänka parlamentets nuvarande utgiftsnivå.

José Manuel Fernandes, föredragande. – (PT) Fru talman! För det första är det viktigt att nämna en siffra: de administrativa utgifterna för EU:s samtliga institutioner uppgår till omkring 6 procent av budgeten. Det finns ingen institution i någon medlemsstat som förfogar över en budget som är så liten som EU-institutionernas budget i förhållande till EU:s totala budget.

Parlamentet har fått nya befogenheter. Det finns 27 medlemsstater, och i och med Lissabonfördragets ikraftträdande kommer parlamentet att utökas med 18 ledamöter. Dessutom förväntas Kroatien ansluta sig till EU, och det är uppenbart att allt detta innebär kostnader. Sanningen är emellertid att det har skett en verklig minskning av denna budget till långt under inflationsgraden.

Ytterligare ett par ord om ungdomsfrågan. Vi är väl medvetna om att initiativet har tagits av kommissionen och att rådet behöver anta det enhälligt, men vi vet också att det var viktigt att sända en signal. Det anslag som vi hänvisar till är budgetrubrik 5 av samtliga

administrativa utgifter, där det ska finnas 380 miljoner euro, medan vi föreslår 100 miljoner euro.

När det gäller frågan om ledamöternas löner är det inte parlamentets ansvar att justera dem. Det är rådet som, på förslag från kommissionen, fastställer lönerna. Kommissionens nuvarande förslag om en justering av lönerna är 0,9 procent. Lönerna omnämns också i den så kallade ledamotsstadgan och är indexerade i enlighet med lönen för en domare i EG-domstolen.

Parlamentet kan inte på egen hand ändra ledamotsstadgan. För det krävs kommissionens och rådets godkännande. Vissa ledamöter bör läsa igenom stadgan, och även Lissabonfördraget, särskilt artikel 223.

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Fru talman, herr Fernandes! När det gäller löner tycker jag att det står klart att parlamentet är fullt kapabelt att ta initiativ till att föreslå en översyn av ledamotsstadgan. Bestämmelserna har antagits i parlamentet och kan också ändras i parlamentet, även om det måste vidtas institutionella åtgärder. Faktum är att enbart lönerna är föremål för indexhöjningar som beslutas av rådet och regeringarna. Enbart lönerna – alltså ingen annan av de betydande utgifter som parlamentet, och ingen annan, har strikt kontroll över.

José Manuel Fernandes, föredragande. – (PT) Som Miguel Portas själv säger är det inte parlamentets ansvar att uppdatera lönerna. Därför tjänar det ingenting till att tala om att frysa lönerna i en budget av detta slag. Däremot vore det klokt att exempelvis lägga fram ett förslag till ändring av ledamotsstadgan. Förordning (EG) nr 31 skulle också kunna ändras, särskilt artikel 64. Något som verkligen inte tjänar någonting till är att försöka göra det möjligt för parlamentsledamöterna att fastställa sina egna löneförhöjningar när detta inte kan göras enligt lagstiftningen, eftersom det vore ett sätt att försöka lura dem som lyssnar på oss och att ägna sig åt demagogi.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen om betänkandet av José Manuel Fernandes (A7-0087/2011) kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

12. Skydd av EU:s ekonomiska intressen – Kampen mot bedrägerier (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Cătălin Sorin Ivan, för budgetkontrollutskottet, om skydd av Europeiska unionens finansiella intressen – Kampen mot bedrägerier – Årsrapport 2009 (KOM(2010)0382 – 2010/2247(INI)) (A7-0050/2011).

Cătălin Sorin Ivan, föredragande. – (RO) Fru talman! Detta betänkande om skydd av Europeiska unionens finansiella intressen bygger på den rapport som kommissionen utarbetat i enlighet med artikel 325 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Denna artikel behandlar i otvetydiga ordalag kampen mot bedrägerier, men kommissionens rapport innehåller inte någon tydlig uppgift om hur stor andel av oegentligheterna som beror på bedrägerier och hur stor andel som bara beror på fel.

Det är oerhört viktigt att vi fastställer mycket klart och tydligt vad som menas med bedrägeri, eftersom detta begrepp innebär att det avsiktligt har begåtts en överträdelse. Vi talar om korruption i ordets sanna betydelse, medan misstag är oavsiktliga. Vi kan gå med på att tolerera fel, men vi kan inte på något sätt tolerera bedrägeri. Det måste finnas en nolltolerans mot bedrägeri när det handlar om EU-medel och EU:s budget.

Ett annat stort problem gäller insamlingen av data och information. Vi måste föra en mycket seriös diskussion om hur medlemsstaterna lämnar information till EU, eller närmare bestämt till kommissionen, om hur EU-medlen används. Jag anser att innehållet i de nationella förvaltningsförklaringarna kommer att hålla högre kvalitet om de förenas med mycket större politiskt ansvar på nationell nivå. Jag ber kommissionen återigen att se till att dessa nationella förvaltningsförklaringar undertecknas av den behöriga ministern eller en minister från den nationella regeringen.

En annan punkt är att de 16,7 miljarder euro som ingår i EU:s budget är egna resurser och huvudsakligen intäkter från tullar. Av importen sker 70 procent enligt det förenklade förfarandet. Jag vill i detta sammanhang nämna vad som står i särskild rapport nr 1/2010 från Europeiska unionens revisionsrätt, där det påpekas att den kontroll som genomförs av de förenklade förfarandena är mycket begränsad, samtidigt som antalet fel som upptäcks av revisionsrätten är oroväckande. Det är oerhört viktigt att kommissionen i detta fall bedömer de finansiella följderna av dessa oegentligheter.

Jag vill gratulera Olaf till Diablo II-insatsen, som inte bara syftade till att skydda EU:s finansiella intressen utan även till att samtidigt bekämpa förfalskade produkter. Bortsett från de förlustbringande följder som dessa förfalskade produkter får för EU:s finansiella ram och budget utgör de även en säkerhetsrisk för EU-medborgarna och ger upphov till negativa effekter för EU:s ekonomi.

Jag ska härnäst ta upp de kostnader det rör sig om och nämna dels utnyttjandet av EU-medlen, dels återvinningen av medel som har tilldelats utan motivering. När det gäller utnyttjandet av EU-medel måste vi nämna det integrerade systemet för administration och kontroll, som är ett utmärkt system men som ger upphov till stora problem när det genomförs eftersom det bygger på felaktiga databaser och även hämmas på grund av den identifiering av varupartier som används.

Beträffande återvinningen av EU-medel kan jag bara säga att jag anser att det är oroväckande att 42 procent av jordbruksmedlen återvinns och endast 50 procent av sammanhållningsmedlen. Detta är ytterst oroväckande siffror. Vi måste hålla ett öga på återvinningen av medel.

Algirdas Šemeta, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag skulle vilja tacka föredraganden Cătălin Sorin Ivan för hans konstruktiva betänkande. Jag kommer att inrikta mina synpunkter på sex mycket viktiga delar av det.

För det första gäller det frågan om den information som ges i rapporten om skydd av finansiella intressen. Årsrapporten 2009 innehåller redan ny ingående information om omfattningen av bedrägerier och oegentligheter och om hur stor andel bedrägerier som misstänks föreligga per medlemsstat för sammanhållningsprogrammen 2000–2006. Det är alltid möjligt med ytterligare förbättringar och jag kommer att ta hänsyn till era förslag.

För det andra, när det gäller frågan om konventionen om skydd av de finansiella intressena håller jag på att utarbeta ett meddelande till maj månad, tillsammans med vice ordförande Viviane Reding. Det kommer att innehålla en strategi för att skydda EU:s offentliga medel mot alla former av olagligt handhavande, bland annat bedrägerier, och behandla förfaranden, materiell straffrätt och den institutionella ramen.

För det tredje, när det gäller de egna resurserna började kommissionen under 2010 besöka alla medlemsstater för att granska förenklade tullförfaranden för import. Kommissionen

kommer att rapportera till parlamentet så snart den har samlat in tillräckligt med information för en meningsfull analys av medlemsstaternas genomförande och resultat.

För det fjärde, när det gäller cigarettsmuggling har det nu slutits avtal med fyra tobakstillverkare. Vi kommer att fortsätta att arbeta för ett protokoll om eliminering av olaglig handel med tobaksprodukter enligt Världshälsoorganisationens ramkonvention om tobakskontroll.

På den femte punkten håller jag fullständigt med om att underlåtenheten att tillämpa regler för offentlig upphandling är en viktig källa till fel och bedrägerier. Kommissionen gör kraftanstängningar för att genomföra finansiella korrigeringar på upp till 100 procent av de tilldelade medlen, beroende på hur allvarliga oegentligheterna är. Vi föreslår förenkling och klargörande av EU-direktiven om upphandlingar senast 2012, i enlighet med den grönbok som lagts fram tidigare i år.

Slutligen delar jag uppfattningen att återvinningen av felaktigt utbetalade medel är ett viktigt inslag i skyddet av EU:s finansiella intressen. När det gäller de fleråriga sammanhållningsprogrammen använder sig kommissionen i stor utsträckning av möjligheten att avbryta och skjuta upp utbetalningar, vilket gör att utbetalningar till medlemsstater där förvaltnings- och kontrollsystemen inte visar sig vara effektiva undviks. Under 2010 avbröts utbetalningar till ett värde av över 2,4 miljarder euro från regional- och socialfonderna i förebyggande syfte. Kommissionen kommer att fortsätta att arbeta för att få medlemsstaterna att utveckla en mer effektiv förvaltning av återvinning från slutliga stödmottagare.

Situationen håller på att förbättras. Inom jordbrukssektorn gick återvinningsgraden exempelvis upp till 53 procent i slutet av 2010 för nya fall från 2007, jämfört med 10 procent för fall som inträffat före 2006. Jag vill dock betona att vi inte har sett hela bilden för de fleråriga programmen förrän dessa har avslutats och oegentligheterna har hanterats på ett tillfredsställande sätt av medlemsstaterna.

Avslutningsvis vill jag säga att kommissionen kommer att sträva efter att aktivt följa upp de åtgärder som parlamentet har föreslagit. Tack för er uppmärksamhet.

Monica Luisa Macovei, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag anser att vi måste diskutera vad vi behöver rätta till, så jag kommer att ta upp de kritiska frågorna. Den första aspekten är att kommissionens rapport inte innehåller någon information om den uppskattade omfattningen av oegentligheter och bedrägerier i de enskilda medlemsstaterna. Därför saknar vi en tydlig bild av problemet på medlemsstatsnivå. Dessutom har kommissionen behandlat oegentligheter väldigt allmänt och inte gått till botten med bedrägerier. Vi förväntar oss att detta ändras i rapporten till nästa år.

Den andra aspekten gäller offentlig upphandling, som vi alla vet är det område där risken för bedrägerier och korruption är störst. I betänkandet kräver vi att kommissionen inriktar sig på reglering av offentlig upphandling, dvs. tillämpning av enhetliga system för upphandling, fastställande och införande av tydliga villkor för deltagande i offentlig upphandling och kriterier som ska ligga till grund för beslut om offentlig upphandling, insyn i dessa beslut, översyn av beslut om offentlig upphandling samt transparens och ansvarsskyldighet i de offentliga finanserna. Vi förväntar oss att kommissionen och rådet slutför antagandet av reformen för offentlig upphandling och rådgör med oss i frågan.

Den tredje aspekten gäller offentlig information om mottagare av EU-stöd. Kommissionen har en sida på sin webbplats där man kan se några av de mottagare som får EU-stöd i

medlemsstaterna. Vi måste dock avsevärt förbättra detta. Information om mottagare av EU-stöd måste finnas på ett enda ställe. Vi måste ha en enda webbplats där alla mottagare av EU-stöd offentliggörs under standardkategorier med information som lämnas av alla medlemsstater på minst ett av unionens arbetspråk. I annat fall kommer vi att förlora oss i en mängd skiftande information som inte ger någon helhetsbild eller insyn.

Som kommissionsledamoten sade finns det alltid utrymme för förbättringar och jag hoppas få se förbättringar på de områden som jag har nämnt.

Jens Geier, för S&D-gruppen. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar, kommissionsledamot Šemeta! Vi vet att 80 procent av EU-budgeten förvaltas i ett system med gemensam förvaltning, vilket innebär att pengarna förvaltas och används i medlemsstaterna, och det är just här som felen, oegentligheterna och bedrägerierna inträffar.

Årsrapporten om skydd av Europeiska unionens finansiella intressen är lite som en förteckning över medlemsstaternas synder, och därför vill jag tacka Cătălin Sorin Ivan och skuggföredragandena från de andra grupperna för deras hårda arbete. Jag anser att kommissionens rapport om skydd av Europeiska unionens finansiella intressen innehåller en anmärkningsvärd mening, nämligen på sidan 11 i den tyska versionen. Där står: "För Mål 2-programmen kan den mycket höga andelen för Storbritannien och Nederländerna, som får mest stöd från dessa program, ha påverkat den sammanlagda andelen."

Storbritannien och Nederländerna är två av de länder som har föreslagit en nedskärning av EU-budgeten. Enligt min åsikt kan jag bara uppmana dem att se till att de europeiska skattebetalarnas pengar används på korrekt sätt och bekämpa omfattningen av oegentligheter i sina egna länder. Jag vore mycket intresserad av att få höra om du har någonting mer att tillägga i detta sammanhang, Algirdas Šemeta.

Bart Staes, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Anmälningar om bedrägerier och oegentligheter är mycket viktiga för lagstiftaren, eftersom de ger oss insikt i hur resurserna används. Vi får en inblick i vad som eventuellt inte går rätt till. Och vi får en inblick i vad som kan förbättras. Därför är betänkandet sannerligen mycket viktigt.

Jag anser att vi efter debatten i parlamentets bedrägeribekämpningskommitté kan dra följande slutsatser:

Först och främst måste rapporterna vara mer exakta. De måste ge en verklig inblick i den aktuella omfattningen av oegentligheter och bedrägerier.

För det andra måste medlemsstaterna förbättra sin rapportering. Den är för närvarande inte optimal, och jag använder uttrycket avsiktligt. Vi måste därför utöva större påtryckningar på medlemsstaterna så att de förbättrar detta, genom sanktioner om så krävs.

För det tredje måste de resurser som används felaktigt faktiskt återvinnas och kommissionen måste vidta nödvändiga åtgärder för att se till att så sker. Vi bör även diskutera det här i samband med diskussionen om beviljande av ansvarsfrihet i Strasbourg nästa månad. Italien är ett problembarn i detta avseende.

För det fjärde måste vi ha bättre övervakning av medlemsstaternas obligatoriska rapporter om oegentligheter. Avsaknaden av rapporter från Spanien och Frankrike är särskilt underlig i detta sammanhang.

Jag är ständig föredragande för egna medel och i den egenskapen vill jag också rikta mitt tack och mina gratulationer till kommissionen och framför allt till Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) och dess enhet som arbetar för att motverka cigarett- och tobaksbedrägerier, vars resultat har varit ganska förbluffande och mycket imponerande. Diablo II-insatsen lär ha varit en väldigt bra gemensam insats, och de avtal som har nåtts med British American Tobacco och Imperial Tobacco ska ha varit lika enastående. Detta kommer att inbringa oss 500 miljoner euro.

Det är bara en sak, nämligen att det är viktigt att dessa pengar inte bara försvinner i väg till medlemsstaternas statskassor. Pengarna måste faktiskt användas – ja, av kommissionen, men i första hand av medlemsstaterna - för att stärka åtgärderna mot bedrägerier i medlemsstaterna. Detta är verkligen en mycket viktig punkt. De pengar som dessa avtal ger måste användas till att bekämpa bedrägerier.

Andrea Češková, för ECR-gruppen. – (CS) Fru talman! Jag välkomnar betänkandet, där man strävar efter mer öppenhet i kampen mot korruption. Det förtjänar vårt stöd. Redan förra hösten, i samband med revisionsrättens presentation, diskuterade vi medlemsstaternas ansvar för övervakning av den samlade tilldelningen av EU-medel.

Enligt min åsikt är det rätt och riktigt att varje medlemsstat skyddar EU:s finansiella intressen genom att se till att göra tillförlitliga kontroller på nationell nivå för att upptäcka oegentligheter och bedrägerier. I samband med detta måste medlemsstaterna och kommissionen även samarbeta för att tillhandahålla omfattande och tillförlitlig information. Det obligatoriska framläggandet av en rapport på nationell nivå måste kontrolleras på lämpligt sätt av det nationella övervakningsorganet. Konventionen om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen är utan tvivel ett lämpligt stödinstrument.

Tjeckien, som omnämns i betänkandet, har emellertid ännu inte ratificerat konventionen, eftersom man kräver att det införs ett straffrättsligt ansvar för juridiska personer. Den tjeckiska lagstiftningen bygger traditionellt på straffrättsligt ansvar endast för fysiska personer. Frågan håller nu på att diskuteras i det tjeckiska parlamentet.

Marta Andreasen, för EFD-gruppen. – (EN) Fru talman! EU har en benägenhet att i många fall kalla det som är bedrägeri och korruption för fel. Ännu värre är att kommissionen har beslutat sig för att gå från nolltolerans till en godtagbar risk. För att göra ont värre undergräver de senaste avslöjandena om parlamentsledamöter som samtyckt till ändring av eller ny lagstiftning i utbyte mot betalning ytterligare parlamentets trovärdighet, särskilt i dess arbete för att bekämpa bedrägerier och korruption.

Bara två av de fyra ledamöter vars namn har avslöjats har faktiskt avgått. Kommer parlamentet att granska den lagstiftning som dessa fyra parlamentsledamöter har arbetat med? En av dem har gått så långt som till att ifrågasätta Olafs befogenhet att utreda dessa fall, genom att – otroligt nog – förklara att i vissa länder skulle sådana handlingar inte anses vara olagliga eller ens utredas.

Betänkandet bör sporra den brittiska regeringen att hålla inne med alla utbetalningar till EU tills parlamentet på ett meningsfullt sätt tar itu med bedrägerierna – för att använda rätt benämning.

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill i första hand ta upp politiskt bedrägeri och politisk korruption under de minuter som jag har till förfogande. Jag beklagar verkligen att vi inte har behandlat det här betänkandet förrän tre av Europaparlamentets ledamöter har blivit ertappade och nu misstänks för korruption

på starka grunder. Det är outhärdligt att tänka sig att dessa upptäckta parlamentsledamöter bara är toppen av isberget här i Europaparlamentet. Enligt vissa beräkningar förskingras, undanhålls och försvinner nämligen omkring 50 procent av EU:s anbud och offentliga upphandlingar, som ofta har nämnts här, genom korruption och hamnar i fickorna på vissa politiker. Det är inte godtagbart.

Den rent finansiella aspekten av detta kommer i andra hand, eftersom samhället håller på att vända sig bort från politiken. Om medborgarna vänder sig bort från politiken kommer en anda av resignation att härska, vilket kommer att göra det omöjligt att förhindra att skolor stängs, att livsmedelspriserna stiger och att människor förlorar sina jobb. Därför måste Europaparlamentet föregå med gott exempel och vi ledamöter måste avsäga oss vårt privilegium med immunitet mot rättsliga förfaranden. Jobbik rekommenderar att politiker ska få dubbelt så långa straff. Tack för er uppmärksamhet.

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Fru talman, herr Šemeta, mina damer och herrar! Med kommissionens rapport om skydd av Europeiska unionens finansiella intressen – Kampen mot bedrägerier – Årsrapport 2009 införs en rad nya bestämmelser. Först och främst försöker kommissionen fastställa omfattningen av oegentligheter och bedrägerier. Tyvärr innehåller rapporten även uppenbara försök att använda statistik för att på alla sätt tona ned problemen med oegentligheter och bedrägerier. Algirdas Šemeta, jag var inte alls nöjd med att läsa detta.

I rapporten läggs också viktigare nyheter fram, bland annat införandet av anmälningssystemet för att komma till rätta med oegentligheter, känt som IMS. Nu kan data läggas in på 800 kontor runt omkring i Europa, i stället för på 50 kontor som tidigare. Följaktligen har andelen oegentligheter inom jordbrukssektorn stigit med 43 procent och på strukturfondsområdet med 23 procent, samtidigt som den totala siffran för strukturfonderna faktiskt har stigit med 109 procent.

Det här systemet måste förbättras ytterligare. Det är smärtsamt att se att kommissionen fortfarande visar stort tålamod när det gäller genomförandet i medlemsstaterna, som fortsätter att gå framåt i snigelfart. Detta återspeglas även i rapporten, vilket är skälet till vårt krav på ett fullständigt genomförande av IMS. Vi kommer att få trovärdiga uppgifter först när systemet fungerar korrekt, så att vi kan ta itu med oegentligheter i fråga om kvoter och bedrägerier.

Vi är mycket missnöjda med situationen i Italien. Det är ett land som ligger långt före övriga länder när det handlar om bedrägerier. EU:s räkenskaper fram till 2004 har granskats och 60 procent av de misstänkta fallen av bedrägerier har tillskrivits Italien. Av denna anledning vore det klokt att hjälpa landet med en handlingsplan och en rad särskilda åtgärder.

Jag skulle varmt vilja tacka Olaf och dess personal för det viktiga arbete som utförs. Ni har vårt stöd, och därför kräver vi också större stöd från kommissionen till Europeiska byrån för bedrägeribekämpning. Varför uppstår problem med tillgång till databaser om kommissionen hävdar att den stöder Olafs arbete och anser att det är precis lika viktigt som vi anser att det är? Algirdas Šemeta, vi vore tacksamma över att få vissa svar och lämpliga åtgärder i den lagstiftning som kommissionen inför.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Fru talman! Jag vill uttrycka mitt stöd för föredraganden i hans helt berättigade kritik av kommissionens årsrapport. Kommissionen har enbart tittat formellt på det som medlemsstaterna har anmält till den.

Herr kommissionsledamot! Ni borde gå djupare, med hjälp av de specialiserade organen. Ni måste helt enkelt anstränga er mer och ni måste tillämpa de senaste metoderna för att mäta omfattningen av oegentligheter och bedrägerier. Om vi skulle fortsätta med den metod som används i kommissionens årsrapport för 2009 skulle vi bara ha uppskattningar för många av de misstänkta fallen. Vissa stora stater som tar emot mycket pengar rapporterar till exempel en mycket låg andel oegentligheter och bedrägerier. Är läget verkligen så gott i dessa stater eller är den nationella metoden för att upptäcka dessa avvikelser helt enkelt mer släpphänt i något avseende?

Jag håller helt och hållet med föredraganden om att kommissionen anstränger sig mer för att övertyga Europaparlamentet om behovet att införa begreppet "godtagbar risk för fel" än för att övertyga medlemsstaterna om behovet av obligatoriska nationella förvaltningsförklaringar.

Janusz Wojciechowski (ECR). – (PL) Fru talman! Jag håller med föredraganden om att vi inte får blanda ihop verkliga bedrägerier och oavsiktliga fel, eftersom det leder till att de oavsiktliga felen stjälar uppmärksamhet från de allvarligaste frågorna. Jag håller också med om kritiken mot kommissionens rapport som är för vag och innehåller för lite information om konkreta fall av bedrägerier och missbruk. Vår debatt om detta skulle vara mycket mer relevant om vi hade mer specifik information.

Vi kämpar mot korruption. Vi borde börja med att bekämpa korruptionen själva och när vi sedan antar de olika rättsakterna här i parlamentet bör vi se till att de alltid medger insyn, att det finns tydliga kriterier för att fatta beslut och att intressekonflikter undviks, för att garantera största möjliga insyn i EU:s utgifter och garantera systematiska och kontinuerliga kontroller. Det är de grundläggande verktyg vi borde använda för att bekämpa korruption.

Lucas Hartong (NI). – (NL) Fru talman! Detta betänkande gläder mig. Anledningen till detta är dock ganska trist: det begås bedrägerier för stora belopp inom EU.

Jag citerar: kommissionen går inte till botten med bedrägerier och behandlar oegentligheter väldigt allmänt. Stora belopp av EU-medel används felaktigt. Ökningen av oegentligheter i Polen, Rumänien och Bulgarien är oproportionerligt stor. Spanien och Italien står för det största antalet fall av oegentligheter. De senaste åren har endast 10 procent av de legitima återkraven faktiskt betalats tillbaka. Slutligen begår Bulgarien flest bedrägerier i samband med det särskilda anslutningsprogrammet för jordbruk och landsbygdsutveckling (Sapard).

Detta är bara några fakta ur betänkandet. Det är bra att dessa fakta har kommit fram, men vad tänker EU göra åt detta egentligen? Hur mycket längre kommer bedrägerier att tolereras och hur mycket längre ska invånarna behöva stå för notan?

(Talaren gick med på att besvara en fråga ("blått kort") i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Bart Staes (Verts/ALE). – (NL) Fru talman! Jag lyssnade noga till Lucas Hartongs anförande, men jag lyssnade också på Jens Geier och han sade vid ett tillfälle att två nettobidragsgivare, Storbritannien och Nederländerna, också uppvisar allvarliga brister. Vad kommer ni, efter att ha fördömt en hel grupp av andra medlemsstater, att göra i ert eget land för att se till att inte Nederländerna också misslyckas i slutändan?

Lucas Hartong (NI). – (NL) Fru talman! Jag vill tacka Bart Staes för frågan. Om du har läst betänkandet noggrant har du också kunnat konstatera fakta: Nederländerna – jag kan inte tala för Storbritannien, utan nu talar jag för Nederländerna – är ett av de länder som

har lägst procentandel bedrägerier, samtidigt som det också betonas att när bedrägerier förekommer behandlas de mycket strängt. Jag vill vara tydlig med detta – jag förespråkar detta starkt.

Erminia Mazzoni (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag beundrar föredragande Cătălin Sorin Ivans arbete. Jag måste säga att hans betänkande tyvärr pekar på en viss brist på uppmärksamhet från kommissionens sida i dess mellanhavanden med parlamentet, som redan under förra årets arbete uppmanade kommissionen att vidta flera specifika åtgärder för att uppnå vårt mål att skydda EU:s och skattebetalarnas ekonomiska intressen genom att bekämpa bedrägerier och olagligheter.

Precis som Cătălin Sorin Ivan själv framhöll, har oron över den felaktiga användningen av EU-medel inte minskat och procentandelen oegentligheter och fall av misstänkta bedrägerier är fortfarande mycket hög. Om målet för våra kontroller är att se till att medel återvinns måste vi därför erkänna att vi har misslyckats, med tanke på de siffror som har redovisats för oss.

Som angavs redan i förra årets betänkande, borde kommissionen ta ansvar för att gripa in i särskilt allvarliga fall, vilka jag vill dela in i tre kategorier, precis som andra ledamöter har sagt tidigare. För det första måste medlemsstaterna ta ansvar, främst genom att arbeta med mekanismer för att upptäcka och rapportera fallen. För det andra måste regelverket vara tydligt. Det är mycket viktigt att vi får fram en enda och tydlig definition av begreppen bedrägeri, oegentlighet och fel. Slutligen krävs öppenhet, vilket inte bara innebär att föra tillförlitliga register över upptäckta fall som det går att dra slutsatser av, utan också att fortsätta att offentliggöra dessa uppgifter på en webbplats, vilket för närvarande snarare har minskat.

När det gäller den första punkten, att ge medlemsstaterna större ansvar, vill jag också peka på att bristen på harmonisering mellan de nationella systemen skapar stora skillnader i fråga om hur mycket tid som krävs för att kontrollera fall av bedrägerier och oegentligheter.

Italien har ofta nämnts i detta sammanhang. Italien nämns också i Cătălin Sorin Ivans dokument. Våra kontrollperioder är verkligen olidligt långa och vi försöker att göra något åt tidsåtgången inom civil- och straffrätt. Jag måste dock säga att om det inte finns något enhetligt kriterium för att definiera begreppen bedrägeri och oegentlighet är det uppenbart att den tid det tar för att återkräva medel i stater som Italien kommer att uppfattas som alldeles för lång.

Edit Herczog (S&D). – (HU) Fru talman! Även jag vill gratulera föredraganden. Jag anser att det arbete som utförs av parlamentet, revisionsrätten och medlemsstaternas nationella revisionsmyndigheter är mycket viktigt. Det är extremt viktigt att vi gör vårt arbete öppet och, om möjligt, felfritt. Den viktigaste faktorn för parlamentets trovärdighet är naturligtvis att vi alla själva uppträder oklanderligt. Parlamentet bör självt ha regler som är bättre och effektivare än de nuvarande. Samtidigt vill jag betona att det är mycket viktigt att skilja mellan oegentligheter och bedrägerier, för en oegentlighet är inte detsamma som ett bedrägeri. Bedragare måste straffas. För oegentligheter krävs en annan metod. Målet måste vara att alla organisationer som gör utbetalningar i alla medlemsstater känner till reglerna till punkt och pricka för att se till att det begås så få misstag som möjligt. Det är ingen slump att vi ser detta i de nya medlemsstaterna, där diskussionerna nu har inletts och man har börjat använda medlen. Brist på erfarenhet är en bidragande faktor.

Mairead McGuinness (PPE). - (EN) Fru talman! Låt mig gratulera föredraganden och dennes skuggföredragande, min kollega Monica Macovei, för deras arbete med detta betänkande. Det är ett viktigt betänkande eftersom skattebetalarna vill veta att deras pengar används väl.

Jag tycker, precis som föregående talare, att det är viktigt att betona skillnaden mellan oegentligheter och bedrägerier. För allmänheten utförs bedrägerier med brottsliga avsikter, men många människor gör misstag som bör klassificeras som fel, eller gör större eller mindre överträdelse av EU:s regler, och dessa får inte alla skäras över en kam. Det finns en mycket tydlig skillnad.

När det gäller jordbruk, som nämdes av några ledamöter, är det viktigt att vi får full insyn i utbetalningarna inom jordbrukssektorn. Det har gjorts enorma förbättringar inom detta område, men det är viktigt att vi fortsätter att göra förbättringar när vi inleder reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken. Jag tänker särskilt på punkt 24, som handlar om kontrollsystemen. Jag vet att jordbrukarna i den medlemsstat som jag företräder håller på att ta fram nya kartor och måste göra sina ansökningar på nytt. Denna fråga behandlas med enormt tålamod och stor uppmärksamhet, och det med rätta.

Avslutningsvis vill jag säga att enskilda personer ibland ertappas i systemet, medan större aktörer och andra som kan vara mer skyldiga till olika typer av bedrägerier kanske löper mindre risk att upptäckas. Detta är något som vi måste vara medvetna om. Låt oss inte terrorisera enskilda personer.

Zigmantas Balčytis (S&D). - (LT) Fru talman! Jag vill tacka min kollega Cătălin Sorin Ivan för hans utmärkta arbete med detta viktiga betänkande. EU:s skattebetalares pengar måste användas effektivt och på rätt sätt. Därför måste vi se till att medlemsstaterna har effektiva kontrollmekanismer och tillräcklig kapacitet för att upptäcka bedrägerier. Det är viktigt att kommissionen och Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) får uppgifter om oegentligheter och bedrägerier som är av hög kvalitet, korrekta, tillförlitliga och jämförbara. Den nuvarande återvinningsgraden är mycket låg och oacceptabel. Därför måste vi vidta åtgärder för att återvinna alla EU-medel som har missbrukats. I denna kamp är det avgörande att rådet och medlemsstaterna verkligen beaktar de fakta som har lagts fram i parlamentets betänkande och kommissionens årsrapporter om skyddet av intressen, och att Olaf kan vidta alla åtgärder som krävs för att stärka bedrägeribekämpningen inom detta område.

Iliana Ivanova (PPE). - (BG) Fru talman, mina damer och herrar! Tyvärr innehåller detta betänkande fortfarande oroväckande fynd i fråga om den stora andel medel som har använts felaktigt och de otillfredsställande åtgärderna för att återvinna dem. Europeiska kommissionens uppgifter är dock inte heller helt lämpliga för att avgöra vilka åtgärder som ska vidtas för att straffa de medlemsstater som uppvisar flest oegentligheter och bedrägerier.

De flesta ledamöter har redan tagit upp skillnaden mellan bedrägerier och oegentligheter, vilket inte betonas tydligt eftersom bedrägerier – det vill säga avsiktliga fel – inte behandlas i betänkandet och inställningen till oegentligheter är mycket generell, vilket inte ger oss någon möjlighet att göra några effektiva rekommendationer i frågan.

Det gläder mig att kommissionen konstaterar att efterlevnaden av rapporteringskraven inom jordbrukssektorn redan har nått 95 procent. Samtidigt tycker jag att det är suspekt

att vissa medlemsstater har mycket få eller inga bedrägerier eller oegentligheter, eftersom detta kan betyda att systemen för att kontrollera och upptäcka bedrägerier inte fungerar.

Jag anser att kontrollen av EU-medlens användning skulle förbättras avsevärt om det fanns särskilda uppgifter och metoder tillgängliga för att bedöma de förvaltnings- och kontrollsystem som används i medlemsstater med uppenbart effektiva nationella organ. Det är alltså fullt möjligt att länder med en bedrägeriandel på noll helt enkelt har ett dåligt kontrollsystem som inte upptäcker problemen, medan länder med effektiva nationella organ kan upptäcka fler bedrägerier och oegentligheter, vilka därmed uppnår betydligt högre nivåer.

Enligt uppgifterna från Europeiska unionens revisionsrätt skulle minst 30 procent av dessa fel ha kunnat upptäckas och korrigeras av de nationella organen innan uppgifterna anmäldes till kommissionen. Jag hoppas att alla medlemsstater kommer att göra större ansträngningar för att förbättra sina mekanismer för att upptäcka och korrigera fel.

Jag vill uppmana kommissionen att vidta de åtgärder som krävs för att garantera tillräcklig information om de kontroll- och förvaltningssystem som används i medlemsstaterna och även vidta åtgärder för att snabbt avhjälpa eventuella brister som upptäcks där kontrollsystemen används.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Fru talman! Även jag vill gratulera min kollega Cătălin Sorin Ivan till hans noggranna sätt att hantera en fråga som är så kontroversiell och svår som bedrägerispårning och skydd av ekonomiska intressen.

Jag vill tacka för att han engagerat sig för att fastställa definitionerna av begreppet bedrägeri eftersom misstankar om bedrägerier och oegentligheter eller fel ofta blandas samman, vilket leder till siffror som skapar uppståndelse utan att egentligen vara exakta.

Jag vill också lyfta fram hans engagemang i frågan om tidsfrister. De dröjsmål som orsakas av medlemsstaterna mellan spårning och rapportering skapar också svåra situationer.

Vi bör också komma ihåg att de slutliga beloppen framgår först när en period är avslutad och att den sista fullständiga perioden som har avslutats var den som löpte ut 1999: för den nya perioden – 2002–2006 – har vi bara kommit fram till slutet av 2004. Det är alltså bara de slutgiltiga siffrorna för den perioden som kan beaktas.

Jag vill förstås stödja Olafs möjligheter att spåra bedrägerier i fråga om Kina och länder i Asien, inom ramen för den etiska koden.

Andrea Cozzolino (S&D). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill också tacka föredragande Cătălin Sorin Ivan. I betänkandet nämns de innovationer som har gjorts inom ramen för ändringarna av kontroll- och rapporteringssystemen. Även dessa ger en mycket varierad bild, särskilt i fråga om medlemsstaternas rapportering av oegentligheter och bedrägerier.

I betänkandet framhålls flera gånger de ovanligt låga nivåer av bedrägerier och oegentligheter som har rapporterats av olika länder i fråga om jordbruksutgifter, strukturfonder och föranslutningsstöd. Det är här vi verkligen behöver vissa förtydliganden av den statistik som har lämnats in. Sammanhanget kompliceras av den fortgående bristen på effektivitet när det gäller att återvinna förluster.

I vilket fall som helst förefaller en siffra vara tydlig, som bekräftar en långvarig trend. I kampen för laglighet och insyn i användningen av EU:s resurser, jämfört med skatteflykt

och skattebedrägeri, kan vi ännu inte räkna med att medlemsstaterna och regeringarna ska samarbeta fullt ut med EU-institutionerna.

Därför verkar kraven på en reform av EU:s regler för offentlig upphandling och behovet av vad jag vill kalla ett offentligt EU-register över mottagare av EU-medel komma lägligt.

Georgios Stavrakakis (S&D). – (EL) Fru talman! Även jag vill gratulera föredraganden till hans utmärkta arbete med årsrapporten om skydd av gemenskapernas finansiella intressen och om kampen mot bedrägerier. I betänkandet behandlas ingående alla områden där medlemsstaterna genomför budgeten, som jordbruk, sammanhållning, föranslutningsstöd och insamling av EU:s egna medel via tullar.

Jag håller helt och hållet med om att vi behöver förbättra övervakningen av föranslutningsstödet med hänsyn till erfarenheterna 2009 och att vi behöver följa Olafs arbete kontinuerligt, inte bara när vi diskuterar årsrapporten.

Slutligen vill jag betona att vårt betänkande innehåller viktiga slutsatser som vi kan använda i de diskussioner som har inletts både om översynen av budgetförordningen och för att planera den politiska sammanhållningen efter 2013.

Ivailo Kalfin (S&D). – (BG) Fru talman! Jag vill gratulera föredraganden till hans oerhört samvetsgranna arbete med detta betänkande. Vi har vid flera tillfällen visat att parlamentet är en institution som är särskilt uppmärksam på hur EU:s skattebetalares pengar används.

Många andra ledamöter har tagit upp detta. Jag vill stämma in i kören av dem som kräver att kommissionen ska anta mycket tydligare regler för den metod som medlemsstaterna använder. En sammanblandning av begreppen "missbruk", "fel" eller rentav "misstänkt missbruk", vilket förekommer, ger statistik som inte kan ligga till grund för entydiga beslut i parlamentet.

Jag stöder också de delar i betänkandet där kommissionen uppmuntras att införa mycket tydligare regler för nationell ansvarsskyldighet och att införa ett krav på ordentligt granskade nationella attesteringar från medlemsstaterna. Medlemsstaterna måste automatiskt vidta åtgärder för att undanröja bristerna.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Fru talman! Den ekonomiska och finansiella brottsligheten måste minska i alla medlemsstater. Stora belopp av EU:s medel används till andra ändamål, medan andelen bedrägerier i fråga om återbetalning av moms ökar. Jag har sagt det tidigare och säger det igen: en effektiv metod för att utrota korruptionen inom offentlig upphandling är att införa ett webbaserat upphandlingssystem.

Som ett land i EU:s utkant har Rumänien ett ökat ansvar för att lindra effekterna av brottslig verksamhet. Därför har landets myndigheter genomfört storskaliga aktioner under de senaste två månaderna för att undanröja korruptionen inom tullväsendet.

Det måste till ett utökat samarbete och erfarenhetsutbyte inom området på västra Balkan för att effektivisera skyddet för EU:s finansiella intressen. Jag tänker bland annat på cigarettsmuggling som är ett stort och direkt hinder för EU:s budget.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru talman! Fel begås på grund av slarv eller okunskap. Men bedrägerier är inte något som bara händer, utan kräver omfattande kriminell verksamhet. Den som vill tjäna ekonomiskt på jätten i Bryssel genom att ställa falska krav betraktas i bland som ett slags modern Robin Hood, inte som en brottsling. Men detta skadar inte bara EU utan är ett missbruk av den skatt som medborgarna betalar.

Vi måste förstärka de svaga mekanismerna för att bekämpa bedrägerier. Jag tänker på betydande finansiella böter och även utestängning från stödsystem som konsekvens. Det vi till syvende och sist behöver är större öppenhet och tydliga ansvarsområden när det finns anledning att misstänka bedrägeri och försumlighet. Vi kan inte låta institutionerna, särskilt inte Europaparlamentet och Olaf, hindra varandras utredningar.

Slutligen ett ord om vårt största bekymmer: Sammanhållningsfonden, föranslutningsstödet och organen. Vi måste se över vår strategi här och vidta kraftfulla åtgärder för att få ordning på saken.

Markus Pieper (PPE). – (DE) Fru talman! Först vill jag säga att bidragsbedrägerier och missbruk av finansiellt stöd har minskat avsevärt på senare år. Trots alla framsteg i fråga om insyn och kontroll är allmänheten fortfarande kritisk. Denna kritiska inställning är berättigad med hänsyn till hur vissa medlemsstater har hanterat felaktiga bidragsutbetalningar. Det faktum att endast en bråkdel av dessa pengar har betalats tillbaka till EU:s budget är ett slag mot alla skattebetalare.

Kommissionen måste återvinna dessa pengar omedelbart. En ännu bättre lösning vore att minska utbetalningarna av bidrag till de berörda medlemsstaterna i motsvarande grad under nästa budgetår och att fortsätta med detta tills de felaktigt utbetalade medlen har betalats tillbaka till Bryssel. Det är dock lika olustigt när det rapporteras mycket få oegentligheter, enligt principen ”om jag inte rapporterar något behöver jag inte oroa mig över återkrav och pengarna kommer att stanna i mitt land”.

Precis som det krävs i betänkandet uppmanar även jag Spanien, Frankrike och alla andra länder att lägga korten på bordet, samtidigt som också kommissionen uppmanas att stärka sina kontroller ytterligare.

Algirdas Šemeta, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Fru talman! Jag vill återigen tacka Cătălin Sorin Ivan för ett mycket konstruktivt och bra betänkande och även alla ledamöter för deras bidrag under denna debatt. Kommissionen kommer verkligen att beakta detta i arbetet med rapporten för 2010.

Kommissionen kommer att förbättra formatet för och innehållet i årsrapporten enligt artikel 325 om skydd av finansiella intressen och kommer att ta hänsyn till de förslag som har gjorts under debatten. Vi har som sagt redan förbättrat statistiken, men det finns förstås fortfarande utrymme för ytterligare förbättringar.

Vi uppmanar medlemsstaterna att ta fram mer information och också att göra bättre åtskillnad mellan bedrägerier och oegentligheter för att kunna ta fram tydlig information om både bedrägerier och oegentligheter.

Jag håller helt och hållet med Ingeborg Grässle om att vi kan förbättra systemet för att hantera oegentligheter och vi arbetar mycket seriöst med detta. Frågan om öppenhet hos mottagarna togs också upp. Vi förbättrar detta och de idéer som togs upp här kommer också att undersökas av kommissionen.

Kommissionen håller med om att det fortfarande finns utrymme för förbättringar, även om medlemsstaterna har vidtagit åtgärder för att effektivisera kontrollsystemen i kampen mot bedrägerier och korruption. Apropå Jens Geiers anförande: bedrägerier har inga särskilda nationsgränser. Det är inte bara ett problem för flera medlemsstater eller för nya medlemsstater utan även för de medlemsstater som du nämnde.

Vi måste förstås ta detta på allvar i hela EU och jag har för avsikt att verkligen förbättra innehållet i 2010 års rapport. Jag och mina tjänsteavdelningar har arbetat hårt med detta och jag tror att rapporten för 2010 kommer att vara av högsta möjliga kvalitet.

Cătălin Sorin Ivan, *föredragande*. – (RO) Fru talman! Även jag vill tacka kommissionsledamoten och alla ledamöter som har bidragit till detta betänkande antingen i dag under debatten eller genom sina ändringsförslag. Jag vill också tacka skuggföredragandena, som jag hade ett utmärkt samarbete med. Detta betänkande är ett resultat av vår samverkan och vårt fantastiska samarbete.

Jag vill än en gång betona att skillnaden mellan oegentligheter och bedrägerier måste definieras tydligt. Vi kanske kan komma överens om att tolerera fel och oegentligheter, men mot bedrägerier måste vi ha nolltolerans. För det andra måste nationella förvaltningsförklaringar undertecknas av den ansvariga nationella politikern, till exempel den ansvariga ministern.

För det tredje emotser vi med stort intresse den kontroll av det förenklade förfarandet som kommissionen arbetar med, eftersom den är oerhört viktig för att EU:s egna medel ska kunna samlas in så effektivt som möjligt och för att budgeten ska kunna konsolideras så effektivt som möjligt.

När det för det fjärde gäller lagen om offentlig upphandling och byråkratin i samband med användningen av EU-medel på nationell nivå måste vi ta itu med den alltför stora byråkratin i många medlemsstater, som å ena sidan är avsedd att bekämpa bedrägerier men som å andra sidan skapar möjlighet till korruption och bedräglig användning av EU:s medel. Annars kommer medlen att gå till politiska mottagare, eftersom de är starkt politiserade.

Sist men inte minst och för att avsluta mitt anförande vill jag välkomna Jens Geiers förslag om att utbetalningen av EU-medel ska avbrytas automatiskt vid varje misstanke om bedrägerier. Jag anser att detta skulle säkerställa att även medlemsstaterna reagerar snabbare när vi slår alarm.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen om betänkandet av Cătălin Sorin Ivan (A7-0050/2011) kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Zuzana Brzobohatá (S&D), *skriftlig*. – (CS) Jag har redan gett mitt stöd till det framlagda betänkandet i budgetkontrollskottet, men jag vill ändå lyfta fram ett antal viktiga slutsatser i betänkandet. För det första vill jag framhålla den vädjan som görs i betänkandet till de länder som ännu inte har ratificerat konventionen om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen, det vill säga Malta, Estland och Tjeckien. Tyvärr har den nuvarande tjeckiska regeringen inte gjort något för att intensifiera kampen mot bedrägerier och korruption. Å andra sidan vill jag berömma att det i betänkandet anges att Tjeckien, tillsammans med Estland, Lettland och Slovenien, rapporterade en bedrägeriandel på noll i fråga om utbetalningar från föranslutningsfonden Sapard. Jag är bestört över revisionsrättens konstaterande att minst 30 procent av de fel som revisionsrätten har upptäckt i urvalet för 2009 skulle ha kunnat upptäckas och korrigeras av medlemsstaterna, på basis av de uppgifter de förfogade över, innan de attesterade utgifterna till kommissionen. Jag vill ansluta mig till uppmaningen till Olaf att, liksom i förra årets betänkande om gemenskapernas ekonomiska intressen, i sin nästa årsrapport presentera en detaljerad

analys av de strategier och åtgärder som varje medlemsstat vidtagit i kampen mot bedrägerier och för att motverka och upptäcka oegentligheter i EU:s utgifter, inte minst när korruption ligger bakom.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

13. Frågestund (frågor till kommissionen)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B7-0210/2011).

Följande frågor har ställts till kommissionen.

Fråga nr 11 från **Georgios Papastamkos** (H-000152/11)

Angående: Humanitärt bistånd till länderna i Nordafrika

Den senaste tidens händelser i en del nordafrikanska länder (Egypten, Tunisien och Libyen) har ytterligare förvärrat de redan ytterst svåra levnadsförhållandena för åtskilliga befolkningsgrupper.

De ekonomiska umbärandena har orsakat kraftiga flyktingströmmar i riktning mot EU:s Medelhavsländer. Har kommissionen vidtagit några åtgärder för att tillhandahålla ekonomiskt, medicinskt och humanitärt bistånd sedan krisen i Nordafrika bröt ut? Vilka åtgärder?

Vilken uppmärksamhet ägnar kommissionen de Medelhavsländer i EU som tar emot flyktingar från Nordafrika?

Vilka problem medför de pågående militäroperationerna för tillhandahållandet av humanitärt bistånd?

Kristalina Georgieva, *ledamot av kommissionen.* - (EN) Fru talman! Den 25 februari 2011 antog kommissionen ett beslut om nödåtgärder på 3 miljoner euro i humanitärt bistånd i samband med krisen i Libyen. Dessa medel mobiliserades omedelbart och var faktiskt det första större bidrag som nådde fram. Detta första belopp ökades till 30 miljoner euro den 3 mars på grund av det snabbt växande humanitära behovet. Ett ytterligare belopp på 6 miljoner euro har mobiliserats under budgetrubriken civilskydd för medfinansiering av bistånd in natura från medlemsstaterna.

EU:s humanitära bistånd ges via våra partner, som finansieras av ECHO, eller genom bistånd in natura från medlemsstaterna, och mobiliseras och samordnas genom EU:s civilskyddsmekanism. Det omfattar bistånd till flyktingar från Libyen vid gränserna till Tunisien, Egypten och Algeriet, stöd till tredjelandsmedborgare som återvänder till sina hemländer, bistånd och humanitärt skydd till människor med flyktingstatus som inte kan återvända till sina hemländer – de har inget land att åka till – och till libyer som har flytt från Libyen, finansiering och förhandsutplacering av nödlager för att ge nödhjälp i Libyen samt finansiering av medicinsk utrustning, nödkirurgi och livsmedelsbistånd i Libanon, som ska genomföras i takt med att det går att nå specifika områden. Hela territoriet är inte tillgängligt i dag. Tills vidare kan vi bedriva verksamhet i de östra delarna, men inte i de västra, som står under Muammar Gaddafis kontroll.

Kommissionen och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik antog den 8 mars 2011 ett gemensamt meddelande om partnerskapet för demokrati och

delat välstånd i södra Medelhavsområdet. I meddelandet läggs en strategi fram för EU:s stöd till de viktiga omvälvningarna i vårt södra grannskap. Kommissionen har också mobiliserat sina instrument för att vid behov stödja Italien och andra medlemsstater om det uppstår ett massivt inflöde av migranter från Nordafrika. Däri ingår operativa åtgärder och finansiellt stöd. Frontex gemensamma operation - Hermes 2011 – inleddes den 20 februari med tillgångar och experter från ett antal medlemsstater. Vi följer utvecklingen noga och förbereder oss inför olika scenarier. Vid behov kan Frontex insatser utökas för att hjälpa till att hantera eventuella nya strömmar. Kommissionen är beredd att mobilisera ytterligare finansiellt bistånd från fonder som fonden för yttre gränser och Europeiska flyktingfonden, vilka totalt uppgår till 25 miljoner euro. Ett stort antal medlemsstater är beredda att tillhandahålla mycket välkommen specialiserad personal och tekniska tillgångar.

Jämfört med status quo har de pågående militära insatserna inte påverkat möjligheterna till humanitärt arbete eftersom det begränsades av Gadaffitrogna styrkor redan när krisen började. Pågående förhandlingar mellan myndigheterna och Tripoli och FN:s kontor för samordning av humanitärt bistånd (Unocha) har ännu inte lett till någon överenskommelse om det humanitära biståndet till västra Libyen.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Fru talman! Jag tackar kommissionsledamoten för hennes ingående svar. Jag anser att det är särskilt viktigt att EU går i spetsen för världssamfundet när det gäller att bevilja humanitärt bistånd och att unionen visar sitt humanitära ansikte.

Det finns förstås en fråga – en mycket gammal fråga - om huruvida det humanitära biståndet når de verkliga mottagarna, och öppenhet har en mycket viktig roll här. Jag noterar att de nordliga EU-länderna är tveksamma till att gå utöver avtalsramarna och öppna EU-marknaderna och att öppna gränserna för export av jordbruksprodukter från dessa länder, från Nordafrika, till EU. Men det får inte bli södra Europa som än en gång betalar priset, eftersom det är där konkurrensen finns. EU:s södra del är pressad av invandringen, vi klarar inte ett jordbruksproblem här också.

Kristalina Georgieva, ledamot av kommissionen. - (EN) När det för det första gäller det humanitära biståndets effektivitet från början, när krisen inleddes, kan de mest dramatiska humanitära resultaten hittills delas in i tre delar. Först utflödet av migrerande arbetstagare till Tunisien, Egypten, Algeriet och Niger – här har kommissionen och medlemsstaterna varit mycket effektiva. Vi har mobiliserat insatser både till lands och till sjöss med resurser från medlemsstaterna så att vi kan skicka hem människor och vi har gett ett humanitärt bidrag till Internationella organisationen för migration och till FN:s flyktingorganisation så att de kan hjälpa ett mycket stort antal människor – 420 000 personer – som har flytt från Libyen.

För det andra har vi i östra delen av Libyen, som vi har tillgång till, gett stöd till medicinsk behandling och även förhandsutplacerat livsmedel. Detta är ännu inte någon livsmedelskris, men detta är ett land som importerar 90 procent av sina livsmedel, så vi måste ha beredskap. Där hjälper vi också människor från länder söder om Sahara, framför allt tchadier, som hamnat i en mycket svår situation på grund av risken för deras säkerhet, eftersom de betraktades som legoknektar och slagskämpar, fast många av dem naturligtvis inte är det. Att hjälpa dem i säkerhet, främst till Egypten, har också prioriterats.

För det tredje vet vi att det finns humanitära behov i områden som står under Gaddafis kontroll, men vi har svårt att ta oss dit. Vi har avsatt 9 miljoner euro som kan användas

när vi kan sätta igång där. Vi har också instruerat Världslivsmedelsprogrammet och andra humanitära organisationer att stå beredda att hjälpa till.

När det gäller den andra delen av din fråga, tillgång till marknader, ligger den i centrum för det initiativ för södra Medelhavsområdet som jag nämnde. Det handlar om att se till att vi kan erbjuda utsikter till en bättre framtid i fråga om arbetstillfällen och välstånd för dessa länder. Där betonar vi verkligen handeln mycket starkt; handeln med Europa, men också handeln mellan länderna i Medelhavsområdet.

Zigmantas Balčytis (S&D). - (LT) Fru talman, fru kommissionsledamot! Det läge som har uppstått i Nordafrika har verkligen ställt EU inför stora utmaningar. Enligt *Financial Times* har kommissionsledamoten sagt att EU lyckats evakuera sina medborgare från Libyen. Men samtidigt evakuerades även alla sjukvårdsspecialister, varav flertalet var bulgarer. Som ni sade ger EU olika former av humanitärt bistånd, men samtidigt står vi inför ett annat nödläge eftersom vi faktiskt har lämnat detta land utan det medicinska bistånd som behövs. Hur tänker ni hantera detta?

Kristalina Georgieva, ledamot av kommissionen. - (EN) Låt mig först säga att evakueringen av EU-medborgare har varit mycket framgångsrik. Vi lyckades samordna medlemsstaterna och använda övervaknings- och informationscentrumet för att skapa en plattform för samordningen. Därmed fick vi ut de allra flesta av våra medborgare ur Libyen så snabbt och säkert som möjligt. När denna stora evakuering var klar återstod endast ca 200 personer som ville bli evakuerade. Just nu – medan vi talar – har några av dem evakuerats på ett säkert sätt med ett ryskt flygplan.

När det gäller frågan om medicinska tjänster ledde evakueringen av EU-medborgare till oönskade konsekvenser, eftersom vissa av dessa EU-medborgare hade tillhandahållit medicinska tjänster inom ramen för den libyska hälso- och sjukvård. Många sjuksköterskor evakuerades, men inte så många läkare. Vi gör nu allt vi kan för att se till att humanitära organisationer som är specialiserade på sjukvård kan ge tillgång till sådan vård för libyer och tredjelandsmedborgare i Libyen.

Det går inte att nog betona hur viktigt det är att Muammar Gaddafi tillåter humanitära organisationer att arbeta i den västra delen av Libyen. Tyvärr har detta inte skett ännu. Vi har ett team av egna experter i den östra delen av landet. De har kommit tillbaka efter en utvärderingsresa och rapporterar att även om det finns ett ökat antal sårade som behöver sjukvård finns det i stort sett tillräckligt med medicinsk utrustning och medicinskt stöd – däribland personal – från det internationella samfundet i den östra delen av Libyen. Detta är dock inte i fallet i städer som Misrata och andra områden som står under Muammar Gaddafis kontroll. Som ni säkert känner till görs det nu försök att skicka in sjukvårdsfartyg från havet för att öka tillgången till medicinsk behandling.

Talmannen. – Fråga nr 12 från **Zigmantas Balcytis** (H-000136/11)

Angående: Skillnader i medlemsstaternas sjukvård

Ännu i dag finns det stora skillnader i sjukvårdstjänsterna inom EU:s regioner och medlemsstater och ojämlikheter mellan patienterna när det gäller vårdkvaliteten och ersättningen för läkemedel i samband med svåra sjukdomar, såsom Alzheimers sjukdom.

Planerar kommissionen att vidta några åtgärder angående detta? Vilka åtgärder kommer man i så fall att vidta för att uppmuntra till att det utarbetas nationellt eller regionalt

integrerade strategier i syfte att minska skillnaderna inom sjukvården och garantera patienterna i EU tillgång till kvalitativa sjukvårdstjänster?

Maria Damanaki, ledamot av kommissionen. – (EN) Ärade parlamentsledamöter! Enligt fördraget är medlemsstaterna behöriga att hantera dessa frågor. EU vidtar åtgärder för att stödja, samordna eller komplettera medlemsstaternas åtgärder för att skydda och förbättra folkhälsan. Kommissionen anser dock att invånarna i hela EU ska ha universell tillgång till vård av hög kvalitet.

Därför har kommissionen tagit en rad initiativ i detta avseende och det gläder mig att besvara parlamentsledamotens fråga. Under 2009 antog kommissionen ett meddelande om "Solidaritet i hälsa: att minska ojämlikhet i hälsa i EU", där det betonas att ojämlikheten i hälsa måste minska.

I december förra året inledde kommissionen dessutom en gemensam insats med 14 medlemsstater för att minska ojämlikhet i hälsa inom ramen för programmet Folkhälsa. Universell tillgång till vård av hög kvalitet står också i fokus för den öppna samordningsmetoden för hälso- och sjukvård samt långtidsvård. I detta sammanhang har medlemsstaterna kommit överens om specifika mål för hälso- och sjukvårdssystemen, tillgången till hälso- och sjukvård, kvaliteten i hälsan samt hållbarheten i hälso- och sjukvårdspolitiken. Med det nya direktivet om patienträttigheter i gränsöverskridande hälso- och sjukvård kommer EU-patienterna dessutom att kunna få information om behandlingar som finns tillgängliga utomlands och kommer att kunna begära ersättning för sina kostnader.

Slutligen är hälso- och sjukvårdssektorn ett av finansieringsområdena för den nuvarande sammanhållningspolitiken. Åtgärder som finansieras i detta sammanhang, som exempelvis modernisering av sjukhusinfrastruktur, inköp av medicinsk utrustning eller utbildning av vårdpersonal, kan bidra till att förbättra medborgarnas tillgång till hälso- och sjukvård, särskilt i de fattigaste områdena.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Fru talman, fru kommissionsledamot! Tack så mycket för ert mycket uttömmande svar, men om vi talar om dem som lider av komplicerade sjukdomar brukar mina väljare ofta ta upp en särskild fråga. Den viktigaste frågan är faktiskt vården, men ofta är det patienternas familjer som ger den vården. Vårdgivare kan inte längre delta fullt ut på arbetsmarknaden och deras situation är mycket osäker. Anser ni inte att det utöver harmoniseringen av hälso- och sjukvårdstjänster krävs en reglering av denna fråga, så att vårdgivarna också kan få socialt skydd?

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Eftersom det direktiv om tillämpning av patienträttigheter i gränsöverskridande hälso- och sjukvård som du hänvisade till ännu inte har trätt i kraft undrar jag om patienterna redan har rätt till ersättning från sin sjukförsäkring om de söker vård i en annan stat? Jag vill bara påminna om att domstolen redan har avgjort till förmån för detta.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Jag vill ställa följande fråga. När det gäller nationella hälso- och sjukvårdstjänster och det faktum att många medlemsstater tyvärr har skurit ner sina hälso- och sjukvårdsbudgetar till följd av den ekonomiska och finansiella krisen, vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att medlemsstaterna inte ska behöva göra dessa nedskärningar? Alla patienter som inte får vård inom rimlig tid skapar extra kostnader för hälso- och sjukvården.

Maria Damanaki, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Rent generellt kan jag säga att vi måste ta itu med alla dessa problem, men komma ihåg att detta omfattas av medlemsstaternas behörighet. Vi måste respektera detta.

Jag förstår vad ni menar med att det fortfarande finns skillnader, men kommissionen kommer att göra allt den kan för att göra det lättare för medlemsstaterna att harmonisera situationen. Vi prioriterar att underlätta samarbete mellan medlemsstaterna för att minska ojämlikheterna. En annan sak vi kan göra är att driva frågan inom ramen för den process om företags ansvar inom läkemedelsområdet som kommissionen har inlett.

När det gäller Nikolaos Chountis fråga kan jag säga att när direktivet har införts kommer vi att ge en tydlig rättslig ram i fråga om rätten till ersättning för gränsöverskridande hälso- och sjukvård. Vi föreslår därefter att ojämlikhet till följd av att EG-domstolens beslut tillämpas på olika sätt ska minskas. Då vet invånarna säkert när och på vilka grunder de kommer att få, eller inte få, ersättning för vård utomlands. Fram tills dess måste vi vänta är jag rädd.

Talmannen. – Fråga nr 13 från **Marian Harkin** (H-000110/11)

Angående: Möjliggörande teknik

Med tanke på Europas ihållande svaghet när det gäller att omsätta FoU till kommersiella produkter, kan kommissionen ge en sammanfattning av var vi för närvarande befinner oss när det gäller att stärka Europas ställning inom viktig möjliggörande teknik?

Antonio Tajani, *kommissionens vice ordförande*. – (IT) Fru talman, ärade ledamöter! När det gäller möjliggörande teknik lade kommissionen fram ett meddelande om en gemensam strategi för detta område den 30 september 2009. I det meddelandet betonade vi att vi trots utmärkt forsknings- och utvecklingskapacitet på flera områden för viktig möjliggörande teknik, inte har varit lika framgångsrika när det gäller att utnyttja forskningsresultaten kommersiellt genom färdigvaror och tjänster.

Därför anser jag att det är viktigt att vi utformar en strategi för att främja användningen av viktig möjliggörande teknik inom den europeiska industrin. Denna metod har också beskrivits i initiativ från kommissionen, särskilt initiativen för industripolitik, innovationsunionen och EU:s digitala strategi.

Efter det att meddelandet antagits inrättade kommissionen i juli förra året en expertgrupp på hög nivå för viktig möjliggörande teknik. Deras arbete inleddes av tre ledamöter av kommissionen: den vice ordföranden och ansvariga för den digitala agendan Nelly Kroes, kommissionsledamoten med ansvar för forskning, innovation och vetenskap Máire Geoghegan-Quinn, samt mig själv som ansvarig för näringsliv och företagande. Gruppen fick ett mandat på ett år för att utarbeta rekommendationer till politiska åtgärder för att främja industrins användning av viktig möjliggörande teknik i Europa.

Gruppen omfattar 27 företrädare från medlemsstaternas administrationer, forskningssamfundet, den europeiska sektorn för möjliggörande teknik, Europeiska investeringsbanken samt sammanslutningar av små och medelstora företag.

I februari i år lade gruppen fram ett halvtidsdokument för kommissionen med en redogörelse för de viktigaste utmaningarna för den kommersiella tillämpningen av viktig möjliggörande teknik i Europa. Det första interna arbetsdokumentet finns att läsa på webbplatsen för generaldirektoratet för näringsliv. Expertgruppens slutrapport kommer att överlämnas till kommissionen någon gång nu i juli. Den kommer att vara ett viktigt

bidrag till kommissionens arbete för att skapa en gemensam strategisk ram för att samla initiativ till stöd för forskning och innovation.

Viktig möjliggörande teknik är av avgörande betydelse för våra ekonomier eftersom denna teknik omfattar verkliga verktyg som kan underlätta utvecklingen av framtidens produkter och tjänster och därför kan bilda grunden för vår industriella plattform, för det vi kan kalla vår tredje industriella revolution.

De som kan ta till sig denna teknik i Europa kommer också att kunna göra vår industri mer konkurrenskraftig och kommer att ligga i framkant i övergången till en kunskapsbaserad ekonomi med låga koldioxidutsläpp och med en effektiv resursförbrukning. Om vi inte tar vara på möjliggörande teknik kommer EU att tappa ledningen inom sektorer där vi är starka och förlora innovationskapacitet inom tillämpningar som är strategiskt viktiga för vår union.

Samtidigt erbjuder denna teknik en enorm marknadspotential i fråga om tillväxt. Jag vill citera några symboliska siffror. Enligt våra beräkningar har möjliggörande teknik en global marknadsvolym på mellan 950 och 1 100 miljarder euro per år, med en förväntad årlig tillväxt på mellan 5 och 46 procent. Ny teknik står alltså för en fantastisk möjlighet som alla industrialiserade ekonomier kommer att bygga sin konkurrenskraft på, ett oundgängligt verktyg för tillväxt i framtiden.

Att missa detta tillfälle vore fel och kommissionen tänker ta sitt ansvar. Vi behöver Europaparlamentets stöd, särskilt efter Lissabonfördraget och parlamentets utökade befogenheter och jag anser – och detta säger jag som före detta ledamot av Europaparlamentet – att detta samarbete mellan parlamentet och kommissionen kommer att ge goda resultat även inom denna sektor, som är så avgörande för tillväxten och konkurrenskraften i EU:s ekonomi.

Marian Harkin (ALDE). - (EN) Herr kommissionsledamot! Tack för ditt svar och tack till kommissionen för dess arbete för att försöka se till att EU behåller sin framskjutna ställning i det du kallade den tredje industriella revolutionen.

Högnivågruppen tog upp flera problem, men ett av dem var detta dödläge, det vill säga gapet mellan den kreativa idén och marknadsplatsen, och gruppen påpekade att EU ofta förlorar sin fördel med att vara först.

Gruppen talade också om att det finns ett antal hinder, till exempel bristen på ett europeiskt patent för immateriella rättigheter och behovet av att minska fragmenteringen av det befintliga regelverket. Så jag antar att min fråga är vilka åtgärder – om några – som kommissionen har vidtagit för att ta itu med de problemen?

Antonio Tajani, *kommissionens vice ordförande.* - (IT) Jag vill tacka Marian Harkin för att hon lyfter fram kommissionens arbete och även för att hon efterfrågar ett större engagemang från den verkställande makten. Vi inväntar just nu de politiska rekommendationerna från expertgruppen innan vi utformar kommissionens slutliga strategi.

I sitt halvtidsdokument föreslog expertgruppen en strategi i tre delar för att överbrygga denna innovationsklyfta. Var och en av de tre pelarna motsvarar ett villkor som absolut måste uppfyllas om viktig möjliggörande teknik ska kunna användas i EU.

Den första pelaren gäller teknisk forskning. Europa måste utveckla mer konkurrenskraftig teknik fram till det patenterade prototypstadiet. Detta mål innebär att unionens forskningsprogram måste inriktas mer på teknisk forskning.

Den andra pelaren gäller produkt demonstration. Vi måste klara av att omvandla tekniska framgångar till konkurrenskraftiga produkter och för detta krävs en ombalansering av unionens forskningsprogram för att underlätta demonstrationsprojekt.

Den tredje pelaren är global industriell konkurrenskraft. Europa måste upprätthålla sin nuvarande produktionskapacitet eller skapa ny kapacitet så att våra innovativa produkter kan konkurrera på en global marknad både i fråga om pris och volym. Därför måste vi förbättra de grundläggande villkoren för investerare, så att de uppmuntras att investera i EU. Vi måste alltså locka investeringar och samtidigt förbättra alla EU-program som kan stödja denna mycket viktiga sektor och försöka överbrygga den klyfta mellan forskning och tillämpning som utmärker många av de produktiva sektorerna inom EU.

Denna övergång från forskning till tillämpning är ett problem som hela industrisektorn har. Därför förordar jag och därför har vi stött klusterpolitiken – vi har ca 2 000 kluster – som möjliggör kopplingar mellan forskning och industri, universitet, forskning och industri och innovation som kan göra vårt industrisystem mer konkurrenskraftigt.

Det är det senaste. Vi kommer att fortsätta vårt arbete och jag kommer att noggrant överväga alla förslag från Europaparlamentet och ta till mig alla instruktioner som ni skickar mig.

Fråga nr 14 från **Chris Davies** (H-000112/11)

Angående: Framtiden för EU:s fiskerinäring

Kommissionen har angett att större delen av EU:s fiskeriverksamhet är ohållbar. Hur ser, enligt kommissionens bedömning, framtiden ut för fiskerinäringen och sysselsättningen i denna bransch om nuvarande politik och praxis fortsätter och inga reformer genomförs för att minska överkapaciteten, motverka att fångst kastas överbord och införa åtgärder för att främja hållbara tillvägagångssätt?

Maria Damanaki, *ledamot av kommissionen*. – (EN) När mina tjänsteavdelningar började förbereda reformpaketet för den gemensamma fiskeripolitiken gjorde de en grundlig konsekvensbedömning av ett antal möjliga reformalternativ. Ett av dessa alternativ var att fortsätta med den nuvarande politiken efter 2013. Detta status quo har använts som ett riktmärke för att jämföra konsekvenserna av andra möjliga alternativ. I detta status quo-scenario beaktas nya långsiktiga förvaltningsplaner, kontrollförordningen och förordningen om olagligt, orapporterat och oreglerat fiske.

Resultatet av status quo-alternativet är tydligt: om vi inte ändrar vår politik kommer det 2020 i allmänhet att vara omöjligt att upprätthålla hållbara bestånd.

När det gäller hållbarhet i fråga om miljön skulle endast 6 procent av de analyserade bestånden uppnå högsta möjliga hållbara avkastning 2020. Detta ska jämföras med vår skyldighet att uppnå högsta möjliga hållbara avkastning senast 2015. Så om vi fortsätter som förut har vi inte en chans att uppfylla vår skyldighet att uppnå högsta möjliga hållbara avkastning 2015.

När det gäller våra fiskeflottors ekonomiska resultat skulle endast ett fåtal flottor vara ekonomiskt lönsamma enligt status quo-scenariet. Fångstsektorn i sin helhet kommer att ha en vinst på nära noll eller ännu sämre.

Bilden i fråga om social hållbarhet är densamma. Sysselsättningen inom fångstsektorn skulle fortsätta att minska i samma takt som i dag, lönerna skulle förbli låga, vilket skulle göra fiskaryrket ännu mer oattraktivt för den yngre generationen.

Så status quo är verkligen inte något alternativ för kommissionen. Vi behöver reformen och vi arbetar för den.

Chris Davies (ALDE). - (EN) Kommissionsledamoten har målat upp en mycket deprimerande bild och säger att om vi fortsätter som förut är utsikterna dystra, med i många fall ekonomiskt olönsamma fiskeflottor och färre arbetstillfällen för fiskare.

Men är det inte så att en nedgång kan vara bättre än alternativet? Faktum är att det vet vi inte. Vi saknar vetenskaplig kunskap om 50 procent av våra fisken. Vi vet att fiskbestånden är små i många fall, efter årtionden av överfiske. Sanningen är den att läget är mycket känsligt. Vi är mycket sårbara. Man kan inte utesluta möjligheten att ett antal av dessa fisken kommer att kollapsa fullständigt om vi fortsätter som tidigare.

Barbara Matera (PPE). - (IT) Jag delar mina kollegors oro över fiskerisektorn i Medelhavsområdet och jag delar också oron över skyddet av marina ekosystem. Men med hänsyn till de socioekonomiska svårigheterna för de marina industrierna och särskilt de kustsamhällen som sitter fast i de stelbenta EU-förordningarna, undrar jag om kommissionen har för avsikt att få fram balanserade och direkta lösningar för att skydda både ekosystemen och de många EU-medborgare som arbetar inom sektorn.

Seán Kelly (PPE). - (EN) Kommissionsledamoten målar upp en ganska deprimerande bild. Ett av de problem som Chris Davies tog upp i sin fråga är hela frågan om fångster som kastas överbord. Jag träffade nyligen en fiskare som sade att han hade upptäckt eller upfunnit ett nät som skulle sätta stopp för fångster som kastas överbord inom tonfiskfisket. Kan kommissionsledamoten tänka sig att titta närmare på det? Anser hon att det går att införa teknik som sätter stopp för bruket att kasta fångster överbord, eller åtminstone minska det?

Maria Damanaki, *ledamot av kommissionen.* - (EN) Om vi fortsätter som förut, ja då ställs vi inför en eventuell kollaps av flera bestånd och det är uteslutet.

Jag håller med om att läget är mycket känsligt. Om vi ställs inför en extrem situation kommer följderna att bli mycket negativa. Därför behöver vi reformen och därför ska vi undersöka bästa vägen framåt för att upprätta en balans mellan hållbara bestånd och reformens socioekonomiska konsekvenser.

Jag vill dock vara tydlig: vi prioriterar inte miljöhänsyn framför hänsynen till våra fiskare. Vi bryr oss om dem som bedriver fiske och om de generationer som kommer efter oss. Därför behöver vi reformen, för ärligt talat, om vi inte har några fiskbestånd kommer det inte att finnas någon framtid för dem som fiskar i Medelhavet och i alla andra europeiska vatten. För att försäkra oss om att vår fiskerinäring har en framtid behöver vi reformen. Vi tänker lägga fram några sunda förslag och vi tänker trygga försörjningen för våra fiskare. Detta är något vi vill göra.

En annan ledamot hänvisade till fiskeredskapens selektivitet. Våra tjänsteavdelningar vill mycket gärna undersöka alla eventuella nya redskap och innovationer i fråga om selektivitet. Jag vill också säga att vi inom ramen för vårt nya finansieringssystem har för avsikt att avsätta generösa anslag, trots krisen, för att se till att det införs en förbättrad selektivitet. Jag välkomnar verkligen alla initiativ från industrin – från våra fiskare – för att förbättra fiskeredskapens selektivitet.

Rent generellt vill jag upprepa att status quo inte är ett alternativ. Det är inte alternativ för beståndens hållbarhet, våra fiskares försörjning eller för våra kustsamhällens framtid. Därför behöver vi denna reform.

Talmannen. – Fråga nr 15 från **Jim Higgins** (H-000127/11)

Angående: Förslag till förbud mot hajfenfiske

Ledamöter av Europaparlamentet uttryckte nyligen sitt stöd för ett förbud mot hajfenfiske, USA:s kongress har infört lagstiftning som förbjuder denna verksamhet och andra jurisdiktioner är mycket angelägna om att få igenom sådan lagstiftning. Mot bakgrund av detta, vilka åtgärder föreslår kommissionen, på lagstiftningsområdet för att tillmötesgå ledamöternas oro?

Maria Damanaki, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Jag tackar ledamoten för hans fråga eftersom den ger mig tillfälle att informera parlamentet om hajfenfiske.

Hajfenfiske har varit förbjudet genom en förordning från rådet sedan 2003 för EU-fartyg som bedriver fiske var som helst i världen och för alla fartyg som fiskar i EU-vatten. Det finns ett generellt förbud mot hajfenfiske. Enligt den gällande förordningen tillåts dock – och det här är problemet – under vissa förhållanden bearbetning ombord, inklusive avlägsnande av fenor ombord på fartyg, samtidigt som det är obligatoriskt att bevara alla hajkroppar ombord. Det är därför vi har ställts inför problemet med hajfenfiske på senare år.

Vi lade fram en handlingsplan i februari 2009 och har därefter vidtagit ett antal åtgärder. Vi arbetar också aktivt med regionala organisationer för att införa effektiva förvaltningssystem för de mest sårbara hajarerna och för att se till att de utnyttjas på ett hållbart sätt. Vårt problem när det gäller att hantera denna situation är att det behövs ett offentligt samråd och vi har nu hållit ett sådant samråd under några månader. I samrådsdokumentet presenteras tre av de viktigaste alternativ som diskuteras av experter världen över för att förbättra kontrollerna och säkerställa fullständig efterlevnad. Många aktörer, bland annat fiskerinäringen, vetenskapsmän, förvaltare och icke-statliga organisationer och även allmänheten, har skickat in synpunkter till oss.

Jag vill försäkra er om att jag tar frågan om att skydda hajarna på stort allvar. Därför har jag bett mina tjänsteavdelningar att noggrant gå genom alla bidrag som har kommit in. Vi kommer sedan att göra en konsekvensbedömning, vilket som ni vet krävs för att ändra förordningen. Jag har för avsikt att få ett lagförslag antaget så snart som det är praktiskt möjligt. Jag har prioriterat denna fråga för att inte förlora ytterligare tid.

Jag vill också säga att kommissionen har vidtagit många åtgärder för att garantera en hållbar förvaltning och skydd av hajar i allmänhet, inte bara i fråga om hajfenfiske. Vi lade fram en handlingsplan och har därefter vidtagit ett antal åtgärder. Vi har förbjudit fiske av håbrand, brugd och vithaj. Vi har förbjudit användning av garn på mer än 200 meters djup för att skydda djuphavshajar. Förra året – och jag vill betona detta – föreslog vi en hållbar och vetenskapsbaserad kvot för olika hajar. Vi hade mycket hårda förhandlingar om detta i rådet. Det var inte lätt, men i slutändan lyckades vi och vi har ett hållbart förslag för detta år och förhoppningsvis för nästa år.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Fru talman! Att skära fenorna av hajar är barbariskt. Det är grymt och det är barbariskt. När de kastas tillbaka i havet dör de. Det är en metod som

borde förbjudas. Kommissionen hänvisade till 2003 års förordning, men den fungerar helt enkelt inte.

Jag förstår att detta är mycket svårt. Hur övervakar man det? Vi måste anta en förordning som förbjuder denna metod fullständigt. Det vi talar om är en uttradering – en total utrotning – av en viss art. Siffrorna talar för sig själva. Under 2009 släpptes till exempel fenor från uppskattningsvis 26–73 miljoner hajar ut på den globala marknaden. Det är verkligen en lönsam affär. Vi måste förbjuda detta fullständigt. Det är barbariskt, det är oacceptabelt och vi måste förbjuda det en gång för alla. Vi borde gå i bräschen för detta.

Brian Crowley (ALDE). - (EN) Hajfenfiske förbjöds 2003. Nu har vi en liknande situation i fråga om makrill i EU, där det finns en överenskommelse på EU- och EES-nivå om att makrillfisket ska minska. Ändå ser vi att både Island och Färöarna har fångat 1 50 000 ton var och detta påverkar hållbarheten för de europeiska fiskeflottorna direkt. Så vilka åtgärder kan vidtas där? Framför allt undrar jag om det går att införa handelssanktioner mot dessa två områden?

Chris Davies (ALDE). - (EN) När lejonen försvinner från Afrika och hajarna försvinner från våra hav vill jag berömma kommissionsledamoten för det hon försöker åstadkomma, men detta är i mycket hög grad marknadsdrivet. Det finns en enorm efterfrågan i Asien på hajfenor och det går att tjäna mycket pengar på dem.

Det enda sättet att se till att vi kan övervaka och mäta det som pågår på ett ändamålsenligt sätt är att se till att fenor som landas fortfarande sitter fast på hajens kropp. På så sätt kan vi behålla kontrollen. Jag hoppas att kommissionsledamoten tänker på detta när hon utformar sina förslag.

Maria Damanaki, ledamot av kommissionen. - (EN) Jag håller med ledamöterna om att även om det finns ett förbud så kan vi inte vara nöjda med läget. Jag håller med er och vi känner till verkligheten och hur den fungerar. Vi vet att det ligger en mycket lönsam industri bakom hela den här diskussionen. Men vi måste vidta åtgärder som är förenliga med vårt eget regelverk. Låt mig förklara.

Problemet finns eftersom industrin nu kan landa fenorna och hajarna i olika hamnar. De kan landa fenor som naturligtvis är mer värdefulla på grund av efterfrågan på dem, särskilt i Asien, och de kan landa hajarnas kroppar någon annanstans, vilket gör det mycket svårt att kontrollera. Det är därför allt detta sker. Detta är något vi måste hålla i åtanke. Det är därför vi har inlett detta samrådsförfarande, eftersom vi vill ta itu med denna mycket svåra situation.

Så det jag kan berätta för er nu är att vi kommer att lägga fram ett ambitiöst förslag och i slutet av året hoppas jag att vi har en ny rättsakt om hajfenor som kommer att ge vissa konkreta resultat. Vi kommer att reglera denna situation en gång för alla.

När det gäller situationen för makrill kan jag bara säga att EU har gjort sitt bästa. Jag vill säga att medlemsstaterna kring detta område är mycket samarbetsvilliga och att våra fiskare och vår industri har fått offra mycket för att garantera hållbarheten i bestånden.

Därför blev vi mycket upprörda när Island och Färöarna fattade egna beslut och själva ökade sina egna kvoter. Detta kan vi helt enkelt inte acceptera. Så nu arbetar vi med detta – mina tjänsteavdelningar arbetar med kansliet och med Garel de Guchts tjänsteavdelning – och vi kommer att lägga fram ett lagförslag om ett rättsligt verktyg som kan användas i dessa fall. Vi har ett antal verktyg nu, men de rättsliga verktyg som står till vårt förfogande

nu gäller bara färsk fisk, däribland makrill, och inte produkter av makrill och särskilt inte fiskolja och fiskmjöl, som är Islands och Färöarnas viktigaste exportprodukter. Så vi måste vara produktiva här. Kommissionen kommer att göra sitt bästa för att se till att beståndens hållbarhet skyddas under nästa fiskesäsong.

Talmannen. – Fråga nr 16 från **Rodi Kratsa-Tsagaropoulou** (H-000142/11):

Angående: En ny marin strategi för Medelhavet

Behovet av en marin strategi för Medelhavet hänför sig till programmet med 25 åtgärder för en integrerad åtgärd för Medelhavet, med tanke på de nya utmaningar som följer av utvecklingen i arabländerna vid Medelhavet. Unionen har utarbetat en lagstiftning och strategi vars målsättning är att främja en hållbar havsförvaltning, bevara marina ekosystem och skydda grundläggande resurser som stöder den sociala och ekonomiska verksamheten i förbindelse med havet.

Kommer kommissionen, inom ramen för den nya europeiska politiken för Medelhavet, också att ställa upp nya mål för havspolitikerna?

Hur framskrider unionens initiativ för Medelhavet inom olika marina sektorer, bland annat när det gäller reningen av Medelhavet?

Vilka verktyg används för att underlätta Medelhavsområdets anpassning till klimatförändringarna och motverka allvarliga risker i samband med översvämningar, kusterosion och markförstörelse?

På vilket sätt införlivas planerna för energiöverföring i den marina strategin för Medelhavet?

Vilka åtgärder finns och vilket samarbete förekommer med partner i Medelhavet när det gäller sjösäkerhet och tacklandet av illegal invandring sjövägen?

Maria Damanaki, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Jag tackar Rodi Kratsa-Tsagaropoulou för hennes fråga eftersom den ger mig tillfälle att ta upp den mycket svåra situationen i Medelhavet.

Jag vill informera parlamentet om att kommissionen nyligen antog ett meddelande om partnerskap för demokrati och delat välstånd i södra Medelhavsområdet, som innehåller en rad förslag för att ta itu med de utmaningar som området står inför efter den senaste händelseutvecklingen. Som ni vet är detta en extrem situation som är mycket ömtålig och mycket oroväckande.

Kommissionen är mycket nöjd med det allmänna godkännandet av initiativet. Meddelandet har tagits emot mycket positivt av alla medlemsstater och, hoppas jag, av parlamentet.

Låt mig förklara några åtgärder som vi hittills har vidtagit för att uppnå målet med en ny marin strategi för Medelhavet. När det för det första gäller en integrerad havspolitik har vi redan inrättat en arbetsgrupp för denna politik som omfattar alla kustländer kring Medelhavet och regionala sammanslutningar. Vi tänker gå vidare med detta i form av ett sektorsövergripande forum för alla havsrelaterade verksamheter samt för samarbete och finansiering i området. Inom ramen för detta initiativ har vi också det första tekniska biståndsprojektet, som lanserades inom ramen för den europeiska grannskapspolitiken, som avser den integrerade havspolitikerna för Medelhavet.

Jag vill också informera parlamentet om ett initiativ jag nyligen tog genom att inleda ett gemensamt samarbetsprojekt i Medelhavsområdet tillsammans med Internationella

sjöfartsorganisationen och Europeiska investeringsbanken. Jag räknar med detta initiativ och hoppas att det kommer att bära frukt. Vi kommer att utforma målinriktade åtgärder för sjöfartstillväxt, arbetstillfällen och sjöfartsutbildning, vilket är mycket viktigt för Medelhavsområdet. Vi kommer också att ta med åtgärder för integrerad havsövervakning och vi kommer att se till att den privata sektorn deltar eftersom jag anser att detta är absolut nödvändigt när det gäller havsfrågor.

Samtidigt tänker kommissionen stödja inrättandet av ett forum för kustbevakare kring hela Medelhavsområdet. Vi kommer också att intensifiera våra ansträngningar inom området för fiskerikontroll genom utbildning, seminarier och gemensam kontroll i samarbete med FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO).

När det gäller miljöskydd och klimatförändringar arbetar kommissionen nu på EU-nivå tillsammans med medlemsstaterna för att uppnå en god miljöstatus i unionens hav fram till 2020. På regional nivå samarbetar EU och dess medlemsstater inom ramen för Barcelonakonventionen med partnerländer i Medelhavsområdet för att främja förebyggande av föroreningar och förbättra åtgärderna mot föroreningar i alla regionala hav som gränsar till unionen.

När det gäller migrationsrelaterade problem och den senaste händelseutvecklingen i området har kommissionen gjort ett åtagande om att bistå och stödja EU-medlemsstater som upplever ett oväntat migrationstryck och är redo att avsätta finansiellt bistånd. Vi arbetar nu med att ta fram finansiella nödbudgetar inom ramen för fonden för de yttre gränserna och eventuellt återvändandefonden och europeiska flyktingfonden, utöver den finansiering som redan har öronmärkts för 2011.

I fråga om övervakningen av de yttre gränserna har kommissionen kontinuerliga kontakter med Frontex som har inlett den gemensamma insatsen Hermes 2011 för att kontrollera EU:s yttre gränser i området. Frontex har också tillsammans med Europol börjat utarbeta en riktad riskbedömning i fråga om kriminella nät och terroristnät som kan försöka utnyttja det instabila politiska läget, och har inlett övervakning av olagliga migrationsflöden.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE). – (EL) Tack för din redogörelse för kommissionens planer och nya riktlinjer och ditt personliga åtagande i fråga om förberedelserna inför det nya läget i Medelhavsområdet.

Jag vill ställa en specifik fråga: Hur värderar du de planer som redan har satts i verket för att rena Medelhavet och för energiöverföring? Hur passar de in i havspolitik och vilket mervärde väntar du dig av de nya politiska planer och program som du nämnde?

Giovanni La Via (PPE). – (IT) Fru kommissionsledamot! Med tanke på den nya fiskeripolitiken för Medelhavet och den bakgrund du just har beskrivit i fråga om situationen i länderna vid södra Medelhavet, som befinner sig i en extrem kris, anser du att vi med ett gränsöverskridande samarbete inom ramen för sammanhållningspolitiken kan hantera denna fråga på ett meningsfullt och gemensamt sätt och hitta gemensamma lösningar genom gränsöverskridande politik och en fiskeripolitik som skulle göra det möjligt för oss att återställa bestånden i Medelhavet och underlätta återhämtningen för denna ekonomiska sektor?

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Fru talman! Jag vill ställa en fråga till kommissionsledamoten om det faktum att många europeiska länder försöker lämpa över sina problem, sina fiskeriproblem, på ett land som formellt och rättsligt inte existerar. Jag tänker på Västsahara.

Kommissionen har gett, eller snarare fått, mandat att förhandla om ett fiskeriavtal med Marocko. Kan du förklara vilka garantier vi har för att de resurser vi får genom detta avtal kommer att användas för att gynna det västsahariska folket och inte bara för att uppfylla de europeiska fiskarnas behov?

Maria Damanaki, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag håller med Ingeborg Grässle om att det verkligen finns en stor risk för föroreningar till följd av energiöverföringen i Medelhavet. Det finns en risk eftersom Medelhavet är ett ganska avskuret hav och inte klarar sådana föroreningar.

Därför ska vi utöka och fördjupa vårt samarbete, kommissionens samarbete, med medlemsstaterna. Kommissionsledamot Janez Potočnik och jag själv kommer att besöka Grekland nästa vecka och vi kommer att organisera något med avseende på föroreningarna i Medelhavet. Dessutom kan länderna kring Medelhavet förebygga och upptäcka föroreningar från fartyg bättre genom att delta i EMSA:s satellitbaserade övervakningssystem, som säkra havsnät eller rena havsnät. Vi har dessa system och vi kommer att uppmuntra våra medlemsstater kring Medelhavet att delta i dem så att eventuella föroreningar från fartyg upptäcks.

Vi kommer att skapa incitament inte bara för våra medlemsstater utan också för våra grannar genom diskussioner och samarbete för att nå detta mål.

När det gäller det regionala samarbetet kommer vi att inleda ett antal initiativ om detta, och vi har flera initiativ inom ramen för den allmänna kommittén för fiske i Medelhavsområdet och nu arbetar vi också med en ny strategi, en havsstrategi, för Adriatiska havet och Joniska havet.

Nu arbetar vi med regeringarna i medlemsstaterna kring Adriatiska havet och Joniska havet: Italien, Slovenien och Grekland, men också med andra grannländer i området: Kroatien, Montenegro och Albanien. Vi försöker få till stånd en maritim samarbetsstrategi för detta område. Jag vill betona att detta verkligen kommer att bli ett tillfälle att utnyttja medel från sammanhållningsfonderna, precis som ledamoten sade.

Slutligen en kort anmärkning om Västsahara: Ja, vi hyste stora farhågor om de verkliga mottagarnas rätt att använda sig av de pengar som vi ger till Marocko inom ramen för detta fiskeriavtal. Därför har vi bett den marockanska regeringen att ge oss uppgifter inte bara om hur avtalet genomförs i allmänhet utan också om den regionala delen av detta avtal och dess fördelning i olika delar av Marocko. Vi kommer att förlänga protokollet för en övergångsperiod på endast ett år bara för att ta reda på om vi kan fortsätta med det eller ej. På så sätt rör vi oss mycket försiktigt i den riktningen.

Talmannen. – Fråga nr 17 från **Georgios Papanikolaou** (H-000108/11)

Angående: Utbildning av forskare och utvärdering av universitet i samband med huvudinitiativet för innovation

I huvudinitiativet Europa 2020 "Innovationsunionen" (kapitel 2) som kommissionen nyligen publicerat heter det bland annat att medlemsstaterna ska offentliggöra strategier för utbildning av ett tillräckligt antal forskare så att målen i de nationella strategiska planerna kan uppnås, och att kommissionen, under samma år, har för avsikt att stödja ett internationellt flerdimensionellt system för utvärdering av resultaten vid institutionerna för högre utbildning i EU.

Kommissionen ombeds svara på följande: På vilket sätt ämnar man att se till att målet om 3 procent till forskning fram till år 2020 uppfylls i sin helhet och att det inte förekommer avvikelser och skillnader i medlemsstaternas investeringar? Är kommissionens bedömning inte den att de mål som ställts upp kanske inte går att förverkliga, på grund av den finansiella krisen i euroområdet?

Vilka kriterier kommer att användas vid utvärderingen av institutionerna för högre utbildning i EU när syftet är att identifiera de institutioner som uppvisar bästa resultat på området för forskning?

Máire Geoghegan-Quinn, ledamot av kommissionen. – (EN) När det gäller målet med 3 procent till FoU innebär det trängande behovet av innovationer i Europa att det behövs stöd till smart tillväxt och ett åtagande om att ta itu med samhällsutmaningar. Av resultatavslutningen för innovationsunionen framgår att EU tappar mark i förhållande till USA och Japan, medan Brasilien och Kina håller på att komma ifatt EU. Målet med 3 procent till FoU kan bidra på ett avgörande sätt till hanteringen av denna utmaning. Europeiska rådet uppmanade medlemsstaterna att fastställa ambitiösa och realistiska nationella mål med hänsyn till den ursprungliga nivån på FoU-investeringarna och de viktigaste strukturella egenskaperna i deras ekonomi.

Förra året inledde medlemsstaterna och kommissionen bilaterala samtal. Så gott som alla medlemsstater har nu fastställt nationella mål för FoU-investeringar som ska anges slutgiltigt i deras nationella reformprogram i slutet av april 2011.

Den 12 januari i år antog kommissionen sitt meddelande om den årliga tillväxtöversikten. Meddelandet omfattar förteckningen över nationella FoU-mål som i allmänhet är både ambitiösa och realistiska och som utgör starten på en ny samordningsomgång inom detta område. Det kommer att göras en bedömning av den nationella forsknings- och innovationspolitiken och dess resultat i syfte att identifiera de viktigaste flaskhalsar som hindrar tillväxt och återväxt efter krisen när det fortfarande finns finansiella begränsningar.

En mycket god forskningsbas är avgörande om målet med 3 procent till FoU ska nås och om Europa ska bli mer innovativt. Europa kommer att behöva minst en miljon fler forskningsjobb om målet med 3 procent till FoU ska nås senast 2020. Det antal nya forskare som krävs är betydligt högre, eftersom många forskare kommer att gå i pension under den här perioden. Framstående forskning vid universitet och naturligtvis även inom industrin kommer att gynna samhället i stort. Utvecklingen är beroende av att de högre utbildningsanstalterna håller hög kvalitet.

I resultatavslutningen för innovationsunionen används internationellt erkända indikatorer för att mäta EU:s resultat i förhållande till våra konkurrenters. Tre av dessa indikatorer är antal nya personer med doktorsexamen per 1 000 invånare i åldern 25–34 (kvantitativ indikator), internationella vetenskapliga sampublicationer per miljon invånare samt vetenskapliga publikationer bland de 10 procent mest citerade publikationerna i världen som procentandel av landets sammanlagda vetenskapliga publikationer (båda indikatorerna är kvalitativa).

USA har utökat sin ledning i fråga om internationella sampublicationer och ligger nu 37 procent högre än EU. I väntan på resultaten av en genomförbarhetsstudie i juni kommer kommissionen stödja en oberoende flerdimensionell internationell ranking för att mäta resultatet hos högre utbildningsanstalter. Studien kommer att omfatta resultat inte bara inom forskning utan också inom andra viktiga områden som innovation, utbildning, regionalt engagemang och internationalisering. Denna metods flerdimensionella inriktning

på kommer att göra det möjligt för studenter, beslutsfattare och universitet att välja de dimensioner och underliggande indikatorer som intresserar dem och göra sin egen personliga ranking som är skraddarsydd efter deras behov. Aktörerna deltar aktivt i alla steg i detta genomförbarhetsprojekt.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Tack så mycket för ditt svar. Jag vill dock påminna om att när vi planerade Lissabonstrategin för ungefär åtta år sedan, 2003, sade vi i stort sett samma sak: Att vi skulle förlita oss på innovation och forskning för att skapa en mer konkurrenskraftig ekonomi.

Du har nu varit ledamot av kommissionen i mer än ett år och jag tror att du har tillräckligt med erfarenhet för att tala om varför du tror att vi kommer att lyckas den här gången, med den nya 2020-strategin, och varför resultaten inte kommer att likna resultatet av den föregående strategin som i slutändan var ett stort misslyckande.

Seán Kelly (PPE). - (EN) När det gäller högre utbildningsanstalter vill jag fråga kommissionsledamoten om hon är säker på att EU-institutionerna har både vilja och kapacitet att prestera bättre, förbättra sin ställning globalt och utveckla sin förmåga att samarbeta med varandra för att undvika dubbelarbete inom forskningen.

Máire Geoghegan-Quinn, ledamot av kommissionen. - (EN) Vad är skillnaden nu jämfört med vad man lovade och utfäste i Lissabon? För det första står innovation och forskning i centrum för EU:s politik nu. Vi har ett åtagande, inte bara från kommissionen och medlemsstaterna och parlamentet, utan även från Europeiska rådet. Vi har en mycket kraftfull övervakning som kommer att utföras noggrant. Vi har 34 åtaganden inom innovationsunionen – som olika kolleger till mig har ansvar för – där vi regelbundet övervakar framsteg, förändringar, utveckling och resultat, och om resultat saknas, vad som är orsaken. Varje år hoppas vi kunna hålla ett innovationskonvent där vi samlar de olika aktörerna så att de kan sätta sig ner och titta på förra årets utveckling.

Vi har alltså en strikt övervakning och jag tror att det var där vi misslyckades – eller inte åstadkom det vi ville åstadkomma – i Lissabon. Vi har också den årliga tillväxtundersökningen och nu kommer vi att ha de nationella reformprogrammen där medlemsstaterna mycket tydligt kommer att ange sina mål och hur de tänker uppnå dem. Jag menar att detta är vad som fattades.

När det gäller moderniseringen av universitet är detta ett stort problem som jag tror är gemensamt för alla EU-medlemsstater. Det räcker inte med att ha ett eller två universitet i ett antal medlemsstater som ligger nära toppen. Vi måste modernisera vårt universitetssystem på alla nivåer i EU och vi måste undvika det slags dubbelarbete som nämndes, där varje universitet hittills verkar ha tyckt att de haft kapacitet för spetskompetens inom varje enskild fakultet. Detta är varken möjligt eller kostnadseffektivt och det medför en hel del fragmentering och dubbelarbete, vilket är precis vad vi försöker undvika.

Men vi måste komma ihåg att kommissionen inte har behörighet inom detta område. Så det vi kan göra – det Androulla Vassiliou arbetar hårt med – är att förklara för medlemsstaterna att vi inte kan fortsätta med den gamla politiken. Vi måste förändras, vi måste bestämma inom vilka områden vi – eller ett visst universitet – ska ha spetskompetens och vi måste införa ett verkligt program för modernisering av universiteten i allmänhet i hela unionen.

Talmannen. – Fråga nr 18 från **Ioannis A. Tsoukalas** (H-000111/11)

Angående: Minimikontroller och hög felprocent i projekt inom sjunde ramprogrammet för forskning

Kommissionens svar på fråga nr E-8013/2010 ⁽¹⁾ lämnade stora frågetecken om hur pass effektiva kontrollerna av sjunde ramprogrammet egentligen är. Fram till den 31 augusti 2010 hade de behöriga enheterna gjort 118 kontroller av 193 deltagare, dvs. 0,42 % av deltagarna i sjunde ramprogrammet, att jämföra med de 5,7 % som kontrollerades i sjätte ramprogrammet. Resultaten är oroväckande, eftersom 4 % av projektens budgetar ansågs ha använts på ett felaktigt sätt. Om tendensen håller i sig kan det inte uteslutas att det kommer att krävas finansiella korrigeringar på över 2 miljarder euro för hela sjunde ramprogrammet.

Jag vill fråga följande:

Vilka är de senaste uppgifterna om antalet kontroller som kommissionen gjort av projekt i sjunde ramprogrammet och om resultaten av dessa? Vad beror det stora antalet fel på? Anser kommissionen att resultaten är tillfredsställande och försöken tillräckliga när det gäller att förenkla förvaltningsbestämmelserna för sjunde ramprogrammet? Vilka omedelbara åtgärder tänker kommissionen vidta för att ta tag i problemet?

Máire Geoghegan-Quinn, ledamot av kommissionen. - (EN) Jag ska försöka att vara uppmärksam på tolkarna.

En förutsättning för efterhandsgranskningen är att tillgången till ersättningsanspråk från mottagarna är tillräckligt stor. När det gäller sjunde ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling, eller sjunde ramprogrammet 2007–2013, infaller den första rapportperioden 18 månader efter det att projektet har inletts.

Det antal ersättningsanspråk inom ramen för sjunde ramprogrammet som finns tillgängliga för granskning nådde alltså en kritisk massa först under 2010. Dessutom är kommissionens kontrollstrategi för forskning utformad för att ge rimliga försäkringar om att forskningsutgifterna är lagliga och följer bestämmelserna på flerårsbasis under hela ramprogrammets giltighetstid. Den 31 december förra året hade kommissionen slutfört 345 granskningar inom ramen för sjunde ramprogrammet av 432 deltaganden i projekt inom ramen för sjunde ramprogrammet. Samtidigt föreslogs finansiella korrigeringar på sammanlagt 4 482 miljoner euro på grund av felaktigheter, till följd av en granskning av 88 633 047 miljoner euro i utbetalningar inom ramen för sjunde ramprogrammet.

Ramprogrammen för forskning genomförs framför allt genom kostnadsdelningsbidrag som baseras på ersättning av stödberättigande faktiska kostnader. Den största risken är att mottagarna tar med icke stödberättigande kostnader i sina deklARATIONER. Risken förvärras av motsättningen mellan kriterierna för stödberättigande och de normala bokföringsmetoderna hos vissa mottagare, särskilt kravet på att mottagarna ska fördela personal och indirekta kostnader på projekten och samtidigt dra av olika poster som inte anses berättiga till medfinansiering från EU.

Därför lade kommissionen i april 2010 fram ett meddelande om möjligheterna att förenkla finansieringsreglerna och förfarandena för forskning. Förenkling och förtydligande av regler och förfaranden kan minska risken för fel och öka garantierna för att utgifterna följer

⁽¹⁾ Svar av den 25 november 2010.

reglerna, men kan också underlätta forskares deltagande i ramprogrammen och förverkligandet av EU:s forskningspolitiska mål.

Efter den allmänna överenskommelsen om ett antal frågor som fortfarande kunde genomföras inom ramen för det nuvarande övergripande regelverket vidtog kommissionen den 24 januari i år kortfristiga förenklingsåtgärder i form av konkreta beslut med omedelbar och retroaktiv verkan på projekt inom det sjunde ramprogrammet.

Ioannis A. Tsoukalas (PPE). – (EL) Fru talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för hennes ingående svar, men också påpeka att med ett urval på 0,4 procent stiger felandelen till 4 procent, eller 2 miljoner euro av 50 miljarder euro. Jag hoppas att modellen inte är linjär och att vi inte kommer att få en felandel på 40 procent när det görs granskningar av 4 procent. Jag förstår också att det är mycket svårt för oss att å ena sidan uppmana kommissionen att förenkla förvaltningsförfarandena inom det sjunde ramprogrammet och förenkla det åttonde ramprogrammet, och å andra sidan begära mer detaljerade granskningar. Det verkar ligga en självmotsägelse i detta, men jag anser inte att det gör det. Jag tycker att det finns en bra sak här: Vi är alla intresserade av forskning och vet att den är EU:s och medlemsstaternas enda hopp.

Máire Geoghegan-Quinn, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag anser att vi måste sträva efter att göra saker och ting så enkla som möjligt för våra aktörer och att – så långt vi kan – se till att mottagarna direkt kan tillämpa sin vanliga bokföringsmetod för personalkostnader och slippa införa ett parallellt bokföringssystem, vilket de har tvingats göra hittills. Detta ökar naturligtvis komplexiteten och medför en risk för fel. När allt kommer omkring accepterar vi – och jag menar att alla måste acceptera det – att forskare inte är intresserade av att delta i ett missbruk av EU-medel. De är intresserade av den verkliga, rent grundläggande forskning de arbetar med och som kan leda vidare till sådana fantastiska innovationer som vi ser i länder inte bara i Europa utan i hela världen. Så vi gör det så okomplicerat som möjligt, så enkelt som möjligt, för aktörerna.

Talmannen. – Fråga nr 19 från **Silvia-Adriana Țicău** (H-000114/11)

Angående: Små och medelstora företags deltagande i europeisk forskning och innovation

Den 9 februari 2011 offentliggjorde kommissionen sin grönbok med titeln ”Från utmaningar till möjligheter: Mot ett gemensamt strategiskt ramverk för EU:s finansiering av forskning och innovation”. Efter en offentlig utfrågning kommer kommissionen således att utarbeta en gemensam strategisk ram i syfte att rikta forsknings- och innovationsverksamheten mot de utmaningar samhället står inför i dag och förenkla förfarandena för att få tillgång till EU-finansiering av forskning och innovation, minska den tid det tar för att sprida forskningsresultatet och i högre grad involvera de europeiska företagen i forsknings- och innovationsverksamheterna. Inom ramen för Europa 2020-strategin har EU ställt upp som mål att medlen till forskning och innovation 2020 ska utgöra tre procent av BNP. Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta, med tanke på att den privata sektorn har minskat sina anslag till forskning och innovation, för att stimulera denna sektor till att öka sitt deltagande i finansieringen av forskning och innovation i Europa? Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att hjälpa de små och medelstora företagen att övervinna svårigheterna med att få tillgång till EU-medel till forskning och innovation? Tänker kommissionen införa kvoter så att en del av EU-medlen förbehålls för de små och medelstora företagen?

Máire Geoghegan-Quinn, *ledamot av kommissionen*. - (EN) Kommissionen har åtagit sig att underlätta små och medelstora företags tillgång till finansiering inom EU:s forsknings- och innovationsprogram och att hjälpa dem att så småningom kunna föra ut resultatet av sina innovationer på marknaden.

Kommissionen prioriterar detta, precis som anges i meddelandet av den 6 oktober förra året om innovationsunionen, i den småföretagsakt för Europa som antogs i juni 2008 samt i den översyn av småföretagsakten som antogs den 23 februari i år.

I grönboken "Från utmaningar till möjligheter: Mot ett gemensamt strategiskt ramverk för EU:s finansiering av forskning och innovation" identifierades också de viktigaste frågorna för EU:s framtida stöd till forskning och innovation, däribland ett antal specifika frågor om hur små och medelstora företags behov ska kunna tillgodoses bättre.

Ett övergripande mål för det gemensamma strategiska ramverket är att göra det enklare och mer attraktivt att delta i EU:s program, särskilt för små och medelstora företag. Viktiga inslag att överväga för framtiden i detta sammanhang är en enda kontaktpunkt med gemensamma IT-verktyg, mer standardiserade regler, en förenklad uppsättning finansieringsinstrument som utan luckor täcker hela innovationskedjan samt enklare och mer enhetliga förfaranden för att få finansiering.

Efter samrådet om grönboken kommer kommissionen att lägga fram sina lagförslag om det gemensamma strategiska ramverket i slutet av detta år. Vi har redan infört ett antal åtgärder i de senaste arbetsprogrammen för det sjunde ramprogrammet som är särskilt riktade till små och medelstora företag, bland annat öronmärkta budgetar. De små och medelstora företagens andel av budgeten beräknas växa från nuvarande 14,3 procent till det mål på 15 procent som anges i lagstiftningen. Små och medelstora företag måste ha nära tillgång till stöd. Enklare tillgång till det sjunde ramprogrammet erbjuds av nätverket Enterprise Europe som är ett partnerskap mellan kommissionen och nästan 600 företagsorganisationer, exempelvis handelskammare, hantverkskammare, innovationsorgan och regionala utvecklingsorgan. Detta nätverk arbetar med utgångspunkt i överenskomna riktlinjer tillsammans och i samarbete med de nationella kontaktpunkterna för det sjunde ramprogrammet med att bistå små och medelstora företag. Bland annat ger nätverket stöd till informationskampanjer och kapacitetsuppbyggnad för deltagande i programmet, införlivande av nya små och medelstora företag i förslagen, partnersökning, gemensamma åtgärder riktade till små och medelstora företag samt håller samråd om införande av ämnen som berör små och medelstora företag i arbetsprogrammet. Flera hundra små och medelstora företag har kunnat lämna in förslag till det sjunde ramprogrammet med stöd av nätverket.

Zigmantas Balčytis (S&D). - (EN) Fru talman! Små och medelstora företag har många problem när det gäller att få tillgång till EU-finansiering av FoU. Antingen lyckas de inte få lån för att garantera samfinansieringsdelen, eller så är byråkratin alltför betungande för dem. Har kommissionen några planer på att utarbeta en gemensam, enkel uppsättning regler för att öka de små och medelstora företagens deltagande i EU:s forskningsprogram? Tänker kommissionen anslå exempelvis ca 30 procent av EU:s forskningsmedel enbart till små och medelstora företag?

Máire Geoghegan-Quinn, *ledamot av kommissionen*. - (EN) Det beslutades om tre konkreta åtgärder med omedelbar verkan den 24 januari i år i fråga om förvaltningen av EU:s forskningsbidrag inom det sjunde ramprogrammet, och var och en av dessa åtgärder motsvarar direkt de farhågor som upprepade gånger har framförts av deltagare – och

potentiella deltagare – i sjunde ramprogrammet. En åtgärd tillåter större flexibilitet i hur personalkostnader beräknas. En annan är att ägare till små och medelstora företag vilkas löner inte registrerats formellt i bokföringen nu kan få ersättning genom schablonutbetalningar. En ny styrgrupp med högre tjänstemän från alla kommissionens tjänsteavdelningar arbetar nu också med att avskaffa inkonsekventa regler. Detta är mycket viktigt för tillämpningen av de regler som redan finns.

Vi har utformat en plattform för e-utbildning som är särskilt avsedd för små och medelstora företag. Den kommer att tas i bruk i år och syftet är att förenkla små och medelstora företags tillgång till FoU-projekt. Plattformen kommer att erbjuda gratis webbaserad utbildning, skraddarsydd information och, inte minst, ett diskussionsforum. Sammantaget förbättrar dessa åtgärder situationen avsevärt för små och medelstora företag och jag tvivlar inte på att vi inom det gemensamma strategiska ramverket kommer att få fler mycket goda förslag på vad vi kan göra för att hjälpa dem.

Talmannen. – Fråga nr 26 från **Bernd Posselt** (H-000107/11)

Angående: Luftföroreningar i tyska storstäder

Hur ser kommissionen på luftföroreningssituationen i de tyska storstäderna, till exempel München, och vilka åtgärder föreslår kommissionen?

Janez Potočnik, *ledamot av kommissionen.* – (EN) I direktiven om luftkvalitet fastställs flera gränsvärden för flera föroreningar med olika tidsfrister för att uppfylla kraven. Förutom att främja goda metoder vid bland annat genomförandekommitténs möten, inriktar kommissionen sina insatser på att kontrollera om de gränsvärden som fastställs i direktivet verkligen har följts.

Enligt direktivet har medlemsstaterna sedan 1996 varit skyldiga att utveckla och genomföra en övergripande strategi med både lång- och kortsiktiga åtgärder. Den senare kategorin är särskilt viktig för att hantera lägen där det finns risk för överskridande av gränsvärdena för exempelvis partikelämnet PM10. Planer måste upprättas omedelbart när gränsvärdena och toleransmarginalen har överskridits som visar hur reglerna ska efterlevas när tidsfristen löper ut.

Planerna för luftkvalitet måste lämnas in till kommissionen inom två år efter det uppmätta gränsöverskridandet, men behörigheten och ansvaret för att besluta om de åtgärder som ska ingå i planerna för luftkvalitet ligger helt och hållet hos medlemsstaterna. Detta enligt subsidiaritetsprincipen och eftersom nationella och/eller lokala myndigheter är bäst lämpade att fastställa vilka åtgärder som är effektivast och passar bäst för att hantera höga koncentrationer i deras luftkvalitetszoner.

Kommissionens kontroll av efterlevnaden är främst inriktad på huruvida gränsvärdena följs, inte så mycket på hur de följs. De senaste uppgifterna från Tyskland för 2009 visar att 70 av ca 80 luftkvalitetszoner fortsätter att uppvisa partikelnivåer över gränsvärdena. De flesta zoner beviljades en förlängning av tidsfristen för efterlevnad till den 11 juni i år eftersom de hade tagit fram en luftkvalitetsplan med en tydlig tidtabell och åtgärder som visade hur gränsvärdena skulle följas inom tidsfristen. München är en av dessa zoner. Tidsfristen beviljades, på villkor att de behöriga myndigheterna skulle ändra luftkvalitetsplanen så att den innefattade kortsiktiga och effektiva åtgärder för att kontrollera och vid behov avbryta verksamheter som bidrar till risken för att gränsvärdena överskrids.

När det gäller NO₂ förväntar sig kommissionen att många medlemsstater kommer att få likartade problem som med partiklar. Överskridanden före 2010, eventuellt förlängt till utgången av 2014, är i dagsläget inte något brott mot EU-lagstiftningen, men medför skyldighet att utarbeta en luftkvalitetsplan. Medlemsstaterna har till utgången av september 2011 på sig att lämna in uppgifterna för 2010.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Tack för ett mycket bra och exakt svar. Jag har två korta följdfrågor. För det första, kontrollerar kommissionen att de enskilda medlemsstaterna verkligen tillämpar samma kriterier och gör mätningar med samma stringens, eller finns det skillnader här? För det andra, har ni några specifika förslag om hur luftföroreningarna ska minskas, åtminstone i städerna?

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. – (EN) Samma kriterier gäller för alla länder. Det är sant att städer som Milano i Italien kan ha större svårigheter att uppfylla samma kriterier än andra städer, på grund av de geografiska förutsättningarna. Men det är oerhört viktigt att alla EU-invånare garanteras samma hälso- och skyddsnivå. Det är det viktiga i detta sammanhang.

Om det finns specifika lokala eller regionala frågor uppmärksammar vi förstås det, och vi försöker verkligen ta itu med dessa frågor på ett samarbetsinriktat sätt med myndigheterna, för att få fram lämpliga lösningar. Vårt mål är alltid att söka och finna en lösning – att vara strängt hjälpsamma och hjälpsamt stränga, så att säga.

När det gäller den andra frågan brukar vi normalt sett inte ge specifika rekommendationer till några städer eller regioner helt enkelt för att vi anser att myndigheterna där är mycket bättre lämpade för detta och känner till situationen bättre än vi. Vi kontrollerar förstås att gränsvärdena följs, men den standardiserade metod som ger bra resultat brukar vara en blandning av åtgärder, där vissa är mer kortsiktiga och andra är mer strukturella.

Talmannen. – Nästa fråga kommer från Karin Kadenbach, som i kväll ersätts av Kriton Arsenis.

Fråga nr 27 från **Karin Kadenbach** (H-000116/11)

Angående: EU:s strategi för biologisk mångfald

Under 2010, Internationella året för biologisk mångfald, antog Europeiska rådet en ambitiös vision för 2050 och ett mål för bevarandet av den biologiska mångfalden i EU fram till 2020. Inom ramen för konventionen om biologisk mångfald antog världens regeringar senare en ambitiös global vision och ett uppdrag till 2020 för bevarande av den biologiska mångfalden och en strategisk plan som innehåller 20 testningsmål.

När räknar kommissionen med att offentliggöra en strategi för biologisk mångfald i EU, i vilken det fastställs ambitiösa åtgärder som behövs för att man ska kunna uppnå EU:s mål och de internationella målen för bevarandet av den biologiska mångfalden?

Kan kommissionen bekräfta att den nya strategin kommer att innehålla krav på att det inte sker några ytterligare negativa förändringar av bevarandestatusen för alla skyddade livsmiljöer och arter runt om i EU, både inom och utanför Natura 2000-områdena, i förhållande till 2020, med målet att återställa alla livsmiljöer och arter till en god bevarandestatus senast 2050?

Vilka konkreta åtgärder planeras för att förbättra tillämpningen av EU:s miljölagstiftning, utöver den fortgående fortbildning för domare och de vägledningsdokument som kommissionen tidigare talat om? Har kommissionen några planer på att inrätta en

miljötillsynsstyrka på EU-nivå och anta lagstiftning om miljötillsyn, i enlighet med parlamentets uppmaning?

Janez Potočnik, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Kommissionen håller på att lägga sista handen vid EU:s nya strategi för biologisk mångfald, som kommer att bilda ramen för det kommande decenniets åtgärder för att hantera förlusten av biologisk mångfald. Vi siktar på att den ska antas i början av maj. Eftersom utkastet till strategi fortfarande bearbetas internt inom kommissionen kan jag inte ge särskilt många detaljer om innehållet. Jag kan dock försäkra er om att den motsvarar både det ambitiösa mandat för EU som rådet fastställde förra året och de globala åtaganden som EU gjorde i Nagoya i oktober förra året i samband med konventionen om biologisk mångfald.

Strategin kommer att utvecklas kring sex delmål som är inriktade på att ta itu med några av de viktigaste drivkrafterna för förlust av biologisk mångfald och de påfrestningar som den biologiska mångfalden utsätts för: naturskydd, återställande av områden och grön infrastruktur, jordbruk och skogsbruk, fiske, invaderande arter samt EU:s bidrag till den globala biologiska mångfalden.

Strategin kommer främst att genomföras genom tillämpning av EU:s befintliga lagstiftning, däribland effektiv och tillräckligt finansierad förvaltning av Natura 2000-nätet. Det är också viktigt att överväga hur reformer av den gemensamma jordbrukspolitiken och den gemensamma fiskeripolitiken samt den framtida sammanhållningspolitiken kan bidra till det stöd som krävs för strategin. EU:s huvudmål inför 2020 är att hejda förlusten av biologisk mångfald och försämringen av ekosystem och de tjänster som de tillhandahåller.

Strategin kommer därför att omfatta åtgärder för att nå detta mål. Detta kommer att omfatta åtgärder för att påskynda genomförandet av fågel- och livsmiljödirektiven och se till att tillräckliga åtgärder vidtas för att uppnå en gynnsam bevarandestatus för arter och livsmiljöer som är viktiga för Europa. När det gäller genomförandet och verkställandet av EU:s miljölagstiftning i allmänhet tänker kommissionen lägga fram ett nytt meddelande om detta senare i år. Syftet är inte att ersätta befintliga meddelanden om ämnet utan i stället att förbättra dem genom att fokusera på den övergripande allmänna struktur och kunskapsbas som ligger till grund för genomförandet av miljölagstiftningen.

I samband med detta initiativ kommer vi att göra en detaljerad genomgång av alla möjliga alternativ för att stärka övervaknings- och kontrollkapaciteten på EU-nivå och i de nationella inspektionssystemen. Det bör erkännas att EU:s rättsliga ram för miljöinspektion redan har förbättrats under de senaste åren, särskilt genom antagandet av en rekommendation om minimikriterier för miljöinspektioner i medlemsstaterna, samt genom införandet av olika bestämmelser i den sektoriella miljölagstiftningen.

Vi arbetar fortfarande med detta meddelande och det exakta innehållet har ännu inte fastställts. Vi kommer att hålla samråd med intressenterna, däribland med parlamentet via dess berörda utskott, så att ledamöterna får möjlighet att uttrycka sina åsikter och lämna synpunkter.

Kriton Arsenis (S&D). – (EN) Tack för det detaljerade svaret. Vi ser fram emot att få se EU:s nya strategi för den biologiska mångfalden och parlamentet kommer naturligtvis att ha många idéer och vi kommer att utveckla detta närmare.

För att gå djupare in i den fråga vi diskuterade, Nagoya och strategin, skulle du kunna kommentera hur det går för oss när det gäller genomförandet av besluten från Nagoya och särskilt ABS-protokollet? Vilka framsteg har gjorts? Vilka är tidsfristerna? Har vi gjort några

framsteg i fråga om skyddade havsområden? Detta nämns särskilt i Nagoyamålen. Vilka framsteg gör vi där?

Dessutom nämnde du att det kommer att ingå åtgärder för den biologiska mångfalden i den gemensamma jordbrukspolitiken, som är ett av våra verktyg för att skydda den biologiska mångfalden, men parlamentet har också begärt skydd av vildmark och vägfria områden. Slutligen behöver vi mer kommunikation om Natura-2000-områdena, särskilt för jordbrukare. Vilka åtgärder planerar kommissionen där?

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Jag vill bara ställa en fråga. Koncentrerar ni er särskilt på naturskydd och skydd av vilda djur och växter, eller arbetar ni också med gamla tamdjursraser och grödor, vars mångfald också är starkt hotad?

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (EN) Jag skulle vilja lägga till en sak. Vi talar om biologisk mångfald. En fråga som är akut just nu är att vissa medlemsstater - däribland min – försöker att få lägre EU-mål i fråga om naturlagstiftning. Jag undrar verkligen om kommissionsledamoten håller med om att vi kan satsa på lägre ställda mål, eller om vi bör hålla fast vid de nuvarande.

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. – (EN) När det gäller Nagoya och våra framsteg där, går utvecklingen ganska bra i fråga om ABS, så där finns inga problem. Det finns smärre problem med översättningen, men vi ligger bra till i fråga om innehållet och vi planerar redan arbetet med lagstiftningen efter undertecknandet, så att vi sedan kan gå vidare med ratificeringsprocessen. Det tar lite tid, men jag ser inga allvarliga hinder.

När det gäller skyddade havsområden ligger vi fortfarande lite efter. Vi försöker komma framåt och efter de åtaganden vi gjorde i Nagoya kommer vi att få mer att göra inom EU än i nuläget – även på grund av Natura 2000 i sig och de åtaganden vi har gjort.

När det gäller den gemensamma jordbrukspolitiken och finansieringen av Natura 2000 gör jag mitt bästa för att se till att detta är mycket väl representerat i den första och tredje pelaren och att den biologiska mångfalden uppmärksammas ordentligt i den kommande gemensamma jordbrukspolitiken. Kommissionsledamöterna Dacian Cioloș och Connie Hedegaard och jag själv utarbetade en gemensam skrivelse som vi sände till rådets senaste möte med miljöministrarna, där vi var överens om frågorna och om i vilken riktning vi vill gå.

När det gäller Bernt Posselts fråga omfattar hela Natura 2000 i sin överenskomna form i dag skydd för ca 18 procent av den europeiska landmassan genom de så kallade Natura 2000-områdena och sedan har vi två direktiv. Det ena är fågeldirektivet och det andra är livsmiljödirektivet, där det tydligt anges vad som är skyddat på vilket sätt och på vilken nivå och så vidare. Det är alltså en ganska bred lagstiftning som inte enbart gäller vissa hotade arter och arter som är på väg att försvinna. Vi vill agera på ett sätt som ger oss ett brett skydd, men faktum är att flera av de arter i EU-områdena som har konstaterats vara hotade är i ganska dåligt skick, så vi skulle verkligen behöva göra mer.

När det gäller frågan om mål är svaret ganska enkelt. Just nu bör vi inte fokusera på att sänka målen utan i stället fokusera på den allvarliga frågan om genomförandet av Natura 2000, det vill säga utarbeta förvaltningsplaner och avsätta tillräckligt med pengar. Det kommer att inte bli lätt i nuläget, men det är verkligen ett slags finansiering för framtiden.

Talmannen. – Fråga nr 28 från **Nikolaos Chountis** (H-000122/11)

Angående: Avfallshanteringen i Grekland

Kommissionen anser, i sitt svar E-3732/2010 ⁽²⁾, att deponering är den sista och mest olämpliga lösningen när det gäller avfallshantering. I Grekland ska 61 deponeringsanläggningar uppföras med hjälp av samfinansiering, något som lett till förståeliga protester från invånarna i flera områden (Lefkimi, Grammatikos och framförallt Keratea) vilka tvingas acceptera denna ”sista och mest olämpliga lösning”. Det faktum att regeringen så ihärdigt håller fast vid den teknik och de metoder för insamling och förvaltning av avfall som den gått in för, har av press, miljöorganisationer, politiska partier och företrädare för de lokala förvaltningarna kopplats samman med vissa affärs- och företagsintressen och omtalas nu som en ny politisk skandal.

Jag ber kommissionen svara på följande: Anser inte kommissionen, oberoende av vilka val de enskilda länderna gör, att den lösning som miljöorganisationerna (WWF, Greenpeace, Mediterranean SOS m.fl.) föreslår är att föredra ur ekologisk och miljömässig synpunkt, det vill säga att sorteringen sker vid källan och av hushållen, i stället för återvinning i fabriker? Kan kommissionen lova att undersöka dessa förslag och sända över en delegation som diskuterar detta med berörda instanser?

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. – (EN) I det nya ramdirektivet om avfall införs en femstegshierarki för avfallshantering. Enligt avfallshierarkin är förebyggande av avfall det mest önskvärda alternativet, följt av återanvändning, materialåtervinning och annan återvinning, med bortskaffande som sista utväg. Det går att avvika från hierarkin för särskilda avfallsflöden.

Medlemsstater som avviker från hierarkin måste dock lämna en bra motivering. Bortskaffande av avfall till deponier, som ligger längst ner i avfallshierarkin, måste alltså betraktas av medlemsstaterna som det minst gynnsamma alternativet för avfallshantering.

Avfall med hög renhetsgrad, som papper och glas, är en förutsättning för att avfall ska kunna användas som sekundär råvara av tillverkningsindustrin. Därför är separat insamling vid källan av återvinningsbara avfallsflöden ofta den bästa metoden för avfallsinsamling. Enligt ramdirektivet om avfall är medlemsstaterna skyldiga att införa separat insamling av papper, metall, plast och glas senast 2015. Återigen har medlemsstaterna ett visst utrymme för att anpassa sina avfallsinsamlingssystem efter de specifika nationella förhållandena, särskilt när det finns mycket effektiv och avancerad sorteringsteknik att tillgå. I avsaknad av sådan teknik är dock separat insamling vid källan den billigaste och enklaste metoden för att få fram sekundära råvaror av hög kvalitet ur avfall.

Grekland har stora problem med olagliga deponier och fälldes som bekant av domstolen 2005 på grund av det enorma antalet olagliga deponier som har varit i bruk inom Greklands territorium. Denna fråga har ännu inte lösts. I december 2010 lämnade de grekiska myndigheterna ändå in en handlingsplan som gick ut på att alla lagliga deponier skulle stängas fram till utgången av juni i år. Kommissionen välkomnar denna plan, inklusive uppförandet av nya deponier, under förutsättning att detta inte går att komma runt som ett sista alternativ för att upprätthålla ett nätverk för bortskaffande av avfall som uppfyller sanitära normer i enlighet med kraven i EU-lagstiftningen.

---

(2) Svar av den 9 augusti 2010.

Uppförandet av deponier som uppfyller normerna i EU:s direktiv om deponering av avfall är ändå ett framsteg jämfört med den olagliga dumpningen av avfall. Kommissionen uppmanar de grekiska myndigheterna att slutföra sin planering och uppföra deponierna – och dessa program får redan EU-stöd. Grekland måste göra mer än att vidta dessa åtgärder och upphöra att använda deponier som det förhärskande alternativet för avfallshantering och i stället gå mot en modern avfallshanteringspolitik som bygger på återvinning och återanvändning av avfall.

Enligt den senaste statistiken från Eurostat deponeras ungefär 82 procent av hushållsavfallet i Grekland, medan genomsnittet i EU är 38 procent. Dessutom fungerar återvinningssektorn i Grekland mycket dåligt och endast 17 procent av hushållsavfallet återvinns.

Tillämpningen av avfallsdirektivet har högsta prioritet både för kommissionen och för mig personligen. Vi kommer att övervaka den nationella avfallspolitiken genom att bedöma medlemsstaternas avfallshanteringsplaner. Vi väntar på en uppdaterad avfallshanteringsplan från Grekland. Dessutom övervakar vi noggrant genomförandet av den grekiska handlingsplanen och processen med att stänga alla olagliga deponier, inbegripet planen för EU-finansierade projekt.

Vi kommer också att övervaka hur EU-finansieringen används för att se till att de projekt som finansieras är förenliga med de mål och krav som fastställs i vår avfallslagstiftning. I Greklands fall är det mycket viktigt att minska användningen av deponier och att öka återvinningsgraden genom separat insamling och återvinningsbara material.

En god avfallshantering bör ses som en möjlighet eftersom den kan skapa affärsmöjligheter och sysselsättning i hela landet. Det är också mycket viktigt att uppnå de nya målen för resurseffektivitet genom att tillämpa bästa metoder.

Slutligen flyger jag till Grekland i morgon för ett tvådagarsbesök och vi kommer naturligtvis att diskutera allt detta ingående då.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! Kommissionsledamotens sista kommentar ger mig lite hopp. Eftersom du reser till Grekland i morgon borde du besöka ett område nära Aten där det dagligen har varit sammandrabbningar mellan de boende och de polisstyrkor som har varit utplacerade där i fyra månader nu, med skador och andra incidenter, på grund av deponin där, eftersom vi måste stänga deponier liksom ni förklarar.

Om detta är den minst önskvärda lösningen kan man fråga sig varför kommissionen godkänner miljökonsekvensbedömningar när avfallet i en mängd anläggningar – sådana som du sannolikt kommer att besöka – i princip hamnar i vattendragen. Det är skandalöst och det kommer inte att gå att undvika skador på miljön – om ni inte ingriper, om ni inte sätter stopp för denna ekonomiska skandal, för dessa anläggningar medfinansieras av EU.

Gör något omedelbart, för saker och ting är inte så teoretiska som din förklaring, men hur som helst tackar jag dig.

Janez Potočnik, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag kommer att besöka dessa platser nära Aten. Första dagen kommer jag att diskutera med tre utskott från det grekiska parlamentet och vi kommer säkerligen också att ta upp denna fråga. Jag är medveten om det och om frågans allvar. Jag kanske kan förklara varför vi faktiskt stöder och till och med medfinansierar några deponier, trots att vi verkligen tycker att detta kommer i sista hand bland alternativen i avfallshierarkin.

Det första och absolut viktigaste vi måste ta hänsyn till är förstås människors hälsa, så vi måste se till att folkhälsan skyddas med alla till buds stående medel. Det är viktigt att vi verkligen eftersträvar de bästa möjliga alternativen, men ibland måste man helt enkelt ta det steg för steg.

Av de uppgifter som jag har fått för hela Europa har jag förstått att så snart ett land på allvar börja separera avfallsinsamlingen får man snabbt en mycket hög andel avfallsåtervinning och en mycket låg andel hushållsavfall som deponeras. Så separat insamling är det avgörande och när detta är på plats kan saker hända snabbt. Men ibland är deponier tyvärr fortfarande det enda möjliga alternativet och om vi vill skydda folkhälsan här så måste vi helt enkelt tillhandahålla det.

Talmannen. – Frågor som inte har besvarats på grund av tidsbrist kommer att besvaras skriftligen (se bilaga).

Frågestunden är avslutad.

(Sammanträdet avbröts kl. 20.20 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: WIELAND

Vice talman

14. Regler för och finansiering av politiska partier på europeisk nivå (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Marietta Giannakou för utskottet för konstitutionella frågor om tillämpningen av förordning (EG) nr 2004/2003 om regler för och finansiering av politiska partier på europeisk nivå (2010/2201(INI)) (A7-0062-2011).

Marietta Giannakou, föredragande. – (EL) Herr talman! Parlamentet uppmanas i dag att diskutera det betänkande som jag har utarbetat för utskottet för konstitutionella frågor om regler för politiska partier på europeisk nivå och om regler för deras finansiering av Europaparlamentet. Trots att det finns en liknande förordning har de europeiska politiska partierna inte haft någon stadga som är förenlig med Lissabonfördraget och EU tidigare, och med det menar jag en stadga som följer artikel 10.4 i Lissabonfördraget, enligt vilken politiska partier på europeisk nivå ska bidra till att skapa ett europeiskt politiskt medvetande och till att uttrycka unionsmedborgarnas vilja. Naturligtvis innebär detta inte att de europeiska partierna ska fungera som internationella icke-statliga organisationer på belgisk statsnivå. Efter att ha accepterat generalsekreterarens rapport om finansiering av partier, hans förslag om inrättande av en sådan stadga, Europaparlamentets förslag i det tidigare betänkandet från 2003 om behovet av en sådan stadga – fast Lissabonfördraget ännu inte hade antagits då – samt slutligen presidiets beslut av den 10 januari, godkände utskottet för konstitutionella frågor detta betänkande efter en ingående utfrågning av alla politiska partier, ordförande och sekreterare på europeisk nivå och framträdande professorer i ekonomisk och konstitutionell lag, samt en utfrågning av Transparency International och revisionsrätten. I betänkandet uppmanas kommissionen att lägga fram ett motsvarande förslag så att vi kan få en verklig europeiska stadga för politiska partier.

Stadgan kommer naturligtvis att omfatta vissa kriterier, enligt vad som anges i betänkandet: Nationella partier i minst sju länder eller regioner, där deras regionala myndigheter har lagstiftningsbefogenheter, måste vara medlemmar. Samtidigt skiljer man på erkännande av europeiska partier och deras finansiering. För att få finansiering måste partierna ha minst

en vald ledamot av Europaparlamentet. Enskilda personer, vanliga medborgare, kommer förstås att kunna gå med på samma sätt som partier.

Förslagen omfattar inte bara europeiska politiska partier utan även politiska stiftelser. I förslagen krävs – och detta är viktigt – att europeiska partier ska få rättslig, politisk och skattemässig status inom ramen för och under överinseende av den europeiska rättsliga stadgan och EU-lagstiftningen i allmänhet.

Utskottet för konstitutionella frågor diskuterade frågan ingående och kom fram till detta förslag, med vissa undantag förstås, vilket framgår av ändringsförslagen. I princip kom utskottet fram till att detta handlar om att stärka demokratin, stärka medborgarnas närvaro i EU-institutionerna genom att anta denna stadga och, i fråga om finansiering, att 10 procent bör komma från egna resurser och att donatorer bör få ge 25 000 euro i stället för de nuvarande 12 000. Tack, herr talman! Naturligtvis hoppas jag att parlamentet kommer att rösta för betänkandet.

Maroš Šefčovič, *kommissionens vice ordförande*. - (EN) Herr talman! Tack för att jag har fått möjlighet att diskutera betänkandet om europeiska politiska partier och deras stiftelser. Jag vill också tacka Marietta Giannakou som har utarbetat detta initiativbetänkande.

Vi inom kommissionen anser att betänkandet är mycket viktigt. Vi vet att europeiska politiska partier har stor betydelse för den europeiska integrationen. Framför allt bidrar de till att säkerställa att politiska frågor presenteras och diskuteras ur EU-perspektiv i tid, före valen till Europaparlamentet, så att vi kan undvika att dessa val domineras av rent nationella frågor, vilket som vi vet ofta riskerar att inträffa. Därför välkomnar jag den framåtblickande inriktningen i betänkandet och ser fram emot att diskutera dess innehåll i kväll och även i framtiden.

Enligt artikel 12 i förordning (EG) nr 2004/203 ska Europaparlamentet senast den 15 februari 2011 offentliggöra en rapport om tillämpningen av denna förordning och om de finansierade verksamheterna. Rapporten ska, i förekommande fall, ange eventuella ändringar av finansieringssystemet. Vi välkomnar som sagt Marietta Giannakous initiativbetänkande och den åtföljande resolutionen som ett positivt steg, men det måste betonas att informationen om den faktiska tillämpningen av den gällande förordningen och de finansierade verksamheterna kunde vara mer exakt och förbättras.

I detta sammanhang och mot bakgrund av parlamentets omröstning i morgon kan kommissionen komma att uppmanas att agera genom en ny översyn av förordning (EG) nr 2004/2003 och budgetförordningen, eller genom ny lagstiftning. Om parlamentet kommer fram till att den berörda gällande lagstiftningen behöver ändras, eller att det krävs ny lagstiftning, kommer kommissionen att undersöka dessa slutsatser noggrant och vidta de åtgärder som krävs, om den håller med om slutsatserna.

Kommissionen kommer också att överväga hur förordning (EG) nr 2004/2003 kan förbättras ytterligare på längre sikt för att stödja utvecklingen av starkare och verkligt transnationella europeiska politiska partier och stiftelser, i syfte att utveckla ett verkligt politiskt europeiskt offentligt rum.

När det mer specifikt gäller den rättsliga stadgan för europeiska politiska partier är jag medveten om att detta inte är första gången som parlamentet har begärt en sådan. Denna fråga behandlas ganska ingående i en undersökning som beställdes av utskottet för konstitutionella frågor, och jag tycker att den undersökningen visar ganska tydligt att det finns en rad komplicerade konstitutionella, politiska och praktiska frågor som måste lösas

för att en sådan stadga ska kunna antas. Det krävs alltså verkligen en mycket noggrann och detaljerad analys.

Detsamma kan sägas om några av de andra frågor som tas upp i betänkandet. När det gäller de förslag som kräver ändringar i budgetförordningen anser kommissionen också att det behövs en bredare diskussion om lagstiftningslösningar och om tidplanen för eventuella förändringar.

Sammanfattningsvis behandlar Giannakoubetänkandet och de åtföljande resolutionsförslagen frågor som ligger till grund för den europeiska integrationen och dess demokratiska natur och därför förtjänar vår fulla uppmärksamhet. Jag ser fram emot debatten om dessa frågor i kväll och även i framtiden.

Carlo Casini, för PPE-gruppen. – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! För det första vill jag uppriktigt tacka Marietta Giannakou, eftersom hon har gjort ett mycket bra och intelligent arbete.

När vi talar om politiska partier måste vi ta hänsyn till två problem. För det första står partier inte högt i kurs i något land. För det andra anses politiska partier i allmänhet driva sina nationella staters intressen och inte EU:s intressen som helhet vid valen till Europaparlamentet. Allmänheten har alltså ingen positiv syn vare sig på partierna eller deras funktion när det gäller att bygga Europa.

Därför måste vi handla snabbt. Det är inte bara i Lissabonfördraget, som redan har nämnts, utan i många författningar – nästan alla europeiska författningar – som partiernas funktion anses vara av nationellt intresse och därmed avgörande för demokratin och de gemensamma intressena. Det är viktigt att betona att jag talar om författningar och inte vanliga lagar, och att jag alltså hänvisar till de grundläggande strukturerna för staterna och för EU som helhet.

Det är alltså mycket viktigt att vi antar en stadga för partier som är verkligt EU-inriktade och inte bara en algebraisk summa av enskilda nationella grupperingar som inte har någon permanent europeisk struktur på gräsrotsnivå. Vi behöver stället partier som tänker och agerar i ett europeiskt sammanhang. Det behov jag beskriver är desto mer angeläget om vi verkligen vill ha en enhetlig europeisk vallagstiftning som förhoppningsvis kan leda till en enda europeisk valmanskår vid sidan av de nationella valmanskåren. Detta skulle öka de enskilda EU-invånarnas känsla av tillhörighet till Europa.

Nu kommer jag till kärnpunkten i mitt resonemang. Som redan har betonats – och jag tackar kommissionsledamoten på förhand – har mitt utskott arbetat mycket hårt, anordnat utfrågningar och många möten, men vi behöver ett förslag, ett initiativ från Europeiska kommissionen, som samlar de europeiska partierna inom unionslagstiftningen genom en ny offentlighetsrättslig form, med en juridisk person som också är giltig i alla medlemsstater och med en enhetlig struktur som gör det möjligt för dem att agera som företrädare för den europeiska allmänhetens intressen. Jag tackar Marietta Giannakou och kommissionsledamoten.

Enrique Guerrero Salom, för S&D-gruppen. – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot, fru Giannakou! Tack för att ni har utarbetat detta betänkande som jag tror verkligen kommer att bidra till att sporra kommissionen att göra framsteg när det gäller utformningen av ett bättre system för att erkänna och skydda europeiska politiska partier.

Den europeiska demokratin är verkligen en representativ demokrati. Den demokratiska demokratin har varit stabil ända sedan utvidgningen av rösträtten under mitten av 1800-talet innebar att de liberala revolutionernas löfte om representation för folket förverkligades, så att de kunde kontrollera sina egna öden. Den representativa demokratin har starka grundvalar, men ibland behöver den reformeras och uttryckas på nya sätt och med högre kvalitet. Ett exempel på detta är parlamentets arbete med att anta medborgarinitiativet.

Demokratin skulle kort sagt aldrig överleva utan fri representation och representation har aldrig varit fri utan pluralistisk konkurrens. Det är politiska partier som möjliggör denna pluralistiska representation. I demokratin är partierna ett uttryck för pluralism och de är grundläggande verktyg för det politiska deltagandet: De bidrar till att forma den allmänna opinionen, de erbjuder alternativ och allmänna eller sektorsinriktade regeringsprogram, de samordnar och harmoniserar samhällsintressen och de bidrar till kommunikationen mellan folkets och de styrandes behov.

Precis som en politisk partiteoretiker så riktigt har påpekat utvecklades partierna inte för att förmedla de styrandes behov till folket utan för att förmedla medborgarnas förväntningar till de styrande.

Nu behöver vi få detta, som har fungerat på nationell nivå, att fungera på europeisk nivå. Det handlar därför om att tillhandahålla en ram och möjligheter för europeiska politiska partier att på EU-nivå fullgöra de funktioner som de har haft på nationell nivå. Det viktigaste är att ge partierna en rättslig status och det är vad som föreslås i detta betänkande: partier som har en territoriell närvaro och samtidigt följer demokratiska regler; samt åtskillnad mellan erkännande och finansiering av partier, vilket kräver folkets stöd.

Slutligen förväntar vi oss att kommissionen börjar tillämpa mekanismen för att förbättra den nuvarande bristfälliga situationen i fråga om reglering av politiska partier.

Stanimir Ilchev, för ALDE-gruppen. – (BG) Herr talman! Giannakoubetänkandet avspeglar en logisk händelseutveckling på senare år när det gäller att öka medborgarnas intresse för politiken inom EU.

En reglering av europeiska partier förutsätter nu att ett offentligt rum utan gränser skapas. I det avseendet är Giannakoubetänkandet en inbjudan till reforminriktade politiker. De planer som beskrivs i betänkandet är viktiga. De kommer att bidra till att göra de europeiska partierna till ett riktigt verktyg för att förbättra deltagardemokratin i unionen.

Det är ingen tillfällighet att det lades fram nästan 100 ändringsförslag till detta betänkande. Tack vare gemensamma ansträngningar utarbetades sju kompromissförslag som fick stöd av alla politiska grupper. Jag tror att intresset för betänkandet i utskottet för konstitutionella frågor väckts genom tanken att det europeiska partisystemet skulle kunna bli ännu mer flexibelt, attraktivt och logiskt, för att inte nämna lämpligt för de europeiska processerna genom inrättandet av en allmän politisk, rättslig och skattemässig stadga för europeiska partier.

Det handlar inte om att organisera partier enligt en enda standardiserad struktur, utan snarare om att följa en mer generell modell. De grundläggande skillnaderna mellan partier och stiftelser gäller också fortfarande, men det finns nya möjligheter till större synergieffekter mellan deras verksamheter.

Betänkandet och den förväntade efterföljande utvecklingen måste bidra till att förändra det välbekanta status quo där de nuvarande partierna bara är sammanslutningar med nationella partier och inte har någon direkt koppling till väljarna i medlemsstaterna. Med utgångspunkt i denna strävan bör vi börja undersöka förutsättningarna för direkt och enskilt medlemskap och deltagande av fysiska personer i partiets inre verksamhet och även i partiets förvaltning.

Ett antal känsliga frågor tas upp i betänkandet och exempelvis görs det tydlig skillnad mellan kriterierna för att bilda ett politiskt parti och för att finansiera det. Betänkandet bör få stöd, så att kommissionen kan börja utforma ett nytt avsnitt i budgetförordningen som helt och hållet är ägnat åt finansieringen av europeiska partier och stiftelser.

Gerald Häfner, för *Verts/ALE-gruppen*. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Tydliga rättsliga regler för politiska partier i Europa är en viktig faktor när det gäller att forma det europeiska samhället, utveckla den europeiska politiska debatten och bidra till att göra valen till Europaparlamentet verkligt europeiska, med europeiska kampanjer och argument i stället för de nationella kampanjer och argument som oftast förekommer i nuläget. Därför vill jag uppriktigt tacka Marietta Giannakou för hennes betänkande. Vi hade ett mycket nära samarbete om detta. Vi var inte överens på alla punkter till att börja med. Nu ställer vi oss dock gärna bakom slutresultatet.

Jag vill lyfta fram ett par områden som var särskilt viktiga för oss under diskussionen. Det ena är att vi anser att de partier som vill delta i den demokratiska processen också måste vara demokratiska till sin utformning. Detta gäller särskilt för val av partiorgan, val av kandidater och upprättande av listor, och detta har nu tagits med i punkt 5. Jag anser att detta är ett enormt framsteg. Detsamma gäller för en rad andra punkter som jag inte tänker ta upp här.

Jag vill kortfattat nämna den viktigaste punkten: Kravet på att ett parti redan ska ha en ledamot i Europaparlamentet. Detta krävdes till en början för att få erkännande och finansiering. Villkoret gäller nu enbart för finansiering. Detta var mycket viktigt för oss eftersom det måste göras en mycket tydlig åtskillnad mellan erkännande och finansiering. Erkännande innebär att det måste finnas fri konkurrens så att nya partier med nya frågor och nya ansikten kan bildas i Europa. Detta bör inte omfattas av alltför stora begränsningar. När det gäller frågan om finansiering kan den dock knytas till en viss lägsta nivå av röster från väljarna. Därför kan vi också gå med på detta även om vi hade velat utforma denna punkt tydligare, vilket är anledningen till att vi tänker lägga fram ett ändringsförslag.

Daniel Hannan, för *ECR-gruppen*. – (EN) Herr talman! Demokrati är inte bara en periodiskt återkommande rätt att sätta ett kryss på en valsedel. Demokratien är också beroende av kopplingen mellan de styrande och de styrda – ett frändskap. För att ha en fungerande demokrati krävs ett *demos*, en enhet som vi identifierar oss med när vi använder ordet "vi". Om vi tar bort *demos* ur demokratien står vi där med enbart *kratos*, med makten i ett system som måste använda rättsliga medel för att genomdriva vad det inte kan kräva i namn av medborgarnas solidaritet med samhället.

Det går inte att skapa institutioner inom en fungerande representativ regering genom byråkratiska påbud. Vi har försökt med det i EU. Vi har skapat alla attribut och yttre symboler: Europaparlamentet, de politiska partierna, valen och så vidare, men det går inte att tvinga folk att känna sig europeiska på samma sätt som man kan känna sig norsk, japansk, fransk, portugisisk eller vad det nu är.

Ett parti bör växa organiskt genom att medlemmarna har en gemensam identitet och gemensamma intressen. Detta kan vi inte åstadkomma med offentlig finansiering eller ett byråkratiskt penndrag. ECR är därför emot denna lagstiftning, vi är emot begreppet transnationella partier. Vi samlar vissa av våra väljare i en allians av partier, men vi är emot en enda stadga. Vi är emot budgethöjningar – som jag tycker är en märklig fördelning av medel i det rådande ekonomiska klimatet - och jag är emot min landsman och vän Andrew Duffs förslag om att dessa transnationella partier skulle tillåtas spendera EU-pengar i nationella folkomröstningskampanjer.

Ni kommer inte att skapa européer genom att göra av med allmänna medel. Allt guld i alla våra statskassor tillsammans räcker inte för att övertyga människor om en falsk idé.

Helmut Scholz, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Šefčovič, mina damer och herrar! Jag kan bara välkomna att Europaparlamentet intar en seriös och pragmatisk hållning när det gäller demokratiseringen av de europeiska beslutsprocesserna. Som framgår av Giannakoubetänkandet handlar detta också om att vidareutveckla de europeiska partierna som, trots att de har varit en politisk realitet i Europa under många år, hittills inte har varit jämbördiga partner och medspelare i fråga om det demokratiska inflytandet på EU:s politik. Vi behöver politiska partier även på EU-nivå som är fast förankrade i de samhällen de företräder och som kan spela en kraftfull roll i valen till Europaparlamentet och när det gäller att skapa en europeisk öppenhet på grundval av interna demokratiska strukturer och förordningar.

När det gäller just detta betänkande hade jag gärna sett att föredraganden skulle ha visat större mod genom att använda parlamentets initiativrätt för att ta ett verkligt viktigt steg mot att utveckla det politiska systemet och partisystemet i EU. Detta steg har många invånare väntat på och det kommer att uppmuntra dem att engagera sig. De sammankopplade europeiska och nationella beslutsnivåerna och förbindelserna mellan de politiska partierna kunde ha behandlats tydligare som en gemensam faktor som är öppen och går att påverka.

Europaparlamentet bör beslutsamt uppmana kommissionen och rådet att ta initiativet i detta avseende. Jag förväntar mig ett konstruktivt samarbete från kommissionen och rådet.

John Stuart Agnew, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Denna lagstiftning kommer att göra det möjligt för Europeiska unionen att ösa pengar över folkomröstningskampanjerna så att den köper rätt resultat från början, som omväxling!

Storbritannien kommer i framtiden att hålla en folkomröstning varje gång EU föreslår att makt ska flyttas från landets väljare. EU är vettskrämt över risken att vi ska ge en rad felaktiga svar. Därför tänker man ta pengar från Storbritanniens skattebetalare för att indoktrinera dem med sin version av den rätta vägen.

I förgrunden för lagstiftningen står Andrew Duff, en liberaldemokratisk ledamot av Europaparlamentet från min egen region. I Storbritannien har stödet för hans parti rasat nyligen – ett parti som naturligtvis desperat gärna vill att EU-institutionerna ska styra Storbritannien. EU:s manipulationer har aldrig varit så tydliga, tillsammans med dess förakt för de brittiska väljarna. Unionen sår fröna till sin egen undergång, eftersom lagstiftningen kommer att tillåta oss att finansiera den folkomröstningskampanj som många i mitt land länge har väntat på – den som ger oss möjlighet att helt frigöra oss från dess kontroll.

Nicole Sinclair (NI). – (EN) Herr talman! Jag undrar om min kollega John Stuart Agnew håller med mig om att ett politiskt parti som tar emot finansiering enligt denna lagstiftning,

som ett enskilt europeiskt parti, och som inte minst måste följa EU:s program och verksamheter och de grundläggande EU-lagstiftningsprinciperna, samt EU-lagstiftnings utveckling på alla nivåer, regionalt, nationellt och på EU-nivå, skulle vara ett parti som har gett upp sina principer? Håller du med mig, herr Agnew?

John Stuart Agnew (EFD). - (EN) Herr talman! Jag svarar Nicole Sinclaire att vi kommer att ta vad vi kan få av detta eftersom vi använder djävulens pengar för att utföra Guds verk. Det är vad vi gör och det vet ni mycket väl.

Nicole Sinclaire (NI). - (EN) Men kommer ni att acceptera principen med EU-lagstiftning i alla fall?

John Stuart Agnew (EFD). - (EN) Nej, det är klart att vi inte gör. Det är därför vi är här.

Rafał Trzaskowski (PPE). - (EN) Herr talman! Låt mig först tacka Marietta Giannakou och kommissionen för deras utmärkta samarbete och för ett utmärkt betänkande.

Håller vi verkligen på att skapa ett europeiskt *demos* som min kollega Daniel Hannan nyss sade? Jag vet inte, jag vill inte gå så långt. Jag tycker att det vi borde göra just nu är att stärka det framväxande europeiska offentliga rummet och i stort sett förnya debatten om de europeiska frågorna. Tanken med det här parlamentet är ju att föra EU-medborgarna närmare vad vi diskuterar här och vad kan vara enklare än att börja diskutera europeiska frågor med dem?

Förresten kan jag bara tala för mig själv, men jag är ingen byråkrat – jag är direktvald ledamot av det här parlamentet.

Debatten handlar faktiskt om att öka synligheten för de europeiska politiska partierna, som vi alla tillhör oavsett om vi sitter till vänster, i mitten eller till höger här i kammaren. Att få ut dem ur skuggorna, för just nu vet ingen egentligen vad de håller på med, vilken status de har, om de skapar något mervärde – vilket vi här i Europaparlamentet tycker att de gör. Detta är möjligheten, att faktiskt få en programförklaring och förhoppningsvis i framtiden driva kampanjer i valen till Europaparlamentet som bygger på europeiska frågor och inte fastnar i nationell retorik hela tiden.

Detta betänkande är positivt på tre punkter. För det första skapar det en viss balans mellan operativa befogenheter inom de parlamentariska grupperna och en tydlig koppling till vad vi gör här i parlamentet, där finansiering kopplas till närvaro i parlamentet – i Europaparlamentet. För det andra skapas en organisatorisk konvergens mellan europeiska politiska partier och europeiska stiftelser, vilket är berömligt, och för det tredje effektiviseras och förtydligas finansieringen av europeiska politiska partier, vilket jag tycker borde vara målsättningen för oss alla.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Herr talman! När vi ser på den europeiska integrationens historia och EU:s nuvarande utformning och funktion kan man säga att EU inte bara kan betraktas som en gruppering av stater utan i stället bör ses mer som en politisk arena med potential för att skapa en verkligt europeisk allmänhet. EU har inte bara en inre marknad, egen lagstiftning, valda företrädare och ett eget rättsväsende. Det har också funnits politiska partier på europeisk nivå ganska länge nu. De är inte bara federationer av nationella partier. De har sin egen dagordning, en europeisk dagordning, och de är en integrerad del av det europeiska politiska livet. En förstärkning av de politiska partierna på europeisk nivå stärker deltagandeförvaltningen inom EU och därmed i slutändan även demokratin.

Därför välkomnar jag förslaget till reformering av stadgarna och finansieringen av politiska partier på unionsnivå och jag vill också tacka er personligen, herr vice ordförande, för ert samarbete.

Nu är det mycket viktigt att de politiska partierna får en gemensam och enda rättslig stadga. Vi måste avskaffa skillnaderna mellan systemet för politiska partier och de regler som gäller för EU-institutionerna. Detta är möjligt om det införs en gemensam politisk, rättslig och skattemässig stadga för politiska partier på europeisk nivå. Det bör också övervägas om rätten att bilda ett sådant parti bör begränsas till politiska partier som är verksamma på nationell eller regional nivå.

Frågan om ett finansieringssystem är också bra. Systemet för att godkänna finansiering av politiska partier på europeisk nivå bör förenklas. Det bör också vara möjligt att göra finansiella inspektioner för att bibehålla öppenheten. En öppen och säker miljö för att driva och finansiera europeiska politiska partier är också ett önskvärt och välkommet steg för EU-medlemsstaternas invånare och kan underlätta deras vardag. En stadga för europeiska politiska partier är ett viktigt framsteg mot ökat samspel med invånarna, mer demokrati och större intresse hos allmänheten för europeiska frågor.

Andrew Duff (ALDE). - (EN) Herr talman! Nationella politiska partier misslyckas nu med att stödja den europeiska integrationen på ett demokratiskt och effektivt sätt. Detta är mycket allvarligt. Det finns en klyfta som måste överbryggas, och det krävs nödvändig demokratisk stryka för att förena medborgarna med de europeiska krafter som utövas i parlamentet och rådet. Tiden har kommit för europeiska politiska partier. Inte för att ersätta nationella politiska partier, utan för att komplettera dem, så att de kan utmana och konkurrera med varandra om stöd, idéer och kandidater.

Utvecklingen av europeiska politiska partier är en kritisk länk som avgör om förslaget till gränsöverskridande listor som parlamentet ska pröva nästa månad kommer att lyckas eller inte. Jag uppmanar parlamentet att stödja Marietta Giannakous betänkande med stort mod och optimism för den framtida postnationella demokratin.

François Alfonsi (Verts/ALE). - (FR) Herr talman! Skapandet av europeiska politiska partier var ett stort steg framåt mot ett mer demokratiskt Europa som är i stånd att uttrycka sina medborgares önskemål.

Marietta Giannakous betänkande ligger på rätt linje när de handlar om att göra de europeiska politiska partierna och deras stiftelser enklare och mer okomplicerade. Det kommer att lätta bördan för de villkor som krävs för att uppnå offentliga bidrag och kommer att bredda alternativen för att utnyttja dessa bidrag. Vi stöder i synnerhet möjligheten för stiftelserna att också agera utanför EU:s territorium.

Men vid sidan av denna allmänna inställning som stimulerar och utvidgar bestämmelserna som stöder en starkare europeisk demokrati, går en av åtgärderna i motsatt riktning och begränsar friheten för de europeiska politiska partierna. Bland kriterierna för att erkänna ett europeiskt politiskt partis grundval i en medlemsstat kommer förordningen nu att kräva att partiet har valda företrädare i en regional församling med lagstiftningsbefogenheter.

Mitt parti är specifikt för Korsika. Det är medlem av den Europeiska fria alliansen (ALE) som har varit ett europeisk politiskt parti sedan det grundades. Vi fick 26 procent av rösterna på Korsika och har en stor medlemsammanslutning i den korsikanska regionalförsamlingen. Men eftersom Frankrike vägrar ge den korsikanska församlingen lagstiftningsbefogenheter, skulle vårt parti inte uppfylla kriterierna för ALE även om vi

fick majoritet på ön. Denna bestämmelse kan bara beklagas. Vi ville rikta er uppmärksamhet mot den här frågan.

Jacek Olgierd Kurski (ECR). - (PL) Herr talman! Europeiska politiska partier är ett nytt fenomen i den europeiska politiken, men tillsammans med ökningen av integration och stöd börjar de spela en allt viktigare roll. Politiska partier och stiftelser har blivit deltagare i det politiska livet i EU, och som sådana bör de omfattas av lämpliga förordningar som förhindrar missbruk. I vissa fall syftar dock överstatliga strukturer till att ha för mycket inflytande över politiken i de suveräna medlemsstaterna. Jag är exempelvis oroad över EU-partiernas aviserade ingripande i inrikesfrågor. Som polsk politiker skulle jag inte kunna samtycka till en situation, där en eller flera europeiska politiska partier arrangerar en folkomröstningskampanj i mitt land genom att exempelvis använda EU-medel för att uppnå ett specifikt resultat, till exempel folkomröstningen om mitt lands anslutning till euroområdet. Liknande farhågor kan förekomma hos politiker i andra länder, exempelvis Storbritannien.

Jag motsätter mig även krav på att öka utgifterna för europeiska politiska partier genom att använda skattebetalarnas pengar. Detta blir allt mer verkligt, eftersom regeringen i mitt land halverar stödet för nationella politiska partier och förhindrar oppositionen från att nå ut till allmänheten. Låt oss först stödja nationella partier och därefter internationella. Europeiska unionen är när allt kommer omkring ett Europa bestående av nationalstater.

Daniël van der Stoep (NI). - (NL) Herr talman! Du anmärkte just att jag var för sen med mitt blåkort. Det var jag inte. Redan när Andrew Duff talade visade jag tydligt att jag ville tala. Jag är inte säker på exakt hur förfarandet går till. Kan jag fortfarande använda mitt blåkort eller vill du fortsätta med debatten? Jag skulle vilja ställa en fråga till Andrew Duff kring det han talade om, eftersom han började tala om den gränsöverskridande listan. Jag var inte medveten om att vi diskuterade det, och jag ville ställde en fråga till honom om det.

Talmannen. - Daniël van der Stoep, för min del får du ställa din fråga.

Daniël van der Stoep (NI). (Talaren ställde en fråga (blått kort) till Andrew Duff i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen). - (NL) Mitt problem med den gränsöverskridande listan som Andrew Duff inledde sitt betänkande med – ett betänkande som vi snart ska debattera – är inte att en gränsöverskridande lista ska utarbetas. Jag motsätter mig uppenbarligen redan tanken på det. Mitt problem är i stället att det endast är partier som kan delta i detta – men det vi talar om här är europeiska politiska partier – vilket innebär partier som är aktiva i minst sju medlemsstater.

Mitt parti är ett parti som står för Nederländernas intressen. Partier i andra medlemsstater som står för sina egna länders intressen angår därför inte oss. De är mycket välkomna att göra det, men när det gör detta utestänger de många partier som inte kan konkurrera om de 25 platser som krävs. Det gör mig väldigt oroad. Jag vet inte exakt hur du föreställer dig detta eller hur exakt du tänker delta. Kan du förenkla saker och ting i det här sammanhanget? I annat fall känner vi oss allvarligt utestängda.

Andrew Duff (ALDE). - (EN) Herr talman! Det förslag som jag förespråkar är att en gränsöverskridande lista bör utarbetas från åtminstone en tredjedel av medlemsstaterna. Det är inte så många. Om Daniël van der Stoep inte kan locka kolleger med politisk samhörighet från sex andra länder, rekommenderar jag att han granskar värdet och trovärdigheten i sina politiska åsikter.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL). – (DA) Herr talman! Låt mig börja med att hävda att jag är en stor anhängare av politiska partier på nationell nivå, på europeisk nivå och på internationell nivå. Men ett politiskt parti är ju något annat och mycket mer än en partiapparat. En av de verkligt stora demokratiska utmaningarna är att politiska partier i allt mindre utsträckning speglar befolkningen som helhet. Detta kommer bland annat till uttryck genom att de politiska partierna förlorar medlemmar. Många länder har valt att kompensera detta genom att öka partistöden till partierna. Men högre partistöd är ingen garanti för en närmare förbindelse mellan partiernas ledning och apparat å ena sidan och partiernas medlemmar å andra sidan. Tvärt emot blir risken för att en oberoende byråkratisk apparat utvecklas större ju mer ekonomiskt oberoende partiapparaten blir från sina medlemmar. Därför måste jag säga att jag är skeptisk mot tanken om europeiska partier godkända av EU och som får stöd genom betalningar från EU. Det handlar inte om att jag har något emot europeiska partier. Europeiska partier ska växa nedifrån politiskt, organisatoriskt och ekonomiskt. Om det inte är möjligt, beror det troligen på att partiet saknar tillräckligt stöd. Det finns ingen genväg till demokrati, inte ens när det handlar om att bygga upp europeiska partier.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Herr talman! För det första vill jag gratulera vår föredragande Marietta Giannakou till hennes välavvägda och korrekta betänkande. Jag anser att utvecklingen av politiska partier med europeiska framtidsutsikter som är mer än nationella uttrycksmedel kommer att vara avgörande när det handlar om att galvanisera den allmänna opinionen i unionen och att intressera EU-medborgarna för att delta i gemensamma partier.

Vi lever i tider då det – som vi alla vet – är modernt att förtala politiker och de politiska partier som de tillhör, eftersom de europeiska medborgarna känner sig främmande från den politiska, ekonomiska och civila utvecklingen. I denna situation kommer Marietta Giannakous betänkande därför att bidra till att förbättra framträdandet för politiska partier och stödja enandet av Europa och de reformer som krävs för att skapa ett Europa med jämställda medborgare, med en gemensamma politisk, rättslig och skattemässig status och med tillväxtpotentialer.

Nicole Sinclaire (NI). – (EN) Herr talman! Tidigare i dag talade jag här i kammaren om min valkrets, West Midlands, och om de ekonomiska påfrestningar den går igenom. En av de sista saker som människor vill är att mer pengar läggs på politiker – de har redan för många politiker, även europaparlamentariker, som slösar bort deras pengar.

Vad detta handlar om är att det är ett steg på vägen mot en supermakt, och EU är villigt att offra dessa pengar på att skapa detta steg. Det har sitt parlament, sin ordförande och sin utrikesrepresentant, och nu vill det även ha politiska partier. För det vill ha ett land som kallas Europeiska unionen. Till och med de mest euroskeptiska ledamöterna i parlamentet är villiga att offra sina principer i utbyte för deras pengar. Bra jobbat! Är det detta Europa vill ha? Vill det köpa sig till makt?

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Herr talman! I våra demokratier har vi våra parlament som är medborgarnas röst, sen har vi de politiska partierna och deras stiftelser som är hjärnan, tankesmedjan och ledarna bakom debatterna. Parlamenten är demokratins motor och de politiska partierna är bränslet.

Här i vårt parlament klagar vi hela tiden över medborgarnas bristande intresse för EU. Vi beklagar nivån på röstnedläggelsen vid valet till Europaparlamentet och nej-rösterna i folkomröstningarna. Om vi vill ha en verklig europeisk demokrati, måste vi ta en allvarligt

titt på den plats vi vill ge de europeiska politiska partierna i det europeiska rum vi försöker bygga.

Vi har redan gjort en hel del med Lissabonfördraget och det europeiska medborgarinitiativet. Nu måste vi ge de europeiska politiska partierna de resurser de behöver för att uppnå sina mål. Observera att jag inte anser att dessa resurser bör vara ett medel som gör det möjligt för stora partier att bli orubbliga hegemonier. Små organisationer bör också vara i stånd att delta i debatten. Detta är viktigt om vi ska kunna bekämpa partiernas negativa bild hos medborgarna och deras bild som demokratins impopulära ansikte.

Jag anser att det är viktigt att tydligt skapa villkoren för bidrag och öppen styrning av bidragen, om vi ska stärka det europeiska offentliga rum vi försöker skapa. Initiativet måste vara inkluderande, så att de stora partierna inte favoriseras till nackdel för små partier och tvärtom.

En annan fråga jag skulle vilja ta upp handlar om den kontinuitet vi kommer att skapa mellan de europeiska, nationella och regionala nivåerna. De europeiska bestämmelser vi ska införa måste vara i stånd att passa ihop med de olika nationella rättsliga ramar som finns i ämnet för att se till att de olika nivåerna verkligen stämmer överens med varandra.

Slutligen måste vi också mycket noga granska det som står i punkt 23 i betänkandet, eftersom vi i vidsträckt betydelse måste fundera över de kopplingar som europeiska partier skulle kunna skapa med partier i resten av världen. Vi måste kunna dela våra demokratiska värden med våra partner i resten av världen, eftersom den globaliserade värld i vilken vi lever i dag kräver politiska beslutsfattare som tillsammans finner lösningar på problemen.

Zigmantas Balčytis (S&D). - (LT) Herr talman! Vikten av den roll de europeiska politiska partierna spelar finns innesluten i Lissabonfördraget som syftar till att skapa ett effektivt europeiskt politiskt rum. Det är våra politikers jobb att stimulera medborgarna att intressera sig för EU, att göra det mer begripligt och tillgängligt och att involvera dem i beslutsfattandet. Men för det ändamålet är det nödvändigt att reglera de europeiska politiska partiernas och stiftelsernas aktiviteter på ett tydligt och enhetligt sätt, och att se till att det interna funktionssättet hos sådana partier är demokratiskt. Dessa politiska partier möjliggör demokrati, och de måste därför ha enhetlig rättslig och skattemässig status, som skulle se till att de europeiska medborgarna får en bättre förståelse för politiska partier och att de företräds på ett bättre sätt. Det är särskilt viktigt att bildandet av de politiska partiernas interna styrelseorgan bygger på öppna principer för att se till att alla partiorgan och demokratiska beslutsfattande förfaranden väljs demokratiskt.

Alexandra Thein (ALDE). - (DE) Herr talman! Väldigt få av våra medborgare är medvetna om att det finns europeiska partier och stiftelser. Hittills har dessa helt enkelt varit paraplyorganisationer för sina nationella medlemspartier, inrättade enligt nationella lagar, främst belgiska lagar i det här fallet.

Var är det som dessa europeiska partier gör? De diskuterar europeiska frågor, håller partikonferenser och spelar en oumbärlig roll i reformeringen av Europaparlamentets valsystem. Enligt Lissabonfördraget är de nödvändiga för att bidra till att skapa en europeisk demokrati – ett politiskt forum på europeisk nivå.

Initiativbetänkandet som vi ska rösta om i morgon uppmanar kommissionen att reformera den rättsliga grunden för dessa europeiska partier. I framtiden kommer dessa partier att bygga på en europeisk lagbestämmelse och de kommer att ha europeisk rättskapacitet. Som liberaler har vi deltagit i kampanjen för att se till att man gör en tydlig åtskillnad mellan

erkännande som ett europeiskt parti och rätten till bidrag, eftersom en viss girighet var påtaglig. Det är också viktigt att europeiska partier följer demokratiska principer i sitt interna arbetssätt, något som inte kan tas för givet.

Geoffrey Van Orden (ECR). - (EN) Herr talman! Den allmänna opinionen flyter åt samma håll i många av våra länder, men EU och parlamentet försöker nyfiket simma i den motsatta riktningen. Det finns inget krav från våra medborgare på gränsöverskridande politiker. Parlamentet vill nu förbruka ännu mer offentliga medel, samtidigt som våra nationella regeringar måste göra nedskärningar i de offentliga utgifterna.

Herr talman, jag talar i egenskap av ordförande för New Direction, the Foundation for European Reform. Enligt min mening är det oacceptabelt att kostnaderna för politiska stiftelser ökar med över 30 procent på årsbasis. 2009 hade man förbrukat 6,3 miljoner euro, 2012 kommer detta att ha fördubblats till 12,3 miljoner euro. Vissa undrar kanske varför jag invänder mot detta när min stiftelse tar emot bidrag? Svaret på det är helt enkelt att de bidrag vi inte tar emot fördelas bland stiftelserna för andra politiska grupper, och då skulle vi finansiera verksamheten för våra politiska motståndare. Vi måste finna ett sätt att lämna tillbaka pengarna till våra nationella statskassor.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). - (EL) Herr talman, mina damer och herrar! Jag anser att EU testas i en demokratisk kris och en trovärdighetskris liksom i en ekonomisk kris. Den politik som tillämpas retar upp våra medborgare och gör dem besvikna och de beslutsfattande förfarandena uppmuntrar dem inte att delta, som de europeiska valen nyligen visade. Därför kan de europeiska politiska partierna med deras specifika politiska attribut under vissa nödvändiga förutsättningar hjälpa allmänheten att bli mer proaktiva i sökandet efter lösningar som främjar folket, inte de ekonomiskt starka. Därför måste bestämmelserna för politiskt och rättsligt erkännande och de nödvändiga bidragen underlätta deras agerande att fritt utveckla sin politik och sina alternativa förslag – för det är demokratins innersta väsen – och de får inte påverkas utifrån av politiska eller ekonomiska begränsningar. Därför har jag förbehåll kring vissa punkter i betänkandet, i den mån de kan användas som begränsningar för de politiska partiernas fria och oberoende organisering och handlande.

Partierna måste själva välja hur de ska drivas, agera och organiseras, och det får inte vara betingat av politiska enväldiga samband.

Jaroslav Paška (EFD). - (SK) Herr talman! I betänkandet om tillämpningen av en förordning om regler för och finansiering av politiska partier på europeisk nivå utvärderas erfarenhet från tillämpningen av denna lag i förvaltningen av politiska enheter med en bred europeisk räckvidd.

Förutom att analysera den nuvarande situationen har Marietta Giannakou beslutat att formulera ett antal förslag för att förbättra den nuvarande rättsliga miljön.

Den kanske viktigaste ändringen vore omvandlingen av stadgan från den nuvarande stadgan som motsvarar en belgisk icke-statlig organisation till en gemensam och enhetlig rättslig EU-stadga för politiska partier.

Den andra viktiga ändringen skulle vara att fastställa en procentandel för oberoende finansieringskällor till tio procent av de politiska partiernas rambudget.

Men med hänsyn till att europeiska politiska partier och deras stiftelser skulle få mer än 30 miljoner euro från Europaparlamentet 2012, måste vi garantera maximal insyn i

förvaltningen av dessa bidrag. Förändringar som dessa kan stödjas för att ytterligare förbättra det politiska arbetet i EU.

Daniël van der Stoep (NI). – (NL) Herr talman! Det nederländska frihetspartiet (PVV) sitter i parlamentet för att företräda det nederländska folket. Vi är här för att vi anser att EU i dess nuvarande form inte tjänar Nederländernas intressen. Vi motsätter oss inte EU, vi vill bara begränsa det till ekonomiskt samarbete. För oss är en europeisk politisk union därför helt otänkbar. Makten måste förbli hos medlemsstaterna, eftersom det endast är de som kan avgöra vad som är bäst för deras egna medborgare. Europeiska politiska partier skulle inte tillföra något mervärde alls för medborgarnas välbefinnande varken i EU eller i Nederländerna.

Herr talman, den bestämmelse i Lissabonfördraget som fastställer – och jag citerar – att de politiska partierna på europeisk nivå ska bidra till att skapa ett europeiskt politiskt medvetande och till att uttrycka unionsmedborgarnas vilja är ett orimligt påstående som inte återspeglar verkligheten. Det intresserar inte medborgarna, och det gör det inte med rätta. I deras ögon fick de europeiska politiska partierna omkring 67 miljoner euro i EU-bidrag mellan 2004 och 2010. Detta är ett fullständigt sanslöst slöseri av skattebetalarnas pengar till ingen nytta. Ett politiskt parti måste definitionsmässigt kunna fungera utan bidrag, och det omfattar även europeiska politiska partier. Det finns särskilda intressegrupper som ingen känner till, som ingen övervakar och som vi behöver lika mycket som vi behöver ett håll i huvudet.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Kärnfrågan som tas upp i betänkandet i samband med finansiering av europeiska partier och politiken för etableringen av dem är skapandet av en gemensam stadga för europeiska partier i överensstämmelse med en enhetlig lagstiftning för Europa.

EU – vars lagstiftning anger en gemensam struktur och ett gemensamt arbetssätt för europeiska partier och som lägger sig i deras interna verksamhet, deras stadgar och deras politiska program med förevändningen att enligt vad som påstås lätta på bidragsregleringen – öppnar en Pandoras ask av ekonomiska och i vidare betydelse politiska sanktioner mot politiska partier i form av ett EU-struhtag på deras verksamhet och handlingar, påtryckningar på nationella politiska partier för att mer utförligt integreras i EU:s antigräsrotspolitik och en attack mot partier som ifrågasätter antigräsrotspolitiken, EU-strategin och kapitalets makt. Detta handlar inte om parlamentarisk samordning. Det handlar om europeiska partier som EU:s ideologiska och politiska instrument för att manipulera arbetar- och gräsrotsrörelsen.

Därför ska vi rösta emot betänkandet om regler för och finansiering av politiska partier och stiftelser på europeisk nivå.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Herr talman! Öppen finansiering av europeiska politiska partier är ett nödvändigt medel för att stödja demokratiska värden. Vi behöver ett europeiskt rum, där politiska partier kan vara aktiva och där det är medborgarna som står i centrum för EU:s angelägenheter. Att anta en europeisk rättslig status utgör ett steg mot att förbättra de europeiska partiernas regelverk.

När det gäller mitt eget land är det lag nr 334 från 2006, ändrad 2010, som är i kraft. Men den allmänna debatten handlar om att det vore lämpligare att kommunala och parlamentariska kandidater finansierades genom statsbudgeten. Taket för varje kandidat föreslås till omkring 11 600 euro. Om vi godkänner dessa kostnadsbestämmelser skulle

vi undanröja valbestickning och olaglig finansiering. Partierna skulle i första hand få kompetenta kandidater i stället för människor som är i stånd att främja sin egen kampanj.

Diane Dodds (NI). - (EN) Herr talman! Den här debatten i kväll är karakteristisk för allt som är fel med dagordningen "mer Europa". Det är helt enkelt häpnadsväckande för mig att ha lyssnat och sett hur långt debatten befinner sig från vanliga medborgares dagordning. Andrew Duff erkänner med rätta att det finns ett hål att stoppa till mellan de europeiska makthavarna och de enskilda medborgarna. Det är helt rätt, men det hålet stoppas inte av att man utvecklar europeiska partier och, som en annan ledamot sade i debatten, ge dessa partier resurser som matchar deras ambitioner.

Jag skulle vilja utmana Andrew Duff genom att be honom gå till sin valkrets i helgen och försöka sälja dessa åsikter till de lokala samfundsgrupper som har drabbats av minskade bidrag på grund av de åtstrammingsåtgärder som koalitionsregeringen i Storbritannien har påfört dem. Hålet kommer dock att stoppas genom att man låter folket framföra sin mening om Lissabonfördraget, om att öka federalismen och om den litania av byråkrati som kommer från dessa institutioner.

Maroš Šefčovič, *kommissionens vice ordförande.* - (EN) Herr talman! Jag inleder mina avslutande kommentarer med att än en gång tacka Marietta Giannakou för hennes betänkande, eftersom jag anser att den här debatten mycket tydligt har visat att den oro och de frågor som hon tar upp i betänkandet är berättigade. De står i centrum för den europeiska integrationen och för dess demokratiska karaktär.

Utbytet av åsikter visade tydligt hur känsliga dessa frågor är och, om parlamentet godkänner förslaget till lagstiftningsresolution i morgon, kommer kommissionen därför att respektera dess åtagande från ramavtalet och besvara denna resolution inom tre månader.

Men som ni kanske har märkt av denna debatt är det ganska uppenbart att detta skulle vara en mycket känslig, komplicerad, politisk och rättslig uppgift, eftersom det finns många frågor som både rättsligt och politiskt är mycket känsliga. Våra preliminära analyser av stadgan för de europeiska politiska partierna går i den här riktningen, men vi behöver förstås nu mycket noga analysera den rättsliga grunden, den möjliga rättsliga formen och – som vi nu ser – skulle vi troligtvis behöva en separat rättsakt i den här frågan. Det beror på att översynen av förordningen från 2003–2004 helt enkelt inte vore tillräcklig, eftersom den riktade sig mot finansieringsfrågan och inte mot frågan om stadgar för politiska grupper. Detta är alltså en synpunkt som vi skulle vara tvungna att undersöka mycket noga.

Flera talare har tagit upp frågan om att ändra budgetförordningen. Här måste vi än en gång mycket noga granska kraven, räckvidden och valet av tidpunkt och vi har helt klart noga noterat kraven i betänkandet på mer flexibilitet. Som ni vet vidtog vi redan 2007 några åtgärder, och vi kommer att granska dessa förslag mycket noga. Men det är tydligt att det kan vara mycket svårt att komma överens om ändringarna och få dem införlivade i den nuvarande översynen av budgetförordningen och dess genomförandebestämmelser.

Parlamentet är förstas lagstiftare och det står parlamentet fritt att ta upp den här frågan i den nuvarande pågående interinstitutionella processen, om det så önskar. Jag framför mitt tack än en gång, herr talman, och vi ser helt klart fram emot den påföljande debatten om den här frågan när resolutionen har godkänts och kommissionens svar har utarbetats.

Marietta Giannakou, *föredragande.* - (EL) Herr talman! Jag skulle vilja tacka kommissionsledamoten, framför allt för det han sade och för de åtaganden han gjorde, och även ledamöterna som gav sitt stöd till betänkandet.

När det gäller bidragsförfarandet anser jag för det första att det är viktigt att upprepa att partierna inte kommer att söka mer bidrag och att ändringen av 2007 års förordning har medverkat till ökad insyn precis som organisationen Transparency International har medgivit. För det andra är det inte mer än rättvist att partierna bör söka en europeisk stadga och att bringa sina stadgar i överensstämmelse med de europeiska institutionerna och med europeisk lagstiftning och syftet med detta är förstås att tillfredsställa medborgarna.

Slutligen är det en ytterst demokratisk handling att skapa en säker och öppen miljö för drift och finansiering av partier. Vi behöver ett europeiskt område med aktiva politiska partier som för medborgarna in i unionens hjärta och hjälper dem i deras dagliga liv. Detta kommer att innebära ökat deltagande, mer demokrati och – när allt kommer omkring – mer Europa.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum den 6 april kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), *skriftlig.* – (RO) EU kritiserar gång på gång för bristande demokrati. För att uppnå verklig demokrati behöver vi ett europeiskt rum i ordets verkliga betydelse, och politiska partier på europeisk nivå är de viktigaste instrumenten för att uppnå detta mål. Förslagen för reformering av förordningen om bestämmelser som styr de europeiska politiska partierna och deras finansiering, som ingår i detta betänkande, utgör ett steg mot att effektivisera det sätt som de drivs på. Jag anser att de kan fullgöra sin funktion mycket bättre om de har en enhetlig politisk och rättslig status som bygger på europeisk lag. Det nuvarande systemet, i vilket dessa partier har en rättkapacitet som bygger på nationell lagstiftning, erbjuder inte de villkor som bidrar mest till att garantera effektiv kommunikation mellan dessa partier och väljarkåren i de 27 medlemsstaterna. Införandet av en europeisk stadga skulle hjälpa partierna på europeisk nivå att anpassa sig efter reformer av valsystemet för de europeiska valen, något som diskuteras just nu. Vidare välkomnar jag steget mot att underlätta för europeiska politiska partier att engagera sig i kampanjer för folkomröstningar som rör europeiska frågor på medlemsstatsnivå. I de flesta fall domineras dessa folkomröstningar uteslutande av inrikesfrågor. Om de europeiska partierna engagerade sig skulle detta bidra till att åter styra in debatterna på de verkliga frågorna i dessa folkomröstningar.

Algirdas Saudargas (PPE), *skriftlig.* – (LT) Diskussionerna om hur man ska stärka de europeiska politiska partiernas funktion genom att utveckla demokrati i Europa och forma den allmänna opinionen är mycket relevanta. Även om parlamentet förvärvat ökade befogenheter har parlamentets demokratiska underskott på grund av medborgarnas ständigt minskade deltagande i valen till Europaparlamentet inte minskat. Politiska partier på europeisk nivå är viktiga instrument för den parlamentariska demokratin. De ökar den europeiska politiska medvetenheten, främjar intresset för EU-frågor och uttrycker EU-medborgarnas vilja. Jag samtycker därför helt med föredraganden om att det är nödvändigt att förbättra situationen för de politiska partierna på europeisk nivå och att utarbeta en tydlig och enhetlig rättslig status och finansieringsmodell för dem. Sådana partier bör inte förbli främmande enheter. De europeiska politiska partiernas nuvarande funktion i den offentliga sfären är ganska begränsad. De är endast paraplyorganisationer för nationella partier och står inte i direkt förbindelse med väljarkåren. Den nya rättsliga statusen för sådana partier i EU skulle garantera organisatorisk enhetlighet och ge dem möjlighet att fullgöra sin funktion på ett effektivare sätt. Jag skulle vilja betona att vi måste

fortsätta sträva efter att skapa en säker och öppen miljö för partistöd. Partistöd bör inte endast bygga på bidrag, utan vi måste även främja finansiering från våra egna resurser, något som är ett tecken på partiernas livskraft.

Anna Záborská (PPE), *skriftlig*. – (SK) Jag skulle inte vilja vara medlem i ett politiskt parti som bygger på de principer som skisseras upp i det framlagda betänkandet. Dessa partier förutsätts bli företrädare för den "europeiska allmänhetens intressen", men om du frågar två valfria parlamentsledamöter vad det innebär kommer du att få två olika svar. Vem avgör detta intresse? Parlamentet? Kommissionen? Ledamöterna nomineras inte av EU-institutioner, utan väljs av medborgarna i medlemsstaterna. Det är min skyldighet att företräda faktiska medborgare, inte vad EU-institutionerna anser vara den "europeiska allmänhetens intresse". Jag samtycker inte heller till att europeiska partier bör agera på regionala och nationella nivåer. De har helt enkelt inte mandat för det. Om de börjar göra det kommer de att hamna i konflikt med partier, på vilkas valsedlar vi alla valdes och med de väljare som företräds av dessa partier. Min lojalitet tillhör mina väljare, inte ett europeiskt politiskt parti. Det kallas ett fritt mandat. Jag samtycker därför inte alls till filosofin om superpartier som presenteras i detta betänkande. Det är ytterligare ett försök av de sociala euroingenjörerna, som är så besatta av den utopiska superstaten att de ignorerar sunt förnuft. Om de hade lyssnat på sunt förnuft skulle de inse att det envisa bedyrandet i sådana förslag kullkastar de grunder som den europeiska integrationen vilar på. Som trofast europé måste jag därför rösta mot detta betänkande.

15. Fiskeavtalet mellan EG och Komorerna - Gemenskapens finansieringsåtgärder för genomförande av den gemensamma fiskeripolitiken och havsrättsligt arbete - Fiske – tekniska övergångsbestämmelser - Import av fiskeriprodukter från Grönland (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är den gemensamma debatten om:

– betänkandet (A7-0056/2011) av Luis Manuel Capoulas Santos för fiskeriutskottet om utkastet till rådets beslut om ingående av protokollet om fastställande av de fiskemöjligheter och den ekonomiska ersättning som föreskrivs i partnerskapsavtalet om fiske mellan Europeiska gemenskapen och Unionen Komorerna

(15572/2010 - C7-0020/2011 - 2010/0287(NLE)) och

– betänkandet (A7-0017/2011) av João Ferreira för fiskeriutskottet om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av rådets förordning (EG) 861/2006 av den 22 maj 2006 om gemenskapens finansieringsåtgärder för genomförande av den gemensamma fiskeripolitiken och havsrättsligt arbete

(KOM(2010)0145 - C7-0107/2010 - 2010/0080(COD)) och

– **b e t ä n k a n d e t** (<http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=REPORT&reference=A7-2011-0024&language=DE> \t "_blank") av Estelle Grelier för fiskeriutskottet om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av rådets förordning (EG) 1288/2009 om fastställande av tekniska övergångsbestämmelser för perioden 1 januari 2010-30 juni 2011

(KOM(2010)0488 - C7-0282/2010 - 2010/0255(COD)) och

– **b e t ä n k a n d e t** (<http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=REPORT&reference=A7-2011-0057&language=DE>)

\t ”_blank”) av Carmen Fraga Estévez för fiskeriutskottet om förslaget till rådets beslut om regler för import till Europeiska unionen av fiskeriprodukter, levande musslor, tagghudingar, manteldjur, marina snäckor och biprodukter av dessa från Grönland (KOM(2010)0176 – 2010/0097(CNS)).

Luis Manuel Capoulas Santos, *föredragande*. – (PT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Den externa linjen i den gemensamma fiskeripolitiken (CFP) har fått särskild betydelse, eftersom det inte längre är möjligt att garantera att våra produktbehov inom fisket kan uppfyllas uteslutande med hjälp av fiskeresurser. Den europeiska fiskeindustrin kan endast tillhandahålla 40 procent av vår självförsörjning.

2009 importerade vi fiskeriprodukter till ett värde av 15,5 miljarder euro och exporterade endast till ett värde av 2,5 miljarder euro. Utan bilaterala avtal med tredjeländer innebär detta att 3 000 båtar skulle stå still och 40 000 jobb skulle gå förlorade. Men den gemensamma fiskeripolitikens externa linje har även positiva sidor för våra partner.

I motsats till många av våra internationella konkurrenter, begränsar EU inte sig till att utbyta fisk mot pengar. De värden vi stöder står bakom de avtal vi ingår, antingen det handlar om mänskliga rättigheter eller respekten för resursers hållbarhet. Enligt fördraget gäller unionens exklusiva befogenhet när det gäller bevarande av biologiska resurser EU-flottors hantering av fiskeriaktiviteter i utomeuropeiska farvatten. Det främsta målet för de aktiviteter som ingår i den gemensamma fiskeripolitikens externa dimension är att utvidga principerna om hållbarhet och ansvarsfullt fiske internationellt. Som jag nämnde tidigare blir de övriga mål som för närvarande styr den gemensamma fiskeripolitikens externa dimension om att bevara en EU-flotta på internationell nivå och se till att denna flotta försörjer EU-marknaden allt mindre relevant.

Det är i detta sammanhang som betänkandet om fiskeriavtalet med Unionen Komorerna – för vilket jag är föredragande och som vi diskuterar här i dag – måste förstås. Det är ett avtal som rör 70 europeiska fartygs åtkomsträttigheter till Komorernas vatten i utbyte mot ekonomisk ersättning på omkring 600 000 euro per år. Omkring hälften av detta belopp ska kanaliseras till utveckling av fiskerisektorn, som omkring 30 000 av landets 800 000 invånare är beroende av. Man bör tänka på att landet praktiskt taget inte har andra resurser.

Avtalet tillhandahåller mekanismer för att kontrollera fångster, för anställning av lokala besättningar och en klausul om avstängning eller översyn om fall av brott mot de mänskliga rättigheterna inträffar. Man måste komma ihåg att detta lilla land, som blev självständigt från Frankrike 1975, redan har upplevt flera statskupper.

Mot bakgrund av ovanstående föreslår jag att detta avtal godkänns, och jag skulle vilja rikta uppmärksamhet mot de olika rekommendationer jag gör, i synnerhet dem som handlar om behovet av att avsevärt förbättra resultatutvärderingen.

Jag skulle vilja ta tillfället i akt att utnyttja den minut som återstår till att hänvisa till en annan fråga i ett annat betänkande, nämligen Estelle Greliers. Jag samtycker inte till denna fråga, och jag har tillsammans med andra ledamöter lagt fram ett ändringsförslag. Jag syftar på ändringsförslaget som försöker tillåta att fiske av kummel och marulk med grimmät får fortsätta i områdena 8, 9 och 10 längs Portugals kust, något som förbjöds genom kommissionens beslut av den 1 oktober 2010. Jag anser att detta har en ogynnsam effekt på vissa hajbestånd som fångas med dem, även om det inte har utförts någon vetenskaplig undersökning som kan bekräfta detta.

Under dessa omständigheter skulle det tidigare nämnda ändringsförslaget föreslå att detta beslut upphävs fram till 2012, så att de portugisiska myndigheterna kan genomföra vetenskapliga undersökningar för att avgöra om beslutet är berättigat eller inte. Denna ståndpunkt får även stöd av den Europeiska ekonomiska och sociala kommittén, och jag uppmanar därför parlamentet att - för rättvisans skull - godkänna det.

João Ferreira, föredragande. - (PT) Herr talman, fru kommissionsledamot! Genom denna förordning, förordning (EG) 861/2006, upprättas gemenskapens finansieringsåtgärder för genomförande av den gemensamma fiskeripolitiken och havsrättsligt arbete. Den utgör ett viktigt ekonomiskt EU-instrument på fiskeriområdet. Tillsammans med Europeiska fiskerifonden utgör dessa de två viktigaste instrumenten för tillämpning av den gemensamma fiskeripolitiken.

Sedan denna förordning godkändes 2006 har ett antal faktorer i närliggande kompletterande lagstiftning gradvis ändrats, varför denna förordning nu ändras för att se till att alla faktorer i lagstiftningen är förenliga. Kommissionen anser också att erfarenheten i vissa fall har visat att det finns ett behov av att se till att bestämmelserna i förordningen anpassas något för att bättre uppfylla behoven. Jag föreslår därför en begränsad omfattning för denna översyn, där målen och strukturen i den ursprungliga förordningen i grunden bevaras.

Men samtidigt som vi bevarar denna i huvudsak begränsade omfattning, anser vi också att det vore lämpligt att föreslå några nya ändringsförslag, som även om de är helt specifika kan bidra till att bringa denna lagstiftning mer i överensstämmelse med de senaste förändringarna inom sektorn och med dess framtidsutsikter. Debatten som ägde rum före och under utarbetandet av betänkandet bidrog i stor utsträckning till det slutliga resultatet, liksom skuggföredragandenas och andra ledamöters åsikter och förslag. Jag skulle vilja nämna och erkänna dem just nu och tacka dem för deras deltagande.

Av de förslagna ändringsförslagen i betänkandet skulle jag bland annat vilja framhäva hänvisningen till skyddet av kustfisket och möjligheten att finansiera medlemsstaternas inköp och utveckling av ny teknik som ska användas inom fiskerisektorn, såsom hård- och mjukvara samt IT-nät som gör det möjligt att samla, administrera, validera, analysera och utveckla metoder liksom att utbyta uppgifter som rör fisket.

På vattenbruksområdet skulle jag vilja peka på möjligheten att införa finansiering av insamling, hantering och användning av miljöuppgifter och socioekonomiska uppgifter som beaktats tidigare, och därigenom göra det möjligt att kontrollera miljö- och hälsofrågor i denna sektor för att bidra till dess hållbarhet.

Men jag skulle just nu vilja rikta uppmärksamheten mot tre ytterligare ändringsförslag som vi har föreslagit till detta betänkande. Det finns i dag en allmän och ökande medvetenhet om vikten av att fiskeriförvaltningen bygger på noggranna och uppdaterade vetenskapliga uppgifter och beståndens tillstånd. Detta är en absolut förutsättning för dess hållbara utveckling. Av denna anledning föreslår vi att det är motiverat att öppna för möjligheten att höja medfinansieringsnivåerna för insamling, hantering och användning av vetenskapliga uppgifter - både grundläggande och kompletterande - om fiskebeståndets status. Förslaget handlar om att höja taket från 50 till 60 procent.

När det gäller kontrollaktiviteter föreslår vi även en liknande höjning av de högsta möjliga medfinansieringsnivåerna samtidigt som kommissionens befintliga företrädesrätt när det gäller möjligheten att finansiera vissa åtgärder på högre nivåer bevaras. Allt detta kommer

i en ram där medlemsstaterna och deras kontrollmyndigheter spelar och bör fortsätta spela en viktig roll i styrningen och genomförandet av kontrollåtgärder inom deras farvatten.

Dessa ändringsförslag är ett resultat av ett försök att kompromissa och ta hänsyn till invändningar från olika grupper när det gäller taket på 75 procent som övervägdes inledningsvis. De får stöd av vår grupp – Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster – och av ett antal ledamöter från andra politiska grupper, som visar hur viktiga de är och den enighet som jag anser förenar dessa ledamöter och som också kunde förena dem under omröstningen i kammaren.

Estelle Grelier, *föredragande* . – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag skulle vilja börja med att tacka mina kolleger för deras engagerade och konstruktiva deltagande i det arbete som har utförts av fiskeriutskottet kring detta betänkande om fastställande av tekniska övergångsbestämmelser. Betänkandet har gett upphov till en livlig debatt mot bakgrund av de tekniska bestämmelsernas enorma betydelse, eftersom de kommer att påverka det sätt som fiskare och sektorn som helhet utför sitt arbete genom att fastställa vilka metoder fiskare får använda för att fånga fisk i zoner som omfattas av denna bestämmelse i syfte att skydda unga exemplar och återställa bestånden. Detta syfte delas av alla och av yrkesfiskarna i synnerhet.

Temat för betänkandet är känsligt och kontroversiellt. Det framgår av de svårigheter kommissionen hade stött på sedan 2008 när det har försökt nå ett avtal med rådet om de framtida bestämmelserna. Då var bara dessa två institutioner involverade i förfarandet.

För närvarande regleras de tekniska bestämmelserna av en gammal förordning som ändrades genom en rad övergångsbestämmelser och förnyades sedan fram till den 30 juni 2011, eftersom man inte nådde något avtal med rådet om kommissionens förslag från 2008 om en ny förordning, vars syfte det var att förenkla och förtydliga den befintliga lagstiftningen för att se till att bestämmelserna genomfördes mer effektivt och för att tillgodose fiskeriets regionala särdrag.

I dag när den nya tidsfristen närmar sig är situationen helt annorlunda. Sedan Lissabonfördragets ikraftträdande hamnar större delen av fiskeriet nu under det ordinarie lagstiftningsförfarandet, varigenom parlamentet har en viktig roll att spela som medlagstiftare. Parlamentet har för avsikt att spela sin roll genom att föra yrkesfiskarnas synpunkter närmare samman med synpunkternas hos EU:s beslutsfattare. Som vald företrädare från en hamnstad slås jag alltid av hur fiskerisektorn misstror och inte ser sig själv som en del av den gemensamma fiskeripolitiken, medan jordbrukare exempelvis mer tydligt känner sig som en del av den gemensamma jordbrukspolitikerna.

Förutom detta befinner sig fiskerisektorn i kris. Missnöjet växer. Den verkliga utmaningen är den balans som måste finnas mellan sektorns ekonomiska stabilitet och följaktligen garantin av anständiga inkomster för fiskare samt hållbarheten och påfyllningen i fiskbestånden.

Slutligen upphör förordningen att gälla i en tid då samtal om reformering av den gemensamma fiskeripolitiken har inletts. Denna reform måste anta en djärv ram och måste få med fiskerigemenskapen, konsumenter och medborgare. Den måste engagera hela sektorn i de vetenskapliga analyser som ligger till grund för kvoterna och därmed för sektorns aktivitetsnivå.

Denna nya ram förutsätter att kommissionen utarbetar ett konkret förslag om framtida tekniska åtgärder, en insats som för närvarande både kommissionen och rådet verkar ha

besparat sig. Det nya förslaget måste vidta åtgärder för att se till att de tekniska bestämmelserna följer de verkliga händelserna på fältet genom samråd med dem som arbetar i sektorn. Det måste också följa den nya förordningen och ramen för den nya gemensamma fiskeripolitiken, i synnerhet när det gäller regionala avvikelser i bestämmelserna. Det måste se till att uppdelningen av befogenheterna mellan kommissionen och medlemsstaterna har definierats tydligt, en faktor som kommer att bidra till förståelsen och egenansvaret för denna EU-politik.

Mot denna bakgrund och dessa frågor föreslår jag att vi samtycker till kommissionens begäran om förlängning till den 31 december 2012, utan att i väsentlig grad förändra de nuvarande tekniska bestämmelserna med undantag av tillägget om tillåtlig maskstorlek för trynfisk. Jag förstår dock att detta förslag är en form av eftergift för kommissionen och att många frågor ställs och att det finns stora krav på förändring inom sektorn som är besviken över att detta viktiga projekt skjuts upp. Jag lägger därför till ett dubbelt krav till vårt godkännande: en begäran om en konsekvensanalys av de nuvarande tekniska bestämmelserna, något som är helt avgörande om vi ska kunna anpassa dem effektivt, och en begäran om verkligt samråd mellan alla inblandade parter, i synnerhet yrkesfiskarna själva, när vi utarbetar den nya förordningen.

Avslutningsvis skulle jag vilja göra er uppmärksamma på att kommissionens nya förslag bör läggas fram inom en rimlig tidsfrist, så att den nya förordningen kan träda i kraft den 1 januari 2013 samtidigt som den nya gemensamma fiskeripolitiken träder i kraft. Det är avgörande att kommissionen börjar arbeta direkt på detta nya förslag. Det vore orimligt att gå med på ytterligare förlängning efter denna nya förlängningsperiod på 18 månader för den nuvarande förordningen. De tekniska bestämmelser som mitt betänkande hänvisar till är övergångsbestämmelser och har endast godkänts som sådana.

Carmen Fraga Estévez, föredragande. – (ES) Herr talman! Jag måste börja med att än en gång beklaga de svårigheter som detta betänkande har stött på, på grund av att rådet och kommissionen inte har velat acceptera parlamentets medbestämmanderätt.

I det här fallet har vi ett förslag för Grönland som utomeuropeiskt land och territorium att få exportera på samma villkor som för EU-medlemsstaterna. Denna situation skulle gynna både Grönland, som exporterar 87 procent av sina fiskeriprodukter till EU, och unionen (i synnerhet Danmark som tar emot större delen av dessa exporten).

Ett av villkoren för att inkludera Grönland i den inre marknadens importordning är att det måste godkänna EU:s hälsoregler, och detta utgör inte det minsta problem.

Trots att handeln av fiskeriprodukter omfattas av den gemensamma organisationen av marknaden, lade kommissionen – och använde behovet av överensstämmelse med hälsoreglerna som ursäkt – fram sitt förslag utifrån artikel 203 i fördraget, vilket innebar ett enkelt och okomplicerat samrådsförfarande för oss.

Både fiskeriutskottet och rättstjänsterna påpekade denna lagstridighet från början. Men eftersom det inte utgör några problem när det gäller innehållet och med tanke på dess betydelse för Grönland, tillåter vi att betänkandet behandlas enligt samrådsförfarandet. Föreställ er vår förvåning när rådet, just när vi skulle rösta om texten och utan föregående meddelande, antog ett fullständigt annorlunda förslag med talrika ändringar i ett försök att dölja den tydliga kopplingen till den gemensamma organisationen av marknaden och därigenom undgå parlamentets medbestämmanderätt. Eftersom parlamentet – som jag

sade tidigare – redan utan problem hade godkänt texten med samrådsförfarandet, var det omotiverat att använda ett sådant rävspel.

Hur som helst, när vi ställdes inför en ny text och fick tydligt bevis på att rådets mål var att undergräva parlamentets makt, bestämde vi oss för att den här gången utnyttja vår makt till fullo och begära ett formellt yttrande från utskottet för rättsliga frågor.

Ståndpunkten från utskottet för rättsliga frågor i detta yttrande var – och jag citerar direkt från texten – att ”syftet med det föreslagna beslutet är att få Grönland att införliva EU:s hälsoregler, så att man kan tillämpa EU:s inre marknadsbestämmelser om fiskeri” såsom anges i artikel 3 i själva förslaget, vilket garanterar att bestämmelserna i avtalet kommer att anpassas efter de tillämpliga bestämmelser som har etablerats i unionen när det gäller djurhälsa och livsmedelssäkerhet liksom den gemensamma organisationen av marknaden för fiskeriprodukter.

Följaktligen fattade utskottet för rättsliga frågor det enhälliga beslutet att artiklarna 204 och 43.2 i fördraget tillsammans med protokoll 34, som omfattar specifika åtgärder och förfaranden för produkter som omfattas av den gemensamma organisationen av marknaden för fiskeriprodukter på Grönland, ska utgöra den rättsliga grunden för förslaget. Därför utarbetade jag som föredragande ett nytt förslag till betänkande där den rättsliga grunden ändrades. Det är detta som vi lägger fram för godkännande i morgon och det är, vad Europaparlamentet beträffar, vår första behandling.

Då återstår det bara för mig att berätta för kommissionen och rådet – som inte är närvarande såvitt jag vet – att de nu får möjlighet att ändra och erkänna den nya rättsliga grunden och därför pröva detta vid första behandlingen som vi kommer att göra i morgon. Det är den rättsliga grunden som är problemet, inte innehållet.

Jag begär att man löser problemet för framtiden.

Maria Damanaki, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja tacka alla föredragande för deras arbete. Låt mig nu hänvisa till varje betänkande i tur och ordning och försöka fokusera på innehållet för att vinna tid.

När det gäller avtalet mellan EU och Unionen Komorerna skulle jag vilja tacka Luis Manuel Capoulas Santos för hans arbete som föredragande, och jag är glad över att se att fiskeriutskottet kraftfullt stöder hela innehållet i betänkandet.

Som parlamentet är medvetet om är det EU:s förpliktelse att fortsätta främja ett ansvarsfullt och hållbart fiske i våra partners vatten, inklusive Indiska oceanen. Det är mycket viktigt att bevara bilaterala förbindelser med länderna i den här regionen och Komorerna i det här fallet i samband med EU:s deltagande i regionala fiskeriorganisationer såsom Indiska oceanens tonfiskkommission.

Vi måste vara närvarande där och därför är detta avtal viktigt. För närvarande har EU fyra aktiva fiskeripartnerskap i Indiska oceanen – nämligen med Seychellerna, Madagaskar, Moçambique samt detta med Unionen Komorerna. Jag skulle vilja betona att det är mycket viktigt för kommissionen och för EU att träffa ett avtal med Komorerna, eftersom avtalet spelar en viktig roll för vår flottas närvaro i regionen.

Det är också nödvändigt att förstärka dialogen om sektorspolitiken för att stimulera genomförande av en ansvarsfull fiskeripolitik i denna region.

Låt mig säga några ord om de krav som föredraganden har lagt fram till kommissionen i avslutningen av sitt betänkande. Jag skulle vilja meddela att kommissionen har åtagit sig att hålla Europaparlamentet informerat till fullo i alla skeden vid förhandling och slutförande av internationella avtal. Vi menar det verkligen och vi kommer att göra all relevant information tillgänglig, men vi måste följa åtagandena i ramavtalet.

I själva verket har kommissionens avdelningar följt detta åtagande i mer än ett år nu. Kommissionen skickar Europaparlamentet och rådet samma information och på samma gång. Jag har särskilt åtagit mig att göra för- och efterhandsanalyser av era avtal tillgängliga så snart som möjligt. För att ge er bara ett exempel kan jag med hänsyn till morgondagens omröstning om resolutionen avseende partnerskapsavtalet om fiske med Mauretanien berätta att kommissionens avdelningar har sett till att analysrapporten av detta avtal görs tillgänglig tidigare än planerat, så att parlamentets ledamöter kan rösta efter att de har tagit del av rapporten.

När det gäller parlamentsledamöternas deltagande som observatörer i internationella sammanträden måste jag understryka att ramavtalet gäller multilaterala internationella konferenser och sammanträden. Samtidigt har vi för avsikt att fortsätta med de framgångsrika metoder vi har upprättat för deltagande i bilaterala förhandlingar. Beslut om att ta med parlamentsledamöter som observatörer i EU-delegationer fattas av kommissionärskollegiet från fall till fall utifrån en bedömning av rättsliga, diplomatiska och tekniska möjligheter i enlighet med ramavtalet. Jag skulle dock här vilja understryka att min personliga uppfattning och avdelningarnas uppfattning är mycket positiv, och jag skulle vilja underlätta för er att delta.

Nu övergår jag till det andra betänkandet om gemenskapens finansieringsåtgärder för genomförande av den gemensamma fiskeripolitiken, och jag skulle vilja tacka fiskeriutskottet och föredraganden João Ferreira för deras arbete med detta förslag. Tack vare deras insatser har vi en text framför oss som också godtas av rådet. Jag är glad över att säga att texten också godtas av kommissionen, och samarbetet mellan de tre institutionerna kring denna dossier har alltså varit utmärkt. Efter ett framgångsrikt informellt trepartsmöte den 2 mars, nåddes enighet på de ouppklarade punkterna. Kommissionen hoppas nu att ett förstabehandlingsavtal kan träffas kring detta förslag. Jag hoppas att vi lyckas med det.

Jag skulle vilja påminna om att detta förslag rationaliserar förordningen om det så kallade andra finansiella instrumentet. Denna förordning omfattar utgifter i internationella förbindelser, styrning, datainsamling och vetenskaplig rådgivning samt även kontroll och verkställighet. Syftet med översynen är att se till att det råder samstämmighet mellan förordningen och andra delar av lagstiftningen. Den gör begränsade anpassningar och förtydliganden i bestämmelserna. Jag uppmanar därför Europaparlamentet att godkänna förslaget.

Jag fortsätter nu med det tredje betänkandet om tekniska övergångsbestämmelser som jag varmt vill tacka föredraganden Estelle Grelier för. Syftet med detta förslag är att förlänga de befintliga tekniska övergångsbestämmelserna till slutet av 2012. Detta bygger på antagandet om att den reformerade gemensamma fiskeripolitiken kommer att träda i kraft den 1 januari nästa år. Jag hoppas att vi uppnår det målet. Min avsikt med att föreslå denna förlängning är att undvika att inleda komplicerade diskussioner om tekniska bestämmelser vad beträffar vår reform. Kommissionen stöder ändringsförslaget som har beslutats av fiskeriutskottet om maskstorlek för trynfisk, eftersom det bygger på vetenskaplig rådgivning. Jag noterar oron hos vissa medlemmar och även hos vissa medlemsstater som har begärt

ytterligare ändringar. Vi kunde inte godkänna dessa, eftersom de ännu inte hade testats av vetenskapsmän eller för att vetenskapsmän i själva verket inte hade fått fullständig information från medlemsstaterna för att göra en bedömning.

Slutligen skulle jag vilja säga några ord om betänkandet som rör import av fiskeriprodukter från Grönland, och här skulle jag vilja tacka fiskeriutskottets ordförande, Carmen Fraga Estévez, för hennes arbete. Jag skulle vilja understryka att de åtgärder som föreslagits av kommissionen gäller en gammal begäran från Grönland. Syftet med dessa åtgärder är att förenkla de relevanta hälsobestämmelserna och certifieringsförfarandena och göra Grönland till en del av den inre marknaden för fiskeriprodukter och biprodukter av dessa.

Detta ligger helt i linje med vårt åtagande i avtalet från 2006 om att bidra till utvecklingen av Grönland och att samarbeta på området för livsmedelssäkerhet. Kommissionen är mycket nöjd med att alla inblandade parter – medlemsstaterna i rådet med enhällighet, Grönland, Europaparlamentet och även medlemsstaternas nationella parlament – är beredda att stå fast vid detta åtagande och stödja förslaget.

Låt mig förtydliga att för oss, kommissionen, är förbindelsen med Grönland oerhört viktig och jag tror att alla förstår varför. Det är en politisk prioritet, och jag hoppas därför att diskussionerna om den rättsliga grunden för detta förslag inte kommer att riskera att genomföra dessa viktiga åtgärder.

Jag förstår mycket väl Carmen Fraga Estévez oro över förslagets rättsliga grund och Europaparlamentets behörighet. Jag kan säga att kommissionen inte kommer att stå i vägen för att man finner en pragmatisk lösning. Även om vi fortfarande är övertygade om att den rättsliga grunden för vårt förslag är korrekt, kan vi acceptera – och detta skulle jag vilja klargöra – att rådet godkänner parlamentets ståndpunkt. Det är okej för oss. Det är nu upp till rådet att överväga alternativen och driva ärendet framåt i enlighet med bestämmelserna i fördraget. Jag hoppas att vi kan lösa den här frågan mycket snart så att det inte påverkar våra förbindelser med Grönland. Detta är vår första prioritet, och jag är här för att säga att jag skulle vilja underlätta det arbete Carmen Fraga Estévez har utfört, så att vi kan finna en lösning.

Slutligen skulle jag vilja tacka fiskeriutskottet och alla föredragande för deras arbete. Jag är ledsen att jag har talat för länge, men jag skulle kommentera fyra betänkanden.

François Alfonsi, *föredragande för yttrandet från budgetutskottet* . – (FR) Herr talman! Man begärde ett yttrande från budgetutskottet kring detta betänkande om fiskeavtal mellan EU och Unionen Komorerna. Utskottet godkände avtalet.

Utskottet ansåg dock först och främst att parlamentets omröstning om detta betänkande saknar mening, eftersom den görs efter att avtalet har undertecknats. Den låga nivå av tillgångar som remitterats i denna instans mildrar problemets inverkan, men i framtiden skulle vi förstås vara tvungna att kunna framföra vår ståndpunkt innan sådana avtal skrivs under.

För det andra ansåg utskottet att innehållet i dessa avtal borde ha analyserats mer detaljerat när det handlar om bestämmelser för övervakning av faktiska fångstkvantiteter och skydd av fiskbestånden på grund av påtryckningar från fiskeriutskottet och även att se till att den beståndsdelen i avtalen om lokal utveckling tillämpas på vederbörligt sätt i praktiken. Budgetutskottet tänker därför förslå ett djupgående arbetsmöte kring detta ämne med fiskeriutskottet inom kort.

Jarosław Leszek Wałęsa, för PPE-gruppen. – (PL) Herr talman, mina damer och herrar! Vi diskuterar fyra betänkanden i dagens debatt, och jag skulle vilja börja med att tacka alla föredragande för deras arbete och Europeiska kommissionen för dess samarbete. Till att börja med vill jag säga några ord om Grelierbetänkandet, som är en kompromiss mellan de politiska grupperna och Europeiska kommissionen. Jag stöder den version av betänkandet som godkändes och röstades igenom i fiskeriutskottet. Som en följd av det kommande ikraftträdandet av Lissabonfördraget drog Europeiska kommissionen 2010 tillbaka sitt förslag till rådets förordning för bevarande av fiskeriresurser genom tekniska bestämmelser i syfte att utarbeta en ny plan. Den nya planen skulle överensstämma med bestämmelserna i fördraget, och ta hänsyn till reformerna av den gemensamma fiskeripolitiken. Förslaget skulle läggas fram under det tredje kvartalet 2011. Tyvärr verkar det som om kommissionen inte klarar att utarbeta förslaget till förordning i tid, och – än värre – inte kommer att ha medel för att ändra det. Det bådär inte gott. När vi röstar i morgon för att förlänga den provisoriska förordningen gör vi ett åtagande gentemot fiskarna för att arbeta på den nya förordningen, som i sista hand ska systematisera en hel rad bestämmelser som reglerar tillåtna metoder och platser för fiske.

Det är dock uppmuntrande att kommissionen enligt den senaste informationen sannolikt kommer att vilja överlåta några behörigheter tillbaka till medlemsstaterna när det gäller tekniska bestämmelser. Det är ett mycket positivt steg mot decentralisering. Tekniska åtgärder som används i enskilda havsområden varierar efter lokala förhållanden. Fiskeriförvaltningssystemet bör överge den traditionella top-down-strategin och i stället betona regionaliseringsprincipen, som gör det möjligt att ta hänsyn till rådande förhållanden i enskilda havsområden. Vi måste därför säga ett bestämt "nej" till alla försök på att godkänna en universell och gemensam fiskeriförvaltningsmodell, och kräva att man tar hänsyn till de specifika särdragen i de olika europeiska haven. En individuell strategi leder oss på rätt väg mot en hållbar fiskeriförvaltning. Tack.

Ulrike Rodust, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot Maria Damanaki, mina damer och herrar! Än en gång har vi ett helt fiskeripolitikpaket på dagordningen. I egenskap av samordnare är jag nöjd med att se att vi har nått en kompromiss med rådet och kommissionen kring två förordningar. Jag hänvisar till Grelierbetänkandet om tekniska bestämmelser och Ferreirabetänkandet om ett andra finansiellt instrument. Vi ska också kunna rösta för fiskeriavtalet med Unionen Komorerna, även om jag inte vill sticka under stol med att jag skulle vilja se en grundläggande omvandling av partnerskapsavtalen inom ramen för reformen av den gemensamma fiskeripolitiken.

Det finns dock verkliga problem mellan institutionerna när det gäller Grönland, där parlamentets befogenheter inte respekteras. Jag förlorar undan för undan tålamodet med att samarbetsnivån mellan institutionerna fortfarande är så dålig. Detta är något som jag redan har tagit upp upprepade gånger. Jag tar upp frågan igen i dag. Problemet med förvaltningsplanerna måste lösas som en brådskande angelägenhet. Jag skulle vilja vädja till det ungerska ordförandeskapet i rådet om att aktivt yrka på en lösning. Det finns ingen företrädare för rådet här i dag, och det är ett tydligt tecken på rådets bristande respekt för parlamentet. Det är ofattbart enligt min mening.

En sista kommentar till Grelierbetänkandet. Jag är medveten om att vissa av ledamöterna är frustrerade, eftersom det inte var möjligt att införliva de ändringsförslag de ville ha. Jag anser dock att det är mycket beklagligt att våra fiskare tvingas arbeta med föråldrade tekniska bestämmelser. I det här fallet är det rådets fel, som inte har kunnat godkänna en ny

förordning. Som parlament har vi ett stort ansvar, och därför måste vi agera ansvarsfullt och förlänga den befintliga förordningen utan ändringsförslag.

Pat the Cope Gallagher, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill gratulera alla föredragande till framläggandet av deras betänkanden och på grund av den begränsade tiden kommer jag endast att kommentera Grelierbetänkandet.

Den befintliga förordningen om tekniska bestämmelser orsakar stora problem för små kustfartyg som arbetar utanför Irlands kust och faktiskt också utanför Skottlands västkust. Som politiker har vi inte råd att sitta och vänta på reformen av den gemensamma fiskeripolitiken när en ny förordning förväntas komma. Parlamentet har en möjlighet att agera nu, och jag uppmanar alla politiska grupper att stödja de mycket realistiska ändringsförslag som har lagts fram.

Dessa små fartyg som jag hänvisade till – knappt 15 meter – berövas sin inkomst. Ännu viktigare är att dessa fartyg tvingas resa på farliga farvatten. Vi kör dessa fartyg 80 kilometer utanför våra kuster för att fånga fisk utanför det område som är stängt för att torskbeståndet ska kunna återhämta sig. Mina ändringsförslag gäller användningen av snärjgarn. Dessa nät används av små kustfartyg för att fånga skaldjur och småfläckig rödhaj utanför nordvästkusten. Snärjgarn används inte för att fånga torsk, de används inte för att fånga vitling eller kolja och kommer att inte ha någon inverkan på dessa bestånd. Därför kommer dessa ändringsförslag – om de godkänns – att göra det möjligt för dessa små fartyg att överleva i dessa områden. Det räcker inte att föreslå att vi inte vill inleda diskussioner. Det är därför vi är här.

När det gäller trynfisk är detta en ny fiskeform. Den har utvecklats främst av fiskare från mitt eget land. I december upprättade rådet en total tillåten fångstmängd (TAC) av vilken Irland fick 67 procent, och jag är glad över att höra att kommissionsledamoten säger att det finns vetenskapliga bevis för att berättiga detta. Det finns inga hänvisningar till trynfisk i den befintliga lagstiftningen, så därför är jag nöjd med att utskottet har beslutat sig för att godkänna mitt ändringsförslag för att använda kommissionens förslag som ett medel för att införa en lämplig maskstorlek på 32 till 54. Då behöver man inte införa ny lagstiftning som skulle dröja för länge.

Avslutningsvis uppmanar jag alla ledamöter att tänka på ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Isabella Lövin, för Verts/ALE-gruppen. – Herr talman! Jag vill tacka alla föredraganden för ert goda arbete. Jag kommer dock att koncentrera mig på fiskeripartnerskapsavtalet med Komorerna.

Om jag någon gång behöver påminna mig varför vi gröna hittills har röstat nej till dessa fiskeripartnerskapsavtal så behöver jag bara ta fram en av utvärderingarna och läsa innantill ur det avtal med Komorerna som vi nu ska rösta om. Det här fattiga landet har EU haft ett avtal med sedan 1998. Enligt utvärderingen gav avtalet Komorerna 2,7 miljoner euro mellan 2005 och 2009. I avtalet anges att 60 procent av pengarna ska användas till att stödja den lokala fiskesektorn, kontroll och vetenskapliga uppskattningar av fiskebestånden.

Enligt utvärderingen har detta utvecklingsland ändå inte en enda fungerande fiskehamn, inte en enda kustbevakningsbåt, inget kustbevakningsflyg och ingen fiskeforskning. Landets egna fiskesektor är fortfarande helt outvecklad.

Komorererna erhåller alltså 2,7 miljoner euro för att släppa in EU:s båtar. Vi skattebetalare står för 65 procent av den summan och fartygsägarna för 35 procent. Dessa båtar, varav majoriteten är avsedda för tonfiskfiske, har under samma tid fångat fisk som enligt utvärderingen är värd 13,7 miljoner euro. Det är en väldigt god affär för fartygsägarna, men enligt utvärderingen har allt s.k. mervärde tillfallit EU.

Inga komorier har anställts som besättning på båtarna. Ingen landning av fisk har skett på Komorererna. All beredning av fisk har skett någon annanstans, t.ex. på Seychellerna. Jag håller med kommissionsledamoten om att det är bra att EU är närvarande i IOTC, men min fråga nu till kommissionen är följande:

Hur tänker kommissionen se till så att detta nya avtal genomförs bättre än tidigare avtal? Hur ska t.ex. EU-flottan förmås anställa komorier ombord och hur ska kommissionen se till så att avtalet verkligen bidrar till utveckling på Komorererna så att talet om öronmärkta pengar till utveckling av fiskesektorn inte bara blir vackra ord utan också får konkret innehåll?

Marek Józef Gróbarczyk, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Låt mig först varmt tacka och gratulera alla föredragande till deras arbete med betänkandena. Dessa betänkanden är en hörnsten då den gemensamma fiskeripolitiken ska genomföras.

Men observera samtidigt att Europaparlamentet och kommissionen har olika syn på internationella avtal. Gängse praxis är att kommissionen ägnar sig åt idel omotiverat hemlighetsmakeri då den förhandlar om avtal med tredjeländer. Detta strider mot Lissabonfördragets bestämmelser, som ger parlamentet mer att säga till om då förslag till normativa rättsakter utarbetas. Det strider mot öppenhetsprincipen och inskränker parlamentets roll – ändå har ju parlamentet en övervakande funktion. För att Europaparlamentets ledamöter ska kunna utöva sina mandat så som det är tänkt behöver de kunna påverka förhandlingsprocessen.

Jag vill att Europaparlamentets ledamöter ska spela en viktigare roll i förhandlingsprocessen. Det räcker inte med det system vi har i dag, där någon av kommissionens tjänstemän lägger fram en allmänt hållen rapport om hur det går med förhandlingarna.

Derek Roland Clark, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Efter 30 år tar man nu itu med det destruktiva bruket att kasta fångst överbord. Grimsbys fiskeflotta utgörs av några dussin fartyg – en gång var de hundra. För två år sedan lade fiskarna i västra Skottland fram en plan för att skydda vitfisk. Nu får de vänta medan utfiskningen av bestånden fortsätter. Man har föreslagit att frågan hanteras regionalt. Varför inte? EU delar ju in sitt territorium i regioner.

Det är mycket värre att EU:s flottor får sina fisketillstånd förnyade och kan fortsätta att plundra Komorerernas vatten. Plundring är just vad det handlar om, eftersom de lokala yrkesfiskarna inte har en chans att konkurrera med EU:s överlägsna trålare. Det har gått på samma sätt för andra i regionen. Förvånar det parlamentet att Somalias fiskare, som berövas sin försörjning, återgår till den piratverksamhet som de ägnat sig åt sedan urminnes tider?

Följde ledamöterna TV-inslagen för fem år sedan, då hundratals människor från Västsahara försökte fly till Kanarieöarna? EU:s fisketillstånd i deras vatten hade precis förnyats, och även de visste sedan tidigare hur det skulle gå. Många omkom när de gjorde ett sorgligt och desperat försök att färdas 1 300 kilometer i fiskebåtar som aldrig var avsedda för öppna

havet. Men EU struntar ju i om unionens framfart utarmar människorna i de minst utvecklade länderna, och för detta ska EU fördömas.

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! En föredragande nämnde hur misstänksamma yrkesfiskarna är mot den gemensamma fiskeripolitiken. Det är inte så konstigt: Den gemensamma fiskeripolitik som bedrivs i dag har förstört våra fiskeflottor, men utan att fiskbestånden har ökat. Ju snabbare medlemsstaterna får överta ansvaret för fiskeripolitiken igen, desto bättre, tycker jag. Men jag förstår ju att detta är osannolikt på kort sikt. Därför har jag några synpunkter på den här debatten om den gemensamma fiskeripolitiken.

Först till gemenskapens finansieringsåtgärder för att genomföra den gemensamma fiskeripolitiken. Om EU nödvändigtvis ska få lägga sig i vår fiskeripolitik, så anser i alla fall jag att denna inblandning ska ha en rimlig finansiering. Men medan vi strävar efter att garantera att det finns pengar för att administrera den gemensamma fiskeripolitiken, bör vi ägna en tanke åt dem som berörs av den. Det gäller inte minst våra fiskare, som kämpar med att hålla sig à jour med den uppsjö av regler och bestämmelser som gäller i dag, eller åtminstone med dem som man samråder med dem om.

En rad aktörer i havssektorn har börjat höra av sig till mig och säger att hela branschen brottas med just den här frågan.

Alain Cadec (PPE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Låt mig börja med en djupt känd vädjan: parlamentet hör bara hemma på en plats, och det är i Strasbourg.

Jag vill gratulera João Ferreira till hans betänkande om gemenskapens finansieringsåtgärder för genomförande av den gemensamma fiskeripolitiken och havsrättsligt arbete. Kommissionens och parlamentets förslag till ändring av förordningen avgör hur mycket pengar EU kan investera i forskning. Förslagen kommer att få förordningen att överensstämma med ändringarna i EU:s lagstiftningsram för insamling, hantering och användning av uppgifter.

Jag välkomnar i synnerhet möjligheten att finansiera vetenskaplig forskning om fiske och vattenbruk. Vi kommer nu att kunna bedriva forskning om EU:s beroende av import från tredjeländer. Som ni vet tillgodoses 60 procent av marknaden genom import och andelen ökar oavbrutet. Det avgörande är öka vårt stöd till EU:s producenter, i stället för att slå upp portarna på vid gavel för handel med omvärlden – detta skadar EU:s produktion.

Jag vill också tacka Estelle Grelier för hennes betänkande. Tekniska bestämmelser är en mycket känslig fråga. När kommissionen väl har lagt fram sina förslag om reformpaketet för den gemensamma fiskeripolitiken måste bestämmelserna ändras snarast. I morgon antar vi detta betänkande, som gör det möjligt att förlänga de tekniska övergångsbestämmelserna på fiskeriområdet. Genom förlängningen slipper vi den period utan lagstiftning som annars skulle inträda efter den 30 juni i år, och tack vare detta kan yrkesfiskarna fortsätta med sin verksamhet tills den gemensamma fiskeripolitiken reformeras. Vi får också möjlighet att göra en noggrann konsekvensbedömning av samtliga nu gällande tekniska bestämmelser. Det vore inte särskilt konstruktivt att anta mer omfattande ändringsförslag i det här läget, eftersom det skulle dra ut på lagstiftningsförfarandet och leda till tidskrävande överläggningar i rådet.

Avslutningsvis vill jag gratulera Luis Manuel Capoulas Santos till hans rekommendation om partnerskapsavtalet om fiske med Komorerna, och min kollega Carmen Fraga Estévez till hennes betänkande om Grönland.

Ole Christensen (S&D). – (DA) Herr talman! Jag vill börja med att tacka föredragandena för deras arbete med rekommendationen och de tre betänkandena. I morgon ska vi rösta om importavtalet med Grönland. I det sammanhanget är jag skuggföredragande för gruppen Progressiva förbundet av Socialdemokrater i Europaparlamentet. Det är glädjande att vi nu kan göra oss kvitt en byråkrati som är både omständlig och dyr, samtidigt som vi kan uppfylla EU:s krav på livsmedelssäkerhet till punkt och pricka. Avtalet ger Grönland goda förutsättningar att tillämpa den inre marknadens regelverk på sin försäljning av fiskeriprodukter, så länge de uppfyller EU:s hälso- och säkerhetskrav. Grönländsk fisk kontrolleras redan av danska livsmedelsmyndigheter, dels på Grönland och dels vid export till EU. Detta kostsamma dubbelarbete upphör tack vare avtalet. Avtalet kommer att gagna alla, men visst har det dröjt alldeles för länge. Det var emellertid också viktigt att parlamentet var helt på det klara med den rättsliga grunden, och här hoppas vi på uppslutning från kommissionens och rådets sida.

Vi ska också rösta om partnerskapsavtalet om fiske med Komorerna. Jag ser i grunden mycket positivt på avtal om hållbart fiske – de skapar hållbarhet för fiskbestånden, yrkesfiskarna, lokalbefolkningen och till syvende och sist också för EU:s yrkesfiskare, som kan utnyttja dessa avtal. Tyvärr är dock avtalet med Komorerna inte riktigt så hållbart som jag skulle önska. Det innehåller inget totalt tak för fångsterna på EU:s fartyg. När den avtalade årskvoten på 4 850 ton har uppnåtts utgår en avgift på 65 euro för varje extra ton.

Att EU-fartygens fångstmängder i tredjeländers vatten inte begränsas är en skadlig och osund trend. Att vår fiskeripolitik behandlar våra egna vatten på ett annat sätt än tredjeländers är inte optimalt. Jag skulle också vilja driva på så att vi gör mer för att se till att de pengar som EU utbetalar till tredjeländer som ingår fiskeavtal öronmärks, så att vi kan vara säkra på att de verkligen gagnar lokalbefolkningen.

Britta Reimers (ALDE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det gläder mig att parlamentet äntligen ska rösta om denna fråga och jag vill tacka föredragandena för deras arbete.

Ändringen av rådets förordning om gemenskapens finansieringsåtgärder hör till våra viktigaste verktyg för att genomföra den gemensamma fiskeripolitiken. Detta gäller i synnerhet för våra internationella förbindelser på fiskeriområdet, för insamlingen av uppgifter och för vetenskapliga studier. Särskilt betydelsefulla är kontrollsystemen för den gemensamma fiskeripolitiken och hur dessa genomförs.

Föredraganden har gjort sitt yttersta för att övertyga sina ledamotskolleger om behovet av att höja medfinansieringsnivån till som mest 75 procent. Detta har vi inte kunnat gå med på. Det befintliga regelverket har visat sig fungera väl i praktiken och ger redan i dag utrymme för vissa undantag. Medlemsstaterna utnyttjar redan nu de möjligheter till medfinansiering som finns och det finns inget behov av att uppmuntra detta ytterligare.

Det är viktigt att förordningen ändras på ett sätt som skapar förutsättningar för en konsekvent rättslig ram.

Ian Hudghton (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Jag anser att Grelierbetänkandet gör kommissionen till viljes på alltför många punkter. Yrkesfiskarna i västra Skottland förstår inte hur kommissionen kan hävda att den vill förhindra att fångst kastas överbord, samtidigt som den inte godtar att dessa tekniska bestämmelser ändras.

Kommissionen förlänger hellre befintliga tekniska bestämmelser med minst 18 månader, fastän de leder till att kolja och annan fångst kastas överbord. Kommissionen vill hellre ha 18 månader till med så kallade provisoriska åtgärder, som har misslyckats med att bevara fiskbestånden. I ytterligare 18 månader ska död fisk slängas tillbaka i havet. Jag uppmanar mina kolleger att stödja samtliga ändringsförslag vid omröstningen. Förhoppningsvis antas ändringsförslagen, och i så fall hoppas jag att kommissionen byter fot, slutar med sitt prat om att agera i en obestämd framtid och i stället tar tillfället i akt att vidta omedelbara åtgärder.

Struan Stevenson (ECR). – (EN) Herr talman! Jag har lagt fram ett ändringsförslag avseende förordningen om tekniska bestämmelser för att rätta till det missförhållande som Ian Hudghton precis tog upp och som har uppstått utanför Skottlands västkust.

Kommissionen införde mot slutet av 2009 provisoriska bestämmelser för fångsternas sammansättning under 12 månader framåt, i det goda syftet att bevara bestånden av vitfisk i området. Dessa provisoriska bestämmelser har redan förlängts med ytterligare ett år inom ramen för en övergripande uppgörelse om att förlänga samtliga tekniska bestämmelser i EU med 12 månader. Nu försöker kommissionen att förlänga bestämmelserna ännu en gång, till utgången av 2012, medan den utarbetar den nya ram för tekniska bestämmelser som ska ingå i reformpaketet för den gemensamma fiskeripolitiken.

En oavsiktlig följd av detta är att den provisoriska förordning som ursprungligen endast skulle gälla i ett år nu kommer att gälla i minst tre år. Under denna period har förhållandena i västra Skottland förändrats dramatiskt och våra fiskare tvingas att ta felfri kolja som de precis har fångat och kasta tillbaka död fisk i havet. Jag hoppas att parlamentet stöder mitt ändringsförslag i morgon.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE). – (PT) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag gratulerar samtliga fyra föredragande, men kommer främst att gå in på två av de betänkanden som debatten avser. År 2008 kunde vi inte enas om ett förslag till förordning för att förenkla och förtydliga förordningen om bevarande av fiskeresurser. Det utmynnade i att nuvarande förordning antogs. Den införde en rad övergångsbestämmelser som ursprungligen skulle gälla från den 1 januari 2010 till den 30 juni 2011. Det aktuella lagförslaget förlänger övergångsreglerna med ytterligare en period om 18 månader, det vill säga fram till den 1 januari 2013, i väntan på en ny förordning om tekniska bestämmelser för den reformerade gemensamma fiskeripolitiken.

Det är viktigt att ha en lagstiftningsram för fisket under övergångsperioden, så att yrkesfiskarnas intressen värnas utan att vi tappar bort huvudmålet, som är att verka för ett hållbart fiske. Något som rimmar mindre bra med detta är att man för närvarande avser att inte utöka användningen av grimgarn och att grimgarn förbjöds helt på vattendjup mellan 200 och 600 meter från den 1 oktober 2010. Just nu råder ett förbud för denna typ av fiske, som har använts i årtionden av delar av Portugals småskaliga fiskeflotta för att på ett hållbart sätt utnyttja arter som marulk och kummel. Såväl ekonomiskt som socialt var förbudet ett hårt slag mot branschen och de fiskesamhällen som är mest beroende av att kunna nyttja dessa resurser.

Jag efterlyser därför ert stöd för ett förslag som jag och mina kolleger Luis Manuel Capoulas Santos och João Ferreira har lagt fram för parlamentet. Tanken är helt enkelt att sörja för att den lagstiftning som gällde fram till den 1 oktober 2010 behålls fram till 2013.

Jag vill också ta upp João Ferreras betänkande om förslaget till förordning om gemenskapens finansieringsåtgärder för genomförande av den gemensamma fiskeripolitiken och havsrättsligt arbete. Jämte Europeiska fiskerifonden är detta det viktigaste finansieringsinstrumentet för att stödja fisket och finansiera internationella förbindelser, liksom för styrning, insamling av vetenskapliga uppgifter och yttranden och övervakning av hur den gemensamma fiskeripolitiken genomförs.

Låt mig här säga att jag helt står bakom de förslag som föredraganden har lagt fram inför parlamentet om att höja EU:s medfinansieringsnivåer till 60 procent när det gäller insamling, hantering och användning av såväl grundläggande uppgifter som andra uppgifter. I dag sprider sig en allmän insikt om vikten av att fiskeriförvaltningen bygger på aktuell och detaljerad vetenskaplig kunskap om bestånden. Detta räcker som argument för att anta såväl föredragandens förslag som betänkandet i sin helhet.

Josefa Andrés Barea (S&D). – (ES) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag gratulerar de fyra föredragandena till deras förträffliga arbete med betänkningarna. Jag ska inrikta mig på två av dem, som är särskilt betydelsefulla.

Det ena handlar om avtalet med Komorerna, om ett fiskeavtal mellan EU och ett land i sydöstra Afrika. Jag nämner detta bara som en geografisk orientering. Där lever 60 procent av invånarna under fattigdomsgränsen och deras enda inkomster kommer från turism eller statligt stöd.

Avtalet ger oss möjlighet att fånga deras fisköverskott - jag upprepar: fisköverskott. Det innehåller också bestämmelser om ersättning som gör att landet kan utvecklas och förbättra sin infrastruktur och sin egen förmåga. Det inrättar en partnerskapsram med ett åtagande om hållbart och ansvarsfullt fiske, så att naturens resurser bevaras. Vi måste ta hänsyn till att det finns tonfisk och andra flyttande fiskarter där och använda vetenskapliga kriterier för att årligen fastställa påföljande års bestånd. Avtalet gör det lättare att bedriva vetenskaplig forskning, att stationera observatörer på fartygen och att bevara områdets fiskbestånd. Genom att det endast omfattar kustområdet kan det lokala fisket utvecklas.

Protokollet är mycket fördelaktigt. Det ger EU:s fiskefartyg tillgång till området, och sörjer samtidigt för utvecklingsbistånd, en förbättrad arbetsmarknad och en ljusare ekonomisk framtid. En annan mycket viktig detalj är dock att tredjeländer endast får rätt att fiska om de på lämpligt sätt slår vakt om miljön. Tredjeländer fångar 75 procent av områdets fiskeresurser.

Vi anser därför att avtalet inte bara hjälper Komorerna, utan också bidrar till att skydda miljön.

Det är även motiverat att uppmärksamma Estelle Greliers angelägna betänkande, som avser en förordning om tekniska bestämmelser som löper ut om tre månader. Förslaget går ut på att dessa förlängs till december 2012. I annat fall inträder en period utan lagstiftning med rättslig osäkerhet och bristfälligt bevarande av havsresurser.

Men låt oss också framhålla den bedömning som görs i det bifogade yttrandet, där kommissionen uppmanas att anta vissa ändringsförslag – det rör sig om tekniska åtgärder som föreslagits av medlemsstaterna. Vi har redan tagit upp frågan om nät, och har gått in på frågan om vattendjup. Detta berör vissa typer av fiske och vi anser att kommissionen bör ta med detta eftersom det påverkar själva bestånden. Det berör områdena 8, 9 och 10. Det är viktigt att åtgärda dessa brister som framkommit vid tillämpningen av en förordning som inte bara påverkar fisket negativt, utan också lokalbefolkningen.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Herr talman! Jag ska rösta för avtalet eftersom det är bra för EU:s fiskeflotta. Sammanlagt gagnas 70 fartyg, vilket är 12 mer än i föregående avtal. Minst en person i besättningen på varje fartyg kommer att rekryteras lokalt.

Detta gynnar Komorerna och invånarna och produktionssektorn där av en rad olika skäl. För det första är det bra genom att rekommendationen uppmuntrar samarbete som bygger på att främja den lokala utvecklingen och genom att den ekonomiska ersättningen ska gå till detta ändamål. För det andra är det bra genom att regionens regeringar uppmuntras att respektera de mänskliga rättigheterna – detta är ett av de viktigaste avtalsvillkoren. För det tredje är det bra eftersom det stöder det lokala småskaliga fisket och garanterar ett eget fiskeområde för de 8 500 människor på Komorerna som försörjer sig på detta. Runt varje ö finns en 10 sjömil stor zon där EU:s fartyg inte får fiska.

Slutligen är avtalet bra därför att det främjar ett hållbart fiske i området. Det innehåller en mekanism för att objektivt analysera fiskbestånd och inrättar vetenskapliga samarbetsmekanismer för detta.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Herr talman! Det känns bra att för min grupps räkning kunna säga några ord om denna fråga. Fiske är definitivt kontroversiellt och hör till de mest omstridda frågor som parlamentet behandlar. I mitt hemland brukar det heta att det finns lika många åsikter som människor, och det gäller också fiskare och fiske. Det är därför svårt för oss parlamentsledamöter att hitta en gemensam ståndpunkt, men vi måste ju samtidigt göra vårt bästa.

(EN) Särskilt när det gäller Grönland tycker jag att kommissionsledamoten hade en ganska balanserad syn på läget. Förvisso är det lite oklart om Europaparlamentet kan lita på rådet, men som hon själv sade så kommer vi att hitta en pragmatisk lösning, och det är givetvis önskvärt. Detta betyder mycket ur EU:s synvinkel. Men lika viktigt, eller kanske ännu viktigare, är det för Grönland – ett land som är nästan helt beroende av att kunna sälja sin fisk på EU:s marknad, och vars ekonomi naturligtvis är nästan helt beroende av fisket.

Vi kan konstatera en sak när det gäller Grönland, och det är att den fisk som importeras därifrån, på det sätt som betänkandet anger, kommer att kunna kontrolleras och vara av bästa kvalitet. Många gånger kan detta inte sägas om den fisk från Sydostasiens gigantiska fiskodlingar som förs in i EU. Dess kvalitet går inte att kontrollera och många bedömare anser att fisken kommer från förorenade vatten.

Vi har därmed fått en gigantisk uppgift att ta itu med, och under frågestunden tidigare i eftermiddag tog ju kommissionsledamoten själv till ganska dystra tongångar när hon talade om fiskbeståndens och kustsamhällenas hållbarhet på längre sikt. EU behöver därför utarbeta en omfattande politik för vattenbruk inom ramen för den framtida gemensamma fiskeripolitiken. I väntan på det välkomnar jag de förslag som lagts fram här och tar till mig kommissionsledamotens syn på vad som kommer att hända.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). – (ES) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag gratulerar också föredragandena till dessa fyra betänkanden. Innan jag övergår till João Ferreiras och Carmen Fraga Estévez' betänkanden vill jag uttala mitt stöd för Luis Manuel Capoulas Santos' betänkande, som rekommenderar ett ingående av protokollet om fastställande av de fiskemöjligheter och den ekonomiska ersättning som föreskrivs i partnerskapsavtalet om fiske mellan Europeiska gemenskapen och Komorerna. Det påminner oss också om att parlamentet behöver medverka aktivt i denna process.

Jag stöder också huvuddragen i Estelle Greliers betänkande om tekniska bestämmelser. Jag uppmanar kommissionen att öka tempot med konsekvensbedömningen och att prioritera utarbetandet av en förordning om åtgärderna, så att den kan antas snarast och om möjligt före 2013.

Ferreirabetänkandet avser en ändring av förordning (EG) nr 861/2006 om gemenskapens finansieringsåtgärder, ett av de verktyg som tillsammans med Europeiska fiskerifonden används för att tillämpa den gemensamma fiskeripolitiken. Betänkandet förtydligar tillämpningsområdet och anpassar det till de verkliga behov som uppstår i den gemensamma fiskeripolitiken genom det nya Lissabonfördraget. Jag anser därför att det är bra.

En grundförutsättning för att kunna bedriva ett hållbart fiske är emellertid att man ser till att det finns aktuell och tillförlitlig information om fiskbeståndet. I likhet med föredraganden beklagar jag därför att det inte har gått att höja medfinansieringsnivåerna för insamling, hantering och användning av uppgifter.

Carmen Fraga Estévez' betänkande rör bestämmelser för djurhälsa och livsmedelssäkerhet vid import av vissa fiskeriprodukter och biprodukter, oavsett om dessa härrör från Grönland eller från tredjeländer.

Bestämmelserna berör i princip 90 procent av Grönlands export på området, som uppgick till 251 miljoner euro 2007. Det råder bred enighet om att regelverket för handel inom EU ska tillämpas på dessa importprodukter – Grönland är ju associerat med EU. På så vis växer den inre marknaden för fiskeriprodukter och biprodukter.

Det framgår att vi inte är ense om den rättsliga grunden. Därför välkomnar vi varmt kommissionens beslut att verka för en överenskommelse. Parlamentet följer utlåtandet från rättstjänsten, yttrandet från utskottet för rättsliga frågor och fiskeriutskottets ståndpunkt.

Vi hoppas att dessa frågor går att lösa, att Grönland prioriteras på samma välförtjänta sätt som hittills och att vi kan enas om hur lagstiftningen ska se ut.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D). – (RO) Herr talman! Jag gratulerar samtliga fyra föredragande till hur de har slitit med detta åtgärds paket på fiskeriområdet.

Märk väl att gemenskapens finansieringsåtgärder för att genomföra den gemensamma fiskeripolitiken är ett av EU:s viktigaste finansieringsinstrument för sektorn. Det måste fortlöpande anpassas till behoven hos de medborgare som verkar där och skräddarsys för de aktuella utmaningar som finns. I de finansiella resurser som erfordras för att genomföra den gemensamma fiskeripolitiken ingår också projektfinansiering på områden som internationella förbindelser, styrning, insamling av uppgifter, vetenskaplig rådgivning, kontrollsystem och tillsyn av att politiken efterlevs.

Jag anser att fiskeriförvaltningen måste bygga på aktuell, tillförlitlig och vetenskapligt underbyggd kunskap om bestånden. Skälet är just att förordningens bestämmelser ska kunna anpassas så att de tillgodoser de verkliga behoven bättre.

Maria Damanaki, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag ska avge några kortfattade förklaringar med anledning av era synpunkter.

När det gäller överläggningarna om avtalen om fiskepartnerskap så försöker vi nu inom ramen för vårt reformförslag att se till att fiskeavtalen genomförs på ett bra sätt och gagnar lokalbefolkningen. Vi har försökt att förbättra den nuvarande situationen i väntan på det

nya förslaget till nästa generations fiskeavtal. Vi försöker se till att avtalet med Komorerna genomförs och att göra allt vi kan för lokalbefolkningen.

Beträffande de problem som nämndes när det gäller parlamentet och den information som ledamöterna erhållit om avtalen har kommissionen tillhandahållit fullständig information – till och med konfidentiell sådan – till parlamentsledamöterna. Detta ska vi också fortsätta med.

Vad de tekniska bestämmelserna och Estelle Greliers betänkande angår förstår jag den oro som framkommit, eftersom vi nu förlänger den gällande förordningen. Det var vi tvungna till, eftersom vi måste vänta in reformen, men jag förstår ju varför ni uppmanar oss att vidta åtgärder så att den nya förordningen är klar före utgången av 2013. Jag ska inte lova vad jag inte kan hålla. Jag kan emellertid säga att vi ska göra vårt bästa för att påskynda arbetet med den nya förordningen. Det gäller också genomförandet av reformens grundförordning, så att medlemsstaterna får vissa befogenheter ifråga om tekniska bestämmelser.

När det gäller nästa punkt, förordningen om finansieringen, så hoppas jag att vi kan enas vid första behandlingen. Det skulle båda gott då vi genomför förordningen i framtiden.

Vad Grönland beträffar upprepar jag att vi har kommit hit för att lösa frågan om förslagets rättsliga grund. För kommissionen är det mycket angeläget att arbeta med de materiella frågorna, eftersom goda förbindelser med Grönland är en av våra viktigaste politiska prioriteringar. Jag upprepar att kommissionen kommit hit för att underlätta och komma fram till en kompromiss med rådet.

Luis Manuel Capoulas Santos, *föredragande*. – (PT) Herr talman! Jag ska bara ägna några sekunder åt att tacka för alla synpunkter, och sedan ska vi övergå till det som mitt anförande ska handla om. Vi vet att vissa detaljer i partnerskapsavtalen behöver rättas till.

Jag uppskattade kommissionsledamotens ståndpunkt, inklusive hennes personliga syn på parlamentsledamöternas delaktighet. Hoppas att hennes personliga inställning påverkar den institutionella ståndpunkt som kommissionen intar, så att vi kan uppnå det mål vi strävar efter.

João Ferreira, *föredragande*. – (PT) Herr talman! Jag vill också tacka för allas synpunkter och för den avsevärda uthållighet som alla visar prov på så här sent. När det gäller synpunkterna på betänkandet om finansieringsåtgärder vill jag också säga att våra ändringsförslag inte går ut över den samsyn som uppnåtts i trepartssamtalen så här långt. Det går sannolikt att komma ännu längre utan risk för splittring. I det avseendet uppskattar jag att flera ledamöter har uttalat sitt stöd för ändringsförslagen.

Flera ledamöter har sagt att det vore obegripligt och inkonsekvent av EU att inte anta dessa ändringsförslag. Det håller jag med om. Å ena sidan vill EU öka engagemanget på vissa områden som i EU:s ögon blir allt viktigare, å andra sidan vill EU inte anslå de medel som krävs för att konkret reagera på det som blir allt viktigare.

Angående betänkandet om tekniska övergångsbestämmelser har ett ändringsförslag från mig och två andra ledamöter lyfts fram i tidigare anföranden, och jag vill också lyfta fram det. Det går ut på att avskaffa negativ diskriminering som inte motiveras vetenskapligt. Jag understryker att det saknas vetenskapliga argument för negativ diskriminering av vissa delar av Portugals småskaliga flotta som använder grimgarn. Flottan har historiskt visat att den på ett hållbart sätt kan utnyttja de resurser som berörs, i synnerhet sjötunga och

kummel. Det saknas vetenskapliga argument för förbudet och det borde således aldrig ha införts, inte minst mot bakgrund av de avsevärda skadliga följderna det kommer att få, både ekonomiskt och socialt.

Jag vill därför avsluta med att säga att vi också stöder de förslag avseende betänkandet som lagts fram av våra ledamotskolleger från Irland och Skottland.

Estelle Grelier, *föredragande*. – (DE) Herr talman! Jag lovar att göra mitt bästa för att tala långsammare.

(FR) Herr talman! Jag vill tacka mina ledamotskolleger för att de på det hela taget har mottagit mitt betänkande välvilligt, vilket också var fallet under överläggningarna i fiskeriutskottet.

Precis som kommissionsledamoten anser jag att ändringsförslaget om maskstorlek för trynfisk bör antas och att vi inte bör gå med på särskilda ändringsförslag avseende vissa tekniska bestämmelser. Det beror dels på att inga konsekvensbedömningar som stöder detta har gjorts för berörda fartyg och ekosystem, dels på att medlemsstaterna inte har tillhandahållit det vetenskapliga underlag som krävs. Alla dessa åtgärder påverkar varandra och har inte utvärderats.

Precis som föregående talare här i kväll betonar jag vikten av att kommissionen snarast utvärderar de gällande bestämmelserna. På grundval av utvärderingen bör den sedan ta fram ett nytt förslag som kan behandlas tillsammans med reformen av den gemensamma fiskeripolitiken, och inte först senare. Jag ville särskilt uppmärksamma kommissionsledamoten på detta. Jag kan konstatera att du är öppen för att öka tempot i utarbetandet av förslaget.

Avslutningsvis vill jag än en gång påpeka hur viktigt det är att EU-institutionerna och fiskerisektorn samarbetar för att insamla och dela vetenskapliga uppgifter. Detta tror jag är ett måste för att få en ny, rättvis och samarbetsorienterad gemensam fiskeripolitik, som försetts med de resurser som krävs – detta är viktigt! - och som jämkar ihop sektorns ekonomiska krav med hållbarhet på ett sätt som gagnar alla: yrkesfiskarna, konsumenterna och medborgarna.

Carmen Fraga Estévez, *föredragande*. – (ES) Herr talman! Kommissionsledamoten ska ha stort tack för att hon besvarade min fråga och sade att hon kan tänka sig att godta den ändrade rättsliga grunden. Förhoppningsvis följer rådet kommissionsledamotens linje.

Jag hade hur som helst övervägt att begära att betänkandet återförvisas till utskottet före den slutliga omröstningen, men ändrade mig sedan och insåg att det bara skulle fördröja förslaget ytterligare. Jag anser att förslaget gagnar Grönland och EU och att det därför är olämpligt att skjuta fram det ytterligare.

Jag hoppas hur som helst att rådet drar åt samma håll som fiskeriutskottet, vars ståndpunkt är välunderbyggd i alla avseenden. Med tanke på att kruxet är den rättsliga grunden och inte innehållet, hoppas jag att vi kan hitta en lösning.

Det resultat som vi åstadkommit är i alla fall glädjande. Om vi tycker att det är lämpligt att gå vidare med detta kan vi ju för övrigt alltid vända oss till EU-domstolen. I morgon ska vi hur som helst visa hur konstruktiva vi är genom att avge vårt yttrande. Som jag sade hoppas vi på respons från rådet och att det beaktar parlamentets första behandling.

Jag tackar därför kommissionsledamoten för hennes uppriktiga samarbetsvilja i den här frågan. Tack också till alla kolleger som har arbetat med och stött betänkandet. Nu återstår bara att hoppas att rådet har samma inställning som vi. Som jag sade finns det ju goda argument för den, och den stöds inte bara av utskottet för rättsliga frågor utan också av Europaparlamentets rättstjänst.

Talmannen. – Den gemensamma debatten om fyra betänkanden om fiske är härmed avslutad.

Omröstningen om samtliga fyra betänkanden kommer att äga rum den 6 april kl. 12:00.

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

Jim Higgins (PPE), *skriftlig.* – (EN) Vad Grelierbetänkandet angår röstade jag emot min grupp när det gäller fyra ändringsförslag, nämligen ändringsförslagen 4, 5CP, 6 och 3. Jag är besviken över att ändringsförslagen inte antogs. Till syvende och sist stödde jag ändå betänkandet för att slå vakt om Irlands trynfisksektor och sörja för rättssäkerhet i det avseendet, snarare än att invänta hela 2013 års reform.

Sirpa Pietikäinen (PPE), *skriftlig.* – (FI) Reformen av EU:s gemensamma fiskeripolitik hör till parlamentets viktigaste uppgifter. Vi är alla på det klara med att EU:s fiskeripolitik sedan länge har fått hård kritik, och det med all rätt. Det finns åtskilliga problem som behöver lösas snabbt – sådant som överfiske, fiske i utvecklingsländernas vatten och statligt stöd till fiskerisektorn.

João Ferréiras betänkande om gemenskapens finansieringsåtgärder, som vi behandlar i dag, tar upp de viktigaste frågorna i samband med reformen av fiskeripolitiken. Det är insamling av uppgifter, forskning, internt samarbete, fiskeriförvaltningen och kontrollsystemen för den gemensamma fiskeripolitiken. Det är också viktigt att harmoniseringen av fiskeripolitiken, och i synnerhet av miljö- och havspolitik, prioriteras högt. Detta kommer också att kräva resurser.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig.* – (PT) Den gemensamma fiskeripolitiken omfattar en rad åtgärder som EU har tagit fram för att garantera den europeiska fiskerisektorns hållbarhet och konkurrensförmåga. De viktigaste prioriteringarna vid reformeringen av den gemensamma fiskeripolitiken är att rationalisera den för att säkra den ekonomiska bärkraften hos EU:s fiskeflotta, att slå vakt om fiskbestånden, kopplingen till havspolitik och att förse konsumenterna med livsmedel av hög kvalitet. De åtgärder som parlamentet beslutat om i dag är exempel på detta: de tekniska bestämmelserna ses över och gällande lagstiftning anpassas till det vetenskapliga underlag som samlats in. Sektorn behöver ha rätt balans mellan hållbarhet och konkurrensförmåga. Fisket är avgörande för kustsamhällenas ekonomiska och sociala utveckling, det är en vitamininjektion för regionerna och stimulerar aktivitet i angränsande sektorer. EU:s yttre randområden utgör tillsammans unionens största exklusiva ekonomiska zon, och fisket är avgörande för den ekonomiska aktiviteten där. Det är därför motiverat att prioritera sektorns hållbarhet och utveckling.

16. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

17. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.20)